david BALDACCI

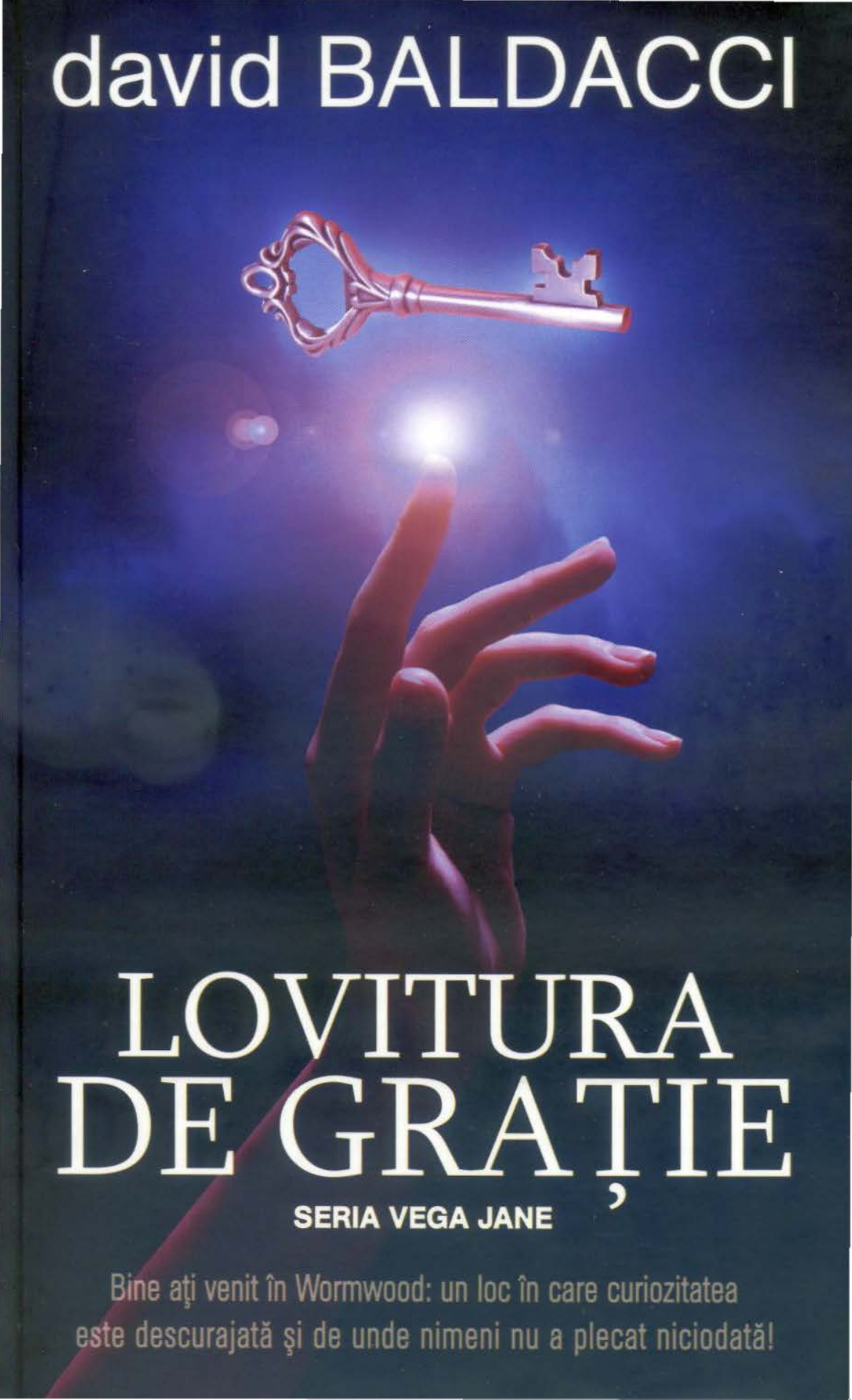

LOVITURA DE GRAȚIE

SERIA VEGA JANE

Bine ați venit în Wormwood: un loc în care curiozitatea este descurajată și de unde nimeni nu a plecat niciodată!

David Baldacci - un maestru modern al thrillerelor și unul dintre cei mai renumiți romancieri din lume - ne seduce de această dată cu un roman de fantezie pentru tinerii cititori, care a devenit rapid un succes mondial.

Lovitura de grație este o incursiune încântătoare printr-un univers fantastic demn de Rowling sau Brooks – lumea sa tainică și feerică este descrisă cu însuflețire, ceea ce justifică emoțiile puternice și chiar fiorii de pe parcursul lecturii.

„Talentul lui Baldacci de a potența tensiunea și de a accelera la maximum acțiunea este acum etalat cu mare generozitate, autorul dovedind din plin că măiestria condeiului său poate ajunge atât la cititorii adulți, cât și la cei tineri."

Richmond Times-Dispatch

ISBN 978-606-609-911-0

editura rao

9 786066 099110

www.raobooks.com

DAVID BALDACCI

LOVITURA DE GRAȚIE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALDACCI, DAVID
Lovitura de grație / David Baldacci ; trad.: Graal Soft SRL. -
București : Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-911-0

I. Graal Soft (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAVID BALDACCI
The Finisher
Copyright © 2014 by Columbus Rose, Ltd
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Graal Soft

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-911-0

UNUS

Un loc numit Wormwood

Cel mai oribil loc dintre toate este unul despre care Wugmorţii nu îşi dau seama că este neînchipuit de rău.

Asta îmi spusese bunicul înainte să i se întâmple Evenimentul şi să dispară pentru totdeauna. Am crezut că am fost singura căreia bunicul îi spusese asta. Şi nu am mai zis nimănui.

Nu eram, prin natură, un Wugmort foarte credul. Nu aveai cum să fii, într-un asemenea loc.

Eram foarte tânără când bunicul îmi spusese acele cuvinte şi Evenimentul lui avusese loc la scurtă vreme după aceea. Trebuie să recunosc că nu eram sigură despre ce vorbise el atunci. Nici acum nu sunt. Am fost de acord că un loc putea să fie oribil, dar ce ar fi putut fi neînchipuit de rău?

Bunicul îmi vorbise şi despre stelele căzătoare. Îmi spusese că, de fiecare dată când vedeai una pe traiectoria ei întâmplătoare de pe cer, o schimbare urma să aibă loc în viaţa unui Wugmort.

Era o idee interesantă pentru un loc care nu se schimba niciodată, precum Wormwood. Apoi am aţipit. Era în continuare prima lumină şi eram obosită, căci nu dormisem îndeajuns după munca grea a unei lumini lungi.

Şi apoi, desigur, mi-am amintit, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

Din adâncurile întunericului, auzeam mereu țipătul înainte să pot vedea ceva. Era atât de răsunător și de înfricoșător, de parcă totul s-ar fi petrecut chiar atunci. Îmi străpungea creierul ca o împușcătură de morta făcându-mi mintea să o ia razna. Mă simțeam de parcă ceva ar fi fost scos din mine, ceva despre care știam că îmi aparținuse la un moment dat. Doar că nu aveam nicio idee ce era. Cum să nu-ți amintești nimic?

După sunet venea și imaginea: albastrul, culoarea albastru. Eram într-o ceață, ca un nor, pe pământ. Îmi cuprindea mintea, izgonind toate celelalte gânduri, toate amintirile. Când dispărea în sfârșit, îmi dispărea și nedumerirea. Dar mereu credeam că era ceva foarte important care pur și simplu îmi scăpa.

M-am ridicat dintr-odată pe scândurile mele din vârful copacului, eliberată de somn și de viziunea mea. La prima lumină, eram aproape întotdeauna în copacul meu, un plop înalt ce se înălța până la cer, cu o coroană impunătoare. Douăzeci de scândurici bătute în copac alcătuiau scara mea până în vârf. Opt scânduri late și pline de așchii erau podeaua mea de sus. Iar o bucată de material rezistent la apă pe care îl unsesem chiar eu – întins peste ramuri și legat bine cu sfoară reciclată – reprezenta acoperișul. Dar nu mă gândeam la asta, întrucât un strigăt îmi creștea în ureche și nu era strigătul cetii albastre.

M-am rostogolit până la marginea scândurilor și am privit spre pământul de unde veneau țipetele. Erau însoțite de lătratul câinilor de atac. Sunetele sfâșiau ceea ce fusese o primă lumină pașnică.

În principiu, Wugmorții nu obișnuiau să strige la prima lumină sau în oricare alt moment al luminii sau al nopții. M-am repezit în josul scândurelelor bătute în copac. Am atins pământul cu picioarele încălțate în cizme și am privit întâi spre dreapta și apoi spre stânga. Îmi era dificil să îmi dau seama din ce parte veneau țipetele și lătratul. Printre copaci, sunetele săltau și provocau ecouri care te derutau.

Când am văzut ce venea spre mine, m-am întors și am început să fug cât de iute puteam. Câinele de atac ieșise dintr-un pâlc de copaci, cu colții la vedere și cu spatele asudat, o dovadă a efortului pe care îl făcea.

Eram iute de picior pentru o femelă Wug, dar nu exista Wug, mascul sau femelă, care să poată fugi mai repede decât un câine de atac. Încă fugind, m-am pregătit pentru impactul colților lui apucându-mi pielea și oasele. Dar câinele zbură pur și simplu pe lângă mine, dispărând apoi din vedere. Nu eu eram prada lui în acea lumină.

Mi-am întors privirea la stânga și am văzut ceva negru între doi copaci – o tunică neagră.

Consiliul era la treabă. Câinii de atac trebuie să fi fost dezlănțuiți de ei. Dar care era motivul? Consiliul, cu o singură excepție, era alcătuit din masculi, majoritatea Wugi mai bătrâni, iar membrii săi erau mai degrabă rezervați. Aprobau legi și reglementări și alte edicte pe care toți Wugii trebuiau să le respecte, dar cu toții trăiam în pace și în libertate, chiar dacă nu tocmai în lux.

Acum erau în păduri cu câinii de atac fugărind ceva. Sau poate vreun Wug? Următorul meu gând fu o posibilă evadare din Valhall, închisoarea noastră. Dar niciun Wug nu evadase din Valhall vreodată. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, mă îndoiam că membrii Consiliului ar fi fost cei care să încerce să îl prindă. Aveau alte mijloace de a-i încolți pe Wugii răi.

Am continuat să fug, urmărind lătratul și urmele pașilor lăsați de câini, și mi-am dat în curând seama că drumul mă ducea periculos de aproape de Quag. Quagul era o barieră impenetrabilă ce înconjura Wormwoodul ca un șreang. Doar cele două existau: Wormwoodul și Quagul. Nimeni nu trecuse vreodată prin Quag, pentru că bestiile teribile de acolo l-ar fi sfâșiat de îndată. Și, întrucât nu era nimic altceva dincolo de Quag, nu existaseră niciodată vizitatori în Wormwood.

M-am apropiat de marginea acelui loc atât de teribil, despre care Wugii erau avertizați în mod repetat de la vârste foarte fragede. Am încetinit și apoi m-am oprit la câțiva metri de locul în care începea Quagul. Inima îmi bătea nebunește și simțeam că plămânii îmi explodează, nu doar din pricina alergatului, ci și din cauza apropierii de acel loc care le rezerva doar moartea celor suficient de proști încât să se aventureze în el.

Lătratul încetase acum, așa cum se întâmplase și cu sunetele urmăririi. Am privit spre stânga și am văzut câini și membri ai Consiliului uitându-se cu atenție în adâncul Quagului. Nu puteam să le văd fețele, dar mi-i imaginam la fel de temători ca și mine. Nici măcar câinii de atac nu doreau să aibă de a face cu Quagul.

Am mai respirat o dată lung, moment în care a ajuns la mine un sunet venit din dreapta. M-am uitat în direcția aceea și, într-o clipă, mi-am dat seama cu uimire că priveam pe cineva dispărând printre lianele încâlcite și copacii răsuciți care se ridicau precum o baricadă în jurul perimetrului Quagului. Și era un Wug pe care îl cunoșteam prea bine.

Am privit la stânga să văd dacă vreunul dintre membrii Consiliului sau dintre câini îl văzuse, dar nimeni nu părea să o fi făcut. Mi-am întors din nou privirea, dar personajul dispăruse. M-am întrebat dacă doar îmi imaginasem. Niciun Wug nu s-ar fi aventurat de bunăvoie în acel loc îngrozitor.

Ceva m-a atins pe braț, iar eu aproape că am strigat. Nu am făcut-o, dar mai că m-am prăbușit la pământ, iar lucrul, care s-a dovedit a fi o mână, m-a ținut în picioare.

– Vega Jane? Vega Jane te cheamă, nu-i așa?

M-am întors spre trăsăturile aspre ale lui Jurik Krone. Era un membru al Consiliului înalt și puternic, în vârstă de patruzeci și cinci de sesiuni.

– Sunt Vega Jane, am reușit să spun.

– Ce faci aici? întrebă el.

Tonul nu îi era sever, ci doar curios, dar exista o ostilitate ascunsă în ochii lui.

– Stăteam în copacul meu înainte să mă duc la Hornuri. Am auzit un țipăt și am văzut câinii. Am văzut Wugi în tunici negre fugind, așa că... am fugit și eu.

Krone dădu din cap.

– Ai mai văzut și altceva în afară de tunici negre și de câini?

Mi-am îndreptat privirea spre locul în care văzusem un Wug intrând în Quag.

– Am văzut Quagul.

Degetele lui îmi strânseră umărul și mai puternic.

– Atât? Nimic altceva?

Am încercat să rămân calmă. Imaginea feței Wugului înainte să intre în Quag mă izbise ca o suliță de lumină a cerului.

– Atât.

Degetele lui se desprinseră de pe umărul meu și masculul făcu un pas în spate. L-am privit de sus până jos. Tunica neagră îi venea bine pe umerii largi și pe brațele groase.

– Ce urmăreați? l-am întrebat.

– Asta este treaba Consiliului, Vega, îmi răspunse el tăios. Te rog să-ți vezi de treabă. Nu ești în siguranță atât de aproape de Quag. Întoarce-te spre Wormwood. Acum. E spre binele tău.

Se întoarse și se îndepărtă, lăsându-mă fără aer și tremurând. Am mai privit o dată Quagul și apoi am fugit în direcția copacului meu.

Am urcat cele douăzeci de scândurele bătute în copac și m-am instalat din nou pe scândurile late, gâfâind și cu capul plin de cele mai înfiorătoare gânduri.

– Wo-wo-wotcha, Ve-Ve-Vega Jane?

Vocea care se auzea de jos era a prietenului meu. Numele lui era Daniel Delphia, dar eu îi spuneam simplu Delph. El îmi zicea mereu Vega Jane, de parcă ambele nume ar fi fost prenume. Toți ceilalți îmi spuneau doar Vega, dacă se sinchiseau să îmi spună cumva.

– Delph? am strigat eu. Sunt aici.

L-am auzit urcând pe scândurele. Eram la aproape douăzeci de metri înălțime. Aveam paisprezece sesiuni, poate puțin mai mult. Eram și femelă.

Să ai paisprezece sesiuni și să fii femelă nu erau lucruri privite cu ochi buni în Wormwood, satul în care locuiam amândoi. Nu-mi fusese niciodată clar de ce. Dar îmi plăcea să fiu tânără. Și îmi plăcea să fiu femelă.

S-ar fi zis că eram în minoritate în această privință.

Wormwood era un sat plin de Wugmorți – Wugi, pe scurt. Termenul *sat* ar sugera un spirit comunitar care pur și simplu nu era prezent în Wormwood. Încercam să ajut din când în când, dar îmi alegeam prost bătăliile. Unii Wugi nu aveau nici încredere, nici compasiune. Încercam să îi evit pe aceia. Uneori îmi era greu, pentru că aveau tendința să îmi iasă în cale.

Capul lui Delph se ivi deasupra scândurilor. Era mult mai înalt decât mine, iar eu eram înaltă pentru o femelă, având peste un metru șaptezeci și cinci. Creșteam în continuare, pentru că toți cei din familia Jane creșteau târziu. Despre bunicul meu, Virgil, se spunea că mai crescuse zece centimetri după vârsta de douăzeci de ani. Și patruzeci de sesiuni mai târziu venise Evenimentul lui, iar înălțimea devenise nesemnificativă pentru că nu mai rămăsese nimic din el.

Delph avea aproape trei metri și niște umeri care se întindeau precum coroana plopului meu. Avea șaisprezece sesiuni și o coamă de păr negru care părea mai degrabă alb-gălbuie din cauza prafului pe care el nu se sinchisea să îl spele. Lucra la Moară, ridicând saci grei de făină, așa că și mai mult praf i-ar fi luat locul celui spălat. Avea o frunte lată, joasă, buze pline și ochi la fel de întunecați precum părul lui atunci când nu era prăfuit. Arătau ca două găuri gemene în capul lui. Cred că ar fi fost fascinant să pot vedea ce se petrece în capul lui Delph. Și, ca să fiu sinceră, ochii lui erau frumoși. Uneori îmi pierdeam cumpătul când mă privea.

Nu era calificat să lucreze la Hornuri, unde era nevoie de o anumită creativitate. Iar pe Delph nu îl văzusem niciodată creând altceva decât bătăi de cap altora. Mintea lui bătea adesea câmpii. Așa făcuse încă de când avea doar șase sesiuni. Nimeni nu știa ce se întâmplase cu el sau, dacă știau, nu îmi spuneau mie. Credeam că Delph ținea minte ce se întâmplase. Și că asta îi făcuse ceva la cap. Era evident că nu fusese un Eveniment, pentru că n-ar mai fi rămas nimic din el. Dar poate că fusese ceva apropiat. Și totuși, uneori Delph spunea lucruri care mă făceau să cred că în mintea lui era mult mai mult decât ar fi crezut majoritatea Wugilor.

Dacă lucrurile nu stăteau tocmai bine în capul lui Delph, nu era nimic în neregulă cu înfățișarea lui exterioară. Era chipeș, asta era clar. Deși nu părea să observe niciodată, am văzut multe femele privindu-l într-un anumit fel atunci când treceau pe lângă el. Își doreau un sărut, eram sigură. Dar Delph trecea întotdeauna mai departe. Iar umerii lui largi și brațele și picioarele lui lungi și musculoase îi dădeau o putere pe care niciun alt Wug nu ar fi putut-o egala.

Delph se instală lângă mine, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor osoase atârnând peste marginea scândurilor pline de așchii. Abia era suficient loc pentru amândoi acolo sus. Dar lui Delph îi plăcea să urce la mine în copac. Nu avea alte locuri în care să se ducă.

Mi-am îndepărtat părul lung și încâlcit din dreptul ochilor și m-am concentrat asupra unei pete de mizerie de pe brațul meu slab. Nu am șters-o, pentru că aveam multe astfel de pete. Și, precum praful de la Moară al lui Delph, ce rost ar fi avut? Viața mea era oricum plină de mizerii.

– Delph, ai auzit zgomotul de mai devreme?

Mă privi.

– C-ces-să aud?

– Câinii de atac și țipetele?

Se uită la mine de parcă aș fi fost sonată.

– E-ești t-teafără, Ve-Vega Jane?

Am încercat din nou.

– Consiliul ieşise cu câini de atac urmărind ceva.

Am vrut să spun pe *cineva*, dar m-am hotărât să păstrez secretul.

– Erau lângă Quag.

Începu să tremure când auzi acest nume, aşa cum ştiam că avea să se întâmple.

– Qu-Qu-Qu... Inspiră înfricoşat şi spuse doar: Rău.

M-am hotărât să schimb subiectul.

– Ai mâncat? l-am întrebat pe Delph.

Foamea era ca o rană dureroasă, purulentă. Când ţi-era foame, nu te puteai gândi la nimic altceva.

Delph scutură din cap că nu.

Am scos o mică cutie de tablă care funcţiona pe post de cămară portabilă. Înăuntru aveam o bucată de brânză de capră şi două ouă fierte, o bucăţică de pâine prăjită şi nişte sare şi piper, pe care le ţineam în degetare de cositor făcute chiar de mine. Foloseam mult piper în Wormwood, mai ales în supe. Piperul îndrepta multe neajunsuri, cum era gustul de carne stricată şi de legume mucegăite. Mai avusesem şi o murătură dulce, dar o mâncasem deja.

I-am întins cutia. Era pentru prima mea masă, dar eu nu eram la fel de mare ca Delph. El avea nevoie de mai multe lemne pe foc, cum se spunea la noi. Aveam să mănânc şi eu, la un moment dat. Mă pricepeam să amân momentul. Delph nu putea s-o facă. Delph era un Wug direct. Şi eu consideram asta printre calităţile lui cele mai adorabile.

Îşi presără sare şi piper peste ouă, brânză şi pâine, apoi le înfulecă într-o înghiţitură lungă. I-am auzit stomacul huruind, când mâncarea se instală în ceea ce fusese o peşteră goală.

– Mai bine? l-am întrebat eu.

– M-mai b-bine, mormăi el mulţumit. Mersi, Ve-Vega Jane.

M-am frecat la ochi pentru a-mi alunga somnul. Mi se spusese că ochii mei sunt de culoarea cerului. Dar alteori, când norii

acopereau cerul, puteau arăta argintii, de parcă aș fi absorbit culorile de deasupra. Era singura schimbare care mi s-ar fi putut întâmpla.

– M-mergi s-să îi vezi pe mama și pe tatăl tău lumina asta? mă întrebă Delph.

L-am privit rapid.

– Da.

– P-pot s-să v-vin și eu?

– Desigur, Delph. Ne putem întâlni acolo după Hornuri.

Dădu din cap, mormăi cuvântul *Moară*, se ridică și coborî repede pe scânduri până la pământ.

L-am urmat, îndreptându-mă spre Hornuri, acolo unde lucram, făcând lucruri drăguțe. În Wormwood, era o idee bună să te miști tot timpul.

Și așa făceam și eu. Dar într-un mod diferit în acea lumină. O făceam cu imaginea cuiva fugind în Quag, când asta era practic imposibil, întrucât însemna moarte. Așa că m-am convins că nu am văzut ceea ce crezusem.

Dar aveau să treacă multe momente înainte să îmi dau seama că văzusem perfect. Și că viața mea în Wormwood, atât cât fusese ea viață, nu avea să mai fie la fel.

DUO

Hornurile

Pe măsură ce mă apropiam de destinaţia mea, am tras aer în piept şi mirosul aproape că m-a ameţit. Duhoarea îmi era deja în pori, imposibil de spălat, indiferent cât aş fi stat sub găleţi cu apă de ploaie sau sub ţevi. Am trecut de un colţ pe cărare şi le-am văzut înălţându-se în faţa mea: Hornurile. Îi spuneam aşa construcţiei pentru că avea multe hornuri care trimiteau funinginea şi praful departe. Cărămidă peste cărămidă, înaltă până la cer. Nu aveam nicio idee care fusese menirea sa iniţială sau dacă fusese folosită pentru altceva în afară de producerea de lucruri drăguţe. Era inimaginabil de mare şi extrem de urâtă, ceea ce îi făcea menirea actuală mai degrabă ironică.

Un Wug zbârcit stătea în faţa uşilor imense cu mica lui ştampilă cu cerneală. Numele lui era Dis Fidus. Nu aveam nicio idee cât de bătrân era Dis Fidus, dar trebuie să se fi apropiat de o sută.

M-am îndreptat spre el şi mi-am întins mâna. Partea de sus a acesteia era decolorată de la cerneala adunată în două sesiuni de lucrat acolo. Îmi puteam imagina doar cum avea să arate după încă zece sau douăzeci de sesiuni. Pielea din zona aceea avea să îmi rămână permanent albastră.

Fidus îmi apucă mâna cu braţul lui scheletic şi-mi puse ştampila pe piele. Nu aveam nicio idee de ce se mai făcea asta. Nu avea nicio

logică și astfel de lucruri fără logică îmi dădeau bătăi de cap. Deoarece, aveam eu o bănuială puternică, aveau logică pentru *cineva*.

L-am privit pe Dis Fidus, încercând să-mi dau seama din trăsăturile lui dacă auzise despre urmărirea din acea lumină. Dar avea o înfățișare atât de înfricoșată tot timpul, încât era imposibil să-mi dau seama. Am intrat în Hornuri.

– Îmi place ca lucrătorii mei să fie aici mai devreme de trei fărâme înainte de a doua lumină, Vega, se auzi o voce.

Julius Domitar era mare și pufos ca o broască dolofană. Și pielea îi era de o nuanță ciudată de verde mocirlos. Era cel mai plin de sine Wug pe care îl cunoșteam în Wormwood și competiția pentru acel titlu era una aprigă. Când spunea că „lucrătorii" lui trebuie să fie acolo mai devreme de trei fărâme vorbea serios. Eram totuși singura femelă de la Hornuri.

M-am întors să-l privesc prin ușa biroului său. Stătea acolo la mica lui masă rabatabilă pe care se aflau sticle de cerneală de la Quick și Stevenson, singurii furnizori de cerneală din Wormwood. Domitar ținea în mână bățul lui de cerneală și pe birou avea numeroase suluri de hârtie. Domitar iubea sulurile. De fapt, iubea ceea ce se afla pe acestea: înregistrările. Mici informații despre viețile noastre de lucrători.

– Trei fărâme este totuși devreme, am zis eu, îndepărtându-mă.

– Mulți o duc mai rău decât tine, Vega, a răspuns Domitar. Nu uita asta. O duci bine aici. Dar asta se poate schimba. Oh, da...

M-am zorit spre sala principală de lucru de la Hornuri. Cuptoarele fuseseră aprinse de mult. Furnalele uriașe dintr-un colț nu erau aprinse niciodată. Acestea dădeau încăperii o senzație de umezeală chiar și în luminile cele mai reci. Dactilii musculoșii loveau metalele cu ciocanul și cleștii, făcând un sunet asemănător cu cel al clopotelor de la Clopotniță. Transpirația li se scurgea pe tâmple și pe spatele sculptat, punctând podeaua din jurul picioarelor lor. Nu își ridicau niciodată privirea de la munca lor. Tăietorii tăiau lemn și

metale dure şi moi. Amestecătorii aveau grijă de vasele enorme în care se amestecau ingredientele.

Wugii de aici erau exact ca mine, comuni din toate punctele de vedere şi muncitori – încercând pur şi simplu să supravieţuiască. Şi aveam să facem aceeaşi muncă tot restul sesiunilor noastre.

Am pornit spre dulapul meu din lemn dintr-o încăpere aflată departe de sala principală, unde mi-am luat pantalonii de lucru, şorţul greu din piele, mănuşile şi ochelarii de protecţie. M-am îndreptat spre staţia mea de lucru, aflată în spatele încăperii principale. Aceasta consta dintr-o masă masivă de lemn foarte pătată, un cărucior vechi şi deteriorat cu roţi din metal, un set de unelte mari şi mici care mi se potriveau precis în mâini, câteva instrumente de testare care reprezentau controlul nostru al calităţii şi sticle de vopsea, coloranţi, acizi şi alte materiale pe care le foloseam din când în când.

Munca mea era uneori periculoasă şi de aceea purtam atât de multe echipamente de protecţie. Mulţi dintre cei care lucrau acolo o făceau cu degete, ochi, dinţi sau chiar membre lipsă. Nu mi-ar fi plăcut să fiu ca ei şi să am părţi ale corpului în minus. Îmi plăceau destul de mult cele pe care le aveam. Erau în număr potrivit şi în cea mai mare parte se armonizau.

Am trecut de scările largi de piatră cu balustrade din marmură ce duceau spre etajul al doilea de la Hornuri. Erau un element destul de elegant într-un asemenea loc şi mă făceau să mă gândesc, nu pentru prima oară, că Hornurile nu fuseseră întotdeauna o fabrică. I-am zâmbit Wugmortului care stătea de pază acolo.

Numele lui era Ladon-Tosh şi nu-l auzisem niciodată vorbind. Peste umăr ţinea o morta cu ţeavă lungă. Avea şi o sabie în teacă şi un cuţit într-o apărătoare mică de piele pe o curea neagră groasă. Singura lui sarcină acolo era să ne oprească să ajungem la cel de-al doilea etaj al Hornurilor. Cu păr negru cărbune, lung, o faţă plină de cicatrice, un nas coroiat care părea să-i fi fost rupt de mai multe ori şi ochi ce păreau morţi, Ladon-Tosh era suficient de impozant

chiar și fără toate acele arme. *Cu* ele, era înfricoșător din toate punctele de vedere.

Auzisem că, odată, cu mult timp înainte să lucrez eu la Hornuri, un tembel încercase să treacă de Ladon-Tosh și să urce scările. Se spunea că Ladon-Tosh îl înjunghiase cu cuțitul, îl împușcase cu morta și îi tăiase capul cu sabia, aruncându-i apoi rămășițele într-unul dintre furnalele care ardeau la Hornuri lumină și noapte. Nu eram sigură dacă credeam asta, dar nici sigură de contrariu nu eram.

Din acel motiv, eram mereu impecabil de politicoasă cu Ladon-Tosh. Nu-mi păsa că nu mă privea și că nu vorbea cu mine niciodată. Voiam doar să știe că avea un prieten în mine.

Când am început întâia oară să lucrez acolo, era un Wugmort pe nume Quentin Hermscare mă ajuta la finisaje. Asta făceam eu la Hornuri – eram o Finisoare. Intrasem acolo la prima mea lumină și Domitar nu făcuse decât să latre:

– Ai întârziat două fărâme. Să nu se mai întâmple niciodată.

La acea primă lumină, îmi coborâsem privirea spre mâna ștampilată cu cerneală și mă întrebasem ce aveam să fac în acel loc. Îmi găsisem stația de lucru doar pentru că avea numele meu pe ea – un dreptunghi din metal scrijelit cu litere argintii pe care scria VEGA JANE, înșurubat în masă. Nu era un semn drăguț.

Și tot timpul mă gândisem: „Nu doar numele meu este înșurubat în masă. Și eu sunt".

La acea primă lumină, în timp ce stăteam lângă masa mea de lucru, Quentin se grăbise să vină către mine și să mă salute. Era un prieten de familie și fusese mereu foarte cumsecade cu mine.

– Credeam că începi la următoarea lumină, Vega, spusese el. Sau aș fi fost pregătit pentru tine.

– Nu știu ce să fac, i-am răspuns eu pe un ton disperat.

S-a întors la stația lui și apoi a revenit la mine cu o figurină făcută din metal: un tânăr mascul mângâind un câine.

– Asta – sau alte lucruri de felul ăsta – vei finisa tu, mi-a spus. Asta este din metal. Vei finisa şi lucruri din lemn, ceramică, lut şi alte materiale. Pe acest Wug şi câinele lui îi voi picta eu în culori plăcute.

– De unde ştii ce culori să foloseşti? l-am întrebat eu.

– Există instrucţiuni pentru fiecare obiect de pe bancul tău de lucru. Dar ai şi puţină libertate să îţi foloseşti creativitatea. Uneori vei picta, alteori vei sculpta, uneori vei face câte o formă şi alteori vei face obiectele să arate mai vechi decât sunt.

– Dar nimeni nu m-a învăţat să fac lucrurile acestea.

– Ştiu că ai arătat abilităţi artistice în timpul Învăţării, spuse el. Altfel nu te-ar fi trimis aici să devii Finisoare.

L-am privit pe Quentin.

– Credeam că o să fiu şi instruită.

– Vei fi. Am să te instruiesc eu.

– Şi munca ta? l-am întrebat eu, privind spre obiectele nefinisate de pe bancul lui de lucru.

– Asta va face parte din instruirea ta, să mă ajuţi să le finisez. Am aşteptat cu nerăbdare această lumină, Vega. Am sperat mereu că vei fi repartizată la Hornuri.

Şi mă învăţase. La fiecare lumină, intrasem zâmbind, dar doar pentru că şi Quentin se afla acolo. Învăţasem rapid, până când aptitudinile mele ajunseseră să rivalizeze cu ale lui.

Îmi aminteam toate acestea acum nu din motive nostalgice, ci dintr-o pricină cu totul diferită. Pentru că, de fapt, Quentin Herms fusese Wugul pe care îl văzusem grăbindu-se să intre în Quag cu acei câini şi cu Consiliul pe urmele sale. Ştiam că nu avea să fie la Hornuri în acea lumină. Mă întrebam dacă aveau şi alţii să-şi dea seama de asta.

Mintea îmi era stăpânită mai mult de frică decât de uimire, aşa că m-am întors spre singurul lucru pe care ştiam să-l fac: să finisez lucruri drăguţe ce aveau să fie cumpărate de Wugii care şi le puteau permite. Eu nu mă număram printre ei.

Mi-am ridicat prima însărcinare a luminii aceleia. Un bol mic, nefinisat, din porţelan, care trebuia pictat şi apoi băgat la cuptor.

Când am ridicat bolul, capacul a alunecat și aproape a căzut. L-am pus pe masă și am apucat bolul mai ferm.

Atunci am zărit o bucățică de pergament ascunsă în el. M-am uitat în jurul meu ca să văd dacă eram privită și apoi mi-am băgat mâna cu atenție în bol și l-am scos. L-am ascuns într-o cârpă, pe care am pus-o apoi pe bancul de lucru și am deschis-o, desfăcând și bucata de pergament. Scrisul era mic și precis, iar cuvintele erau clare.

Nu mă mai întorc la Hornuri, Vega. Du-te la copacul tău în noaptea asta. Ce vei găsi acolo te poate elibera de Wormwood, dacă asta îți dorești. QH.

Am făcut ghemotoc pergamentul și l-am înghițit. În timp ce îmi cobora pe gât, am ridicat privirea și am văzut trei masculi intrând în biroul lui Domitar. Erau toți membri ai Consiliului, așa cum o arătau tunicile negre pe care le purtau. Jurik Krone se afla printre ei, ceea ce nu era un lucru bun. Mă văzuse lângă Quag în acea lumină. Coroborat cu faptul că lucram lângă Quentin, ar fi putut să nu dea bine pentru mine.

După treizeci de fărâme, mi-am ridicat privirea când am auzit ușa lui Domitar. Toate tunicile negre se holbau la mine. Mi-am simțit corpul înțepenind, de parcă aș fi fost împunsă de unul dintre cleștii încinși pe care îi foloseau Dactilii în munca lor.

Krone înaintă, cu ceilalți membri ai Consiliului după el. Ținea în mână un obiect. Când l-am văzut, am rămas fără aer. L-am recunoscut de îndată, deși nu-l mai văzusem de multe sesiuni. Mă întrebam de ce acum îl ținea Krone.

– Ne întâlnim din nou, Vega, zise Krone, în timp ce el și prietenii lui îmi înconjurau bancul de lucru.

– Da, așa e, am zis eu, încercând să îmi păstrez vocea fermă – dar cuvintele îmi ieșiră tremurate straşnic, ca un bebeluș făcând primii pași.

Întinse obiectul pe care îl ținea în mână. Era un inel.

– Recunoști asta?

Am dat din cap.

– A fost al bunicului meu.

Pe metal era inscripționat un model care se potrivea cu cel pe care bunicul îl avea pe dosul mâinii. Trei cârlige conectate de parcă ar fi fost unul singur. Nu știusem niciodată ce înseamnă și el nu vorbise despre asta, cel puțin nu cu mine, dar eram foarte tânără când el suferise Evenimentul.

– Îmi poți spune cum a ajuns inelul lui Virgil Alfadir Jane în bordeiul lui Quentin Herms? întrebă Krone răbdător, dar cu o tensiune evidentă în voce.

Am scuturat din cap, cu stomacul făcându-mi salturi mortale și plămânii lărgindu-se mai rapid decât mi-aș fi dorit să o facă.

– Am presupus că a dispărut odată cu el, atunci când bunicul a avut Evenimentul. După cum știi, nu mai rămâne nimic dintr-un Wug după un Eveniment.

Krone aruncă inelul pe bancul meu de lucru. Când m-am întins să-l iau, și-a înfipt vârful cuțitului în gaura inelului, fixându-l în lemn. Mi-am retras rapid mâna și m-am holbat la el înfricoșată.

Își scoase încet lama și ridică inelul.

– Îl cunoști pe Herms? întrebă Krone încet. Îți este prieten, nu-i așa?

– E un prieten de familie. Este singurul Finisor de aici în afară de mine.

– De ce nu-i la muncă în lumina asta?

– Nu știu, am răspuns cu sinceritate.

Totuși, eram extrem de ușurată că înghițisem biletul lui Quentin.

– Poate că este bolnav sau rănit.

– Nici una, nici alta.

Veni mai aproape de mine.

– Hai să fim cinstiți! Ai fost lângă Quag la prima lumină. Ai văzut că îl urmăream.

– Ți-am spus, nu am văzut nimic. Și nu mi-ai spus pe cine urmăreați.

Am privit fața lui Krone.

– Dar de ce îl urmăreați pe Quentin?

– Există legi, Vega, legi pe care Quentin le-a încălcat. Și pentru asta va fi pedepsit.

Krone mă privi cercetător, o privire care păru să nu lase neatinsă nicio firidă a ființei mele.

– Dacă încearcă să te contacteze, vei informa Consiliul de îndată. Consecințele vor fi aspre dacă nu o faci. Este o problemă serioasă, Vega. Foarte serioasă. Făcu o pauză, apoi adăugă: E vorba despre Valhall pentru cei care nu se supun.

Fiecare Wug de acolo inspiră adânc, inclusiv eu. Niciun Wug nu-și dorea să fie închis într-o cușcă în văzul tuturor și păzit de animalicul Nida și de teribilul shuck negru.

Își puse mâna pe umărul meu și strânse ușor.

– Mă bazez pe ajutorul tău în problema asta, Vega. Wormwoodul trebuie să fie unit în astfel de situații.

Apoi își trecu mâna peste fața mea, desprinzând ceva. Era o bucată de pergament din biletul lui Quentin care mi se lipise de piele. Cu un sentiment de groază, am văzut o urmă de cerneală pe el.

– O rămășită din munca ta, poate? întrebă el.

Privirea lui Krone mă sfredeli din nou. Apoi se răsuci pe picioarele lui încălțate în cizme și se îndepărtă. Colegii îl urmară.

L-am privit pe Domitar. Nu-l mai văzusem niciodată atât de palid și cu pielea atât de cleioasă.

– *Vei* coopera sau *vei* ajunge la Valhall, îmi spuse el, apoi se întoarse pe loc, aproape prăbușindu-se înainte să dispară în biroul lui.

M-am întors la munca mea și am așteptat venirea nopții.

TRES

Hector și Helen

După ce clopoțelul a sunat, indicând sfârșitul lucrului la Hornuri, m-am schimbat din nou în hainele mele zdrențuite și am pornit pe jos spre Wormwood. Eram atât de plină de nerăbdare, încât îmi venea să alerg tot drumul. Îmi doream să vină mai repede noaptea și să pot fugi la copac, dar nu aveam ce să fac ca timpul să treacă mai repede.

Drumul meu propriu-zis spre Wormwood nu dura mult. Wormwood nu era o așezare întinsă. Era compactă, ca un pumn mic așteptând să lovească ceva. Existau rânduri de magazine de fiecare parte a Străzii Principale, care era pavată cu piatră cubică. Acele magazine vindeau lucruri de care Wugmorții aveau nevoie, precum haine, pantofi, alimente de bază, farfurii și căni. Un spițer vindea ierburi, pomezi și bandaje. Exista chiar și un loc care vindea o esență de fericire, ce era la mare căutare. Mi s-a spus că magazinul o ducea bine. Știam că ne este bine în Wormwood, dar se pare că ne venea greu să o credem.

În timp ce umblam, mintea mi-o luase razna. Krone și Consiliul îl urmăriseră pe Quentin, care fugise în Quag. Îl văzusem chiar înainte să dispară. Îi văzusem expresia de pe față. Era una de teroare, dar exista și o oarecare ușurare. Ușurare înainte să intre în Quag? Mintea mea nu putea pricepe un asemenea lucru.

Înaintând alene, am trecut pe lângă Loons. Fusese bordeiul meu în ultimele două sesiuni, de când mama și tatăl meu fuseseră trimiși la Îngrijire. Loons era un dreptunghi de scânduri deformate, sticlă murdară și țigle crăpate. Avea două etaje, cu cinci camere mici la cel de sus și șase chiriași în fiecare cameră. Asta însuma până în treizeci de Wugmorți cu o igienă precară în aceeași clădire.

De aceea îmi preferam copacul.

Am trecut prin fața bordeiului Loons și un Wugmort pe care îl știam foarte bine a ieșit afară. Numele lui era Roman Picus. Își purta veșmintele obișnuite: o pălărie lăsată cu o adâncitură la mijloc, o salopetă albastră nu foarte curată, cămașă albă, vestă neagră, cizme portocalii din piele de garm și o haină lungă, unsuroasă. Avea mustăți lungi care-i atârnau de ambele părți ale feței, curbându-se ca niște cârlige de pescuit pe obrajii lui bătuți de soare. Un ceas greu din bronz suspendat de un lanț noduros îi atârna în fața vestei. Pe cadranul ceasului erau diferitele secțiuni ale luminii și ale nopții împărțite în compartimentele lor.

– Lumină bună, Vega, spuse el în silă.

Am dat din cap înspre el.

– Lumină bună, Roman.

– Vii de la Hornuri?

– Da. Îl iau pe John de la Învățare și apoi ne întâlnim cu Delph la Îngrijire.

Pufni zgomotos.

– De ce-ți mai pierzi timpul cu idiotul ăla care nu-i bun de nimic n-o să înțeleg niciodată. Dar presupun că nu ai o părere prea bună despre tine, și în privința asta sunt și eu de acord cu tine, femelă.

– Dacă ești de părere că Delph este așa un ratat, de ce nu-l provoci la următorul Duel?

Fața i se înroși.

– Sunt mult prea bătrân pentru Duel. Dar în vremurile mele bune, femelă...

– Și câte Dueluri ai câștigat în vremurile tale bune, *masculule?*

Se strâmbă.

– Ai face bine să fii atentă, Vega, mormăi el. Ai face bine să treci mai departe şi să-ţi vezi de treabă.

– Vorbind de treceri, tu încotro te îndrepţi, Roman?

Mă privi de parcă i-aş fi dat o palmă.

– Îmi pui tu mie o asemenea întrebare?

– Avem aşa o conversaţie drăguţă, doream să o duc mai departe.

– Vrei să te reclam la Consiliu, Vega?

– Categoric. Am auzit că la trei sau mai multe infracţiuni, Wugul în cauză are dreptul la un premiu.

– Nu am fărâme destule ca să discut într-o doară cu amărâţi ca tine.

Dar apoi se opri şi mă studie.

– Quentin Herms? întrebă el.

– Ce-i cu el?

– Am auzit că a tulit-o.

– Poate, am răspuns precaută.

Roman ridică din umeri şi îşi privi cizmele.

– Poate l-a prins un garm. Ha!

– Ai strâns toate chiriile pentru sfertul de sesiune? l-am întrebat eu, schimbând intenţionat subiectul.

Nu doream să discut despre Quentin Herms.

Zâmbi răutăcios şi întinse o mână mare, soioasă.

– Dacă tot veni vorba, acum am să o încasez pe a ta, Vega.

I-am întins o mică bucată de pergament scrisă şi ştampilată.

– Am plătit după ce l-am dus pe John la Învăţare. Secretarul tău mi-a făcut o reducere pentru că i-am dus chiar eu banii şi l-am scutit de un drum.

Zâmbetul lui se prefăcu într-o încruntare.

– Aşa a făcut, serios? Ei bine, o să vedem noi în privinţa asta.

– Numai gura-i de tine, Roman.

– Şi ce naiba vrei să spui cu asta?

– Secretarul tău mi-a arătat sului oficial prin care autorizai reducerea. Îmi place să știu astfel de lucruri înainte să-mi pun la bătaie salariul pentru o cămăruță în grămada aia de bălegar pe care tu o numești spațiu de închiriat.

Dacă voia, Roman putea să ne dea pe mine și pe fratele meu afară din bordeiul Loons. Poate că într-un fel îmi și doream asta. Dar se întoarse pur și simplu și se îndepărtă, așa că m-am grăbit și eu să plec.

Învățarea era într-o clădire aflată în cealaltă parte a Străzii Principale. Putea să adăpostească acolo câteva sute de tineri, dar acum erau mai puțin de jumătate. Învățarea se făcea în Wormwood, dar nu cu prea multă energie. Stând pe pietrele cubice și așteptând, mi-a trecut prin minte că partea de sus a acoperișului clădirii avea un aspect trist. Acoperișul se curba puțin în jos, de parcă s-ar fi încruntat.

Ușa se deschise și tinerii începură să iasă din clădire. Ultimul Wug care ieși era fratele meu.

John Jane era scund și slăbuț și părea mult prea mic pentru vârsta lui. Părul îi era întunecat și lung, aproape la fel de lung ca al meu. Nu-mi dădea mie sau oricui altcuiva voie să-l tai. Nu era puternic, dar se lupta cu tine dacă încercai să-i tai părul. Privirea îi era coborâtă. Era evident încântat de picioarele lui, care erau disproporționat de lungi și care promiteau o înălțime mai mare. John Jane nu arăta cine știe ce, dar în capul lui se întâmplau multe.

L-am văzut făcând observații despre lucruri la care eu nu m-aș fi gândit vreodată. Și nu uita niciodată ceva. Doar în momentele intime, când eram împreună, aflam cu adevărat ce se întâmpla în mansarda lui. Acea cameră era plină la el, mult mai plină ca la mine.

Un zâmbet sfios îi înflori pe față și începu să meargă mai repede. Mi-am ridicat cutia de tablă. Pe drum, mă oprisem și culesesem niște mure și mai aveam și o aripă pe care i-o luasem și pe care o afumasem în cuptor la Hornuri. Lui John îi plăcea carnea, deși nu avem prea multă la Loons. Traversă rapid pietrele cubice, deschise

cutia şi văzu aripa. Mă privi şi zâmbi din nou. În cea mai mare parte a timpului, nu-l înţelegeam pe John, dar îmi plăcea să îi văd acel zâmbet. Nu li se dădea mâncare în timpul Învăţării, deşi petreceau mult timp acolo. Spuneau că mâncarea le distrăgea atenţia celor tineri. Eu eram de părere că lipsa mâncării distrăgea atenţia oricui. Aşa le-am şi zis când eram mică. Era de mirare, îmi dădeam seama acum, că mă lăsaseră să rămân până la vârsta de douăsprezece sesiuni, vârsta la care Învăţarea înceta. Era mult prea devreme, după părerea mea, dar nu eu făceam regulile, nu-i aşa?

John îmi prinse mâna cu mâna lui liberă şi plecarăm. Făcând asta, am privit în jurul meu. Din loc în loc erau grupuri de Wugmorţi care vorbeau în şoaptă. Am văzut şi membri ai Consiliului în tunicile lor negre agitându-se ca şobolanii în jurul gropii de gunoi.

Îl văzusem pe Quentin fugind în Quag. Nu doar pentru că membrii Consiliului îl fugăreau cu câini. Biletul lui îmi spusese că nu intenţiona să se întoarcă şi acel bilet fusese pus în acel bol înainte de prima lumină. În mod clar, Quentin plănuise să intre în Quag, cu sau fără Consiliu şi câini. Dar de ce? Nu exista nimic în Quag cu excepţia unei morţi sigure. Şi nimic de cealaltă parte a Quagului. Dar biletul lui Quentin preciza că ceea ce îmi lăsase avea să mă elibereze de Wormwood. Mintea îmi sări la concluzia evidentă.

Mai exista ceva dincolo de Quag. Sau cel puţin aşa credea el.

Mi-am întors din nou atenţia spre John.

Aveam un ritual, John şi cu mine. La fiecare a doua lumină după Învăţare, ne duceam să ne vedem părinţii la Îngrijire, acolo unde erau trimişi Wugii care nu se simţeau bine şi pentru care Mendenii de la Spital nu puteau să mai facă nimic. Locul era păzit de un Wug uriaş numit Non.

Non ne ştia pe mine şi pe John pentru că mergeam acolo extrem de des. Dar de fiecare dată ne trata de parcă ar fi fost prima noastră vizită. Mă irita teribil acest lucru, dar pe el părea să îl amuze.

John începuse deja să îşi înfulece înfometat aripa şi sucul gras din carne i se prelingea de-a lungul gurii mici. Îndreptându-ne spre

Îngrijire, l-am văzut pe Delph ieșind din umbra adâncă a unui castan. Părea emoționat. Părul îi era și mai alb după ce lucrase toată lumina la Moară, iar fața și cămașa îi erau năclăite de sudoare. Dădu din cap timid și privi spre John.

– Bună, Delph, spuse John.

Îi întinse aripa.

– Vrei să muști și tu?

Știam că Delph era tentat. Dar scuturâ din cap. Credeam că știu de ce. Era destul de evident cât de plăpând era fratele meu. Nu credeam că Delph își dorea să îl lipsească de bucățica aceea de mâncare.

Ne-am întors cu toții și am pășit împreună spre intrare. Am scrâșnit din dinți și i-am spus lui Non că am venit să ne vedem mama și tatăl. L-am lăsat să se uite la pergamentul de la Consiliu care ne permitea aceste vizite. Non nu se grăbi în examinarea documentului, deși deja probabil că memorase fiecare cuvânt din el. Mi-l înapoie și apoi se uită urât la Delph.

– Dar numele *lui* nu este aici, femelă.

Delph făcu un pas în spate, ceea ce îl făcu pe Non să zâmbească malițios.

– Știi, pentru un Wug atât de mare, semeni mai mult cu o femelă, nu-i așa, Delph? spuse Non. Ți-e frică și de propria umbră.

Sări spre Delph, iar acesta se retrase.

Non tună de râs și-mi aruncă cheia de la camera părinților mei.

– Intrați, atunci. Nu cred că unul ca el poate să facă prea mult rău.

– Dacă țin bine minte, Delph te-a bătut la ultimul Duel, Non, i-am răspuns eu. Cât timp ai fost inconștient atunci?

Zâmbetul lui Non dispăru și, în timp ce treceam pe lângă el, îl împinse pe Delph puternic din spate, făcându-l aproape să se prăbușească la pământ. N-am spus nimic și nu l-am privit pe Delph, pentru că știam cât de jenat era. În mintea mea, îl măcelăream pe Non de o mie de ori, de fiecare dată cu mai multă înverșunare.

Am trecut de ușa de la intrare și am intrat pe un coridor lung, întunecat și răcoros. Chiar dacă afară era cald, acel coridor era

mereu răcoros. Nu știam cum era posibil așa ceva. În oricare alt loc din Wormwood, singurul mod de a face răcoare era să deschizi un geam și să speri că va veni o briză sau să îți torni apă rece în cap.

Pe coridor, am trecut pe lângă o Asistentă. Era îmbrăcată cu o manta gri și avea pe cap o bonetă albă. Dădu din cap, zâmbi scurt și trecu mai departe.

De-a lungul coridorului întins erau numeroase uși. Toate erau închise. Știam asta pentru că, la vizitele trecute, încercasem să deschid câteva dintre ele. Existau plăcuțe de alamă pe ușa fiecărei camere, cu nume pe ele precum Judith Frigg, Wolfgang Spriggan și Irin Grine. Nu îi cunoșteam pe acești Wugi, dar le văzusem familiile acolo. Arătaseră la fel de lipsiți de expresie și de speranță cum pesemne că arătam și eu.

Plăcuțele de alamă erau scoase doar atunci când Wugul al cărui nume fusese pe ele „trecea mai departe", așa cum se spunea în Wormwood. Mă întrebam când aveau să treacă mai departe tatăl și mama noastră. Am ajuns la ușa cu două plăcuțe de alamă. Le-am citit cu voce tare probabil a milioana oară.

– Hector Jane. Helen Jane.

Nu știam de ce făceam asta. L-am privit pe John. El nu citea niciodată numele cu voce tare; pur și simplu le spunea pe buze.

Am scos cheia pe care mi-o dăduse Non, am răsucit-o în vechiul lacăt și ușa s-a deschis. Am pășit înăuntru ezitant. John mă urmă. Delph venea ultimul. Am închis ușa în spatele nostru. Scotea mereu o șuierătură când era închisă.

În cameră erau două paturi, cu o masuță din lemn între ele. Nu existau felinare sau lămpi la vedere. Singura lumină părea să vină din tavan. Nu știu cum reușeau să facă asta. Alt mister. Nu existau ferestre. Când erai la Îngrijire, se părea că n-aveai nevoie de lumina soarelui. De asemenea, nu erau scaune pe care să ne așezăm. Probabil că nu voiau să încurajeze vizitele lungi.

Cu Delph rămas în spate, m-am îndreptat spre primul pat.

Tata era mic și scofâlcit sub o singură pătură închisă la culoare. Mi-l aminteam înalt și puternic. Nu mai era așa. Fața îi fusese plăcută la vedere. Nici ea nu mai era cum fusese. Nu știam prea multe despre vindecare sau despre lucrurile care te îmbolnăvesc. Dar părea că ceea ce îi lipsea tatălui meu era, ei bine, chiar tatăl meu. Nu știam cum era posibil să furi pe cineva începând dinlăuntru și să-i lași doar exteriorul, dar părea că tocmai asta pățise. Nu aveai cum să vindeci așa ceva, mă gândeam eu.

John se furișă lângă mine și își puse mâna pe cea a tatălui nostru. Când i-am privit fața lui John, aceasta părea crispată, de parcă ar fi avut dureri. Îl mai întrebasem despre asta. Pur și simplu ridica din umeri și spunea că durerea nu era la exterior.

Am deschis cutia, pe care o adusesem de la serviciu, și am scos o bucată de pânză îmbibată cu apă de la țevile de la Hornuri. I-am pus-o tatei pe frunte. Părea mereu să-i fie cald, deși în cameră era mereu răcoare. Eram atentă să nu îl ating cu degetele. Îmi adoram tatăl și iubisem momentele când mă îmbrățișa. Dar ceva din încăperea aceea mă făcea să nu vreau să îl ating. Luptasem cu asta, dar nu puteam să îmi înving reținerea. Era ca un zid care ne separa.

John scoase din geanta lui o carte și începu să îi citească încet tatălui nostru. Am privit spre Delph, care stătea ca o statuie într-un colț.

– Delph, vrei să vii aici să-l vezi?

Delph făcu un pas în față.

– D-doarme?

– Cam așa ceva, Delph.

I-am lăsat pe John și pe Delph și am trecut la patul următor.

Și mama era prea mică și prea scofâlcită, deși fusese la fel de înaltă ca mine. Avusese părul lung și luminos, iar când era bătut de vânt, dansa în aer în jurul ei. Acum îl avea tuns scurt în jurul capului, aproape ca un al doilea craniu. Pătura întunecată îi acoperea corpul ofilit, până la gât.

Şi ea fusese furată dinlăuntru. Nici ea nu mai putea fi vindecată. Mendenii erau de acord în privinţa asta. De aceea nu îmi dorisem niciodată să devin Menden. Dacă nu puteai să-i vindeci pe cei cu adevărat bolnavi, care mai era rostul?

M-am apropiat mai mult de ea. Poate fiindcă eram femelă, mă simţisem mereu mai confortabil în preajma mamei. Discutam, aveam secrete. Era prietena mea, spunându-mi lucrurile pe care trebuia să le ştiu pentru a supravieţui aici. Dar simţisem că o parte a ei rămăsese ascunsă de mine.

Mi-am deschis din nou geanta şi am scos sticluţa de apă. Am turnat câteva picături pe faţa mamei şi am privit cum a rămas acolo mai puţin de un strop înainte ca apa să fie absorbită de piele. Nu ştiu de ce făceam asta, poate ca să mă conving că era într-adevăr în viaţă, că mai era cineva înăuntru.

L-am privit pe John. Şi el o iubea pe mama, dar între tată şi fiu părea să existe o legătură specială. Însă, privindu-l, l-am văzut şi pe el ridicându-şi ochii spre ea, cercetând-o cum stătea întinsă pe pat. Şi părea că inima lui John suferea şi mai mult văzând-o întinsă aşa, decât suferea din pricina tatălui. Asta m-a surprins. Fusese o lumină plină de surprize în Wormwood, acolo unde nu se întâmpla nimic şi unde singurul lucru de care puteam fi siguri era că următoarea lumină avea să arate exact la fel ca precedenta.

Delph veni şi el lângă mine şi o privi pe mama.

– A fost f-foarte bună c-cu mine, spuse Delph.

– Ştiu, Delph. Aşa era ea.

Întinse mâna, dar nu o atinse. În schimb, părea să îi traseze conturul feţei acolo unde stropii de apă tocmai fuseseră absorbiţi de piele.

Douăzeci de fărâme mai târziu, am ieşit din nou pe coridorul întunecat şi răcoros şi ne-am apropiat de uşa unde stătea de pază Non. M-am pregătit pentru comentariile lui insipide. *De ce vă mai sinchisiţi să veniţi? Arată mai bine în lumina asta părinţii voştri? Cum de este posibil?*

Mi-am concentrat atenția spre capătul holului, doar nu l-am zărit pe Non. Mintea părea să-mi joace feste, pentru că Non se afla întotdeauna acolo. Întotdeauna. Dar acum nu părea să fie.

Silueta era înaltă, amenințătoare, consistentă. Părea să umple holul larg cu mărimea sa, cu gravitatea sa. Haina îi era dintr-un material anost colorat în roșu de Burgundia, arătându-i poziția în Consiliu. El deținea postul cel mai important. Nu era nimeni deasupra lui.

Îl chema Thansius. Din multe puncte de vedere, el *era* Consiliul. Prin comparație, Jurik Krone era doar un țânțar pe fundul unui slep. Îl văzusem doar din depărtare. Thansius nu pășea pe pietrele cubice. Nu lucra la Hornuri sau la Moară și nu era Plugar. Dacă Wormwood avea un lider, el era acela.

John și cu mine am încetinit. Și John îl văzuse pe Thansius și l-am auzit exclamând. Și am crezut că bietul Delph avea să leșine.

Ne-a luat de două ori mai mult timp ca să străbatem holul decât atunci când am intrat. Chiar și așa, tot îmi părea mult prea rapid. Când am ajuns la Thansius, acesta nu se mișcă. Stătea doar acolo. Era mai înalt chiar și decât Delph. Umerii lui păreau să atingă fiecare latură a holului. Se spunea că, în tinerețea lui, niciun Wug nu-l biruise pe Thansius la Duel. Îi bătuse pe toți în teren. Acum era în vârstă și, fiind conducător al Consiliului, nu mai concura. Dar arăta de parcă ar fi putut în continuare să o facă. Și să câștige. De aproape, materialul roșu arăta ca un cearșaf plin de sânge.

Când rosti câteva cuvinte, vocea lui groasă, adâncă și demnă păru totuși nesemnificativă pe lângă corpul lui mare. Dar am fost electrizată de fiecare silabă.

– Să vorbim, Vega Jane. Vreau să vorbim, spuse el.

QUATTUOR

Thansius

John, Delph şi cu mine l-am urmat orbeşte pe Thansius afară din clădirea Îngrijirii. Am văzut imediat frumoasa trăsură albastră trasă de patru slepi magnifici. Blănurile gri le acopereau corpul până spre cele şase picioare fusiforme. Se spunea că, la un moment dat, slepii fuseseră capabili să zboare. Eu nu crezusem asta niciodată, deşi pe pielea unui slep se putea vedea o uşoară proeminenţă acolo unde, cândva, poate că fusese o aripă.

Trăsura era condusă de un Wug pe nume Thomas Bogle. Acesta stătea drept ca un copac pe locul vizitiului.

Îl privi pe Delph.

– Pleacă de aici, Daniel. Această conversaţie este una privată.

Delph fugi, picioarele lui lungi ajutându-l să dispară din vedere în jumătate de fărâmă.

Thansius ne făcu semn să urcăm. Ne-am supus. Nu fiindcă voiam să o facem, ci pentru că el era Thansius. Se urcă după noi şi trăsura grea se aplecă într-o parte când se aşeză. Masculul trebuia să fi cântărit destul de mult ca să aibă un asemenea efect asupra unei trăsuri grele. Nu c-aş fi ştiut foarte multe despre trăsuri. Nu mai fusesem niciodată în vreuna.

Thansius se aşeză pe locul din faţa noastră şi îşi aranjă roba. Îl privi curios pe John.

L-am privit și eu pe fratele meu și apoi din nou pe Thansius.

– Este fratele meu, John.

– Știu cine este, răspunse Thansius. Mă gândeam dacă ar trebui să fie aici sau nu.

I-am prins lui John mâna, pentru că simțeam frica de care fusese cuprins.

– Ne vizitam părinții, am zis eu.

– Din nou, un fapt de care sunt conștient.

Thansius părea mai bătrân de aproape decât de la distanță. Deși stătea în umbra scaunului său, îi puteam vedea foarte clar fața. Era grea, încercănată de griji, cu ochi mici și cu pielea din jurul lor puhavă. Totuși, chiar cu barba lui mare, fața îi părea prea mică pentru masivitatea corpului. Părul lui lung era un amestec ciudat de crem și argintiu, la fel ca barba. Părea curat și mirosea a flori de poiană. În mod normal, m-aș fi bucurat de acel miros. Dar acum, mă făcea să îmi fie greață.

– Cred că aș prefera ca el să aștepte afară, spuse Thansius în cele din urmă.

– Eu aș vrea să rămână, am răspuns eu și apoi mi-am ținut respirația.

Nu știam de unde îmi venise curajul. Să vorbești cu Thansius era o ocazie unică în viață. Să îi răspunzi lui Thansius era de neconceput.

Thansius își ridică privirea spre mine. Nu părea furios, ci doar amuzat. Preferam amuzamentul în locul furiei când era vorba de unul ca el.

– Și de ce anume?

– În caz că ceea ce vrei să îmi spui îl privește. Atunci nu ar trebui să repet, pentru că sunt convinsă că nu aș putea să îți egalez elocvența, Thansius.

O spusesem cu toată sinceritatea. Thansius era un Wug foarte învățat, cu abilități oratorice deosebite. Tuturor ne plăcea să-l ascultăm, chiar dacă nu înțelegeam întotdeauna ce spunea.

Amuzamentul se transformă aproape într-un zâmbet, apoi fața lui deveni împietrită.

– Quentin Herms, zise el. Nu poate fi găsit. Asistentul meu, Jurik Krone, a venit să te vadă în privința asta.

Am dat din cap, cu inima bătându-mi tare în cutia toracică.

Din buzunarul lui, Thansius scoase un obiect. Am știut ce era dinainte să mi-l arate. Inelul bunicului meu. Văzându-l de aproape, amintirile mă năpădiră din nou. Nu mai văzusem imaginea de pe inel în nicio altă parte decât pe dosul mâinii bunicului meu.

Thansius îl ridică astfel încât John să îl poată vedea în întregime.

– E un desen interesant, zise el.

– Știi ce înseamnă? l-am întrebat eu.

– Nu, nu știu. Și mă îndoiesc că vreun Wug știe, în afara bunicului tău. Virgil era discret în astfel de privințe.

Băgă inelul în buzunar și se aplecă în față, genunchiul lui lat aproape atingând genunchiul meu osos.

– Dar a fost găsit în coliba lui Herms.

– Era prieten cu bunicul, așa că probabil el i l-a dat, am răspuns eu.

– Înaintea propriei familii? întrebă Thansius sceptic.

– Așa cum ai spus, bunicul nu ne zicea prea multe în astfel de chestiuni. Cine știe la ce se gândea sau ce-a făcut?

Thansius păru să reflecteze la asta câteva clipe, apoi zise:

– Quentin Herms ți-a fost mentor ca Finisoare.

– Da, este adevărat. M-a ajutat să învăț meseria.

– L-ai plăcut?

Era o întrebare ciudată, m-am gândit, dar am răspuns sincer:

– Da.

Dar intestinele mi se zvârcoleau ca niște viermi proaspăt scoși la lumină.

Și-a mângâiat barba cu palma lui mare. I-am studiat mâna. Părea puternică, dar moale. Poate că, la un moment dat, lucrase din greu cu acele mâini, dar nu o mai făcuse de multe sesiuni.

– Nu ți-a spus nimic? Niciun indiciu că ar putea pleca? m-a întrebat el.

Mi-am ales cuvintele cu grijă.

– Unde ar putea să *plece?*

– Niciun mesaj lăsat pentru tine? a rostit el, ignorându-mi întrebarea.

Puteam să întrevăd primejdia în trăsăturile lui Thansius, în arcuirea mâinii lui, atât de aproape de un pumn, în mușchii adunați sub roba sângerie. Mi-am împreunat sprâncenele și mi-am forțat creierul să răspundă cât mai bine, fără să spună ceva cu adevărat important. Transparența e un lucru bun, dar doar dacă ești o fereastră.

– Nu știu ce ar fi putut să-mi lase mie.

Era perfect adevărat. Nu știam ce îmi lăsase.

Mi se păru că-mi analizează fiecare cuvânt, de parcă ar fi fost un puzzle care trebuia rezolvat. Se holbă la fața mea cu o expresie atât de concentrată, că mi-am simțit pielea topindu-se, îngăduindu-i să îmi vadă în suflet.

Se lăsă pe spate și se holbă la podeaua trăsurii aproape o fărâmă întreagă.

– Tu și fratele tău puteți pleca.

Ar fi trebuit să plecăm atunci, dar simțeam nevoia să spun ceva și, deși eram pe jumătate îngrozită, cealaltă jumătate avu câștig de cauză în cele din urmă.

– Pot să iau inelul, Thansius?

Se holbă la mine.

– Inelul?

– Da. I-a aparținut bunicului. Și, cum el nu mai e și părinții noștri sunt... ei bine... doar noi am mai rămas din familie. Așa că, îl pot lua?

Îl simțeam pe John cum își ținea respirația. Și eu mi-o țineam, așteptând răspunsul lui Thansius.

– Poate într-o altă lumină, Vega, dar nu acum.

Deschise uşa de la trăsură şi făcu un semn din mână, îndemnându-ne să ieşim.

Am coborât cât de iute puteam, deşi John abia îşi mai mişca picioarele.

Înainte ca uşa trăsurii să se închidă, l-am văzut pe Thansius holbându-se la mine. Era o privire enigmatică, un amestec de milă şi remuşcare. Nu puteam să înţeleg niciunul dintre aceste sentimente. Apoi uşa s-a închis, Bogle a smucit hăţurile şi trăsura s-a îndepărtat.

L-am tras pe John după mine spre Loons.

Erau multe de făcut şi n-aveam prea mult timp la dispoziţie. Mintea mi se învârtea de câte lucruri aveam de făcut. Eram mai mult entuziasmată decât înfricoşată, dar mai puţin entuziasm şi mai multă frică ar fi fost opţiunea mai inteligentă.

Când am ajuns la Loons, după întâlnirea noastră cu Thansius, John nu mai tremura. Nu sunt sigură însă că nici eu nu mai tremuram. În interior, cel puţin, încă mă mai cutremuram. Dar m-am concentrat pe ceea ce aveam de făcut mai târziu.

Cacus Loon ne deschise uşa. Avea drept sprâncene doi gândaci, o frunte joasă şi un păr care nu fusese spălat de cel puţin o sesiune sau două. Pantalonii şi cămaşa îi erau la fel de unsuroşi ca şi părul şi avea un obicei de a-şi răsuci mereu capetele mustăţii enorme, care părea să pornească din nările lui mari.

I-am făcut semn din cap şi el se dădu din prag, lăsându-ne să trecem. Îmi dădeam seama că era nerăbdător să audă bârfe despre Quentin Herms, dar nu avea să afle nimic de la mine. Loon ne urmă în camera principală de la parter. Aceasta era mare, conţinea o masă lungă la care mâncam şi cam atât. Pereţii erau făcuţi din buşteni aspru finisaţi, legaţi cu orice material de umplere avusese Loon la îndemână, iar podelele erau făcute din scânduri strâmbe, deformate, roase de carii. Lângă această cameră se afla bucătăria, acolo unde soţia lui Loon, Hestia, îşi petrecea majoritatea sesiunilor făcând munca pe care Loon îi spunea să o facă. Asta includea

pregătirea meselor, spălatul vaselor și îndeplinirea tuturor dorințelor lui Loon.

– Hornuri, spuse Loon, aprinzându-și pipa și fumul se înălță spre tavan.

Nu l-am privit. Mă uitam spre scări, acolo unde se afla camera noastră. O împărțeam cu alți Wugmorți care sforăiau zgomotos și care nu făceau baie în mod regulat.

– Hornuri, spuse el din nou. Quentin Herms.

M-am întors spre el, resemnată că avea pur și simplu să ne urmeze până când întrebările lui căpătau răspuns.

– Se spune c-ar fi plecat, continuă Loon, pufăind atât de tare, că fumul ieșea în nori, aproape ascunzându-l de noi.

Arăta de parcă ar fi luat foc dintr-odată, dar n-aveam eu norocul ăsta.

– Unde să plece? am întrebat eu cu inocență, folosind aceeași abordare pe care o folosisem cu Thansius, deși nu prea aveam chef.

Loon nu reprezenta aceeași provocare mentală ca Thansius. Era doar un prostănac.

– Lucrezi la Hornuri.

– Peste o sută de Wugi lucrează la Hornuri, i-am răspuns eu. Du-te și întreabă-i pe ei.

L-am tras pe John la etaj după mine. Din fericire, Loon nu veni după noi.

Am coborât pentru ultima masă când întunericul se lăsa peste Wormwood. Douăzeci și opt de Wugmorți coborâseră mai repede ca noi și erau deja așezați la masă. John și cu mine ne-am strecurat pe ultimele locuri, în timp ce Hestia, scundă și subțire, fugea dintr-o parte în alta cu tăvi pline de farfurii, având puțină mâncare în ele. Le-am văzut și pe celelalte două femele Loon, în continuare tinere, care lucrau în bucătărie. Și ele erau mici și sfrijite, cu fețele afumate de la focul din bucătărie, exact ca a mamei lor.

Nu mergeau la Învățare. Asta fiindcă erau femele și pentru că, în principiu, Cacus Loon nu credea în educație. L-am auzit pe Loon spunând că el nu fusese niciodată la Învățare și că se descurcase destul de bine. Dacă acela nu era un argument suficient de bun să citești fiecare carte din scoarță în scoarță, eu nu mă puteam gândi la altul.

Cletus Loon era așezat lângă tatăl lui. Cletus semăna tot mai mult cu tatăl său, cu fiecare lumină care trecea, incluzând aici și începutul de mustață de pe buza lui. Era cu doar două sesiuni mai mare decât mine, dar fața lui pufoasă îl făcea să arate mai în vârstă. Încerca mereu să îmi facă probleme. Mi-era teamă că, la un moment dat, s-ar fi putut răzgândi și și-ar fi putut face o țintă din John. Faptul că nu o făcuse îmi arăta că îi era prea frică de mine. Frica era un lucru grozav dacă era îndreptată în direcția potrivită.

După ultima masă, în sfârșit lumina lăsă loc complet întunericului. John și cu mine am urcat în camera noastră și ne-am băgat sub pături, care de multă vreme nu mai ofereau niciun fel de căldură.

Am așteptat până când am auzit sforăituri venind dinspre ceilalți, apoi m-am strecurat afară din pat și mi-am luat mantaua, singurul pulover pe care îl aveam și pătura. O fărâmă mai târziu, traversam bucătăria și ieșeam pe ușa din spate.

Eram foarte atentă să mă asigur că nimeni nu mă urmărește.

Din câte se pare, ar fi trebuit să fiu mult, mult mai atentă.

QUINQUE

Ieșirea

Îmi plăcea noaptea, fiindcă pe întuneric puteam să mă prefac că nu mai sunt în Wormwood. Nu știam unde altundeva aș fi putut să fiu, dar uneori era încurajator doar să-mi imaginez un alt loc.

Era o noapte friguroasă, dar nu suficient de rece încât să mă facă să îmi văd propria respirație. Îmi rulasem pătura și vechiul pulover ca să îmi odihnesc capul pe ele în caz că eram oprită. Dacă dorea cineva să afle, dormeam la copacul meu.

Drumul spre copac fusese destul de clar sub bila lăptoasă din cer căruia noi îi spunem Noc, dar când acesta lăsa loc norilor, drumul se cufunda în întuneric. Mi-am legat pătura și puloverul în jurul brâului și am aprins un felinar pe care îl furasem de la Loons, folosind unul dintre cele trei chibrituri pe care le adusesem cu mine. I-am deschis gemulețul, ca să lumineze drumul.

Atunci l-am auzit. Fiecare sunet din Wormwood trebuia luat în seamă, mai ales noaptea. Odată ce părăseai piatra cubică, trebuia să fii mult mai atent. Și ceva sau cineva ieșise la vânătoare în noaptea aceea. Mi-am întors felinarul în direcția sunetului.

Rămasă pe loc, mi-am băgat cealaltă mână în buzunar și am apucat cuțitul pe care îl luasem de la Hornuri cu mult timp în urmă. Se mula perfect în mâna mea. Îl puteam folosi cu multă măiestrie. Am așteptat, temându-mă de ce putea să apară și sperând să fie doar Delph plimbându-se aiurea, așa cum o făcea el adesea.

Apoi mirosul ajunse la mine. Şi-mi confirmă că nu era Delph.

Nu-mi venea să cred. Atât de departe de Quag? Nu se mai întâmplase niciodată, dar se părea că se întâmpla chiar atunci. Am strâns cuţitul bine, deşi ştiam că nu-mi va fi de folos, nu împotriva a ceea ce se apropia. Momentul mi-a stârnit amintiri atât de intense, de dureros de apropiate, încât ochii mi s-au acoperit de lacrimi în timp ce mă întorceam să fug.

Mi-am stins felinarul, pentru că ştiam că lumina îl atrăgea spre mine, mi-am pus sfoara cu care era legat peste umăr şi mi-am băgat cuţitul în buzunar, eliberându-mi mâinile. Şi am început să fug.

Creatura era rapidă, mult mai rapidă decât mine, dar aveam oarece avans. Am urmat drumul din memorie, deşi am cotit greşit o dată şi m-am lovit de un copac. Acea greşeală m-a costat momente preţioase. Creatura aproape mă ajunsese. Mi-am înteţit eforturile. N-aveam să mor aşa. Pur şi simplu nu. Respiram adânc şi inima îmi bătea atât de tare, încât o puteam simţi prin manta.

M-am împiedicat de rădăcina unui copac şi m-am întins la pământ. M-am întors şi am văzut bestia, la doar doi metri de mine. Era uriaşă şi scârboasă şi colţii nu erau cea mai înfricoşătoare parte a ei. Şi-a deschis fălcile şi mai aveam doar o clipă de trăit, pentru că ştiam ce avea să iasă din acea gaură. M-am aruncat în spatele unui trunchi gros cu o singură clipă înainte ca jetul de foc să lovească locul unde stătusem. Flacăra pârjolise pământul, iar eu am simţit valul de căldură în jurul meu în timp ce mă ascundeam în spatele copacului. Dar eram în continuare în viaţă, deşi poate nu pentru multă vreme.

O auzeam inspirând adânc, pregătindu-se pentru următorul suflu de foc ce avea să mă învăluie. Mai aveam doar câteva momente. Şi, în acele puţine momente, mi-am găsit un anume calm, nu ştiam de unde. Ştiam ce aveam de făcut. Şi doar un moment rămas să o fac.

Am sărit din spatele copacului exact când bestia termina de inspirat. Mi-am aruncat cuţitul drept la ţintă şi am lovit creatura în ochi. Din păcate, mai avea încă trei.

Apoi, în timp ce sângele țâșnea din ochiul distrus și creatura mugea de furie, m-am întors și am fugit. Cuțitul îmi câștigase momente prețioase. Am profitat de ele la maximum. Am fugit cum nu mai fugisem niciodată, nici măcar atunci când câinii de atac mă urmăriseră la prima lumină.

Am ajuns la copacul meu, mi-am pus o mână pe prima scândurică a scării mele de lemn și am urcat să-mi salvez viața.

Garmul rănit, simțind sânge și carne, mă urmărea acum cu atâta iuțeală, de parcă ar fi zburat. Se spunea că garmul vânează sufletele celor morți. Alții spuneau că păzea porțile Helului, acolo unde Wugmorții care fuseseră răi în timpul vieții sunt condamnați să-și petreacă eternitatea.

În clipa aceea, nu-mi păsa care teorie era cea corectă. Pur și simplu nu doream să devin un suflet mort în acea noapte, îndreptându-mă spre Hel sau spre orice alt loc.

Uram garmii din toată ființa mea, dar nu mă puteam lupta cu unul având vreo speranță de câștig. Așa că m-am cățărat cu o furie concentrată, forțându-mi mâinile și picioarele. Chiar și așa, era posibil să nu fie îndeajuns. Cunoșteam trunchiul copacului meu la fel de bine cum îmi știam defectele feței. Totuși, la jumătatea distanței, mâna mi-a atins un obiect necunoscut, dar am apucat scândura următoare și am continuat să urc.

Simțeam garmul aproape lângă mine. Era o bestie uriașă, cu siguranță având patru metri în lungime și peste patru sute de kilograme. Scuipa foc pentru că trăia în Hel, după cum se spunea, unde erau doar căldură și flăcări și moarte veche, mucegăită. Nu doream să îi simt flăcările pe mine. Se apropia rapid, dar eu urcam mult mai iute. Teroarea îți poate insufla capacități fizice extraordinare. Am ajuns la ultima scândură. Sub mine, am auzit ghearele pe lemn. Am crezut că simt căldura urcând spre mine. O parte din mine nu voia să se uite, dar am făcut-o.

În flăcările de sub mine, am văzut fața dură a garmului. Pieptul îi era plin de sânge. Nu ucisese nimic din care să provină sângele

acela. Pieptul unui garm era mereu plin de propriul sânge, de parcă ar fi fost permanent rănit. Poate de aceea era mereu într-o dispoziție proastă, ucigașă. Își ridică privirea spre mine, cu limba lui lungă și bifurcată scoasă, cu cei trei ochi reci rămași holbându-se la mine flămând, periculos, letal. Cel de-al patrulea ochi îi era însângerat și gol, având cuțitul meu în continuare înfipt în el.

Am strigat spre el. Am scuipat în direcția lui. Îmi doream să îl ucid. Mai voiam un cuțit de aruncat, ca vârful acestuia să îi nimerească inima și să îl trimită înapoi în Hel pentru tot restul veșniciei.

Dar erau gânduri goale. Singura mea speranță era că fiorosul garm, cu toată forța, ferocitatea și abilitatea lui, nu era capabil să se cațăre.

Elanul îl ajută doar să se înalțe câțiva metri de la pământ, dar căzu din nou și lovi pământul cu o bufnitură. Mugi și flăcările țâșniră în sus, pârjolind copacul și înnegrind marginile mai multor scânduri de lemn. Deși nu puteau să ajungă până la mine, m-am ferit. Garmul se izbi de copac, încercând să îl doboare. Copacul se scutură sub acest atac și copertina mea căzu. Și apoi, se dezlănțui dezastrul. Una dintre scânduri se desprinse, fu aruncată în sus și mă lovi drept în față. M-am prăbușit pe spate și am căzut înainte ca mâinile mele disperate să reușească să prindă una dintre scândurelele de urcat. Greutatea mea în cădere aproape o desprinse de trunchi. Așa cum era, mai atârna într-un singur cui.

Cum degetele mele alunecau pe lemn, am privit în jos. Garmul se ridicase pe picioarele din spate la mai puțin de patru metri de mine. Gura îi era deschisă, pregătită să trimită un jet de foc care să mă transforme într-o coajă friptă. Apucând scândura cu o mână, mi-am tras puloverul de la brâu, l-am strâns și l-am aruncat spre botul bestiei. Garmul s-a înecat și a tușit și nu i-au mai ieșit flăcări pe gură. Cel puțin nu pentru o clipă.

Cu cealaltă mână mi-am recăpătat echilibrul și am zburat pe scânduri, în timp ce garmul mugea agresiv pentru a-și elibera gura; și, când flăcările izbucniră din nou, le-am simțit urcând pe trunchi

după mine. Am sărit peste ultima scândurică și m-am aruncat pe scândurile mai late. Am rămas acolo gâfâind, fără să văd nimic, pentru că ochii încă îmi erau strâns închiși.

Garmul mai făcu o încercare să ajungă la mine și apoi căzu din nou. Ferocitatea lui înnăscută mă paraliza.

O fărâmă mai târziu, se întoarse și plecă. Avea să caute o pradă mai ușoară. Speram să nu găsească vreuna, doar dacă nu era vorba despre Julius Domitar, Roman Picus sau poate chiar limbutul Jurik Krone, în care mă hotărâsem că nu pot să am încredere din cauza acelei priviri încărcate de ostilitate ascunsă și fiindcă spusese despre Quentin Herms că încălcase legile. Aș fi plătit bani grei să îi văd dând peste un garm înfometat. Numai că ei aveau și arme de care garmul se temea, mai cu seamă acel tub lung de metal care trăgea un proiectil ce omora orice lovea. Noi îi spuneam morta. Roman Picus folosise una pentru a ucide un garm. Așa făcuse rost de cizmele pe care le purta. Și se spunea că Jurik Krone era cel mai bun trăgător cu morta din întregul Wormwood. Acesta era, pentru mine, un gând neliniștitor.

Nu puteai să faci prea multe cu un garm mort. Carnea lui era otrăvitoare. Sângele lui era ca acidul. Se spunea că ghearele puteau ucide și după ce garmul era mort și că flăcările din el nu se stingeau niciodată. Deci, îi puteai folosi doar pielea.

M-am așezat în copac, respirând cu greu, îngăduindu-i terorii să devină doar paranoia. Garmul plecase. Întrucât se îndrepta spre Quag, încă mai puteam să îi văd flăcările. Mă întrebam ce-l atrăsese spre Wormwood în seara aceea. Apoi Quagul mă făcu să mă gândesc la Quentin Herms. Spusese că-mi lăsase ceva ce avea să mă elibereze. Și intenționam să găsesc acel lucru.

M-am uitat în geanta rezistentă la apă pe care o țineam atârnată de o ramură. Dar înăuntru nu era nimic. Așa că unde ar fi putut să îmi lase ceva? Chiar nu mai exista alt loc.

Am privit în josul copacului. Ceva îmi stăruia în minte, dar nu puteam să îmi dau seama exact ce. M-am gândit din nou la urcarea mea agitată în copac, cu garmul după mine, şi mi-am amintit ce.

Mâna mea lovise ceva necunoscut.

Mi-am aprins felinarul şi m-am uitat peste marginea scândurilor. Nu era mare lucru de văzut. Cu o excepţie. Bătusem douăzeci de scânduri ca trepte în trunchiul copacului şi acum puteam să număr douăzeci şi una.

Asta atinsesem cu mâna. O scândură în plus care nu ar fi trebuit să se afle acolo.

Dacă aveam dreptate, atunci Quentin era genial. Dacă nici eu nu observasem de la început scândura în plus, cine ar fi putut s-o facă? Probabil că nici măcar Thansius, cu toată inteligenţa lui.

Tremurând de încântare, am coborât până la acea scândură şi am examinat-o la lumina lanternei. Din fericire, flăcările garmului nu o atinseseră. Arăta exact ca toate celelalte scânduri. Asta mi s-a părut remarcabil, până când mi-am amintit că Quentin era un Finisor talentat.

Am căutat un mesaj pe partea din faţă a scândurii. Nu era niciunul. Dar un mesaj pe partea din faţă ar fi fost prea uşor de văzut. Am tras de ea. Părea bătută ferm în trunchi. Începusem să mă întreb dacă Quentin era, totuşi, chiar atât de deştept. Cum să scot scândura fără să cad şi să mor?

Dar, privind mai cu atenţie, am observat capetele cuielor din tablă, care nu erau deloc capete de cuie. Fuseseră pictate astfel încât să arate ca şi cum ar fi. Şi atunci, ce ţinea scândura? Am pipăit de-a lungul marginilor ei. Exista o fâşie subţire din metal ataşată deasupra. De-a lungul părţii de jos mai era una identică. Metalul fusese înnegrit ca să se confunde cu restul scândurii. Mi-am pus o mână pe capătul acesteia şi am tras. A alunecat dintre cele două margini de metal. Metalul funcţionase şi ca şină, şi ca suport, pentru a duce placa la locul ei şi a o ţine acolo. Acum, odată ce fusese

scoasă, puteam să văd cum atașase Quentin metalul la trunchi folosind șuruburi solide.

Scândura era ușoară. Era probabil un lucru bun că nu călcasem pe ea în timp ce fugeam de garm. Mă îndoiam că mi-ar fi putut susține greutatea.

M-am grăbit să ajung din nou în vârful copacului și m-am așezat pe vine, cu scândura în poală. Am întors-o și am găsit ce căutam: o cutie mică, plată, de metal. Înăuntru era un sul de hârtie. L-am desfăcut. Era surprinzător de lung, având în vedere că încăpuse într-un spațiu atât de mic.

Mi-am îndreptat felinarul spre el și am rămas fără aer. Era o hartă. O hartă a ceva ce n-aș fi crezut că poate fi cuprins într-o hartă.

O hartă a Quagului.

Mai mult, era o hartă de trecere prin Quag.

Ceea ce Quentin Herms îmi lăsase era un mod de evadare din Wormwood.

Am stat acolo, holbându-mă la pergament de parcă ar fi fost un sac de monede și unul de șerpi în același timp. În vreme ce ochii îmi treceau peste desenele detaliate și peste însemnările precise, enormitatea a ceea ce priveam punea stăpânire pe mine. Pielea mă furnica de parcă aș fi fost lovită de un fulger precedat de sulițe de lumină.

Dar când pusese oare scândura acolo? Fusesem acolo la prima lumină și fuseseră doar douăzeci de scânduri, de asta eram sigură. Îl văzusem pe Quentin fugind în Quag, de asemenea la prima lumină. Așadar, se întorsese el din Quag ca să-mi pună scândura în plus pe copac după ce plecasem la Hornuri? Și dacă da, de ce? Și cum de supraviețuise în primul rând Quagului?

Dar era clar că mesajul venea de la Quentin Herms. Și era mult mai dezvoltat decât cel criptic pe care îl înghițisem la Hornuri. Harta aceasta putea și ea fi interpretată ca o încercare de contact din partea lui și Jurik Krone fusese clar în această privință. Dacă Quentin mă contacta și eu nu raportam Consiliului, puteam fi trimisă la

Valhall. Pentru câtă vreme, nu spusese. Dar chiar şi o lumină şi o noapte în acel loc putea fi prea mult. Şi, întrucât era ilegal să intri în Quag, ar fi fost cu siguranţă împotriva legilor noastre să ai o hartă a acelui loc. Asta m-ar fi dus în Valhall mai repede decât ar fi apucat Delph să spună: „Wotcha, Vega Jane".

Dar adevărul era că eram mai mult curioasă decât înfricoşată. Mi-am aprins felinarul şi am studiat harta cu atenţie. Quagul era un loc imposibil de vast. Quentin nu marcase harta cu distanţe precise, dar inclusese suprafaţa Wormwoodului pe pergament. Le-am studiat comparativ pe cele două şi am văzut imediat că de fapt Quagul era de multe ori mai mare decât satul meu. Mai relevant era faptul că harta se termina la marginea Quagului. Dacă mai era ceva de cealaltă parte, Quentin fie nu ştia, fie avusese vreun motiv pentru care nu o consemnase în pergamentul său.

Privirea mea se îndreptă spre acea parte a hârţii şi atunci dilema mea deveni evidentă. Fiecare Wug ştia că intrarea în Quag însemna o moarte sigură şi nici eu nu mă puteam imagina intrând. Şi, chiar dacă aş fi supravieţuit Quagului, unde aş fi ajuns?

Ni se spusese mereu că nu se află nimic de cealaltă parte a Quagului. De fapt, ni se spusese mereu că nu există o altă parte. Din câte ştiam eu, odată ce ieşeam din Quag, puteam să cad de pe o stâncă în vid. Dar, chiar dacă aş fi fost tentată să plec, nu puteam să o fac din cauza fratelui meu şi a părinţilor noştri. În mesajul lui, Quentin spusese că aş putea să scap dacă asta îmi doream. Ei bine, nu eram sigură că mi-o doream, dar abandonarea familiei mele cu siguranţă nu era o opţiune. Aşa că răspunsul cel mai uşor ar fi fost să distrug harta, întrucât nu aş fi folosit-o niciodată. De fapt, ar fi trebuit să o distrug chiar atunci.

Am deschis geamurile de sticlă ale felinarului meu şi am apropiat harta de flăcări. Dar mâna nu mi s-a mişcat. Nu puteam apropia pergamentul de foc.

„Nu vei putea traversa niciodată Quagul, Vega, așa că ce mai contează? Arde-l. Dacă este găsit la tine, vei fi trimisă la Valhall! Nu poți risca asta!"

Totuși, mâna nu mi se mișca. Era de parcă un obstacol invizibil o ținea în loc. Am îndepărtat încet pergamentul de foc și m-am întrebat ce să fac. Trebuia să distrug harta. Dar puteam oare să o și distrug, să o și păstrez?

Privirea mi s-a îndreptat spre geanta rezistentă la apă. Am deschis-o și mi-am scos bățul cu cerneală. Îl țineam acolo pentru că puteam desena pe scândurile mele lucrurile pe care le vedeam din copac: păsări, nori, coroanele copacilor înalți. Dar transferarea hărții de pe o bucată de pergament pe alta nu era un răspuns la dilema mea.

Așa că aveam o altă soluție.

Am avut nevoie de ceva timp, de un pic de contorsionism și de cantități ample de vopsea, dar când am fost gata, am ridicat harta spre focul felinarului meu și am lăsat-o să ia foc. I-am dat drumul și am privit-o coborând pe lângă scândurile de lemn, în timp ce colțurile i se strângeau și se înnegreau. În mai puțin de o fărâmă, se făcuse cenușă și dispăruse în vânt. Până și cenușa.

Am coborât din nou pe scânduri cu placa suplimentară în mâini, am pus-o la loc în canalul ei metalic și mi-am continuat coborârea. Picioarele mi-au atins pământul și am privit în jurul meu, temându-mă dintr-odată că garmul s-ar putea întoarce. Dar nu îi simțeam mirosul. Și nici nu îl vedeam. Poate se întorsese în Hel. Speram din tot sufletul să rămână acolo.

Acum dețineam o hartă pe care nu aveam să o folosesc niciodată pentru a pleca de acolo. Dar mai aveam ceva. Un mister care înconjura un inel ce îi aparținuse bunicului. Nu era doar curiozitate, deși eram mai curioasă decât majoritatea Wugilor. Era vorba despre familia mea. Despre istoria mea. Ceea ce, până la urmă, însemna că era vorba despre mine.

SEX

Familia Delphia

La următoarea lumină, John şi cu mine am coborât şi am folosit ţeava din spatele clădirii ca să ne spălăm pe faţă, pe mâini şi la subraţ. Eram atentă la felul în care foloseam apa ca să nu spăl urmele hărţii pe care o desenasem cu atâta atenţie cu cerneală pe corpul meu, în vârful copacului. Reprodusesem harta cu fidelitate pentru că ştiam despre Quentin că era un Wug metodic. Ar fi inclus doar detalii necesare şi îmi doream cu disperare să le studiez mai cu atenţie, chiar dacă nu aveam să mă aventurez vreodată în Quag. Deşi ştiusem întotdeauna despre Quag că se află acolo, vederea unor detalii precum cele incluse în hartă era de parcă aş fi aflat că există o lume cu totul nouă când eu crezusem că există doar a noastră.

Apoi am mâncat. Ei bine, John a mâncat. Nu aveam suficiente monede ca să plătesc pentru amândoi o masă la prima lumină. Deja îmi pusesem masa mea pentru prima lumină în cutia de metal, pe care o ţineam tot sub pat. Îi cunoşteam pe majoritatea vânzătorilor din magazine şi negociam cu ei tot ceea ce aveam nevoie, folosindu-mă de lucruri drăguţe pe care le făceam din resturi la Hornuri.

Câteva fărâme mai târziu, alţi doi Wugmorţi ni se alăturară la masă.

Selene Jones avea treizeci de sesiuni, dar arăta mai tânără. Avea un păr blond şi lung şi o faţă lipsită de riduri, care era lată şi lipsită de expresie la prima lumină. Dar avea o anumită linişte în ochi şi

părea în întregime mulțumită cu viața ei. Deținea un magazin pe Strada Principală, care vindea obiecte legate de Noc-oscop și de ghicirea viitorului.

Celălalt Wugmort de la masă avea douăzeci și patru de sesiuni și se numea Ted Racksport. Un Wug muncitor și plin de spirit antreprenorial încă de la primele lui lumini, el deținea singurul magazin din Wormwood care vindea morte, împreună cu altearme. Racksport era un pic mai înalt decât mine, cu umeri largi, picioare groase, un piept ca un butoi, o față plată, buze crăpate, câteva fire de păr pe bărbia lui slabă, păr lung, rărit, legat la spate cu o bucată de piele, și patru degete la mâna dreaptă. Se spunea că un pui de garm îi smulsese celălalt deget în timp ce Racksport încerca să îl vâneze.

Era un muncitor asiduu, dar nu un Wug plăcut, și eram bucuroasă că dormea în altă cameră. Mirosea permanent a transpirație, a metal și a pulberea neagră care le dădea mortelor forța lor ucigătoare. Văzusem o singură dată pe cineva trăgând cu una. Proiectilul trecuse printr-un lemn gros și mă speriasem atât de tare, încât fusesem pe punctul să ajung pe Terenul Sacru, acolo unde ne îngropam noi morții. Din felul în care te privea Racksport, îți dădeai seama că era conștient de puterea pe care o avea și că era mulțumit de faptul că tu nu o aveai.

Am fost ușurată că John terminase și am plecat. Ne-am despărțit la ușa de la Învățare.

– Vin să te iau după Hornuri, i-am spus eu.

Îi spuneam asta la fiecare lumină, pentru ca John să nu se îngrijoreze. Și el răspundea mereu:

– Știu că o să vii.

Dar în această lumină nu mai spusese asta. În schimb, mi-a zis:

– Ești sigură că o să te întorci după mine?

Am rămas cu gura deschisă.

– De ce întrebi asta?

– Unde ai fost noaptea trecută?

– La copacul meu.

– De ce?

– Doar ca să gândesc. Şi am lăsat acolo ceva de care aveam nevoie.

– Ce anume?

– Du-te la Învăţare, John. Mă întorc după tine. Promit.

Intrând în clădire, a continuat să mă privească. Şi m-am simţit copleşită în chip dureros de vinovăţie pentru că-l minţisem pe fratele meu. Dar doar atât. Ca să îl păstrez în siguranţă, trebuia să îl păstrez în întuneric.

M-am întors şi m-am îndepărtat grăbită. Aveam ceva important de făcut la prima lumină.

Trebuia să mă duc să-l văd pe Delph.

Bordeiul familiei Delphia se afla la sud de Wormwood şi drumul mergea drept până când ajungeai la doi copaci cu frunze roşii în permanenţă. Acolo o luai la stânga pe o cărare de pământ, care urma o traiectorie circulară prin pădure. În timp ce umblamgrăbită, m-am privit, asigurându-mă că fiecare bucăţică din picioarele, din braţele şi din abdomenul meu, acolo unde desenasem harta, era acoperită, apoi am început din nou să măresc viteza, fugind până când respiraţia mea a început să sune ca un gâfâit.

Apropiindu-mă de locuinţa familiei Delphia, am încetinit la un mers rapid. Duf era tatăl lui Delph şi singura lui rudă în viaţă. Spre deosebire de Delph, Duf era mic, abia trecând de un metru şi douăzeci. Având în vedere înălţimea considerabilă a lui Delph, am presupus mereu că mama lui trebuie să fi fost foarte înaltă. Murise la naşterea lui Delph, aşa că niciunul dintre noi nu o văzuse.

Bordeiul neobişnuit al lui Duf nu era făcut din lemn sau din piatră sau ceva similar. Era făcut din lucruri pe care alţi Wugi le aruncaseră. Era de forma unei bile uriaşe, cu o uşă pătrată făcută din metal dur susţinută de balamale din alamă. Lângă bordei era o adâncitură pe care Duf şi Delph o săpaseră într-un deal. Duf îşi ţinea acolo lucrurile pe care le folosea în munca lui.

Duf era Dresor de Bestii, unul dintre cei mai buni din Wormwood. Ei bine, de fapt, era singurul din întregul Wormwood, dar era

oricum foarte bun. Wugii îi aduceau bestiile lor și el le învăța să facă ceea ce trebuia făcut. Avea un țarc mare din lemn, cu spații mai mici închise în interiorul lui, unde bestiile erau ținute separat una de cealaltă.

Apropiindu-mă de colibă pe cărare, m-am oprit pentru a studia bestiile pe care Duf le avea în acel moment. Era acolo un tânăr slep, ceea ce mă făcu să mă gândesc că Thansius avea în curând să îl înlocuiască pe unul dintre cei care îi trăgeau trăsura. Mai era și un adar, mai înalt decât mine, cu aripi de două ori cât înălțimea mea. Aceștia erau folosiți pentru a transporta lucruri și pentru a îndeplini alte sarcini în aer pentru Wugii care îi dețineau. Adarii puteau înțelege ce spuneau Wugmorții, dar trebuiau dresați să se supună. Și puteau să și răspundă odată ce fuseseră dresați, ceea ce putea fi și foarte util, și extrem de deranjant. Adarul avea piciorul legat de un țăruș înfipt adânc în pământ, ca să nu-și poată lua zborul.

Mai era acolo și un mic pui de whist, cântărind doar vreo patru kilograme, cu blană gri și o față mică, speriată. Acest câine ajuns adult avea să fie mai mare decât mine, dar avea nevoie de măcar jumătate de sesiune înainte să se întâmple asta. Whiștilor le plăcea în mod natural să se plimbe liberi. Puteau să fugă mai rapid decât aproape orice, inclusiv garmii și verii lor mult mai răi, amarocii.

Apoi m-am întors spre cea mai mare creatură pe care o avea Duf. Creta cântărea deja o jumătate de tonă, deși nu ajunsese la maturitate. Avea coarne ce îi treceau peste față, copite uriașe de mărimea unor farfurii și o față pe care niciun Wug nu ar fi vrut să o vadă venind spre el. Era ținută într-un țarc interior, unde lemnul era mult mai gros. Și spațiul era mic, astfel încât creta să nu-și poată lua avânt și să pulverizeze bariera. Era dresată să tragă plugul Plugarilor și să care saci de făină pe spate la Moară. Părea să știe că acestea aveau să-i fie corvezile vieții, pentru că nu părea prea fericită plimbându-se în micul său spațiu.

– Wo-wo-wotcha, Vega Jane?

M-am întors şi l-am văzut pe Delph ieşind din adâncitura din deal. M-am îndreptat către el, în timp ce tatăl lui ieşea din colibă.

Duf avea cizmele pline de noroi şi nici hainele nu-i erau mai curate. Pe cap avea un melon soios. Aţele ataşate la acesta îi erau legate sub bărbie. Am presupus că făcea asta în caz că bătea vântul sau din cauza bestiilor temperamentale de la dresaj. Mâinile lui, faţa şi braţele descoperite îi erau pline de cicatrice şi de urme de la numeroasele înfruntări cu bestiile.

– Lumină bună, Vega, spuse Duf.

Scoase o pipă din buzunarul cămăşii, o umplu cu iarbă de fum şi îi dădu foc cu un chibrit de lemn pe care îl aprinse după ureche. Pufăi pentru a face flacăra să crească. Faţa lui, pe lângă rănile de acolo, era arsă de căldură şi de vânt. Nu era chiar atât de bătrân, dar barba îi era stufoasă şi punctată de fire gri. Viaţa lui nu era uşoară.

– Bună, Duf.

– Ce te aduce pe aici atât de devreme? mă întrebă el curios.

– Voiam să vorbesc cu Delph. Slepul acela este pentru Thansius?

Duf dădu din cap. Arătă cu pipa spre creta.

– Haimanaua aia de acolo îmi dă însă bătăi de cap. Da, o creatură tare îndărătnică! Dar aşa sunt mereu cretele. Dă-mi oricând un adar, deşi odată ce învaţă să vorbească cum trebuie, le turuie gura ca o grămadă de femele la spălat. Dar am o slăbiciune pentru ei. Sunt bestii bune. Sunt loiale, chiar dacă un pic cam vorbăreţe.

– Şi eu aş f-fi în-îndărătnic dacă aş şti că voi c-căra lucruri în spate t-toată v-viaţa mea, spuse Delph.

– Te las să flecăreşti cu Delph, atunci, zise Duf.

Îşi ridică hăţurile de piele şi porni spre ţarc.

L-am privit preţ de o fărâmă şi apoi m-am întors către Delph.

– Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva important. Şi nu poţi să spui nimănui. Promiţi?

Nu părea să mă asculte. Se holba la Noc, care era în continuare sus pe cerul luminos.

– C-cât de d-departe crezi că e-este?

Am privit și eu frustrată spre Noc.

– Ce contează? Nu o să ajungem niciodată acolo.

– Dar a-asta a-arată, n-nu-i așa?

– Ce arată?

Și acum Delph era pe punctul să mă lase fără cuvinte.

– C-că nu s-suntem d-doar noi, nu-i așa?

– De ce? l-am întrebat eu, în ceea ce putea fi descris doar ca o șoaptă, o șoaptă aprinsă, pentru că simțeam lucruri pe care nu le mai simțisem înainte.

Delph păru să nu observe lupta ce se dădea înlăuntrul meu și zise:

– N-nu p-putem să fim d-doar noi. Adică, știi? D-doar Wo-Wormwood?

Ridică din umeri și zâmbi.

– N-nu are s-sens, serios. Doar asta? N-nu are n-niciun r-rost din câte îmi d-dau eu seama.

Întrucât părea să fie într-o dispoziție meditativă, am hotărât să risc.

– Ce s-a întâmplat cu tine, Delph, când aveai șase sesiuni? l-am întrebat.

Umerii i se strânseră la un loc, fața i se schimonosi și încetă să mă mai privească.

– Îmi pare rău, am zis eu. Nu-i treaba mea, serios.

Dar nădăjduiam, dincolo de orice speranță, că avea să vorbească despre asta.

– M-mi-a plăcut Vi-Virgil, mormăi el.

– Și el te plăcea, i-am spus eu, surprinsă de apariția numelui bunicului meu în conversație.

– E-evenimentul lui.

Capul lui păru dintr-odată prea mic ca să cuprindă toate lucrurile ce se petreceau în el.

– Ce este cu el? l-am întrebat eu, surprinsă de cuvintele lui.

– Eu... l-l-am văzut.

Atunci mi-a trecut prin minte că, orice i s-ar fi întâmplat lui Delph, coincidea cu data Evenimentului bunicului meu.

– Cum adică l-ai văzut? am insistat eu, cu vocea devenită mai sonoră de frică şi de uluire.

– L-l-am văzut, a repetat el.

– Evenimentul! am izbucnit eu, mai tare decât ar fi trebuit să o fac. Evenimentul lui!

Am privit rapid spre Duf, care se ocupa în continuare de slep. Se uitase şi el înspre mine, dar se întorsese la munca lui.

Delph dădu din cap fără cuvinte.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat cu o voce joasă.

– Evenimentul. Evenimentul s-s-a în-în-întâmplat.

– Nimeni nu a văzut vreodată un Eveniment, Delph.

Încercam disperată să nu las panica să-mi pună stăpânire pe glas. Ultimul lucru pe care voiam să îl fac era să-l sperii pe Delph.

– L-l-am văzut, spuse el cu voce tremurândă, plină de frică.

– Ţii minte ce s-a întâmplat? am zis eu cu tot calmul de care eram în stare, deşi îmi simţeam în continuare inima bătându-mi în piept.

Mă durea. Chiar mă durea.

Delph scutură din cap.

– Eu... nu ţ-ţin minte, Vega Jane.

– Cum să nu ţii minte? am insistat eu.

– Nu este bine să fii martor la un Eveniment, Vega Jane, spuse el extrem de clar.

Exista o durere ascunsă în răspunsul lui, care îmi făcu inima să doară şi mai tare. Deşi cuvintele îi erau simple, simţeam că nu îl mai auzisem niciodată pe Delph vorbind cu atâta elocvenţă. Îşi atinse capul.

– Nu te ajută cu nimic aici. Apoi îşi atinse pieptul şi adăugă: Sau aici.

Mi-era milă de el, dar următoarele cuvinte, extrem de directe, îmi porniră din cap, nu din inimă.

– Cum poţi să spui asta, dacă tot nu ţii minte ce ai văzut?

Îmi ridicasem din nou tonul și l-am văzut pe Duf uitându-se la mine cu o îngrijorare întipărită pe fața lui mică. L-am privit din nou pe Delph și mi-am coborât vocea:

– Nu-ți dai seama de ce trebuie să știu? Mi s-a spus doar că a suferit un Eveniment și că nu a mai rămas nimic din el.

Delph ridică o sapă mică și lovi pământul cu ea. Puteam să-i văd mâinile uriașe apucând mânerul de lemn atât de strâns, încât devenise roșu la față.

– Nu-nu-nu pot să spun nimic, răspunse el într-un final.

Ridică sapa plină cu pământ și o aruncă lângă adâncitura din deal.

– De ce nu?

Și atunci am auzit zgomotul roților. Trăsura lui Thansius tocmai apărea de după cotitură. Același Wugmort ticălos o conducea. Thomas Bogle fusese vizitiul lui Thansius de când îmi puteam aminti. Mantaua îi era neagră, mâinile îi erau grămezi uriașe de oase și fața îi arăta de parcă ar fi murit cu multe sesiuni în urmă. Carnea palidă îi atârna pe obraji precum un pergament sfâșiat, în timp ce se holba la crupele strălucitoare ale slepilor.

Trăsura s-a oprit lângă țarc și ușa s-a deschis. Mi s-a tăiat respirația când am văzut cine a coborât din ea.

SEPTUM

Morrigone

Morrigone era singura femelă membră a Consiliului. În Wormwood ea era *femela*. Mai înaltă ca mine, mai subțire, fără a fi fragilă, având forță în umeri și în brațe. Părul îi era roșu ca focul, mai roșu ca mantia lui Thansius. Se îndreptă spre locul în care stăteam împreună cu Delph.

Era îmbrăcată complet în alb. Fața ei, pielea și mantaua erau cu toate impecabile. Nu mai văzusem un Wug atât de curat în întregul Wormwood. Pe fundalul mantiei ei albe, părul roșu oferea o priveliște uimitoare.

Wugmorții îl respectau foarte mult pe Thansius.

Wugmorții o iubeau însă pe Morrigone.

Nu-mi venea să cred că se afla acolo. L-am privit pe Delph, care arăta de parcă tocmai ar fi înghițit o creta întreagă. L-am privit și pe Duf. Acesta ținea în continuare hățurile, dar părea să fi uitat de tânărul slep legat la celălalt capăt. Slepul începu să mugească văzând slepii maturi, probabil întrezărindu-și propriul viitor.

Am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac. M-am întors spre Morrigone și am așteptat să îmi vorbească. Venise să îl vadă pe Delph? Sau pe mine?

I-am studiat chipul. Dacă exista perfecțiune în Wormwood, o aveam înaintea mea. Mi-am simțit fața aprinzându-se sub mizeria

de care era acoperită. M-am simțit rușinată că nu arătam mai bine. Și mai curată.

Majoritatea Wugilor aratau la fel; era greu să îi deosebești. Dar nu și Morrigone. Am văzut-o privindu-mă și a trebuit să-mi feresc privirea. Mă simțeam nedemnă să primesc chiar o singură privire din partea ei.

Morrigone îi zâmbi lui Duf, care lăsase hățurile să cadă și se îndreptase spre ea cu pași nesiguri. Delph nu se mișcase. Picioarele lui puteau la fel de bine să fie în groapa pe care o săpa. La cât de mare era, în acel moment părea mic, lipsit de importanță.

– Lumină bună, domnule Delphia, spuse Morrigone pe un ton melodios. Acel slep pare să fie un exemplar splendid. Aștept cu nerăbdare să văd încă o dovadă a măiestriei tale fără pereche odată ce este înhămat la trăsură.

Vorbirea îi era la fel de perfectă cum era și ea. Mi-aș fi dorit să pot vorbi și eu așa. Desigur că nu avea să se întâmple vreodată. Nu știam ce vârstă avea Morrigone, dar nu credeam că Învățarea ei se oprise la douăsprezece sesiuni.

Veni apoi la Delph și-și puse mâna pe umărul lui.

– Daniel, aud doar lucruri bune despre munca ta la Moară. Îți apreciez forța extraordinară. Și, dacă este posibil, cred că ai mai crescut de ultima oară când te-am văzut. Sunt sigur că adversarii tăi de la următorul Duel se vor cutremura la un asemenea gând.

Îi strecură lui Delph trei monede, în timp ce eu îi priveam uimită.

– Pentru munca pe care ai făcut-o recent la mine acasă, Daniel, cred că am uitat să te plătesc.

Delph dădu ușor din cap și degetele lui mari se strânseră în jurul monedelor, care îi dispărură imediat în buzunar. Apoi rămase acolo inert, ca o bucată mare de fier, arătând extrem de tulburat.

Morrigone se întoarse și păși spre mine. Din privirea ei mi-am dat seama că eu eram motivul pentru care se afla acolo. Și asta însemna că fusesem urmărită. Mintea mi se învârti de la atâtea posibilități și pericole. Cred că îmi citi toate astea pe față. Am ridicat

privirea spre ea şi am încercat să zâmbesc. Dar erau atât de puţine motive pentru ca un Wugmort să zâmbească, încât mi-am dat seama că nu mai exersasem de mult. Gura îmi părea strâmbă.

– Vega, ce surpriză plăcută să dau peste tine aici, atât de devreme în lumină! zise ea.

Remarca era suficient de inofensivă, dar tonul întrebător avea ca implicaţie dorinţa unui răspuns care să explice prezenţa mea acolo.

– Am vrut să discut ceva cu Delph, am reuşit eu să spun.

– Serios? Şi ce anume? întrebă Morrigone.

Cuvintele nu-i erau grăbite, dar am simţit o anumită urgenţă în spatele lor.

Ştiam că, dacă ezitam, avea să îşi dea seama că mint. Dar, chiar dacă Morrigone făcea parte din elita din Wormwood şi era o persoană pe care o respectam profund, existau puţini care să poată mintă atât de bine ca mine. Talentul adevărat era să amesteci un lucru adevărat cu minciuna. Suna mai bine aşa.

– I-am dat lui Delph mâncarea mea la ultima lumină. Mi-a promis să mi-o dea pe a lui lumina aceasta.

L-am privit pe Delph. Morrigone făcu la fel.

Delph îşi apucă sapa de parcă ar fi fost singurul lucru care îl mai lega de pământ. M-am pregătit ca el să spună vreo prostie care să îmi strice minciuna perfect acceptabilă.

– N-nu am mâncare pentru Ve-vega Jane l-lumina asta, se bâlbâi Delph.

M-am întors spre Morrigone.

– Este în regulă. Mi-a mai rămas ceva de mâncat înainte de Hornuri.

Morrigone păru mulţumită de răspuns.

– Ţi s-a dus vestea că faci lucruri extrem de fine. La fel de măiestrite ca acelea făcute de Quentin Herms, mi se spune.

Morrigone mă dezamăgea cu această tactică. Era puţin prea evidentă. Privind-o mai de aproape, i-am văzut o uşoară cută într-un colţ al gurii. Nu era o linie de la zâmbet; mergea în cealaltă direcţie. Asta m-a liniştit oarecum.

– Quentin Herms a plecat, i-am spus. Nimeni din Wormwood nu știe unde este. Cel puțin așa mi s-a spus.

– Ai fost la copacul tău noaptea trecută, zise Morrigone.

Suspiciunile mele cum că fusesem urmărită se confirmau.

– Mă duc adesea acolo. Îmi place să mă gândesc.

Morrigone veni mai aproape de mine.

– Te gândești la Quentin Herms? Îți pare rău că ne-a părăsit?

– Îmi plăcea să lucrez cu el. Era un Wugmort bun. M-a învățat cum să fiu Finisoare. Deci, da, îmi pare rău. Totuși, nu înțeleg unde ar fi putut pleca.

– Ai cumva vreo bănuială?

– Unde să pleci în afară de Wormwood? i-am răspuns eu, utilizând aceeași tactică pe care o folosisem cu Thansius.

Totuși, următoarele ei cuvinte mă luară pe nepregătite.

– Există Quagul, observă ea.

Duf inspiră rapid și exclamă:

– Quentin Herms nu e un prost. Ce naiba să caute în Quag? O mare prostie, după părerea mea.

Duf o privi emoționat pe Morrigone și fața i se lăsă. Își ridică melonul pătat, scoțând la iveală un mănunchi gros de păr murdar ce dădea spre gri, și păru complet rușinat.

– Îmi cer scuze pentru limbaj, ăăă... femele, termină el stânjenit.

Morrigone continuă să mă fixeze, aparent așteptându-mi răspunsul la comentariu.

– Să intri în Quag înseamnă moarte, i-am replicat.

Zicând asta, m-am gândit la fața lui Quentin când tocmai intra în Quag.

Ea dădu din cap, dar nu păru convinsă de afirmația mea, ceea ce mă mira.

– Deci nu te-ai aventurat niciodată în preajma Quagului? întrebă ea.

N-am spus nimic preț de o fărâmă, pentru că nu aveam nicio problemă cu minciuna, dar nu-mi plăcea să-mi folosesc acest talent

când nu era nevoie. N-avea nimic de-a face cu morala, ci doar cu dorința de a nu fi prinsă.

– Niciodată suficient de aproape încât să fiu atacată de vreo bestie care pândește pe acolo.

– Dar colegul meu Jurik Krone m-a informat că erai chiar la marginea Quagului la prima lumină, zise Morrigone.

– Am auzit țipete și am văzut câinii de atac și membrii Consiliului. I-am urmat din curiozitate și ca să văd dacă îi pot ajuta cumva în ceea ce făceau. Înainte să-mi dau seama, eram lângă Quag.

– Și i-ai spus lui Krone că n-ai văzut nimic, pe nimeni?

– Pentru că nu am văzut, am mințit eu. Acum știu că pe Quentin îl urmăreau, dar tot nu înțeleg de ce.

Îmi doream ca Morrigone să continue să vorbească. Aș fi putut să aflu ceva important – așa că i-am spus:

– De ce îl urmăreau de fapt?

– Bună întrebare, Vega. Din păcate, nu pot să răspund la ea.

– Nu poți sau nu vrei? am zis eu, înainte să îmi dau seama că o făcusem.

Duf și Delph își ținură respirația și am crezut că l-am auzit pe Delph șuierând un avertisment spre mine. Morrigone nu răspunse. În schimb, făcu un semn din mână. Am auzit imediat trosnetul roților trăsurii. Bogle aduse din nou slepii și trăsura.

Morrigone nu se urcă de îndată. Mă cercetă cu privirea.

– Îți mulțumesc, Vega Jane, spuse ea, folosindu-mi numele întreg, așa cum o făcea Delph în mod obișnuit.

– Îmi pare rău că nu am putut fi de ajutor.

– Ai fost de mai mult ajutor decât crezi.

Un zâmbet dulce-amar îi însoți această frază, care din nu știu ce motiv îmi făcu stomacul să o ia razna. Apoi dispăru în trăsură. În mai puțin de o fărâmă, aceasta se făcu nevăzută.

– La naiba! exclamă Duf.

Eram întru totul de acord.

OCTO

Înăuntrul unei cărți

Când m-am întors spre Delph, acesta dispăruse. L-am privit pe Duf, care rămăsese încremenit, holbându-se la locul unde se aflase trăsura.

– Unde a plecat Delph? l-am întrebat eu pe nerăsuflate.

Duf privi în jurul lui şi îşi scutură capul.

– La Moară, cel mai probabil.

– Şi ce fel de muncă face Delph pentru Morrigone de este plătit în monede? l-am întrebat.

Duf privi pământul, lovind o piatră cu cizma lui grea.

– Ridică lucruri grele, presupun. Delph este bun la genul acesta de treburi. Puternic precum creta, aşa este el.

– Mda, am răspuns eu, încercând să mă gândesc la ce făcea Delph de fapt pentru monede.

– Ce i s-a întâmplat lui Delph când avea şase sesiuni, Duf? mi-am continuat eu interogatoriul.

Îşi întoarse imediat privirea. Părea să se uite la tânărul slep, dar ştiam că nu asta făcea de fapt.

– Ai face bine să te duci la Hornuri, Vega. Dacă încă un Wug nu apare la ştampilarea mâinii, nu se ştie ce va face Domitar, prostul ăla nesuferit.

– Dar, Duf...

– Haide, pleacă de aici, Vega. S-au întâmplat destule. Las-o baltă.

Nu mai aşteptă răspunsul meu. Se îndepărtă pur şi simplu. Am rămas acolo o vreme, întrebându-mă ce să fac. Am aruncat câţiva bulgări de pământ înapoi în groapă. Poate că Delph plecase, dar mai aveam ceva timp înainte de Hornuri. M-am hotărât rapid.

Aveam să mă duc la bordeiul lui Quentin Herms.

Am privit spre cer ca să văd norii ce îl acopereau ca o pătură. M-am gândit că ploile aveau să cadă în curând. Ploua des în acel timp al sesiunii. Când veneau, ploile rămâneau cu noi vreme îndelungată. Mi-l imaginam pe Quentin înaintând cu greu prin Quagul întunecat şi apoi simţind micile picături reci de umezeală căzând de deasupra. Dar poate că Quentin era mort deja. Poate că Quagul îşi confirmase reputaţia.

Am început să mă grăbesc, imaginându-mi că Domitar avea să fie cu ochii pe toţi cei care nu veneau la timp. M-am grăbit, gândindu-mă în acelaşi timp la Thomas Bogle şi la acea măreaţă trăsură albastră. M-am gândit la ce aş fi putut să îi zic lui Morrigone ca să o fac să creadă că îi spusesem ceva util. Era atât de deşteaptă, încât poate că tocmai ceea ce *nu* îi spusesem îi dăduse ceea ce avea nevoie.

Am încetinit. Peste alţi câţiva metri, aveam să ajung. M-am hotărât să mă apropii de bordei nu din faţă sau din spate, ci din partea dreaptă. Acolo eram mai ferită decât oriunde, cu tufişuri şi câţiva copaci aproape la fel de mari ca plopul meu. Un gard scund făcut din pietre adunate înconjura micuţul gazon de iarbă plină de buruieni ce alcătuia proprietatea lui Quentin. Am sărit peste gard şi am aterizat uşor în curte. Am auzit păsări în copaci şi mici creaturi agitându-se prin tufişuri. Dar nu roţi de trăsură.

Asta nu m-a făcut să fiu mai puţin suspicioasă. Sau speriată. Mi-am înghiţit însă frica şi am înaintat, rămânând cât de jos posibil. M-am gândit la ce s-ar fi putut întâmpla dacă aş fi fost găsită acolo. Ar fi crezut că sunt în cârdăşie cu Quentin. Orice lege ar fi încălcat el, ar fi crezut că eu îl ajutasem în asta. M-ar fi arestat şi pentru că intrasem în bordeiul lui. Aş fi fost trimisă la Valhall. Alţi Wugmorţi m-ar fi scuipat şi m-ar fi înjurat printre gratii în timp ce Nida şi shuckul negru ar fi privit.

Am mai sărit peste un zid scund și m-am lipit la pământ. Chiar în fața mea se afla bordeiul. Era făcut din piatră și din lemn și avea geamuri groase. Ușa din spate era la doar câțiva metri distanță. Am fugit spre un geam lateral și m-am uitat prin el. Era întuneric înăuntru, dar puteam să văd dacă îmi lipeam ferm fața de geam.

Bordeiul avea un singur etaj. De la acel geam puteam să văd aproape tot ce se afla în interior. Am trecut la un alt geam, despre care credeam că avea să îmi îngăduie să văd în singura cealaltă cameră de acolo. Acela era dormitorul lui Quentin, deși în el se afla doar un pat, cu o pernă și o pătură. M-am uitat și nu am văzut haine. Și nici vechea pereche de cizme pe care o purta mereu la Hornuri nu se mai afla acolo. De aceea presupunea Consiliul că el plănuise să plece. Își împachetase hainele. Un Wug nu făcea asta dacă era mâncat de un garm sau dacă suferea un Eveniment. Am încercat să-mi amintesc dacă Quentin ducea cu el o geantă când intrase în Quag, dar nu eram sigură. Îi văzusem, de fapt, doar fața.

Am inspirat din nou adânc și m-am îndreptat spre ușa din spate. Era încuiată. Asta nu era o surpriză. Am desfăcut lacătul cu micile mele unelte. Deveneam o infractoare de succes. Am deschis ușa și am intrat, închizând-o în urma mea cât de încet posibil. Totuși, păru să facă zgomotul unei crete izbindu-se de un zid. Tremuram toată și mi-era rușine că mi-e atât de frică.

M-am îndreptat, am inspirat din nou adânc și m-am străduit să nu mai tremur. Stăteam în odaia principală a bordeiului lui Quentin. Aceasta funcționa și ca bibliotecă, întrucât pe un raft erau câteva cărți. Mai era și bucătărie, fiindcă în fața șemineului atârna o oală înnegrită. Și era și locul în care mânca, întrucât exista o mică masă rotundă cu un singur scaun. Pe el se aflau o lingură, o furculiță și un cuțit de lemn pe o farfurie făcută din cositor. Totul era curat și îngrijit, așa cum fusese și prietenul meu.

În timp ce ochii mi se obișnuiau cu lumina difuză din interior, m-am concentrat asupra primei cărți. Nu erau atât de multe, dar chiar și câteva cărți erau mai multe decât posedau majoritatea Wugmorților.

Am ridicat cartea. Titlul era *Ingineria de-a lungul sesiunilor*. Am privit conținutul paginilor, dar cuvintele și desenele erau mult prea complicate pentru mintea mea firavă. Am mai scos o carte. Aceasta mă nedumerea. Era o carte despre ceramică. Știam sigur că Quentin ura munca în ceramică. Eu făceam toate finisajele în ceramică la Hornuri tocmai din acest motiv. Deci, de ce ar fi avut o asemenea carte?

Am deschis-o. Primele pagini aveau, într-adevăr, de-a face cu ceramica și am privit schițele cu farfurii și cu pahare în diferite culori și stiluri. Dar, întorcând paginile, am descoperit altceva. O carte în interiorul cărții. Pagina cu titlul mă făcu să mă cutremur: *Quagul: Povestea adevărată*.

Cartea din interior nu era tipărită. Era scrisă cu cerneală pe un pergament îngrijit. Am întors câteva pagini. Erau acolo cuvinte și desene de mână precise, iar desenele erau cu adevărat înfricoșătoare. Unele conțineau creaturi pe care nu le mai văzusem niciodată. Toate păreau că te-ar fi mâncat, dacă ar fi avut ocazia. Unele făceau garmul să arate de-a dreptul adorabil.

M-am uitat să văd dacă numele autorului se afla undeva pe copertă, dar nu era. Însă cu siguranță Quentin trebuia să fi scris cartea. Concluzia care se trăgea de aici era la fel de șocantă. Trebuia să mai fi fost în Quag înaintea momentului în care îl văzusem eu intrând. Și se întorsese în viață.

Am scos cartea despre Quag din cealaltă și am ascuns-o în buzunarul de la manta. Ceea ce se afla în acele pagini avea să-mi satisfacă nespusa curiozitate, dar nimic mai mult. Quentin Herms nu avea pe nimeni să lase în urmă. Era liber să își încerce norocul în Quag. Eu nu eram, chiar dacă aș fi reușit să îmi adun curajul. Eu eram Vega Jane din Wormwood. Aveam să fiu mereu Vega Jane din Wormwood. La un moment dat, aveam să fiu și eu dusă într-un mormânt umil dintr-o secțiune destul de comună a Terenului Sacru. Și viața de aici avea să continue la fel cum o făcuse întotdeauna.

În momentul următor am auzit o cheie învârtindu-se în lacătul de la ușa din față a bordeiului. M-am ascuns în spatele unui dulap și mi-am ținut respirația. Cineva intrase în cameră și am auzit ușa închizându-se. Au urmat apoi pași și șoapte, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că erau mai mulți Wugi în preajmă.

Apoi, vocea a devenit suficient de sonoră ca s-o pot recunoaște și m-am descurajat complet.

Era Jurik Krone.

NOVEM

Recompensa

Am încercat să mă prefac într-un ghem mic de carne în timp ce paşii lor răsunau pe podeaua din lemn.

– N-am găsit nimic folositor, spuse Krone. Nimic! Nu este posibil! Wugul ăsta nu era chiar atât de isteţ, nu-i aşa?

Nu puteam să aud clar cealaltă voce, dar ceea ce puteam discerne îmi părea vag cunoscut.

– Pe mine mă nedumereşte inelul, spuse Krone. Cum de-a ajuns înapoi aici? Ştiu că erau prieteni, prieteni apropiaţi... Dar de ce nu l-a lăsat blestematul de Virgil fiului său?

Vocea murmură altceva. Mă înnebunea faptul că nu auzeam ce se spunea sau cine o spunea. Şi de ce folosise Krone cuvântul *blestemat* ca să-l descrie pe bunicul?

– A intrat în Quag, asta o ştim, continuă Krone. Şi eu cred că Vega Jane ştie ceva despre asta. Erau apropiaţi. Au lucrat împreună. A fost acolo în acea lumină.

Cealaltă voce spuse ceva, pe un ton şi mai jos. Era de parcă celălalt Wug ştia că cineva îi ascultă. Apoi Krone rosti ceva care aproape îmi făcu inima să stea în loc.

– Am putea să le spunem că a fost un Eveniment, ca şi celelalte. Ca şi cel al lui Virgil.

A trebuit să mă opresc să nu sar și să țip: „Ce mama naibii vrei să spui cu asta?"

Dar nu am făcut-o. Eram paralizată.

Cealaltă voce murmură răspunsul, dar n-am putut să aud cuvintele.

Știam că era riscant, dar știam și că trebuie să încerc. Luptându-mă cu membrele mele aparent amorțite, am înaintat ușor pe genunchi. Exista o mică oglindă pe peretele îndepărtat. Dacă puteam să mă întind suficient încât să văd în ea reflexia lui Krone și a celuilalt Wug...

Ușa se deschise și se închise înainte ca eu să mai pot face un pas.

Renunțând la orice precauții, am sărit în picioare și am descoperit că încăperea era goală. Am fugit spre geamul de lângă ușa din față și am privit afară. Trăsura albastră se făcea nevăzută pe după colțul unui gard.

Cum de n-auzisem tropăitul slepilor apropiindu-se de bordei? Sau întoarcerea roților huruind? Morrigone fusese în trăsură? Sau Thansius?

Dar autorul cuvintelor era neimportant în comparație cu cele auzite. Cuvintele îmi erau imprimate în creier. „Am putea să le spunem că a fost un Eveniment. Ca și cel al lui Virgil."

Asta însemna în mod clar că ideea de Eveniment era o minciună menită să acopere altceva. Dacă bunicul nu dispăruse în urma unui Eveniment, ce naiba se întâmplase cu el? Ei bine, Krone știa. Și, sunt sigură, și Morrigone, și restul Consiliului o știau. Distruseseră tot ceea ce crezusem, tot ceea ce fusesem învățată. Asta mă făcea să mă întreb ce era Wormwoodul cu adevărat. Și de ce ne aflam cu toții acolo. Mă simțeam atât de amețită, încât credeam că am să mă prăbușesc. M-am relaxat respirând și mi-am încetinit bătăile inimii. Nu aveam timp să fiu amețită. Trebuia să plec de acolo.

Eram pe jumătate ieșită pe geam când ușa din față s-a deschis din nou. Nu m-am uitat în spate – pasul apăsat de cizmă îmi spunea că era Krone. N-a strigat, ceea ce însemna că nu mă văzuse. Încă.

Am alunecat pe burtă şi am lovit pământul cu putere. Am icnit fără să vreau.

– Cine este acolo? a tunat Krone.

Trecusem de zidul scund şi dispărusem din raza bordeiului probabil exact înainte ca el să ajungă la geam. Nu fugisem atât de rapid în toate sesiunile mele. Nu am încetinit decât cu douăzeci de metri înainte de intrarea în Hornuri, unde m-am întins în iarba înaltă, complet fără respiraţie, cu mintea vuindu-mi din cauza celor tocmai auzite.

Câteva fărâme mai târziu, mi-am frecat mâna după ce Dis Fidus o ştampilase. Părea să fi îmbătrânit cu o sesiune de la dispariţia lui Quentin. Bărbia îmbătrânită îi tremura, făcând mănunchiul gri de păr de acolo să pară că ar pluti pe pielea lui bolnăvicioasă.

– Nu trebuie să întârzii, Vega. Ţi-am pus apă la staţie. Lumina asta, căldura este deja insuportabilă din cauza cuptoarelor.

I-am mulţumit şi m-am grăbit, frecându-mi în continuare cerneala de pe mână.

Cartea îmi atârna greu în buzunarul de la manta. Era stupid să o aduc acolo, dar nu avusesem timp să mă duc în altă parte. Unde s-o ascund ca să nu o găsească nimeni? Dar chiar dacă ştiam că trebuia să mă despart de ea, eram disperată să o citesc din scoarţă în scoarţă.

Mi-am pus mantaua cu cartea în ea în dulapul meu şi m-am asigurat că uşa este bine închisă. Mi-am pus şorţul, pantalonii de lucru şi cizmele grele înainte să intru în zona principală de lucru. Cu ochelarii atârnându-mi în jurul gâtului, mi-am pus mănuşile şi m-am holbat la uriaşa grămadă de lucruri nefinisate de lângă staţia mea de lucru. Ştiam că avea să fie o lumină lungă. Am sorbit apa rece pe care mi-o lăsase Dis Fidus şi mi-am început sarcinile, lucrând metodic, citind pergament după pergament de instrucţiuni şi apoi improvizând acolo unde instrucţiunile scrise mi-o permiteau. Am muncit din greu şi am încercat să rămân concentrată, în ciuda tuturor gândurilor care puseseră stăpânire pe minea mea.

Înainte să-mi dau seama, Dis Fidus a sunat clopoțelul care ne spunea că venise timpul să plecăm.

Eram pe punctul să mă schimb din hainele de lucru când am fost chemați de urgență în sala principală de la Hornuri. Mi-am închis dulapul în grabă și m-am zorit să ajung acolo.

Domitar a ieșit și s-a înălțat în fața noastră. Am așteptat cu toții în timp ce se plimba dintr-o parte în alta cu o privire înfricoșată. Dis Fidus se agita în spatele lui. Într-un final, Domitar s-a apropiat suficient de mult cât să îi pot adulmeca apa de foc din respirație. Îmi puteam doar imagina cât de strașnic îl presase Consiliul. Și, știindu-l pe Domitar așa cum îl știam eu, era pe punctul să se răzbune pe noi pentru suferința îndurată. Astfel că am fost șocată de primele lui cuvinte.

– Consiliul a ordonat o recompensă, începu el.

Deși eram cu toții obosiți în urma muncii noastre, asta reuși să atragă atenția tuturor...

– Cinci litri de apă de foc. Cinci sute de grame de iarbă d e fumat.

Făcu o pauză pentru un efect maxim.

– Și două mii de monede.

Întregul grup rămase cu gura căscată.

Nu aveam ce să fac cu apa de foc sau cu iarba de fumat, deși presupun că aș fi putut să le dau la schimb pentru multe ouă, pâine, murături și cutii de ceai. Dar două mii de monede reprezentau o mare avere, poate mai mult decât aș fi câștigat în restul sesiunilor mele la Hornuri. Putea să schimbe totul în viața mea. Și a lui John.

Însă următoarele cuvinte ale lui Domitar mi-au zdrobit orice speranță de a câștiga această avere.

– Această recompensă, ni s-a adresat el, va fi plătită oricui poate oferi Consiliului suficiente informații care să conducă la prinderea fugarului Quentin Herms. Sau i se vor plăti Wugmortului care îl prinde personal și îl aduce înapoi pe Herms.

Fugarul Quentin Herms?

Îndreptându-mi privirea spre Domitar, am văzut că și el se uita la mine.

– Două mii de monede, repetă el cu emfază. N-ar mai fi nevoie să lucrați aici, desigur. Viața voastră ar fi una de relaxare.

Am privit în jurul meu, către masculi. Toți aveau familii de întreținut. Fețele le erau înnegrite, mâinile butucănoase și spatele îndoit de la munca grea de acolo. O viață de relaxare? De neimaginat. Holbându-mă la fețele lor înfometate, epuizate, mi-am dat seama că nu era de bine pentru Quentin.

– Am prefera să fie prins în viață, adăugă Domitar. Dacă nu este posibil, asta e. Dar vom avea nevoie de dovezi. Corpul, suficient de intact, va fi îndeajuns.

M-am întristat și mi-am simțit buzele tremurând. Era practic o condamnare la moarte pentru bietul Quentin. Dacă riscase totul ca să evadeze, nu mi-l puteam imagina să nu lupte cu toate forțele ca să nu fie prins. Era mult mai simplu să-l înjunghii decât să-l prinzi viu. Am simțit lacrimile inundându-mi ochii, dar le-am șters cu mâna mea murdară.

Am privit din nou masculii din jurul meu. Acum vorbeau între ei cu voci joase. Mi-i puteam imagina pe toți ducându-se acasă, găsindu-și orice arme ar fi avut la îndemână și îndreptându-se, după cinele lor sărăcăcioase, să-l vâneze pe Quentin și să obțină monedele și, cu asta, viața lor de relaxare. Probabil aveau să pornească în echipe, ca să-și sporească șansele de succes.

– Asta-i tot. Puteți pleca, spuse Domitar.

Toți începuserăm să ne îndepărtăm, când Domitar mă opri.

– O fărâmă, Vega.

Aștepta ca restul muncitorilor să plece. Îl privi pe Dis Fidus, care tremura în continuare în spatele nostru.

– Lasă-ne, Fidus, comandă Domitar, iar micul Wug țâșni din cameră. Apoi adăugă: Nu ți-ar strica deloc cele două mii de monede, Vega. Ție și fratelui tău. Și părinților tăi de la Îngrijire. Nu este deloc puțin. Și ai duce o viață de relaxare.

– Dar atunci n-aș mai avea plăcerea de a te vedea pe tine la fiecare lumină, Domitar.

Ochii lui înguști deveniră și mai mici. Arătau ca două peșteri mici din care putea să țâșnească ceva uimitor de slinos și de periculos.

– Ai minte, dar uneori reușești în mod spectaculos să nu o folosești.

– Un compliment ambivalent, am observat eu.

– Și unul care te descrie perfect. Două mii de monede, Vega. Și, așa cum am spus, asta include informații care să ducă la prinderea lui Herms. Nu trebuie să îl prinzi chiar tu.

– Sau să-l ucid. După cum ai spus, și acesta este un mod acceptabil de a încasa recompensa.

Ochii lui se deschiseră complet, dând la iveală pupile mai întunecate decât mi-aș fi închipuit.

– Ai dreptate. Asta am spus, pentru că asta a spus Consiliul.

Se dădu într-o parte, sugerând implicit că eram liberă să plec.

Când am trecut pe lângă el, m-a prins de umăr și m-a tras spre el. Apoi mi-a șoptit la ureche:

– Ai multe de pierdut, Vega Jane. Mult mai multe decât crezi. Ajută-ne să-l găsim pe Quentin Herms.

Mi-a dat apoi drumul și eu m-am grăbit să ies din încăpere, speriată cum nu mai fusesem de foarte multă vreme. Nici măcar în timpul atacului garmului. Cel puțin cu garmul, știai cum îți poate face rău. Cu Domitar nu eram sigură. Știam doar că mi-era frică.

M-am oprit din alergat doar la aproape o milă de Hornuri.

Mi-a trecut prin minte când fugeam că recompensa era irelevantă pentru ceilalți Wugi. Quentin intrase în Quag, ceea ce însemna că niciun alt Wug nu avea să îl găsească. Ideea recompensei fusese îndreptată spre mine. Își doreau informații despre Quentin și credeau că eu le pot oferi.

Cu plămânii măriți, cu mintea sărindu-mi de la un lucru groaznic la altul, mi-am dat seama dintr-odată că nu îmi schimbasem hainele de lucru. Și, chiar mai teribil de-atât, îmi uitasem mantaua. Iar în manta era cartea pe care o găsisem despre Quag.

Simțeam că îmi vine să vomit.

Avea Domitar să îmi scotocească în dulap şi s-o găsească? Dacă o găsea, aş fi devenit şi eu o fugară? Avea să fie recompensa pentru înapoierea mea vie sau moartă de două mii de monede? De zece mii de monede?

Trebuia să recuperez cartea. Dar, dacă m-aş fi întors atunci, Domitar ar fi devenit suspicios.

Apoi, dintr-odată, aveam un plan, unul care schimba totul radical.

DECIM

O pereche de Jabbiți

Era a treia secțiune a nopții și eu eram din nou în mișcare. Cerul de deasupra Wormwoodului nu era deloc senin. Nocul dispăruse. Picături de ploaie cădeau pe mine în timp ce mă zoream, cu capul plecat și cu inima invadată de teamă. Se auzi un vuiet de-a lungul cerului, acesta se aprinse și apoi urmă un tunet. Am înghețat. Fiecare Wug văzuse sulițe de lumină pe cer înainte și auzise apoi bubuiturile tunetului. Asta nu le făcea mai puțin înfricoșătoare. Dar ceva mă speria și mai tare.

Nu fusesem niciodată la Hornuri noaptea. Nici măcar o singură dată. Acum nu aveam de ales. Trebuia să recuperez cartea înainte să fie descoperită în dulapul meu. Mă gândeam că poate o descoperiseră deja.

M-am oprit la circa douăzeci de metri de destinație și am ridicat privirea. Hornurile se înălțau în întuneric ca un demon maiestuos, așteptându-și prada să se apropie suficient cât să aibă parte de o masă ușoară.

Ei bine, eram acolo.

Nu știam dacă noaptea clădirea era păzită. Dacă da, nu eram sigură ce aveam să fac. Să o iau la fugă, probabil. Ceea ce știam era că nu aveam să pătrund pe intrarea din față. Exista o ușă laterală în spatele unei grămezi de echipament vechi, ruginit, care probabil că se aflase acolo încă de când bunicul era de vârsta mea. Trecând pe

lângă grămada de gunoi, îmi părea că fiecare crevasă ascunde câte un garm, un shuck sau chiar un amaroc. În timp ce lumina cerului sulița și tunetul răsuna din nou, vedeam o mie de ochi în acea grămadă de metal, toți fixați asupra mea. Așteptând.

Ușa era din lemn masiv, cu un lacăt străvechi din metal. Mi-am introdus uneltele subțiri în gura lacătului și mi-am făcut numărul de magie – ușa s-a deschis cu un clic. Am închis-o în spatele meu cât de încet puteam, mi-am umezit buzele, am inspirat adânc și apoi mi-am scuturat capul de amețeala care îl cuprinsese.

Mi-am folosit felinarul pentru că, dacă nu o făceam, m-aș fi lovit de ceva și aș fi murit. Am înaintat încet, lipită de un perete și privind înainte. Ascultând și adulmecând aerul. Știam mirosul Hornurilor. Dacă ceva mirosea diferit, aveam de gând să fug.

Câteva fărâme mai târziu, am deschis ușa de la vestiar și m-am strecurat înăuntru. Am pipăit fiecare dulap până am ajuns la al șaptelea, care îmi aparținea. Nu existau lacăte adevărate pe dulapuri, doar încuietori simple, pentru că nimeni nu aducea ceva de valoare acolo. Cel puțin niciun Wug nu o făcuse până când eu nu lăsasem prosteşte acolo cartea care m-ar fi putut azvârli direct în Valhall. Am deschis încet ușa și atunci m-am lăsat pradă emoțiilor.

Am lăsat felinarul să cadă și aproape că am țipat. Am rămas acolo, aplecată, încercând să nu vomit cina modestă de care avusesem parte la Loons. M-am întins și am ridicat felinarul și cartea. Cartea căzuse și mă lovise pe braț. Am reaprins felinarul și am răsfoit paginile. Era toată acolo. Nu puteam crede cât noroc avusesem. Nu visasem că putea să fie atât de ușor.

Dar am încetat să mai cred asta când am auzit zgomotul. Norocul meu se transformase într-un dezastru.

Am pus cartea în buzunarul de la manta și am redus flacăra felinarului la minimum ca să pot totuși vedea măcar la un centimetru în fața mea. Am rămas nemișcată, ascultând cât de concentrată puteam.

„În regulă, mi-am zis cu un fior involuntar, a fost sunetul a ceva mare și rapid." Cunoșteam mai multe creaturi care scoteau astfel de sunete. Niciuna dintre ele nu ar fi trebuit totuși să se afle în Hornuri. Niciodată.

După încă o fărâmă înghețată, am țâșnit pe holul vestiarului în direcția opusă ușii pe care intrasem. Se dovedi a fi o idee bună, pentru că o fărâmă mai târziu ușa se izbea de podea. Sunetul era în încăpere cu mine. Era mai clar acum. Nu era clip-clop-ul copitelor sau zgârieturile făcute de gheare pe lemn. Deci nu putea fi un frek, un garm sau un amaroc. Mai rămânea o singură creatură.

Mi-am scuturat capul nevenindu-mi a crede. Nu se putea. Dar, gândindu-mă la asta, sperând că mă înșelam, am auzit șuieratul. Și inima mi s-a oprit preț de două bătăi înainte să repornească.

Ni se spusese despre astfel de bestii scârboase la Învățare. Nu-mi dorisem să întâlnesc una în carne și oase.

Se mișcau extrem de rapid, mai rapid decât puteam eu să fug. Nu intrau în Wormwood propriu-zis și aproape niciodată nu atacau Wugmorți, pentru că de obicei găseau o pradă mai ușoară. Din câte știam eu, trei Wugi fuseseră uciși de aceste bestii pentru că se aventuraseră prea aproape de Quag. Nu îmi doream să fiu eu cel de-al patrulea.

Am lovit ușa cu piciorul și am țâșnit pe ea de parcă aș fi fost propulsată dintr-o morta. Dar sunetele se apropiau și mai tare. Când am ajuns din nou în sala principală, puteam s-o apuc în două direcții. Stânga m-ar fi dus spre ușa laterală pe care intrasem.

Singura problema era că vedeam ochi în direcția aceea. Ochi mari, care se holbau și care erau fixați pe mine. Erau cam cinci sute, dacă aveam timp să număr, ceea ce nu era cazul. Frica mea cea mai mare se confirmase și apoi se dublase.

Erau două exemplare.

Am luat-o la dreapta. Asta avea să mă ducă în sus pe scări. Era interzis să urci treptele. Oricui lucra la Hornuri și încerca să urce scările i-ar fi fost tăiat capul de către Ladon-Tosh și acesta avea să fie

aruncat în cuptor împreună cu restul corpului. Dar Ladon-Tosh nu era acolo noaptea. Şi, chiar dacă ar fi fost, aş fi preferat să am de-a face cu el decât cu ceea ce venea după mine.

Am zburat pe scări, cu genunchii ridicându-se mai iute decât o făcuseră vreodată. Am ajuns la etaj şi am luat-o în grabă la dreapta. Am privit în urma mea o dată şi am văzut numeroşii ochi la doar treizeci de metri în spatele meu. M-am convins să nu mă mai uit înapoi.

Cine naiba lăsase acele creaturi libere acolo?

Ceva îmi trecu prin minte în timp ce fugeam pe coridorul de la etaj. Acele creaturi păzeau Hornurile, însă doar noaptea. Asta era singura justificare. Putea fi singura explicaţie pentru care niciun Wug nu fusese atacat de ele în timpul luminii. Nu ţineai astfel de creaturi ca bestii de companie.

Şi asta însemna că cineva din Wormwood putea să facă ceea ce era de necrezut. Cineva le putea controla, deşi ni se spusese mereu că erau sălbatice, de necontrolat. Nici măcar Duf n-ar fi încercat să le dreseze.

Am ajuns la singura uşă de pe hol. Era exact la capătul lui şi era încuiată. Normal că era încuiată. De ce aş fi crezut că ar fi deschisă? Mi-am apucat uneltele din manta, cu degetele tremurându-mi atât de tare, că aproape le-am scăpat pe jos. Creaturile se apropiau cu ferocitate acum; sunau ca o cascadă în cădere. Şuierăturile tuturor acelor guri erau atât de înalte, că-mi simţeam creierul explodând de teroare. Se spunea că şuieratul era ultimul lucru pe care îl auzeai înainte să te atace.

În timp ce băgam uneltele în lacăt şi lucram de zor, mă gândeam doar la John. La ce avea să facă fără mine.

Erau exact în spatele meu acum.

Şuieratul este ultimul lucru pe care îl auzi înainte să te atace.

Şuieratul este ultimul lucru pe care îl auzi înainte să te atace.

Nu ştiam dacă eram atât de curajoasă încât să stau cu spatele la atacul lor sau dacă eram cea mai mare laşă din întregul Wormwood.

Când uneltele s-au întors și ușa s-a deschis, am presupus că era vorba de curaj.

Am trântit ușa în spatele meu și am închis-o. Mi-am trecut degetele pe deasupra lemnului, sperând că era suficient de gros. Am fost doborâtă la pământ de forța cu care creaturile au izbit-o. Unul dintre colți chiar a străpuns scândurile și aproape mi s-a înfipt în umăr, sfâșiindu-mi, din fericire, doar hainele. Am alunecat de-a lungul podelei și m-am izbit de peretele îndepărtat, doborând ceva. Metale zăngăniră în jurul meu.

Am privit spre ușă și aceasta a mai fost lovită o dată. Mai mulți colți au sfâșiat lemnul. În mai puțin de o fărâmă, unul dintre capete reuși să treacă prin ușă. O pereche de ochi se holba la mine, la doar șase metri distanță. Gaura era prea mică pentru restul corpului, dar fie avea să devină mai largă, fie ușa avea să fie doborâtă.

Am pipăit prin întunericul din jurul meu. Exact atunci am observat ușița din spatele obiectului mare de metal care căzuse. Ușa avea doar un metru înălțime și mânerul era unul straniu. M-am uitat cu mai multă atenție. Era o față, dar nu orice față. Era fața unui Wug urlând, turnată în alamă.

Se mai auzi apoi o altă izbitură dinspre ușă. Am avut timp doar să privesc în spate în timp ce ușa masivă se prăbușea în interior și bestiile intrau prin deschizătură. Acum le puteam vedea pe amândouă în întregime. Mi-aș fi dorit să n-o pot face.

Jabbiții erau șerpi masivi, dar cu o deosebire foarte importantă. Aveau cel puțin două sute cincizeci de capete crescând dintr-un corp de-a lungul lungimii sale. Și toate capetele aveau colți cu suficient venin încât o singură mușcătură să poată răpune o creta adultă. Unul dintre ele șuieră. Și toate, chiar în acea fărâmă, se năpustiră către mine.

Erau precum o mie de coșmaruri amestecate într-un singur zid masiv și șuierător de scârboșenie ucigașă. Respirația le mirosea ca bălegarul pus pe foc. Acum nu mai speculam. Aveam nevoie de tot aerul de care dispuneam ca să pot fugi, însă mirosul fetid mă sufoca.

Am apucat mânerul cu fața de Wug urlând, l-am întors și m-am aruncat prin deschizătură, închizând ușa în spatele meu cu un șut. Dar nu simțeam ușurarea unui refugiu sigur. Acea ușă, micuță și subțire, nu avea nicio șansă să oprească matahale de neoprit precum Jabbiții aflați pe urma prăzii. Se spunea că nimic nu putea să-i oprească odată ce luau urma sângelui. M-am ridicat și m-am îndepărtat de ușă. Mi-am scos micul pumnal pe care îl adusesem cu mine și am așteptat, cu inima bătându-mi, gâfâind.

Mi-am spus să nu plâng. Îmi promisesem să dau și eu măcar o lovitură înainte să mă ucidă. Se spunea că nu se grăbeau în preajma prăzii. Auzisem și zvonuri cum că era posibil ca otrava să nu ucidă, ci doar să paralizeze, permițându-i victimei să rămână în viață până când era devorată aproape pe jumătate. Nimeni nu știa sigur. Nimeni dintre cei care fuseseră vreodată atacați de un Jabbit nu supraviețuise ca să spună povestea.

M-am rugat la orice îmi venea în minte ca lucrurile să nu stea așa. Ca otrava să fie cea care să mă ucidă. Nu doream să mă văd dispărând bucățică cu bucățică în gurile lor.

– La revedere, John, am zis eu printre două respirații chinuite. Te rog să nu mă uiți.

Fiecare Wugmort avea un moment în care murea. Acela era cu siguranță momentul meu.

Stăteam acolo, cu pieptul ridicându-se și coborând, cu pumnalul meu amărât ținut sus într-o poziție ridicolă de apărare și cu privirea spre ușa cea mică, așteptând să se prăbușească în interior cu moartea în spatele ei.

Dar mica ușă nu se prăbuși. De cealaltă parte era liniște, dar tot nu m-am mișcat. Nu puteam să mă gândesc decât că Jabbiții erau vicleni, poate așteptând să îmi las garda jos înainte să atace. Rațiunea anulă rapid această idee. N-aveam cum să mă apăr împotriva lor. Trebuiau doar să doboare ușa ca să mă mănânce.

Trecu fărâmă după fărâmă și nimic nu se întâmplă. Respirația începu să mi se liniștească și pieptul încetă să îmi mai urce și să

coboare. Mi-am lăsat foarte încet cuțitul în jos, continuând să mă holbez la ușiță. Am încercat din greu să aud ceva. Toate acele capete oribile cu colți lovindu-se de fragila bucată de lemn. Șuierături care îți făceau creierul să simtă că luase foc. Dar nu se auzi nimic. Era de parcă sunetul de afară nu putea fi auzit în acea încăpere.

Mi-am pus cuțitul într-o parte. Îmi scăpasem felinarul undeva în spate, de cealaltă parte a ușii. N-aveam de gând să încerc să îl recuperez. Și totuși, din vreun motiv oarecare, acolo nu era complet întuneric. Puteam discerne lucruri, așa că m-am întors încet în toate direcțiile. Pentru că ușa era mică, mă așteptasem ca încăperea să fie la fel. Dar nu era. Era o cavernă vastă cu pereții din piatră, în aparență mai mare chiar decât Hornurile. Nici măcar nu puteam vedea tavanul, atât de înaltă era. Și apoi privirea mi s-a fixat pe peretele din partea opusă mie.

Pe el era un desen. Am inspirat rapid când am văzut ce era – trei cârlige unite într-unul singur. Același desen de pe mâna bunicului meu și de pe inelul lui găsit în bordeiul lui Quentin Herms.

Am uitat de cele trei cârlige în timp ce mă holbam la ceilalți pereți. Deodată se treziseră la viață, însuflețiți de diferite lumini și sunete. Am sărit în spate când am văzut un slep zburător cu un călăreț în spatele său, plutind în aer de-a lungul pietrei. Călărețul aruncă o suliță și urmă o explozie atât de asurzitoare și de reală, că mi-am acoperit urechile și m-am aruncat la podea. Un milion de imagini păreau să apară de-a lungul pietrei în timp ce eu priveam uluită, cu ochii incapabili să țină pasul cu ele. Era ca și cum aș fi privit o mare bătălie desfășurându-se în fața mea. Urlete și gemete și bocete se amestecau cu izbucniri de lumină și cu sunete și cu viziuni de lovituri și de corpuri prăbușindu-se. Și apoi imaginile dispărură și altceva le luă locul. Și acel ceva era și mai înfricoșător.

Era sânge. Sânge care arăta de parcă tocmai ar fi fost vărsat. Privind, am văzut că începuse să se scurgă pe pereții cavernei.

Dacă aș fi avut suficientă forță în plămâni, aș fi strigat. Dar din gură nu-mi ieși decât un geamăt slab, demn de milă.

Apoi se mai auzi un sunet care îmi împinse gândurile panicate într-o direcție cu totul nouă: un urlet aproape asurzitor.

M-am întors spre dreapta. Acolo unde înainte fusese un zid solid, era acum deschiderea unui tunel lung. Ceva duduia înspre mine, dar nu puteam să-mi dau seama încă ce era. Auzeam doar sunetul. Am rămas înțepenită, încercând să mă hotărăsc dacă să-mi încerc norocul cu Jabbiții de afară sau să rămân acolo. Un moment mai târziu, nu mai aveam nicio decizie de luat.

Un perete de sânge explodă din tunel și mă cuprinse.

Am reușit să mă întorc cu fața la tunel, acolo unde mă împingea sângele. În fața mea, tunelul se termina. Eram împinsă spre un perete abrupt și m-am gândit că aveam să fiu zdrobită de el și că am să mor instantaneu. Zgomotul deveni atât de puternic, că abia mai reușeam să gândesc. Și, deodată, am văzut de ce. Sângele cobora în cascadă la capătul tunelului. Pur și simplu cădea. Cât de departe nu puteam să fiu sigură, dar, dacă acel zgomot pe care îl auzeam era vreo indicație, sângele cădea foarte, foarte departe. Și eu eram pe punctul să cad peste acea margine.

Am încercat să înot contra curentului. Asta se dovedi întru totul inutil. Curentul era mult prea puternic. Eram la poate cincizeci de metri de margine, unde ceața roșie se ridica din abis, când am văzut ceva suspendat de-a lungul capătului tunelului. Nu știam ce era. Dar bănuiam ce putea să fie. Calea mea de scăpare din acel coșmar. Singura mea cale de scăpare, de fapt.

Dacă o ratam, aveam să mor. Dar, dacă nu încercam, aveam să mor cu siguranță. Exista o muchie de piatră la stânga, exact sub obiectul suspendat și chiar înainte de cădere.

Mi-am sincronizat săritura cât de bine am putut. N-aveam să mă bucur de o a doua șansă. Am sărit, împingând din picioare spre bucata de piatră, cu brațele și degetele întinzându-se cât de mult posibil. Dar rapid mi-am dat seama că asta n-avea să fie suficient. Nu împinsesem îndeajuns de tare și nu sărisem destul de sus. Am dat din picioare de parcă aș fi înotat și mi-am orientat umărul stâng mai

jos și pe cel drept mai sus. M-am întins până am simțit că mâna îmi ieșise din gâvanul ei. Abisul părea să urle spre mine. Am auzit sângele izbindu-se de ceea ce bănuiam că erau mase de stânci aflate la fund.

Mâna mi se strânse în jurul a ceea ce se dovedi a fi un lanț. Zalele erau mici și strălucitoare și la început mi-a fost teamă că nu avea să fie suficient de puternic încât să mă țină. Era. Dar pentru mai puțin de o fărâmă.

Am căzut, urlând, în acel abis îngrozitor. Și, când credeam că situația nu avea cum să devină mai înfricoșătoare, am simțit ceva cu adevărat oribil. Lanțul s-a strâns în jurul meu, za după za, până când am rămas complet imobilă. Acum nu aveam nici măcar șansa să încerc să înot, chiar dacă aș fi supraviețuit căzăturii. Mi-am închis ochii și am așteptat finalul.

UNDECIM

Lanțul lui Destin

Am căzut multă vreme. Nu cred că mi-am deschis ochii până jos. Dar, în mintea mea, puteam să văd lucruri în râul însângerat pe măsură ce treceam pe lângă ele. Fețe ieșite din adâncimile întunecate ca să se uite la mine preț de un moment.

Bunicul meu, Virgil Jane. S-a ridicat și s-a holbat la mine cu ochii triști, goi. Gura i s-a mișcat. Și-a ridicat mâna și mi-a arătat urma de pe dosul ei, geamăna celei de pe inel. Îmi spunea ceva, ceva ce am încercat din greu să aud, dar care apoi a dispărut.

Mai multe figuri au trecut pe lângă mine în timp ce îmi continuam căderea. Thansius. Morrigone. Jurik Krone râzând și arătând spre mine. Îmi striga ceva ce îmi suna cam ca: „Pedeapsa ta, Vega Jane. Pieirea ta". Apoi l-am văzut pe Roman Picus cu ceasul lui mare, de bronz, și pe Domitar sorbind apă de foc. Apoi a urmat John, arătând pierdut, urmat de tatăl meu, întinzându-și mâinile spre mine. Și, într-un final, mama, cu o privire de implorare văzându-și singura fiică prăbușindu-se spre moarte. Apoi au dispărut cu toții. Sângele învolburat s-a strâns și mai mult în jurul meu, precum mâinile unui uriaș.

Mi-am deschis ochii. Îmi doream să văd ce urmează. Îmi doream să înfrunt moartea cu puținul curaj care îmi rămăsese. M-am lovit ușor de fund. A fost cumva liniștitor, ca o cădere în brațele mamei mele. Nu mai era înfricoșător.

Am rămas întinsă pentru că, ei bine, nu puteam să mă mișc. Lanțul era în continuare strâns în jurul meu. Mi-am ținut respirația cât de mult am putut, pentru a nu înghiți sângele. Dar, într-un final, a trebuit să respir. Mă așteptam ca lichidul fetid să îmi inunde gura și plămânii pentru a-i umple ca două găleți. Mi-am închis ochii să nu văd.

Câteva respirații adânci mai târziu, mi-am dat seama că nu aveam sânge în gură. Mi-am deschis puțin ochii, gândindu-mă că, dacă moartea era într-adevăr înfricoșătoare, aveam să văd doar o bucățică din ea la început.

Mi-am ridicat privirea. Nocul se holba direct la mine.

Am clipit și am scuturat din cap. Am privit spre stânga și am văzut un copac. Apoi spre dreapta și am văzut un tufiș țepos. Am inspirat și am simțit mirosul ierbii. Dar eram înăuntru, nu afară, nu-i așa?

Atunci, aproape că am țipat.

Lanțul se desfăcea singur din jurul meu. L-am privit dându-mi drumul și apoi încolăcindu-se ordonat lângă mine, ca un șarpe. Respirând cu greu, m-am ridicat încet și mi-am verificat brațele și umerii să văd dacă sunt rănită. Nu am găsit nimic, deși aveam dureri. Nu eram nici măcar udă. Nu era nicio urmă de sânge pe mine. Și, holbându-mă înainte, am exclamat de uimire.

Hornurile se uitau și ele la mine, dar la douăzeci de metri în față.

Cum ajunsesem de la căderea în abis, gata să mă înec, să mă aflu afară și departe de unde fusesem? La început m-am gândit că visasem totul. Dar visezi la tine în pat. Eu eram întinsă la pământ!

M-am gândit că poate nu fusesem deloc la Hornuri. Dar fusesem. Lanțul era dovada.

Și, căutând în buzunarul de la manta, am scos cartea care fusese cu siguranță în dulapul meu de la Hornuri. *Fusesem* acolo. Jabbiții mă urmăriseră. Descoperisem o cavernă uriașă, unde pe pereți fusese proiectată o luptă imensă, împreună cu simbolul celor trei cârlige unite. Fusesem lovită de un perete de sânge și aruncată peste

marginea unei cascade de sânge spre o moarte sigură. Şi, în căderea mea, văzusem imagini de Wugi vii, morţi şi aproape morţi.

Iar acum eram afară şi hainele nu îmi erau nici măcar ude.

Cred că nici măcar mintea impresionantă a fratelui meu nu şi-ar fi putut imagina aşa ceva. Trebuia să nu mă mai gândesc la aceste evenimente măcar câteva fărâme - m-am ridicat, m-am aplecat într-o parte şi am vomitat. Genunchii îmi tremurau, dar m-am îndreptat şi am privit spre lanţul încolăcit. Îmi era teamă să îl ating, dar am întins totuşi un deget temător.

Am continuat să mă întind spre el până când degetul a mângâiat una dintre zale. Era caldă la atingere, deşi metalul ar fi trebuit să fie rece. Am apucat aceeaşi za între două degete şi am ridicat-o. Lanţul se descolăcea pe măsură ce îl ridicam. Era lung. În lumina Nocului, părea să pulseze, chiar să strălucească, de parcă ar fi avut o inimă, ceea ce desigur nu putea să aibă. L-am privit mai de aproape şi am văzut că avea litere imprimate pe zale. Împreună alcătuiau cuvântul D-E-S-T-I-N.

Destin? Habar nu aveam ce însemna asta.

Am lăsat lanţul să cadă şi s-a încolăcit de îndată la loc. Dar problema era că nu scosese niciun sunet. Ştiam că, atunci când metalul atingea metal, făcea un zgomot. Dar se pare că nu şi Destin.

Am făcut un pas lung dinspre el şi s-a întâmplat cel mai uimitor lucru. Lanţul s-a mişcat odată cu mine. S-a desfăşurat şi s-a tras de-a lungul pământului până când a ajuns la doar un centimetru de piciorul meu. Nu ştiam ce să cred despre asta. Era atât de imposibil de imaginat, că mintea mea refuza pur şi simplu să încerce să înţeleagă. M-am hotărât să mă concentrez asupra problemei celei mai urgente. Mi-am băgat mâna în buzunar şi am scos cartea. O carte era ceva real, solid. Puteam să înţeleg o carte. Dar, tocmai fiindcă o carte era ceva real şi solid, putea să fie şi descoperită. M-am gândit ce să fac.

Trebuia să o ascund, dar unde? Am început să merg. M-am gândit că asta m-ar putea ajuta să gândesc mai bine, dar voiam și să mă îndepărtez serios de Hornuri și de afurisiții de Jabbiți.

Umblasem poate o milă întreagă, cu lanțul misterios târându-se după mine, când o idee îmi veni în mintea obosită.

Casa celor doi Delphia.

Am început să fug și am observat doar o fărâmă mai târziu că lanțul zbura alături de mine. Efectiv zbura, întins, ca un băț lung. Eram atât de uimită, încât m-am oprit, rămasă fără respirație. Lanțul s-a oprit și el lângă mine și, preț de un moment, a plutit, înainte să cadă la pământ și să se încolăcească din nou.

Respirând greu în continuare, m-am holbat la el. Am făcut un pas în față. S-a ridicat, pregătit să își ia zborul. Am mai făcut un pas în față și apoi un al treilea. Am început să fug. S-a ridicat de îndată complet de la pământ, a luat din nou forma unui băț și a început să zboare chiar lângă mine.

M-am oprit și s-a oprit și el. Era ca și cum aș fi avut o pasăre drept animal de companie.

Am privit din nou în fața mea și apoi înapoi către lanț. Acesta plutea. Deși mă oprisem, părea să îmi simtă nehotărârea. Avea oare și creier pe lângă o inimă caldă?

Nu știu ce m-a determinat să o fac, dar am întins mâna, am apucat lanțul, mi l-am strâns în jurul brâului, am făcut un nod din zale ca să nu îl pierd și am început să alerg. Și atunci s-a întâmplat. M-am ridicat de la pământ poate șase metri și am zburat drept în față. Nu mi-am dat seama că țipam până când nu m-am înecat din cauză că înghițisem o insectă. Brațele și picioarele fluturau în jurul meu în timp ce priveam în jos. Fusese o greșeală... partea cu privitul în jos. Am plonjat în față și am căzut direct la pământ, rostogolindu-mă dureros până când m-am oprit ca un morman frânt de carne și oase.

Am rămas complet nemişcată. Nu pentru că-mi era teamă, ci fiindcă am crezut că murisem. Am simţit lanţul desfăcându-se din jurul meu. Apoi s-a încolăcit din nou lângă mine. M-am rostogolit şi mi-am verificat oasele şi dacă nu-mi curgea cumva sânge din rănile de pe corp. Totul părea să fie la locul său, eram doar plină de vânătăi.

M-am uitat spre lanţ. Părea remarcabil de calm după ce tocmai mă prăvălise la pământ. M-am ridicat pe picioarele mele nesigure şi, de îndată, lanţul s-a ridicat şi el lângă mine. Am început să umblu şi m-a urmărit pas cu pas. Mi-era teamă să mi-l pun din nou în jurul brâului. Mi-era frică chiar să-l şi ating. Aşa că am mers doar, păstrând distanţa. Ei bine, nu puteam propriu-zis să fac asta. De fiecare dată când mă îndepărtam, venea lângă mine. Într-un final, am început pur şi simplu să merg drept în faţă şi el a plutit lângă mine.

Doar o milă mai târziu, am trecut de ultimul colţ şi am văzut bordeiul lui Delph. Am privit ţarcurile împărţite şi padocurile cu garduri. Silueta mare a cretei mă privea ameninţător din colţul îndepărtat al micului său ţarc. Tânărul slep dormea în picioare, sprijinit de scândurile erodate de vreme ale căminului său.

Adarul era ghemuit într-un colţ, cu piciorul în continuare legat cu lanţul fixat de ţăruşul din pământ. Aripile lui mari erau îndreptate spre pământ şi părea să doarmă în coconul propriului trup. Câinele whist nu se zărea nicăieri. Speram să fie în casă cu cei doi Delphia. Whiştii puteau face un zgomot teribil dacă erau deranjaţi.

Am scos cartea din buzunar şi am privit în jur. Aveam nevoie de un loc în care să o pun. Răspunsul mi s-a oferit când am privit spre adâncitura din micul deal. La intrare se afla un felinar vechi, pe care l-am aprins cu un chibrit din cutia de lângă el.

Înăuntru se afla o colecţie foarte stranie de lucruri: maldăre mari de păsări moarte, sărate şi jupuite de piele, şi de creaturi mici despre care bănuiam că sunt hrana bestiilor. Pielea enormă a unui garm atârna pe unul dintre pereţi. Am privit-o îndelung.

Pe un trunchi mare erau aliniate cranii de animale, cel al unei crete şi ceea ce părea să fie craniul unui amaroc. Colţii de sus îi erau

la fel lungi precum brațul meu. Pe un raft stătea o linie de cutii metalice vechi. Am căutat prin ele până am găsit una goală. Am strecurat cartea înăuntru și am închis cutia bine. Am apucat o lopată care era sprijinită de perete afară și am revenit înăuntru.

Am săpat o groapă în spatele unui pin mare și am pus cutia în groapă. Am acoperit-o din nou și am împrăștiat ace de pin pe pământ.

Creta începea să se agite în țarcul ei și aripile adarului erau acum deschise, în timp ce animalul se holba la mine. Era ușor neliniștitor. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca acea creatură să înceapă să îmi vorbească.

M-am grăbit pe cărarea de pământ și am trecut din nou de colț. Mă hotărâsem să îmi mai leg încă o dată lanțul în jurul brâului, în caz că dădeam de cineva pe drum. Nu știam cum aș fi putut să explic lanțul zburător de lângă mine. Acum, că scăpasem de carte, mă simțeam și ușurată, și îngrijorată. Cel puțin nimeni nu putea să mi-o ia, dar eram și disperată să o citesc. Doream să știu până la ultimul detaliu tot ce adunase Quentin Herms despre Quag. Mi-am spus că am să mă întorc de îndată ce era cu putință, să o dezgrop și să o citesc din scoarță în scoarță.

Am ajuns la copac și am urcat în el. Instalându-mă pe scândurile mele, am început să mă gândesc la diverse lucruri. Mi-am ridicat cămașa și mânecile și pantalonii de lucru și am privit din nou harta. Urmele erau în continuare proaspete și clare. Din hartă îmi puteam da seama că orice drum prin Quag ar fi fost lung și dificil. Era vast, iar terenul era aspru. Eram norocoasă, m-am gândit, că nu aveam să încerc niciodată să fac acea călătorie. Dar, de îndată ce veni acest gând, mă cuprinse și o depresie precum năvodul unui vânător Wug înainte să ucidă.

În timp ce îmi trăgeam cămașa și pantalonii înapoi la locul lor, am simțit ceva strângându-mă de talie. Lanțul se mișca.

Am sărit și am încercat să îl scot. Era de neclintit. Am continuat să încerc, cu degetele înfigându-mi-se dureros în piele. Pur și

simplu mi se strângea tot mai tare în jurul brâului. Dufîmi spusese că aşa procedau şerpii. Te strângeau până când rămâneai fără viaţă.

Dintr-odată, nu m-am mai panicat. Inima a încetat să-mi mai bată repede. Respiraţia mi-a revenit la normal. Lanţul încetase să mă strângă şi devenise moale. Nu îmi venea să cred, dar, ei bine, cred că pur şi simplu... mă îmbrăţişase. O îmbrăţişare de îmbărbătare!

Mi l-am dat jos, apoi l-am ridicat. Era foarte cald şi mă simţeam bine ţinându-l între degete. M-am dus la marginea scândurilor mele şi am privit în jos. Era mult până jos, cam douăzeci de metri. Am privit lanţul şi apoi în jurul meu, ca să mă asigur că nimeni nu mă priveşte. Nu am gândit mai departe nici măcar o fărâmă. În ciuda celor întâmplate cu ultima ocazie, cumva aveam încă încredere. Nu avea să mă dezamăgească.

Şi am sărit.

M-am îndreptat spre pământ, acesta apropiindu-se de mine mult prea repede. La jumătatea distanţei, lanţul s-a înfăşurat strâns în jurul taliei mele şi am aterizat uşor, cu călcâiele cizmelor abia atingând pământul. Lanţul era în continuare cald şi zalele se mişcau uşor în jurul brâului meu.

Mi-am ridicat cămaşa şi am acoperit lanţul cu ea, apoi am inspirat adânc şi am gândit imposibilul. Era posibil să nu mai scot niciodată lanţul. Am privit în jurul meu. Ştiam că nu trebuia să o fac, dar, pe de altă parte, cum să nu o fac? Eram acum mai aproape de cincisprezece sesiuni decât de paisprezece. Eram o femelă. Eram independentă, încăpăţânată şi îndărătnică şi probabil multe alte lucruri de care încă nu-mi dădeam seama sau despre care nu ştiam destule cuvinte ca să le descriu cu precizie. De asemenea, niciodată în viaţa mea nu avusesem foarte multe lucruri. Dar acum aveam acest lanţ. Aşa că trebuia să fac ceea ce eram pe cale să fac.

Am început să fug cât de tare puteam şi am descoperit că eram uşoară şi agilă pe picioare chiar şi cu cizmele grele pe care le purtam. După douăzeci de metri, am sărit în aer. Lanţul m-a strâns cu putere şi m-am înălţat drept în sus. Mi-am plecat capul şi umerii uşor în

față și m-am stabilizat într-o poziție orizontală. Cu capul în sus, brațele în lateral și picioarele împreunate, eram ca un proiectil metalic ieșit dintr-o morta.

Am zburat pe deasupra copacilor și a câmpului deschis. Respirația îmi era iute, iar părul întins pe spate de vânt. Am trecut de o pasăre și am speriat creatura atât de tare, că a început să cadă spre pământ fără control câțiva metri înainte să se redreseze. Nu mă simțisem niciodată în viața mea atât de liberă. Până în acel moment, viața mea fusese doar Wormwood. Fusesem înlănțuită la pământ, incapabilă să mă înalț.

Până în acel moment.

Panorama satului se întindea sub mine. Părea mic, neimportant, în timp ce înainte păruse de-a dreptul enorm în viața mea.

Iar în jurul Wormwoodului, ca un zid exterior mare, era Quagul. Am luat-o la stânga și am făcut încet un cerc în aer. Astfel puteam să văd Quagul într-o singură tură. Era imens în comparație cu Wormwood. Dar ceea ce nu puteam să văd, nici de la acea înălțime, era ceea ce se afla de cealaltă parte a Quagului.

Am zburat o lungă vreme și apoi am aterizat. Cerul se lumina și m-am gândit că era aproape prima secțiune a luminii. Trebuia să-l duc pe John la Învățare și apoi să mă îndrept spre Hornuri. Am zburat spre Wormwood, am aterizat cam la un sfert de milă de Loons și am mers rapid restul drumului. Când am reintrat efectiv în Wormwood, am avut parte de un șoc.

Pietrele cubice, care erau de obicei goale la acel moment al luminii, erau pline de Wugi care vorbeau și se plimbau în grupuri mari. L-am oprit pe unul dintre ei, Herman Helvet, care avea un magazin drăguț de dulciuri și care vindea lucruri pe care n-aș fi putut vreodată să mi le permit. Era înalt și ciolănos, cu o voce la fel de impunătoare precum trupul său.

– Unde merge toată lumea? l-am întrebat nedumerită.

– Întâlnire la Clopotniță. Convocată special, mi-a zis el pe nerăsuflate. Abia acum cincisprezece fărâme a venit anunțul. A scos

Wugii din paturile lor, asta pot să ţi-o spun. M-au speriat de era să ajung direct pe Terenul Sacru când mi-au bătut la uşă.

– Întâlnire specială convocată de cine? l-am întrebat eu.

– De Consiliu. Thansius. Morrigone. Toţi, presupun.

– Pentru ce este întâlnirea?

– Ei bine, nu vom afla până nu ajungem, nu crezi, Vega? Acum trebuie să plec.

S-a grăbit să se alăture unei mulţimi ce părea să fie întregul Wormwood ieşind şuvoi din sat.

Atunci m-a lovit un gând.

John!

M-am grăbit spre Loons şi l-am găsit pe bietul meu frate stând în faţa bordeiului, arătând speriat şi pierdut.

Când m-a văzut, a ţâşnit spre mine şi m-a apucat de mână, strângând-o tare.

– Unde ai fost? m-a întrebat cu o voce atât de rănită, încât mi-am simţit inima zdrobindu-se pe loc.

– Eu... m-am trezit devreme şi m-am dus la o plimbare. Deci, o întâlnire specială? am întrebat rapid, dorind să schimb subiectul astfel încât imaginea zdrobită de pe faţa lui John să dispară.

– La Clopotniţă, a spus el, cu faţa plină acum de nelinişte.

– Cred că ar fi bine să pornim şi noi, atunci, am zis eu.

Multe motive pentru această întâlnire specială mi-au trecut prin minte în timp ce mergeam. Însă niciunul dintre ele nu avea să se dovedească a fi cel corect.

DUODECIM

Posibilitatea imposibilă

Îi spuneam locului Clopotniţă pentru că avea una. Eu şi cu John mergeam rar la Clopotniţă. Înainte ca bunicul să sufere Evenimentul şi ca mama şi tata să fie duşi la Îngrijire, familia noastră mergea acolo la fiecare şapte lumini şi îl asculta pe Ezekiel Predicatorul, mereu strălucitor în tunica lui orbitor de albă. Nu era obligatoriu ca Wugmorţii să meargă la Clopotniţă, dar majoritatea se duceau. Poate pur şi simplu ca să vadă frumuseţea Clopotniţei şi să asculte glasul lui Ezekiel, care suna ca vântul trecând printre copaci, cu tunete ocazionale, atunci când dorea să sublinieze o idee cu forţa unui ciocan făcând pentru întâia oară cunoştinţă cu un cui.

Când am ajuns în afara Clopotniţei, trăsura lui Thansius era acolo. Ne-am grăbit s-o ocolim şi să intrăm. Nu mai văzusem Clopotniţa atât de plină. În timp ce ne aşezam în spate, am privit în jurul meu. Tavanul era înalt şi traversat de bârne din lemn înnegrit, noduros. Geamurile erau înalte de zece metri, de ambele părţi ale structurii. Am numărat cel puţin douăzeci de culori pe fiecare dintre ele, mai multe decât aveam eu de ales la Hornuri pentru finisaje. Pe ele erau pictate figuri de Wugi, toţi arătând de-a dreptul pioşi. Şi mai erau reprezentate şi bestii, probabil ca să prezinte răul ce ne înconjura. Am tremurat când am văzut că un Jabbit ocupa aproape întreaga lungime a unui geam. Holbându-mă la el, nu puteam să nu

mă gândesc că era mult mai oribil în realitate decât recreat în sticlă şi culori şi pus pe un zid.

În faţa Clopotniţei exista un altar înalt, cu un pupitru din lemn cioplit în centrul său. În spatele pupitrului, sprijinită de zid, era o faţă sculptată în piatra peretelui. Era Alvis Alcumus, despre care se spunea că fondase Wormwood. Dar, dacă fondase locul, însemna că venise de altundeva. Am menţionat asta o dată la Învăţare şi am crezut că Învăţătoarea avea să mă trimită la Îngrijire.

Îi vedeam pe Thansius şi pe Morrigone aşezaţi lângă strană. Privind în jurul meu, mi se părea că tot Wormwoodul se afla acolo, chiar şi Delph şi Duf, în spate şi în dreapta. Chiar şi cei condamnaţi la Valhall erau acolo, cu mâinile legate cu corzi groase din piele şi cu scundul Nida stând lângă ei, din fericire fără marele shuck.

Predicatorul ieşi din spatele materialului brodat, la finisarea căruia contribuisem chiar eu la Hornuri.

Ezekiel nu era nici înalt, nici scund. Nu era lat în umeri precum Thansius. Nu avea braţe mari şi umeri ca ai Dactililor şi nu exista niciun motiv ca să le aibă astfel. Eram sigură că avea un creier impresionant şi era viguros în spirit.

Ezekiel se opri pentru a face o plecăciune adâncă în faţa lui Thansius şi a lui Morrigone, înainte să-şi ocupe locul la pupitru. Tunica îi era de albul cel mai alb pe care îl văzusem vreodată. Era de parcă m-aş fi uitat la un nor. Era mai albă chiar decât roba lui Morrigone.

Predicatorul îşi ridică mâinile spre tavan şi ne aşezarăm cu toţii. John se lipi de mine, iar eu mi-am trecut braţul protector în jurul umerilor lui. Corpul îi era cald şi îmi dădeam seama că în pieptul lui mic era o teamă considerabilă. Puteam să-i aud inima bătând.

Ezekiel îşi drese glasul în mod impresionant.

– Le mulţumesc tuturor Wugmorţilor mei pentru că au venit în această lumină, începu el. Acum, să ne rugăm.

Ceea ce însemna desigur să îl lăsăm pe el să se roage, în timp ce noi stăteam tăcuţi şi îi ascultam elocvenţa antrenată. Să asculţi un

predicator căruia, mai presus de orice, îi plăcea să se audă predicând, era la fel de amuzant ca să-ți pierzi degetele de la picioare în urma mușcăturii unui amaroc. Toți își plecară capetele, cu excepția mea. Nu-mi plăcea să mă uit în jos. Asta îi dădea altcuiva ocazia să mă ia prin surprindere. Iar Cletus Loon era periculos de aproape și deja privise de două ori în lateral spre mine, de fiecare dată cu un rânjet răutăcios.

Ezekiel se uită în sus, spre tavan, dar presupuneam că mult dincolo de acesta, spre un loc pe care probabil că putea doar el să-l vadă. Își închise ochii și recită lungi șiruri de cuvinte care sunau erudit și rafinat. Mi-l imaginam în fața unei oglinzi, exersând. Am zâmbit la gândul acesta. Asta îi dădea lui Ezekiel o dimensiune superficială, pe care știam că nu ar fi plăcut-o sau apreciat-o. Când termină, toți își ridicară capetele și își deschiseră ochii. Mi se părea doar mie sau Thansius părea ușor iritat fiindcă Ezekiel continuase atât de mult timp?

Ezekiel privi spre noi și spuse:

– Ne-am adunat în această lumină pentru un anunț important al Consiliului.

Mi-am ridicat gâtul puțin și i-am văzut pe ceilalți membri ai Consiliului strălucitori în tunicile lor negre, stând în rând în fața altarului, întorși spre noi. Jurik Krone se remarca între ei. Privindu-l, am observat dintr-odată că se holba și el la mine. Mi-am ferit rapid privirea.

– Wugmortul nostru, Quentin Herms, a dispărut, continuă Ezekiel. A fost subiectul multor discuții fără sens și a unor speculații fără rost.

Thansius își drese vocea suficient de tare încât să îl aud și eu, din spate.

– Iar acum, Șeful Consiliului, Thansius, vi se va adresa, adaugă Ezekiel rapid.

Thansius păși spre pupitru, în timp ce Ezekiel se așeză lângă Morrigone. Cei doi nu se priviră și instinctul îmi spunea că nu se prea simpatizau.

Vocea lui Thansius, prin comparația cu cea a lui Ezekiel, era liniștitoare și mai puțin gravă, dar cerea atenția ascultătorilor.

– Avem câteva frânturi de informație pe care vrem să vi le transmitem în lumina aceasta, începu el vioi.

Mi-am înfășurat brațul mai strâns în jurul umerilor lui John și am ascultat.

– Acum credem că Quentin Herms a fost luat cu forța, continuă Thansius.

Îndată se auziră murmure. Herman Helvet se ridică și zise:

– Îmi cer iertare, Thansius, domnule, dar nu este posibil să fi suferit un Eveniment?

– Nu, domnule Helvet, răspunse Thansius. Este bine știut că, în cazul unui Eveniment, nu mai rămâne nimic dintr-un Wug.

Privirea lui mă găsi în mulțime și mi se păru că Thansius îmi vorbește direct mie.

– A rămas *ceva* din Herms. Am găsit hainele pe care le-a purtat ultima oară, o buclă de păr și asta.

Ridică ceva în mână, fără să reușesc să văd clar. Dar Wugii din primele rânduri strigară îngroziți și se întoarseră cu spatele. O femelă acoperi fața unuia dintre copiii ei.

M-am ridicat să văd mai bine. Era un ochi.

Am simțit că mi se face rău și apoi am simțit altceva în locul greții. Suspiciune. Quentin avea ambii ochi atunci când îl văzusem fugind în Quag. Și mă îndoiam foarte serios că vreun Wug ar fi intrat în Quag ca să găsească acele rămășițe. Ce se petrecea?

– Și nu a fost vorba de vreo bestie, adăugă Thansius rapid.

Se pare că văzuse mai mulți Wugi ridicându-se și dedusese că aceasta avea să fie următoarea lor întrebare.

– A fost luat de altceva care pândește în Quag.

– Maică! Și ce-o fi acel ceva, atunci? întrebă un Wug din rândul al doilea.

Avea o familie mare – lângă el erau cel puțin cinci Wugi mici și femela.

Thansius se holbă la el cu un fel de bunătate feroce.

– Pot să-ți spun că umblă pe două picioare ca și noi.

Mulțimea scoase exclamații de uimire.

– De unde știți asta? întrebă un alt Wug.

Acesta trăgea dintr-o pipă lungă înfiptă între dinți. Fața Wugului era roșie și zbârcită de griji. Arăta de parcă își dorea să lovească pe cineva.

– Dovezile, răspunse Thansius calm. Dovezi pe care le-am descoperit în timpul investigației noastre pe marginea dispariției lui Herms.

Alt Wug se ridică cu pălăria în mâini și spuse:

– Îmi cer iertare, dar de ce să oferiți o recompensă dacă cineva l-a luat, nu? Am crezut că a încălcat legi, asta ni s-a spus. Nu?

Privi alți Wugi de lângă el și aceștia dădură și ei din cap. Mai mulți strigară:

– Așa este!

Momentul, trebuia să recunosc, devenea interesant. M-am instalat mai bine pe scaun și l-am mângâiat pe Destin sub manta. Părea să fie din gheață.

Thansius își ridică din nou mâinile ca să calmeze lumea.

– Informații noi, acesta este răspunsul, spuse el direct către Wugul care stătea în picioare.

Greutatea privirii lui Thansius păru să fie suficientă ca să îl încovoaie pe Wug și acesta se așeză dintr-odată, deși arăta în continuare destul de mulțumit că se ridicase.

Thansius ne privi lung pe toți, de parcă ne-ar fi pregătit pentru ceea ce avea să spună.

– Credem că există Externi care locuiesc în Quag, zise Thansius. Credem că ei l-au luat pe Quentin Herms.

Externi? Externi? Ce erau Externii? Am privit și am văzut ochii largi și speriați ai lui John fixați pe mine. Spunea și el cuvântul *Externi?*

Mi-am scuturat capul și m-am concentrat din nou asupra lui Thansius. *Externi?* Ce prostie mai era și asta?

Thansius inspiră adânc şi spuse:

– Aceste creaturi umblă pe două picioare şi noi credem că pot controla minţile Wugmorţilor, convingându-i să facă ce vor ei.

Fiecare Wug din Clopotniţă se întoarse şi îşi privi vecinul. Până şi eu simţisem un fior pe spinare. Mi-am dat seama dintr-odată că, deşi era adevărat că Quentin fugise în Quag, nu ştiam ce se întâmplase cu el după aceea.

– Credem că aceşti Externi plănuiesc să invadeze Wormwoodul, continuă Thansius.

Dacă Thansius intenţionase să producă panică, nu dăduse greş.

Wugii săriseră în picioare. Copiii mici şi foarte mici începuseră să strige şi să plângă. Femelele îşi strângeau cei mai mici Wugi la sân. Mulţimea striga şi gesticula şi se auzeau picioare bătute în podea. Nu mai văzusem niciodată un asemenea haos la Clopotniţă. Am ridicat privirea spre Ezekiel şi am observat o indignare adâncă pe trăsăturile lui văzând aceste izbucniri pe domeniul lui sacru.

Vocea lui Thansius tună atât de tare, că geamurile multicolore părură pe punctul să se spargă din cauza presiunii acesteia.

– Destul!

Toţi Wugii, până şi cei mici, tăcură.

Privirea lui Thansius era acum ucigător de serioasă. Nu-l mai văzusem aşa. Uitasem cu totul de Quentin Herms. Eram doar preocupată de invazia Externilor, cine naiba or mai fi fost şi ăştia.

– Aşa cum ştiţi, acum mult, mult timp a avut loc aici o Bătălie a Bestiilor, spuse Thansius.

Cu toţii încuviinţarăm din cap, iar el continuă:

– Strămoşii noştri au respins, cu un preţ teribil, un atac din partea bestiilor care-şi făcuseră culcuş în Quag. Mulţi Wugmorţi au fost ucişi, apărându-şi vitejeşte căminul. Începând cu acel moment, bestiile au rămas, în cea mai mare parte, în limitele Quagului.

Thansius lăsă aceste cuvinte să îşi facă efectul şi apoi continuă:

– Uneori a existat un echilibru precar, dar a existat totuși un echilibru. Acum însă, mă tem că acest echilibru a fost tulburat de apariția Externilor. Trebuie să luăm măsuri ca să ne apărăm în fața lor.

– Dar de unde au venit, Thansius, blestemații ăștia de Externi? strigă un Wug.

– Avem toate motivele să credem că au rezultat din abominabila legătură fizică a bestiilor scârboase și a altor creaturi din Quag, dând naștere unor specimene terifiante și complet depravate, răspunse Thansius.

Dacă cumva crezuse că asta avea să ne calmeze, Thansius supraestimase în mod serios capacitatea noastră de rezistență la teroare. Se auziră de îndată alte strigăte. Picioarele bătură din nou în podea. Micii Wugi începură să plângă. Mamele își apucară copiii și începură să urle. Inima imi bătea atât de tare, că mi se părea că îmi văd cămașa mișcându-se.

– Destul! strigă Thansius.

Încă o dată ne-am calmat, deși de data asta după mai mult de o fărâmă. Apoi spuse:

– Avem un plan ca să ne protejăm. Și asta vă va implica pe fiecare dintre voi.

Arătă spre noi, pentru emfază. Apoi făcu din nou o pauză, parcă pentru a-și aduna puterile.

– O să construim un Zid între Quag și noi, acoperind fiecare metru din granița noastră. Doar asta ne va ține în siguranță. Toți muncitorii, fără excepție, de la Moară, de la Câmp, de la Hornuri mai ales – aici se uită la mine – vor fi angajați în această construcție. Nu știm cât timp avem. În timp ce Zidul este construit, ne vom lua măsuri de precauție, care vor include patrule armate.

Se opri și apoi trase următoarea lovitură de morta direct în capul nostru.

– Dar există posibilitatea ca Herms să nu fie singurul Wugmort manipulat de Externi.

Din nou, fiecare Wug se întoarse să privească pe un altul. Privirile lor suspicioase erau destul de clare.

– De unde știm că acești Externi nu sunt deja printre noi? strigă un Wug bătrân pe nume Tigris Tellus.

– Nu sunt, spuse Thansius cu fermitate. Cel puțin, nu încă.

– Dar de unde știm? lătră Tellus cu fața albă, apucându-se de piept și inspirând speriat.

Păruse dintr-odată să-și dea seama la cine ridicase vocea. Își apucă pălăria și șuieră:

– Cerându-mi iertare, desigur, Thansius, domnule.

Însă strigăte similare cu cele ale lui Tellus izbucniseră deja. Mulțimea amenința să scape complet de sub control. Cred că un singur pumn sau un singur cuvânt acuzator ne despărțea de o răzmeriță.

Thansius își ridică mâinile.

– Vă rog, stimați Wugmorți. Lăsați-mă să vă explic. Vă rog! Faceți liniște!

Dar nu se făcu liniște. Nu înainte să se întâmple.

– Știm, tună o voce fermă pe deasupra tuturor celorlalte.

Toți Wugii își întoarseră capul spre ea.

Morrigone era acum în picioare, cu privirea nu spre Thansius, ci spre noi.

– Știm, repetă ea.

Părea să ne privească pe fiecare în parte.

– Așa cum toți știți, am primit un dar. Acest dar mi-a permis să văd soarta lui Quentin Herms. A încălcat legea și s-a aventurat în Quag și acolo l-au prins Externii. I-au scos ochiul și l-au obligat să spună lucruri despre Wormwood și despre Wugmorți. După aceea nu i-am mai văzut soarta. Dar din ce am găsit din el, este clar că Herms a murit. Darul meu mi-a oferit și viziunea a ceea ce trebuie să facem ca să ne protejăm de ei. Și asta *vom* face. Nu trebuie să-i lăsăm să ne ia Wormwoodul. Asta este tot ce avem.

Îmi țineam respirația. Împreună cu fiecare Wugmort de acolo.

Am expirat cu toții în același timp și de această dată respirația ni s-a transformat în ovații.

Morrigone și-a ridicat pumnul spre frumosul tavan de la Clopotniță.

– Pentru Wormwood, a zis ea.

– Pentru Wormwood, am strigat cu toții.

Și, în ciuda tuturor îndoielilor mele, eu strigasem cel mai tare.

TRESDECIM

Invitația lui Morrigone

Afară din Clopotniță, i-am văzut pe Cletus Loon și pe doi Wugi masculi tachinându-l pe Delph, făcând fețe prostești și vorbind în felul bâlbâit în care o făcea el.

– D-D-Delph p-p-pute, striga unul dintre nătărăi.

– Am văzut fețe mai arătoase pe fundul unei crete, spunea Cletus.

– Plecați de aici, păgânilor! tună la ei Duf. Și chiar afară din Clopotniță! Alvis Alcumus s-ar răsuci în cutia lui, fără îndoială. Așa este!

Apucă brațul lui Delph și-l trase după el.

Eu mă nimerisem să merg exact pe lângă Cletus și piciorul meu se întâmplă să-i pună piedică. Se prăbuși cu fața direct la pământ. Când se întoarse și încercă să se ridice, mi-am pus una dintre cizme pe pieptul lui și l-am fixat acolo.

– Mai încearcă încă o dată, Cletus Loon, și cizma mea îți va ajunge în locul care nu vede niciodată lumina.

Mi-am ridicat apoi piciorul și m-am îndepărtat. El și masculii lui au fugit pe lângă noi făcându-mă în diferite feluri, toate atât de urâte că într-un final a trebuit să-i acopăr urechile lui John.

Fusese cald în Clopotniță, dar aerul de afară era răcoros și umed. Începusem să tremur chiar în timp ce umblam. L-am dus pe John la

Învățare și apoi am lucrat toată lumina la Hornuri. Era o lumină ciudată pentru toți cei care lucrau la Hornuri. Ne făceam treaba, dar nimănui – îmi dădeam eu seama – nu îi era mintea la ceea ce făcea. La masa de la miezul luminii, din camera comună, toată discuția s-a concentrat asupra Externilor. Eu n-am spus nimic și am ascultat cu atenție. Până la ultimul Wug, toți o susțineau pe Morrigone și planul de a construi Zidul. În timp ce eu aveam îndoieli, Morrigone îi convinsese pe toți că trebuia să ne protejăm.

Când eu și John am intrat în bârlogul nostru după Învățare, familia Loon părea să țină ceea ce arăta ca un consiliu de război. Cacus avea în mână un cuțit. Cletus îl privi cu poftă și apoi se uită amenințător la mine.

Trecând pe lângă el, mi-am scos demonstrativ cuțitul din buzunar și i-am studiat tăișul. Apoi l-am învârtit cu abilitate, făcând manevre complicate cu lama, aruncându-l și prinzându-l rapid. După aceea l-am aruncat trei metri, înfigându-l în zid. În timp ce îl retrăgeam, m-am uitat din nou la el și l-am surprins privindu-mă, cu ochii căscați de uimire.

Punându-mi cuțitul la loc în teacă, am observat că ceva nu era în regulă. Lipsea mirosul de mâncare gătită. Și din bucătărie nu venea căldură.

– Nu luăm masa de seară? am întrebat eu.

Loon m-a privit de parcă înnebunisem.

– După nebunia pe care am auzit-o lumina asta la Clopotniță? Că vin Externii să ne omoare? Să ne mănânce copiii? Cine se poate gândi la mâncare într-un moment ca acesta, tembelo?

– Eu pot, am exclamat eu, în timp ce stomacul îmi chiorăia dureros. N-avem cum să ne luptăm cu Externii dacă burțile ne sunt goale.

L-am privit pe Cletus și am văzut firimiturile de pâine de pe buza lui și pata de la ceea ce părea să fi fost untură de pui pe bărbie.

– Și se pare că tu ai mâncat destul, am zis furioasă.

Hestia a vrut să se ridice. Eram sigură că avea să se ducă în bucătărie să ne facă de mâncare. Dar Loon a pus o mână pe ea, oprind-o.

– Stai jos, femelă. Acum.

Femela s-a așezat, fără să mă privească.

M-am uitat urât la Loon și la Cletus preț de o jumătate de fărâmă și apoi l-am scos pe John afară, trântind ușa după noi. Pe pietrele cubice, alți Wugi stăteau și discutau în grupuri mici. Am găsit împreună cu John un loc ferit și ne-am așezat. Era rece și umed afară și frigul mi-a cuprins oasele obosite de parcă ar fi fost scufundate în apă rece.

– Externi? a întrebat John.

Am dat din cap. Și-a odihnit bărbia pe genunchii mei osoși.

– Mi-e frică, Vega.

Mi-am pus un braț în jurul umerilor lui.

– Și mie. Dar să îți fie frică și să fii paralizat sunt două lucruri diferite. Dacă lucrăm împreună, o să fie bine. Externii nu vor ajunge la noi.

Mi-am scos cutia de tablă din manta și am deschis-o. Înăuntru era ceva mâncare, pentru care făcusem schimb mai devreme. Era destinată pentru masa din următoarea lumină, dar nu mai aveam ce face.

– Mănâncă ce vrei, John, i-am spus.

– Și tu?

– Eu am mâncat la Hornuri, așa că nu-mi e cu adevărat foame. Haide.

Era o minciună, dar abia era destulă mâncare pentru el.

Am înțepenit când am văzut trăsura venind. Se opri exact acolo unde eram așezați. În ciuda frigului, crupele slepilor erau transpirate. Bogle trebuia să îi fi muncit din greu. Ușa se deschise și mă așteptam să îl văd pe Thansius ieșind. În schimb, era Morrigone.

John și cu mine ne-am ridicat rapid. Părea lipsit de respect să stăm așezați în prezența ei. Deasupra robei ei albe purta o manta

roșie, care se potrivea aproape perfect cu părul ei. „Sânge pe sânge", m-am gândit. M-a privit și apoi l-a privit pe John și rămășițele mesei noastre nesemnificative din cutia de tablă. Când a ridicat din nou privirea, obrajii îi erau roz.

– Ați vrea să veniți să luăm cina împreună, la mine acasă?

John a rămas pur și simplu cu gura căscată.

– Haideți, ar fi plăcerea mea și aș fi onorată.

Deschise ușa trăsurii și ne făcu semn să urcăm. Intrând, am văzut numeroși Wugi privindu-ne cu gurile căscate. Printre ei se aflau și cei din familia Loon, care ieșiseră din casă. Cletus Loon, în mod special, îmi aruncă o privire plină de malițiozitate.

Fusesem deja în trăsură cu Thansius, dar uimirea noastră era în continuare evidentă din felul în care ne uitam la interiorul bogat.

Morrigone zâmbi și zise:

– Este destul de frumoasă, nu-i așa?

Bogle biciui slepii și pornirăm. Nu călătorisem niciodată cu trăsura: doar stătusem în ea. Eram surprinsă de cât de rapidă și de lină era călătoria. Am privit pe geamul luminat de felinar spre Wormwoodul care trecea pe lângă noi, în timp ce slepii se mișcau într-o sincronizare perfectă.

Morrigone era foarte retrasă și niciun Wug nu știa mare lucru despre ea, dar eu știam că locuia într-o casă pe drumul de la nord de Wormwoodul propriu-zis.

Trăsura trecu de un ultim colț, acolo unde drumul devenea piatră zdrobită și, o fărâmă mai târziu, în fața noastră apărură masivele porți metalice. Acestea se deschiseră cumva singure și trăsura zbură printre ele. Pe porțile din fier forjat reușisem să disting doar litera M.

Când mi-am întors capul, Morrigone mă privea cu atenție.

– Am mai văzut unde locuiești, am spus eu împleticit. Dar doar în trecere, prin poartă. Este foarte frumos.

Ea continuă să mă privească atent.

– Când erai foarte mică? mă întrebă ea.

Am dat din cap.

– Eram cu tata.

Privi uşurată din cine ştie ce motiv şi consimţi din cap.

– Îţi mulţumesc. Este într-adevăr un loc minunat în care să locuieşti.

Privi spre John, care era ghemuit atât de jos într-un colţ al trăsurii, că aproape devenise una cu scaunul cu perne.

– Se face târziu, zise ea. Putem să luăm masa şi apoi să discutăm.

Am căscat gura. Ce avea oare de discutat cu nişte Wugi ca noi?

Trăsura se opri, iar ea se întinse şi deschise uşa. Ieşi prima şi noi o urmarăm, eu fiind ultima. A trebuit efectiv să-l ridic pe John şi să-l împing afară.

Casa în sine era mare şi de-a dreptul magnifică. Comparată cu orice altceva din Wormwood, era ca o vază de cristal aşezată în gunoi. Era făcută din piatră, cărămidă şi cherestea, dar nu părea zidită; arăta de parcă nu ar fi existat niciun mod mai bun de a combina acele elemente diferite la un loc. Uşa din faţă era mare şi făcută din lemn gros de o palmă. Apropiindu-ne de ea, s-a deschis imediat. Am tresărit, deşi porţile grele făcuseră la fel.

Am văzut apoi un Wug apărând în spatele uşii. Îl mai văzusem o dată pe pietrele cubice din Wormwood, deşi nu îi ştiam numele. Făcu o plecăciune spre Morrigone şi ne conduse pe un hol lung, luminat de lămpi aşezate în suporturi de bronz pe ziduri. De-a lungul zidurilor erau tablouri mari. Şi, de asemenea, o oglindă. Cadrul metalic al acesteia înfăţişa creaturi sucite în diverse chipuri. Apoi am observat o pereche de sfeşnice pentru lumânări pe perete.

– Eu le-am lucrat la Hornuri, am exclamat.

Ea dădu din cap.

– Ştiu asta. Sunt minunate. Unele dintre obiectele la care ţin cel mai mult.

Am radiat la această laudă în timp ce continuam să înaintăm pe hol.

Picioarele mi se afundau în covoarele groase pictate în culori minunate. Am trecut pe lângă mai multe încăperi, inclusiv pe lângă

una pe care puteam să o zăresc prin ușa deschisă. Era evident biblioteca, întrucât avea cărți de la podea până la tavan; un foc ardea într-un șemineu masiv din piatră. Avea și un horn masiv făcut din ceea ce știam că se numește marmură. O armură neagră mai înaltă decât mine se afla lângă ușa acelei încăperi. Morrigone – din câte îmi dădeam eu seama – era cu adevărat bogată.

– Va trebui să începem să facem din astea ca pregătire pentru invazia Externilor? am zis privind armura.

Privi spre mine cu mai multă atenție decât merita probabil întrebarea. Eu, pe de altă parte, mi-am păstrat chipul neclintit.

– Cred că planurile noastre pentru Zid vor fi suficiente, Vega, dar nu exclud nimic.

Ajungând la capătul holului, Morrigone, trecându-și privirea peste înfățișarea noastră mai puțin curată, spuse:

– William vă va arăta unde puteți să... să vă curățați puțin înainte să mâncăm.

William era evident Wugul care ne conducea. Scund și bine hrănit, purtând haine extrem de curate, cu o piele la fel de netedă și de curată precum hainele, ne făcu semn să îl urmăm, în timp ce Morrigone porni în altă parte.

William ne conduse spre o ușă. M-am holbat pur și simplu la ea, neștiind ce să fac. O deschise și ne spuse:

– Robinetul cu apă caldă la stânga, robinetul cu apă rece la dreapta. Problemele de natură personală, în locul pe care îl bănuiți, adăugă el, arătând spre un dispozitiv fixat de perete. Masa vă așteaptă, așa că nu pierdeți vremea.

Ne împinse apoi pe amândoi în cameră și închise ușa în spatele nostru. Camera era mică și bine luminată. Exista în ea un vas alb cu țevi, lipit de un perete. De un altul era lipită toaleta, unde te puteai așeza sau unde puteai sta în picioare ca să îți rezolvi problemele personale, așa cum spusese William.

Problemele noastre personale se rezolvau de obicei în toaleta improvizată aflată într-o baracă din spatele bordeiului familiei

Loon. Țevile pe care le foloseam erau lângă ea. Nu exista apă caldă, ci doar rece, care cel mai adesea curgea într-un șuvoi anemic.

Aici erau câteva pânze groase și un dreptunghi alb de curățat lângă vas. Văzusem unul dintre acelea la Spital. Majoritatea Wugilor foloseau doar fulgii de săpun, pe care îi puteai lua ieftin de la un magazin de pe Strada Principală.

L-am privit pe John, care nu părea capabil să se miște. Așa că am pășit eu spre vas și am dat drumul robinetului din stânga. Apa a țâșnit cu o presiune bună. Mi-am pus mâinile sub ea. Era caldă. Am apucat calupul de curățat și mi l-am frecat în palme. Murdăria se lua. Mi-am dat și pe față și apoi am spălat-o cu apă. Am ezitat, însă apoi am luat una dintre pânze și m-am uscat.

I-am făcut un semn lui John să vină să facă ce făcusem și eu.

Când am pus jos pânza, am putut vedea că era neagră de la mizeria desprinsă de pe mine. Holbându-mă la materialul murdar, mi s-a făcut rușine că murdărisem ceva atât de imaculat care îi aparținea lui Morrigone.

În timp ce John folosea țevile, am început să mă uit în oglinda atârnată deasupra vasului. Mă uitam la mine. Nu îmi mai văzusem reflexia de foarte multă vreme. Nu era o priveliște plăcută. Fața îmi era puțin mai curată datorită calupului și apei, dar părul îmi era răvășit în toate direcțiile, arătând ca o claie dezordonată de fân. Trebuia să mă dau în curând pe mâna frizerului.

Privirea îmi trecu apoi la hainele pe care le purtam. Erau jegoase. Mă simțeam cu adevărat rușinată să mă aflu într-un loc atât de remarcabil. Nu eram demnă să călătoresc în acea trăsură elegantă. Eram prea murdară chiar și să călăresc unul dintre acei slepi maiestuoși.

Mi-am șters în mod conștient o pată de murdărie de pe obraz pe care o rataseră apa și substanța de curățat. Și nasul îmi arăta ciudat, mă gândeam eu. Iar ochii păreau să nu mi se potrivească, unul fiind ușor mai mare și plasat mai sus decât vecinul lui. În lumina de acolo, ochii îmi arătau mai mult argintii decât albaștri.

Mi-am deschis gura și mi-am numărat dinții. Mama obișnuia să facă asta cu mine pe când eram foarte mică. Săream peste găurile din care îmi căzuseră dinții de lapte și continuam. Făcuse din asta un joc și un cântec.

Tap, tap, tap, loc de nepătruns.
Zâmbește larg și puternic,
N-ai nimic de ascuns.

John mă trase de braț. I-am privit fața curată în timp ce versurile și fața mamei îmi dispăreau din memorie.

– Am terminat, Vega, spuse el, cu frica evident dispărută, înlocuită acum de ceva și mai puternic. Putem să mergem să mâncăm acum?

QUATTUORDECIM

O noapte de întrebări

William ne aştepta în afara încăperii. În continuare ruşinată de aspectul meu, mi-am păstrat privirea plecată în timp ce îl urmam pe hol. Dar nu puteam să mă abţin să nu privesc pe furiş din când în când. Mă întrebam cât de mare era de fapt casa lui Morrigone.

William mai deschise o uşă şi ne conduse înăuntru.

– Doamnă Morrigone, oaspeţii dumneavoastră, anunţă el.

Încăperea aceea avea cam şase metri lungime şi opt metri lăţime, fiind mult mai mare decât camera noastră de la Loons, acolo unde şase Wugi dormeau la un loc în paturi mici, având fermitatea unui bol cu tărâţe. Nu era de mirare că mă trezeam mereu cu dureri.

Morrigone se aşezase deja. Îşi scosese mantaua. Sub ea se afla roba ei imposibil de albă, pe care o purtase şi la Clopotniţă.

– Vă rog să veniţi şi să luaţi loc, spuse ea cu amabilitate.

Am făcut cum ne-a cerut, deşi – după ce văzusem cât de murdară şi de despletită eram – nu mai puteam să mă uit în ochii ei. Ceea ce se petrecu apoi fu ceva ce nu aveam să mai uit vreodată. O Wug femelă îmbrăcată în haine alb-negre proaspăt călcate apăru şi puse un bol în faţa mea, cu aburi ridicându-se din el. Făcu la fel cu John şi cu Morrigone.

– O supă caldă va alunga frigul nopţii, spuse Morrigone.

Îşi ridică lingura şi o băgă în supa care fusese pusă în faţa ei.

Noi nu foloseam, de obicei, acele unelte la Loons, dar părinții mei o făcuseră, iar John și cu mine știam cum să le folosim. Ne pierdusem obișnuința însă, iar asta se văzu când vărsarăm un pic de supă pe masă, făcând apoi o față îngrozită.

Femela făcu doar un pas în față și o șterse cu un șervet.

După supă urmară brânzeturile. După acestea veniră pâinile. Iar după pâini, verdețurile. După verdețuri urmă o porție de friptură de vacă ce mi se topi în furculiță și apoi în gură, împreună cu cartofii rotunzi, știuleții de porumb și legumele verzi care erau calde și aveau un gust mult mai bun decât arătau. Legumele produse de Plugari ajungeau rar la Loons. Poate că mai prindeam câțiva știuleți de porumb și câțiva cartofi, suficienți pentru o îmbucătură, nu mai mult. Văzusem știuleți de porumb atunci când Plugarii îi strângeau în căruță. Dar nu văzusem unul în farfurie, în fața mea. Am privit-o de aproape pe Morrigone, ca să văd cum se mănâncă așa cum se cuvine.

Fața lui John plutea atât de aproape de farfurie, că abia puteam să îi văd mâncarea dispărând în gură. Morrigone trebui să îi arate că partea știuletelui în care se aflau boabele de porumb nu era comestibilă. John nu se rușină de asta. Continuă să mănânce cât de repede putea.

La urma urmelor, masculii erau masculi.

Și eu mâncasem cât de mult putusem, mai mult pentru cazul în care aveam să mă trezesc din vis și senzația de sațietate avea să dispară. După carnea de vacă urmară prunele și prăjiturile cu zahăr pe care le văzusem în vitrinele magazinului lui Herman Helvet, dar pe care nu sperasem vreodată să le pot cumpăra. L-am observat pe John strecurând câteva pe furiș în manta. Cred că și Morrigone îl văzuse, dar nu spusese nimic.

Când am terminat de mâncat, ne-am lăsat amândoi pe spate în scaune. Nu mai mâncasem o asemenea masă în toate sesiunile mele. Eram cuprinsă de o senzație de cald, de somn și de bine.

– Mai doriți ceva de mâncare? ne întrebă Morrigone.

Am privit-o, din nou rușinată să mă uit direct la ea.

– Cred că suntem sătui. Îți mulțumesc pentru această masă minunată, am spus eu grăbită.

– Să mergem atunci în bibliotecă?

Am urmat-o pe coridor. M-am minunat de felul în care se purta, de cât de semeață și de grațioasă era și m-am surprins încercând să merg și eu mai dreaptă. Am trecut pe lângă un orologiu lung, sprijinit de un zid. Acesta bătu de secțiunea în care eram exact când treceam pe lângă el, făcându-ne să tresărim pe John și pe mine. Majoritatea Wugilor nu aveau ceasuri, cu atât mai puțin un orologiu ca acela.

Ne-am instalat în bibliotecă, unde focul ardea în continuare. M-am așezat în fața lui Morrigone. Mi-am simțit pleoapele grele din cauza mesei îndestulătoare și a focului cald.

John nu se așeză. Se plimbă în jurul camerei, holbându-se la toate cărțile.

Morrigone îl privi curioasă.

– Lui John îi place să citească, dar la Învățare nu sunt prea multe cărți, i-am explicat.

– Atunci, ia ce îți dorești, John, spuse Morrigone.

El o privi neîncrezător.

– Serios, John, ia orice carte vrei. Eu le-am citit pe toate.

– Le-ai citit pe *toate?* am întrebat eu.

Ea dădu din cap.

– Părinții mei m-au încurajat să citesc de la o vârstă fragedă.

Privi în jurul ei, apoi adăugă:

– Aceasta este casa în care am crescut. Nu știai?

Am scuturat din cap.

– Nimeni din Wormwood nu știe prea multe despre tine, am răspuns eu cu sinceritate. Știu că ești singura femelă membră a Consiliului. Și Wugii te văd din când în când, dar asta este tot.

– Părinții tăi nu ți-au vorbit niciodată despre familia mea?

– Din câte țin eu minte, nu.

M-am încruntat, pentru că simțeam că o dezamăgesc.

– Bunicul meu a fost Șeful Consiliului înaintea lui Thansius. Asta a fost acum multe sesiuni, desigur. De fapt, a servit în Consiliu alături de bunicul tău, Vega.

M-am îndreptat, amețeala dispărându-mi dintr-odată.

– Bunicul a fost în Consiliu?

– A plecat înainte să... ei bine, înaintea...

– Evenimentului, am încheiat e u încruntată.

Și mă gândeam încă o dată la ceea ce spusese Krone în bordeiul lui Quentin. Se folosea Consiliul pur și simplu de Evenimente ca să explice dispariția câte unui Wug? Dacă da, unde era de fapt bunicul meu?

– Așa este, a zis ea. Chiar nu știai că Virgil a fost în Consiliu?

M-am lăsat pe spate, încruntându-mă și mai tare. Eram atât de ignorantă în privința locului meu de naștere, a istoriei familiei mele... L-am privit pe John. Scosese o duzină de cărți de pe rafturi și părea pregătit să le citească pe toate pe loc.

– Nu mi s-au spus niciodată foarte multe despre Wormwood, am spus eu defensivă. Dar sunt curioasă. Foarte curioasă, am adăugat eu pentru emfază.

– Învățarea nu mai e ce-a fost, răspunse ea pe un ton resemnat. Lucrurile care erau predate când eram eu de vârsta lui John nu mai sunt predate astăzi. Asta mă întristează.

– Și pe mine, am spus eu. Poate îmi poți spune câteva lucruri.

– Alvis Alcumus a fondat Wormwood cu mult timp în urmă, poate cu cinci sute de sesiuni sau mai mult în urmă, nimeni nu știe data exactă.

– Asta știam. Dar de unde a venit? Pentru că, dacă a fondat Wormwood, înseamnă că nu exista înaintea lui. Și asta înseamnă și că a venit de altundeva.

Pusesem astfel de întrebări de multe ori la Învățare și nu primisem niciodată vreun răspuns. Eram sigură că se bucuraseră să mă

vadă plecând după ce împlinisem douăsprezece sesiuni şi experienţa mea de Învăţare luase sfârşit în mod oficial.

Morrigone m-a privit nesigură.

– Nu este clar deloc. Unii spun că a apărut într-o lumină din nimic.

– Vrei să spui ca opusul unui Eveniment? a întrebat John.

Amândoi ne-am întors privirea spre el. Era pe podea, ţinând o carte al cărui titlu era *Jabbiţii şi jugulara*. După ce aproape le simţisem muşcătura, mi-a venit rău citind acele cuvinte.

Morrigone s-a ridicat, s-a dus lângă foc şi şi-a întins mâinile lungi spre flăcări, în timp ce John îşi îndrepta atenţia spre o nouă carte, intitulată *Wugi infami din Wormwood: un compendiu*.

M-am întors spre Morrigone, sperând ca ea să continue discuţia.

– Tatăl meu a suferit un Eveniment pe când eu aveam doar şase sesiuni, mi-a spus ea.

– Unde? mi-a scăpat, înainte să mă pot opri.

N-a părut jignită.

– A fost văzut ultima oară lângă Quag. S-a dus ca să strângă o anumită ciupercă, *Amanita fulva*, care creşte acolo, pe margine. Nu am ştiut niciodată că în locul acela a avut loc Evenimentul. Nu rămâne nimic în urmă care să îţi indice locaţia exactă, desigur. Niciodată nu rămâne nimic.

M-am dus să stau lângă ea, adunându-mi curajul să pun următoarea întrebare.

– Morrigone, am început eu, în timp ce limba îmi părea încântată să îi pronunţe numele, de parcă am fi fost vechi prietene. Dacă nu rămâne nimic, de unde ştiu Wugii că a avut loc un Eveniment? Dacă tatăl tău a fost lângă Quag, nu este posibil să fi fost atacat de o bestie şi tras în Quag? Dacă aşa ar fi stat lucrurile, niciun Wug n-ar fi intrat să îl caute.

M-am oprit pentru că dintr-odată nu puteam să cred ceea ce tocmai spusesem. Abia vorbisem despre tatăl lui Morrigone într-un mod care ar fi putut să pară lipsit de respect.

– Întrebarea ta este una perfect firească, Vega. Și eu m-am întrebat asta când eram tânără.

– Și ai găsit un răspuns satisfăcător? întrebă John.

Se întoarse dinspre foc și îl privi.

– Uneori cred că da, am găsit. Alteori... ei bine, nu este un răspuns ușor de găsit, nu-i așa? De ce ne părăsesc unii Wugi, adăugă ea gânditoare.

– Presupun că nu, am spus eu îndoindu-mă.

– Acum, aș vrea să discut ceva cu tine, zise ea.

Inima începu să îmi bată mai repede, pentru că doream să discutăm despre Quentin Herms. Dar, din nou, Morrigone mă surprinse.

– Ce crezi despre Zid?

Se uită îndelung la fiecare dintre noi. John, în continuare lângă foc, puse cartea jos și mă privi.

– Crezi că-i o idee bună? continuă ea.

– Dacă asta îi împiedică pe Externi să ne mănânce, răspunse John.

– Ai spus că ai văzut în viziunea ta atacul asupra lui Herms, am spus eu. Și că ai putut să vezi și că Externii vor să ocupe Wormwoodul.

– Este adevărat.

– Și atunci, ce s-a întâmplat cu Herms? Ai spus că viziunea ta s-a oprit. Dar ai presupus că a murit având în vedere ce-a mai rămas din el?

– Viziunea mea nu s-a oprit. Ce am spus a fost un mic neadevăr pentru a-i scuti pe Wugi de teroare.

Privi spre John, care rămăsese cu gura deschisă.

– Nu am nicio dorință să îi comentez soarta. Dar Herms nu mai este.

Mi-am întors privirea de la John și am surprins-o pe Morrigone uitându-se la mine.

– Ai fost acolo în acea lumină, Vega, observă ea. Și, deși știu că i-ai spus lui Krone că nu ai văzut nimic, ești absolut sigură că așa este? Poate o fărâmă de ceva?

Speriată, mi-am dat seama că, având acel dar special al vederii, era posibil ca Morrigone să fi văzut ceea ce văzusem şi eu la marginea Quagului. Era posibil să ştie că îl mințisem pe Krone. M-am gândit o fărâmă. Când am vorbit, am făcut-o cu atenție.

– Totul s-a întâmplat atât de rapid, am început eu. Câinii de atac făceau atât de mult zgomot şi membrii Consiliului fugeau dintr-o parte în alta. Unii dintre ei erau foarte aproape de Quag. Dacă au intrat sau nu, nu pot să fiu sigură. Poate că l-am văzut pe unul dintre ei intrând. Dar cu siguranță un Wug nu ar rămâne acolo multă vreme, aşa este?

Dădu din cap.

– Nu, niciun Wug întreg la minte nu ar rămâne în Quag.

Mă privi direct pe mine.

– Înseamnă moarte, să fii sigură de asta.

Apoi îl privi pe John.

– Amândoi să fiți.

M-am uitat la John, despre care ştiam că nu are nevoie de un asemenea avertisment. Părea gata să cadă cu capul în față în foc, atât de înfricoşat era. Dar ceva îmi trecu atunci prin minte.

– Thansius a spus că Externii pot controla mințile Wugilor. Cum aşa?

– Nu este clar. Sunt creaturi scârboase, asta-i sigur, dar au minți avansate. Poate chiar mai avansate şi mai pline de viclenie decât ale noastre.

– Şi îi pot determina pe Wugi să facă ce vor ei? am întrebat eu.

Păru încurcată de întrebarea mea.

– Să sperăm că n-o să ai ocazia să afli răspunsul la această întrebare, Vega, spuse ea amenințător.

Mi-am simțit fața încălzindu-se după răspunsul ei şi am întors privirea în altă parte.

– Am încredere că amândoi vă veți da silința să ajutați cu Zidul, continuă ea.

John dădu din cap viguros și eu am făcut la fel, deși nu la fel de energic.

– Cum va arăta Zidul? întrebă John.

– Va fi înalt, făcut din lemn cu turnuri pentru paznici la intervale stabilite.

– Asta este tot? întrebă John, părând dezamăgit.

Se concentră cu o atenție mai mare asupra lui.

– De ce? Ce-ai sugera?

John răspunse cu mare convingere:

– O apărare pe două rânduri. Înălțimea singură poate fi învinsă în mai multe feluri. Ce ar fi mult mai greu de depășit ar fi o combinație între Zid și un alt obstacol, ceea ce ar reduce eficacitatea oricărui atac împotriva noastră.

Eram impresionată și îmi dădeam seama din felul în care privea Morrigone că și ea era la fel.

– Și care ar fi acest al doilea obstacol? îl întrebă ea.

– Apa, răspunse el prompt. O apă suficient de adâncă, încât să încetinească Externii. Dacă se trag din bestii, îmi imaginez că sunt mari și greoi, chiar dacă umblă în două picioare. Prin urmare, aș săpa câte un șanț de fiecare parte a Zidului. Ne-ar oferi un mare avantaj tactic, pentru că ne-ar permite să controlăm situația, să divizăm și să ne învingem adversarul.

– Genial, John, am exclamat eu, minunându-mă de cum reușise să inventeze asta din senin.

Abia aflasem în acea lumină despre Externi și despre ideea Zidului și el deja îmbunătățise planul de apărare.

Morrigone dădu din cap și adăugă zâmbind:

– Genial, într-adevăr. Când te-ai gândit la asta?

– Când foloseam țevile din baie ca să îmi spăl fața. Am văzut apa adunându-se în micul bazin. Mi-a dat ideea acestor șanțuri.

Respectul meu pentru inteligența lui John, deja substanțial, crescu de o sută de ori. Nu puteam decât să mă holbez la el plină de admirație.

Morrigone se ridică, luă o carte de pe raft și i-o dădu lui John.

– Cartea asta este despre numere, spuse ea. Înțeleg de la învățătoarea ta de la învățare că îți place să lucrezi cu numerele.

John deschise cartea și se concentră brusc asupra conținutului ei.

Totuși, mă întrebam de ce Morrigone le pusese întrebări învățătorilor despre John.

Morrigone mă privi, apoi spuse:

– Cu toții trebuie să ne folosim punctele forte în aceste vremuri dificile. Și este datoria Consiliului să afle care sunt punctele forte ale fiecărui Wug.

Am privit-o neliniștită. Tocmai îmi citise cumva mintea?

Mai târziu, la despărțire, Morrigone ne-a spus:

– Aș aprecia foarte mult dacă niciunul dintre voi nu ar vorbi despre călătoria voastră aici și despre casa mea. Îmi dau seama că majoritatea Wugmorților nu trăiesc la acest nivel de confort. Îmi este din ce în ce mai greu să mă aflu aici când înțeleg dificultățile pe care le are de înfruntat restul Wormwoodului.

– Eu nu voi spune nimic, promise John.

Îmi dădeam seama din vocea lui că spera la încă o invitație la o masă bogată. John era deștept, dar era și un tânăr mascul cu o burtă frecvent goală. Uneori, lucrurile erau atât de simple...

Trăsura ne duse înapoi, desigur cu Bogle la cârmă. Slepii se mișcau rapid și perfect coordonați și curând ne-am trezit înapoi la familia Loon – însă casa lui Morrigone avea să rămână o amintire vie pentru multă vreme, așa cum avea să fie și masa grozavă pe care o mâncasem.

Îndreptându-ne spre paturile noastre, John, care se clătina ușor sub greutatea tuturor cărților pe care le adusese cu el, spuse:

– Nu voi uita niciodată această noapte.

Ei bine, știam că nici eu nu aveam să o uit. Dar probabil nu din aceleași motive.

QUINECIM

Începutul sfârșitului

La următoarea lumină, l-am condus pe John la Învățare. Își îndesase în geantă cât de multe cărți – din cele primite de la Morrigone – îi încăpuseră. Știam că avea să își petreacă timpul la Învățare citindu-le. Și mie îmi plăcuseră cărțile la vârsta lui. Încă îmi mai plăceau. Însă Morrigone nu își extinsese oferta ca să mă includă și pe mine.

M-am îndreptat spre copacul meu, unde plănuiam să îmi mănânc prima masă a luminii, care avea să pară mereu trivială în comparație cu cea de care avusesem parte la Morrigone. Nu era de mirare că își ținea casa ascunsă de ochii lumii. Invidia nu era un lucru rar în Wormwood.

Umblând, mi-am atins lanțul, care îmi era înfășurat în jurul brâului și ascuns sub cămașă. O fărâmă mai târziu am dat peste ei.

Întâi, l-am văzut pe Roman Picus, cu haina lui soioasă și cu pălăria îndoită. Cu o morta cu țeavă lungă peste umăr și una cu țeavă scurtă într-un toc din piele de garm la curea. Cu el se mai aflau doi Wugi, ambii cărând cu ei morte și săbii lungi. Îi cunoșteam pe amândoi, deși mi-aș fi dorit să nu îi cunosc.

Unul era Ran Digby, care lucra la magazinul de arme al lui Ted Racksport. Era un Wug murdar, unul dintre cei mai scârboși, de fapt. Aș fi pariat că nu ținuse niciodată fulgi de curățat în mână, în toate

sesiunile lui. Racksport îl ținea în spatele magazinului, la construirea mortelor, mai ales pentru că nimeni nu îi putea suporta duhoarea.

Mă privi din spate cu barba lui mare, țepoasă, plină de rămășițele unor mese luate cu mult timp în urmă. Când zâmbea, ceea ce nu făcea foarte des, doar trei dinți înnegriți îi erau vizibili în gură.

Celălalt Wug mă privea cu o aroganță tăcută. Cletus Loon căra o morta cu țeavă lungă aproape la fel de înaltă ca el. Era îmbrăcat în hainele care îi rămăseseră mici tatălui său. Habar n-aveam dacă făcuse asta ca să se simtă ca un mascul adult. Dar efectul era unul comic. Fața mea trebuie să fi trădat asta, pentru că figura lui triumfătoare se transformă într-o căutătură veninoasă.

– Și cam încotro te îndrepți tu, Vega? întrebă Roman.

L-am privit drept în față.

– Mă duc la Hornuri. Și tu cam încotro te îndrepți, Roman?

Își verifică în mod demonstrativ ceasul mare și apoi se uită la cer într-o manieră la fel de impresionantă și de ostentativă.

– Este cam devreme pentru Hornuri, desigur.

– O să îmi mănânc prima masă a luminii în copacul meu, apoi mă duc la Hornuri. Asta este rutina mea.

– Nu mai e, zise Ran Digby, care însoți această afirmație aproape de neînțeles cu o bilă mare de iarbă de fumat scuipată la câțiva centimetri de cizmele mele.

– Externii, adăugă Cletus Loon, încercând să pară plin de importanță.

– Mdaaaa, am zis eu, lungind silaba. Dar tot trebuie să mănânc și, cel puțin până când Domitar nu îmi spune altceva, tot trebuie să mă duc să lucrez la Hornuri.

Roman își scărpină capul și spuse:

– Nu mai ține de Domitar. Nu acum.

– Bun, de cine ține atunci? Spuneți-mi! le-am cerut eu, holbându-mă la fiecare dintre ei pe rând.

Cletus se ofili sub privirea mea pusă pe harță. Digby nu păru să îmi înțeleagă întrebarea, așa că nu făcu decât să scuipe din nou; eu

am privit în tăcere, chiar cu amuzament, ratarea lui și felul în care mâzga i se opri pe bărbie. Amuzamentul se transformă în dezgust când nu făcu nicio mișcare să se șteargă.

– Consiliul decide, spuse Roman.

– În regulă. Și a acționat Consiliul deja? S-au închis Hornurile?

Acum Roman arăta ca un Wug care își supralicitase cărțile. Pentru că nu mai spunea nimic, m-am hotărât că venise momentul să trec la atac.

– Ce faceți aici cu acele morte?

– Patrulăm. Așa cum ni s-a spus la Clopotniță, la ultima lumină, răspunse Roman.

– Credeam că asta este pentru Wugi mai puțin importanți ca tine, Roman.

– Dacă vrei să știi, femelă, sunt șeful nou-înființatei Poliții din Wormwood. O poziție puternică, importantă, demnă de un Wug ca mine. Thansius a creat-o noaptea trecută și m-a numit pe mine special s-o conduc.

Arătă spre ceilalți.

– Și aceștia sunt Carabinierii mei numiți.

– Ei bine, poate că Thansius te-a ales pe tine pentru că ai mai multe morte ca oricine altcineva.

Apoi l-am privit pe Cletus.

– Știi măcar cum se folosește una?

Înainte ca el să poată spune ceva, Roman răspunse în locul lui:

– Dacă te duci la Hornuri, ar fi bine să pornești la drum. Dar după lumina și noaptea asta, fiecare Wug trebuie să arate pergamentul potrivit patrulelor.

– Ce fel de pergament?

– Care să le permită să meargă unde vor să meargă, spuse Cletus răutăcios.

– De ce? am întrebat eu.

– Ordinele Consiliului, femelă. Așa stau lucrurile, răspunse Roman.

Digby scuipă ca să confirme asta.

– Şi de unde obţii acest pergament potrivit? am întrebat.

– Na, prostie să întrebi, zise Digby cu încă o bilă de iarbă de fum căzându-i *pleosc* la pământ.

Am inspirat adânc, încercând să-mi forţez gura să nu spună ceva care să determine declanşarea vreunei morte în apropierea capului meu.

– Ce importanţă va mai avea pergamentul pentru nişte Externi? m-am mirat eu.

– Pui prea multe întrebări, a răbufnit Cletus.

Am continuat să mă uit la Roman.

– Asta fiindcă primesc prea puţine răspunsuri.

M-am întors şi am continuat pe drumul meu. Cu toate acele morte în spatele meu, chiar îmi doream să o iau la fugă înainte să poată să tragă şi să spună mai apoi că fusese o tragică greşeală.

Îi şi auzeam scuza lui Roman: „A făcut o mişcare bruscă. Nu ştiu de ce. Morta s-a descărcat. Poate că a vrut s-o apuce, speriată, femelă fiind".

Şi marele tăntălău Digby probabil că ar fi adăugat: „Şi ce-i de haleală diseară? Pleosc!"

Mai târziu, îndreptându-mă în sfârşit în Hornuri, am văzut pe cineva aşteptându-mă pe cărare. Delph arăta de parcă n-ar fi mâncat şi dormit de multe lumini şi nopţi. Corpul lui uriaş era încovoiat, privirea îi era îndreptată spre bocanci, iar părul lui lung părea inert.

– Delph! l-am strigat precaută.

– Wo-Wo-Wotcha, Vega Jane.

Oarecum uşurată de faptul că mă salutase în modul lui obişnuit, l-am întrebat:

– Eşti teafăr?

Întâi a dat din cap, apoi l-a scuturat.

M-am tras mai aproape de el. În foarte multe feluri, Delph era şi el fratele meu mai mic, deşi era mai în vârstă în sesiuni decât mine. Dar inocenţa şi naivitatea aveau un mod de a răsturna ordinea cronologică. Părea pierdut şi înfricoşat şi mi-era milă de el.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

– Clopotnița.

– Întâlnirea?

A dat din cap.

– Există un plan, Delph. L-ai auzit pe Thansius.

– L-am auzit pe Th-Th-Tha-Thans... Oh, la naiba, mormăi ei, renunțând la nume. Pe el.

L-am bătut pe umărul masiv.

– Vei fi de mare ajutor la Zid, Delph. Probabil că l-ai putea construi de unul singur.

Următoarele lui cuvinte mi-au risipit veselia și mi-au atras atenția.

– Evenimentul lui Virgil.

– Ce este cu el?

– Cum am mai z-zis, l-l-am vă-văzut, Vega Jane.

– Ce anume ai văzut? am întrebat eu.

Și-a bătut capul și într-un final a reușit să zică, cu un efort enorm și aproape înecându-se în încercarea lui:

– Greu de zis, totul este co-co-confuz.

– Îți amintești ceva? Orice? Dacă a spus ceva?

Delph și-a atins obrazul, gândindu-se la întrebarea mea.

– Lu-lu-mină ro-roșie, a spus el.

– Ce lumină? De unde venea? Ce însemna?

Gura nu mi se mai putea opri din pus întrebări. Era de parcă aș fi tras cu morte încărcate cu cuvinte.

Sub acest atac verbal, Delph s-a întors și s-a îndepărtat rapid de mine.

– Delph! am strigat eu. Te rog, așteaptă.

Și atunci se întâmplă. Nu intenționasem asta, dar pur și simplu se întâmplă. Am sărit douăzeci de metri în aer, am sărit peste Delph și am aterizat la cinci metri în fața lui cu mâinile pe șolduri și cu privirea îndreptată spre el. Doar când i-am văzut privirea îngrozită din ochi mi-am dat seama ce făcusem. Înainte să pot spune ceva, Delph se întoarse și începu să fugă.

– Hei! Delph, aşteaptă!

Dar nu am fugit după el. Era speriat şi avea motive bune. Wugmorţii, ca regulă absolută, nu zburau. Stăteam acolo la umbra copacilor, respirând rapid şi cu inima bătându-mi în sincron cu respiraţia agitată. Avea Delph să spună cuiva ce tocmai văzuse? Dacă da, avea să îl creadă cineva? Desigur că nu, doar era Delph. Nimeni nu avea să-l ia în serios. M-am mustrat singură. Eu îl luam în serios pe Delph şi nu doream ca cineva să râdă de el doar pentru că spusese adevărul.

Delph venise la mine să îmi spună adevărul despre Eveniment. Nu îmi puteam imagina curajul de care avusese nevoie ca să facă asta. Şi îl speriasem cu întrebările mele neîncetate şi cu săritura mea prost plasată.

– Proastă eşti, Vega, am spus eu îndurerată. Ai stricat totul.

Două nopţi mai târziu, John şi cu mine luam masa la Loons. Am privit în susul şi în josul mesei, evaluând atmosfera. Asta nu era prea greu de făcut. Puteam să o clasific undeva între groază şi resemnare tăcută de a fi condamnaţi fără speranţă.

Selene Jones era una dintre cele mai fericite dintre noi, de fapt. Auzisem că asta se datora creşterii vânzărilor la magazinul Noc. Se părea că Wugii de toate vârstele erau acum interesaţi să îşi afle viitorul din Noc-oscop. Bănuiam că doreau să li se spună că Externii nu aveau să vină să îi mănânce.

Şi Ted Racksport părea mulţumit şi tot dintr-un motiv foarte simplu. Vânzările de morte crescuseră vertiginos. Muncitorii lui lucrau toată lumina şi toată noaptea pentru a răspunde la avalanşa de comenzi. Bănuiam că un număr important din aceste arme avea să fie destinat patrulelor.

Şi asta mă conduse la Cletus Loon, care mă privea cu un dispreţ prost ascuns. Se curăţase puţin şi purta ceea ce părea o uniformă aspră cu o beretă albastră. Ştiam că încerca să se gândească la ceva

să-mi spună, ceva care să treacă drept inteligent. Și eram destul de sigură că nu avea să reușească.

– Te-am speriat, nu-i așa, lumina aceea? În pădure? Credeam că o să începi să plângi ca un copil.

Cletus chicoti și îl privi pe furiș pe tatăl lui, pentru a-i vedea reacția. Dar Cacus Loon era prea ocupat să-și îndese în gură o prepeliță întreagă și păru că nu îl auzise pe fiul lui.

Racksport își lăsă jos cana, care bănuiam că era plină cu apă de foc, își șterse gura și zise:

– Ți-ai folosit deja morta, Clete?

– Doar pe aceste prepelițe din supă, spuse Cletus.

Eram surprinsă de asta și ușor îngrijorată. Cletus, se pare, trăgea mai bine decât crezusem.

Racksport pufni.

– Nu-ți irosi morta pe asta. Poți să scuipi pe ele și tot le dobori din zbor. Morta este prea mult pentru asemenea păsări.

Își ridică porția de prepeliță.

– Vezi, metalul de la morta ta i-a smuls inima. A rămas o bucățică mică aici, în furculița mea.

Mi-am coborât privirea spre bucățică de carne de prepeliță din farfuria mea, m-am gândit la inima și mai micuță care nu de mult zburase liberă și fericită pe cer și deodată mi-a pierit pofta de mâncare. Am privit în jur și am văzut că John avea aceeași reacție.

Racksport ne-a privit, și-a dat seama de dilema noastră și a început să râdă atât de tare, că aproape s-a înecat. Nu m-am grăbit să îl ajut să respire din nou. Într-un final a ieșit afară și o vreme a tușit. Între timp, l-am condus pe John în camera noastră.

L-am privit așezându-se pe patul lui și deschizând una dintre cărțile lui Morrigone.

– Bună cartea, John? l-am întrebat eu.

A dat din cap absent și s-a aplecat mai mult spre filele ei.

Ploile începuseră să cadă atât de puternic, că mă simțeam jilavă deși eram înăuntru. M-am întins pe patul meu, m-am

întors pe o parte şi m-am holbat la John, care efectiv devora cartea pe care o ţinea în mână. Ochii îi zburau de-a lungul paginii şi apoi o întorcea, căutând cu lăcomie tot mai multe cunoştinţe în literele tipărite. Aceasta a fost ultima imagine dinainte să adorm în noaptea aceea sălbatică şi furtunoasă din Wormwood. Nu m-am trezit până la prima lumină, când John mi-a atins umărul.

Şi următoarele lumini aveau să aducă schimbări pe care nu le-aş fi anticipat niciodată.

SEDECIM

Luarea lui John

John termină rapid de citit toate cărțile pe care i le împrumutase Morrigone. Le adunase pe toate sub pat, apoi se întâmplă lucrul cel mai uimitor. Apărură alte cărți. John trebui să le sprijine de peretele de lângă patul lui, înălțându-le astfel până deasupra capului meu.

– Morrigone, spusese el simplu când îl întrebasem de unde apăruseră noile cărți.

Eram la noi în cameră după ultima noastră masă.

– Morrigone? am repetat eu.

– Mi le-a trimis prin Bogle cu trăsura.

– De unde a știut pe care să le trimită?

– I-am spus că nu contează. Vreau doar să citesc.

– I-ai spus tu?

A dat din cap.

– A venit la Învățare acum două lumini, ca să le vorbească celor mici despre Externi și despre Zid.

– De ce nu mi-ai spus înainte? l-am întrebat eu.

– Morrigone n-a vrut să bârfim. Ne-a spus despre pericolele care ne amenință și ce se așteaptă de la noi ca să protejăm Wormwoodul de Externi.

– Cum au reacționat cei mici? l-am întrebat.

– Au fost speriați, dar au înțeles rolul pe care trebuie să-l joace.

– Şi anume?

Mă simţeam din ce în ce mai exclusă cu fiecare fărâmă.

– Să facem ceea ce Consiliul aşteaptă de la noi.

– În regulă, dar ce vrea Morrigone să faci *tu*? Să mai vii cu idei geniale pentru Zid?

– Vrea doar să citesc deocamdată. Şi să mă duc la ea acasă, adăugă John rapid.

Am deschis gura larg.

– Să te duci la ea acasă? Când?

– La următoarea lumină.

– Când aveai de gând să îmi spui?

– Voi împlini în curând douăsprezece sesiuni şi oricum o să plec de la Învăţare. Morrigone mi-a spus că va vorbi cu tine despre asta.

– Ei bine, nu a făcut-o.

Chiar atunci am auzit scârţâitul roţilor. Am fugit la geam şi am privit spre pietrele cubice. Morrigone ieşea deja din trăsura ei albastră, după ce slepii săi frumoşi se opriseră pe loc, scuturându-şi apoi capetele nobile. Am auzit scaune trase pe podea, paşi grăbiţi, apoi uşa din faţă deschizându-se. Ştiam ce avea să urmeze, aşa că m-am hotărât că lucrurile trebuiau să se petreacă în propriile mele condiţii.

Cletus Loon urca grăbit scările înguste şi scârţâitoare în timp ce eu coboram. Fără să respire, m-a anunţat:

– Morrigone este...

– Ştiu, am spus eu trecând pe lângă el.

Morrigone se afla în camera de jos, cu Ted Racksport şi cu Selene Jones rămaşi lipiţi de perete. Selene avea capul plecat de parcă s-ar fi aflat în prezenţa măreţiei. Racksport părea şi el extrem de uimit, dar i-am văzut şi o strălucire în ochi în timp ce analiza din priviri silueta regească a lui Morrigone. Aceasta îşi îndreptă atenţia spre el.

– Domnule Racksport, înţeleg că muncitorii tăi lucrează din greu pentru a satisface comanda de morte a Consiliului.

El zâmbi, se trase mai aproape de ea și își înclină pălăria aspră pe care nu se sinchisea să și-o scoată la mese.

– Facem ce putem, este adevărat, doamnă Morrigone. Acum, dacă mărețul Consiliu va vrea să plătească niței mai mult, le-aș putea cere băieților să lucreze și mai din greu. Doar câteva monede în plus. Consiliul nu le-ar duce lipsa. Având în vedere că intenționa să plătească două mii de monede doar pentru prinderea lui Herms... Ei?

Expresia plăcută a lui Morrigone deveni de piatră. Se îndreptă, brusc, atingându-și înălțimea completă.

– Cred, domnule Racksport, că mai degrabă Consiliul va *scădea* numărul de monede pe care ți-l plătește, iar în același timp ne vom aștepta oricum ca producția să *crească*. Dacă vor exista bonusuri de plătit după aceea, voi recomanda Consiliului ca acestea să fie plătite direct muncitorilor tăi.

Zâmbetul de pe fața lui Racksport se evaporă.

– Îmi cer... ie-iertare, se bâlbâi el. Mi-a scăpat ceva?

– Este posibil, dar te asigur că mie nu mi-a scăpat nimic la tine. Încerci să profiți de pe urma pericolelor care ne așteaptă pe toți și asta este dezgustător. Sunt sigur că și Thansius va fi de aceeași părere când îl voi informa despre oferta ta respingătoare și trădătoare.

Cele nouă degete groase ale lui Racksport se strânseră în jurul melonului jerpelit în timp ce se văicărea:

– Am vorbit neîntrebat, doamnă Morrigone, chiar am făcut-o. Desigur că vom lua mai puține monede pentru munca noastră. Thansius, sunt sigur, este ocupat. N-are rost să îl deranjăm cu problema asta, nu-i așa?

– Cu ce-l deranjez eu pe Thansius nu te privește pe tine. Îți mulțumesc, domnule Racksport, acum trebuie să trec la probleme mai urgente.

S-a întors spre mine și mi-am dat seama speriată că eu reprezentam „problemele mai urgente". Privirea din ochii lui Morrigone arăta că era pusă pe treabă.

– Vega, spuse ea repede. Trebuie să vorbim despre John.

A ieşit din nou afară şi eu am urmat-o rapid.

Bogle se afla pe capra trăsurii, dar Morrigone trecu pe lângă el şi îmi făcu semn să o urmez. Ne-am plimbat pe Strada Principală, în cea mai mare parte părăsită.

– Sper că ţi s-au dat pergamentele corespunzătoare ca să te poţi mişca prin Wormwood...

Am dat din cap şi mi-am scos hârtia din manta. Avea atâtea semnături şi ştampile oficiale pe ea încât – chiar şi dacă n-ar fi fost importantă – toate acele peceţi arătau cu siguranţă că era.

– Domitar ne-a dat astea tuturor celor de la Hornuri lumina trecută. Mă bucur să îl am, cu cei ca Roman Picus şi Carabinierii lui patrulând şi punând întrebări stupide unor Wugi pe care îi ştiu foarte bine.

– Îşi fac doar datoria, Vega.

– Poate. Dar mortele în mâinile unora ca Ran Digby şi Cletus Loon sunt o reţetă sigură pentru nişte incidente grave.

Mă privi curioasă.

– Poate că ai dreptate în privinţa asta. Voi vorbi cu Consiliul despre angajarea, antrenamentul şi trimiterea pe străzi a unor Carabinieri corespunzători. Se opri şi adăugă:

– Dar acum trebuie să vorbim despre John.

– În regulă, am răspuns eu, simţind cum mi se strânge pieptul.

– În vremuri de criză ca acestea, trebuie să profităm de talentele speciale ale fiecăruia.

– Şi care este talentul special al lui John?

Mă privi surprinsă.

– Intelectul lui, Vega. Credeam că este evident. Ai auzit ce idei i-au venit pentru Zid.

– Şi ce-i cu John?

– Eu şi Thansius am vrea ca el să vină să locuiască împreună cu mine.

M-am oprit din mers. Mi s-a părut că sângele încetase să-mi mai circule prin vene.

– Să vină să locuiască împreună cu tine? am întrebat eu încet.

Am privit înapoi spre Loons și inima mi-a tresăltat. Să schimb grota aceea pentru casa lui Morrigone era un vis împlinit. Era luxoasă, cu destulă mâncare, munți de cărți de citit, focuri adevărate și apă caldă în țevi, pentru care nu trebuia să ieși din casă. Și mai era și Morrigone, care putea să ne arate cum să fim curați și cum să ne comportăm, cum să fim deștepți și doar... mai buni decât eram acum.

– Fratele tău are multe talente speciale, Vega, talente care trebuie cultivate pentru binele Wormwoodului. De aceea i-am trimis cărțile. De aceea v-am invitat pe amândoi la mine acasă la masă. Am vrut să-l observ pe John de aproape.

– Când va avea loc această mutare? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred ce noroc se abătuse asupra noastră.

– *John* poate veni la prima lumină. Am să-l trimit pe Bogle după *el*.

Eram atât de încântată, gândindu-mă la toate posibilitățile unui asemenea aranjament, că preț de o fărâmă n-am înțeles accentul ei pe numele *John* și pe cuvântul *el*. Zâmbetul mi se șterse încet de pe față.

– Deci doar John va veni să locuiască împreună cu tine? am întrebat eu, în timp ce bucuria mi se prăbușea întocmai cum mă prăbușisem eu la primul zbor cu Destin.

– Voi avea foarte mare grijă de el. Îl voi învăța multe lucruri. Va înflori într-adevăr sub tutela mea, te pot asigura de asta, Vega. Va ajunge pe mari înălțimi.

Aș fi vrut să zic: Și eu? Eu nu pot înflori? Eu nu pot ajunge pe mari înălțimi sub tutela *ta*? Dar îi puteam citi răspunsul în ochi și, dintr-odată, nu doream să-i dau lui Morrigone satisfacția de a mă vedea cum îi interpretam greșit oferta.

– Fratele meu n-a fost niciodată despărțit de mine. S-ar putea să nu fie un lucru bun pentru el.

– Te pot asigura că va fi un lucru foarte bun pentru el. În primul rând, poate să nu mai locuiască în cocina asta pe care Roman Picus

o numeşte casă. Iar membrii familiei Loon nu sunt tocmai modele de urmat în Wormwood, nu-i aşa?

– *Eu* sunt un model bun de urmat pentru fratele meu, am strigat.

– Da, desigur că eşti, Vega. Şi poţi să vii să îl vizitezi.

– I-ai spus lui John că nu vin şi eu? am întrebat eu prosteşte.

Speram să răspundă „nu", fiindcă John nu păruse extrem de tulburat de mutare. Poate că presupunea că voi veni şi eu cu el.

– Încă nu. Voiam să discut mai întâi cu tine.

Era drăguţ din partea ei, dar nu era de parcă mi-ar fi cerut permisiunea să îl las pe John să plece. Dar cel puţin îmi căpătasem răspunsul. John nu ştia.

Îmi zâmbi inofensiv şi adăugă:

– Pot să-i spun lui John că am binecuvântarea ta pentru acest aranjament?

Am dat din cap, cu mintea golită de gânduri, cu un nod în gât şi cu o durere în piept atât de mare, încât m-am gândit că aşa trebuia să te simţi în timpul unui Eveniment.

– Îţi mulţumesc, Vega. Şi Wormwoodul îţi mulţumeşte.

Se întoarse şi se îndreptă spre Loons, un loc în aparenţă prea oribil ca John să locuiască în el, dar perfect acceptabil ca eu să îmi petrec restul sesiunilor acolo.

I-am privit silueta înaltă plutind spre locul unde se afla John cu cărţile lui. Un fior atât de profund, care mă făcu să mă simt de parcă aş fi fost scufundată într-o apă de gheaţă, îmi cuprinse epiderma când mi-am dat seama că tocmai îmi pierdusem fratele.

SEPTENDECIM

Harry Doi

Munca la Zid începuse cu adevărat. Păduri întregi fuseseră tăiate. În această operaţiune fuseseră implicate fierăstraie lungi şi securi, crete şi slepi, dar şi munca infernală făcută de Wugi. Toţi masculii apţi fuseseră recrutaţi să îndeplinească aceste sarcini, în timp ce Wugii mai puţin capabili fizic şi unele femele începuseră să sape la fundaţia Zidului şi, de asemenea, la şanţurile adânci, aflate de fiecare parte. Consiliul adoptase entuziast ideea fratelui meu, a unei apărări în două linii.

Am continuat să lucrez la Hornuri, dar nu mai finisam lucruri drăguţe. Ajutam la construirea unor bare de fier care aveau să ţină buştenii şi stâlpii de plasament la un loc odată ce erau puşi împreună ca parte a Zidului.

Delph muncea mai mult decât oricine altcineva, trăgând şi împingând cu muşchii lui mari, plămânii aproape explodându-i în timp ce trăgea sau căra obiecte grele la locul unde trebuiau duse. L-am privit făcând asta în timp ce ajutam cu buştenii. Nu vorbeam. Niciunul dintre noi nu avea timp pentru fleacuri.

Tatăl lui, Duf, conducea echipaje de slepi, aducând copacii tăiaţi de la pădure la Zid. Cretele lui dresate erau utilizate ca să tragă frânghii groase, ataşate la scripeţi puternici care ridicau buştenii la locul lor, pieptul lor uriaş şi picioarele puternice încordându-se din cauza

efortului imens. Am privit sistemul complicat de scripeți și m-am gândit că putea să fie una dintre ideile lui John. Văzusem și instalarea a ceea ce părea să fie o mașinărie complicată de săpat și am presupus că John o inventase și pe aceea.

Cei mici le aduceau muncitorilor mâncare și apă și îndeplineau unele dintre sarcinile care cereau degete iuți în locul unor brațe musculoase. Femelele țineau cuptoarele aprinse și le pregăteau mese Wugilor înfometați. Cu toții eram motivați să lucrăm din greu de ideea că Externii neînchipuit de malefici puteau să apară în orice moment și să devoreze întregul sat. Și la fiecare a șaptea lumină, ne duceam la Clopotniță pentru că era obligatoriu. Ezekiel ne avertiza cu vocea lui tunătoare, scufundată în pucioasă, că – dacă nu terminam Zidul în cel mai scurt timp posibil – aveam să fim cu toții condamnați, iar oasele copiilor noștri aveau să putrezească în burțile Externilor malefici.

Eram sigură că asta oferea asigurarea pioasă și alinarea de care aveau nevoie nervii și așa zdruncinați ai Wugilor. Nu fusesem niciodată la război, dar simțeam că asta devenea Wormwoodul: un loc așteptând să fie atacat de inamic. Îmi oferea o mai bună înțelegere a strămoșilor mei care trăiseră în timpul Războaielor Bestiilor.

Mă apucam să lucrez cu mare zel. Poate că și pentru a-i arăta lui Morrigone că John nu era singurul membru capabil al familiei Jane. Poate că și pentru a-mi demonstra mie însămi că aveam și eu ceva de oferit Wormwoodului.

De cele mai multe ori mă trezeam înainte de prima lumină și mă îndreptam spre copac ținând cutia mea de tablă cu resturi de mâncare, după ce mâncasem câte ceva la Loons. Presupun că, în semn de recunoștință pentru plecarea lui John la Morrigone, familia Loon fusese instruită de Morrigone să îmi crească porțiile de mâncare, inclusiv la prima masă.

– Mai multă mâncare pentru una ca tine și de ce, mă întreb eu, lătrase Cletus Loon la mine într-o noapte, în timp ce mă îndreptam spre patul meu. Noi, masculii, ne omorâm doborând copacii ăia. Și

tu ești la Hornuri, probabil lenevind cea mai mare parte din timp. Nu-i cinstit. Wugii sunt iritați, să știi.

– Nu lenevesc la Hornuri. Crezi că Domitar ar îngădui asta? Apoi am adăugat cu un zâmbet malițios: Și credeam că tu patrulezi cu morta, împușcând prepelițe micuțe înainte să poată zbura să te muște.

– Lucrez la copaci în timpul luminii și se așteaptă să mai și patrulez noaptea, răbufni el.

– Ei bine, este plăcut să te menții ocupat, i-am spus eu, înainte să urc scările.

Nu-mi păsa cât de cinstit era să primesc o porție în plus. Fusesem flămândă majoritatea sesiunilor mele. Nu avea să-mi pară rău fiindcă primeam câteva guri de mâncare în plus.

La douăzeci de lumini după ce John plecase să locuiască împreună cu Morrigone, am ajuns devreme la copacul meu. Despărțirea fusese tristă pentru amândoi. John avea în mod evident sentimente contradictorii. Ce Wug nu și-ar fi dorit să locuiască la Morrigone? Mâncare suficientă, un loc curat și confortabil în care să locuiești, cărți de citit până când ochii și mintea nu mai puteau suporta... Și să mai ai și un mentor precum Morrigone...

Dar știam că John nu dorea să plece de lângă mine. Nu doar din cauza lacrimilor pe care le vărsase și a micilor scâncete pe care le scăpase în timp ce Morrigone îl conducea spre trăsură. Privirea de pe fața lui îmi spunea cel mai mult. Fratele meu mă iubea și eu îl iubeam și asta era tot. Dar plecase. N-avea de ales.

La prima mea vizită la John, el nu se schimbase prea mult. Ei bine, era curat, hainele îi erau noi și corpul îi părea mai plin. Fusese și trist fiindcă ne despărțisem, dar și încântat de perspectivele noii sale vieți. John îmi confirmase că scripetele și mașina de săpat erau invențiile lui. M-am minunat cât de rapid reușise să se gândească la asemenea lucruri. Îmi acceptase cu timiditate laudele, ceea ce mă făcuse și mai mândră de el. La plecare, mă îmbrățișase aproape

înăbuşindu-mă. Fusesem nevoită, într-un final, să îl desprind de minecu forţa.

La a doua vizită, şapte lumini mai târziu, avusese loc o schimbare evidentă. John era mult mai puţin trist, entuziasmul lui în legătură cu noua sa viaţă şi cu munca lui importantă de la Wormwood fiind acum evidente. Îşi purta noile haine cu lejeritate şi nu părea câtuşi de puţin incomodat de luxul noii sale case. Morrigone mă hrănise, dar de data aceasta nu mă mai lăsase singură cu John. La plecare, John mă îmbrăţişase scurt şi apoi ţâşnise pe scări spre camera lui, acolo unde, îmi spusese el: „Avea de terminat ceva important pentru Zid".

În timp ce îmi deschidea uşa din faţă, Morrigone îmi zisese:

– Prosperă. Sper că îţi dai seama de asta.

– Da, i-am spus.

– Fii fericită pentru el, Vega.

– Sunt fericită pentru el, am răspuns eu onest.

Mă privise şi apoi îmi întinsese un pumn de monede.

– Te rog să le iei.

– De ce? Nu am făcut nimic să le merit.

– E un mod de a-ţi mulţumi că l-ai lăsat pe John să vină să locuiască la mine.

Privisem micuţa grămadă de monede. O parte din mine dorea să i le ia din mână.

– Nu, i-am spus, apoi m-am întors la Loons.

Priveam în jos din înaltul copacului meu. Teoretic era în continuare întuneric, deşi ultima secţiune a nopţii avea mereu fragmente de lumină care se strecurau în ea. Am privit în jurul meu. Nu văzusem patrule pe drum şi bănuiam că mulţi Wugi nu erau în stare să taie copaci în timpul zilei şi apoi să fie Carabinieri în timpul nopţii. Pur şi simplu nu aveau energia necesară.

Aşa că am simţit că era un moment propice. M-am dus spre capătul scândurilor, am luat-o la fugă şi m-am aruncat. Aerul se strângea în jurul meu în timp ce mă înălţam. Am zburat drept câţiva metri şi apoi m-am rostogolit, nu o dată, ci de trei ori, ceea ce m-a

făcut să ameţesc puţin. Totuşi, mă simţeam minunat. Atât de liberă... spre deosebire de pământ, unde aproape fiecare fărâmă din timp îmi era comandată de alţii.

Ajunsesem să fiu capabilă să privesc în jos în timpul zborului fără să încep să cad şi să mă prăbuşesc. Era de parcă eu şi Destin ajunsesem la o înţelegere. Poate că putea să citească minţile - sau cel puţin pe a mea.

Am aterizat uşor şi am rămas acolo un moment sau două, inspirând aerul rece al nopţii. Îmi era greu fără John. Îmi plăcuse să-l trezesc dimineaţa. Îmi plăcea să-l conduc până la Învăţare şi apoi să îi aduc mâncare când îl luam după Hornuri. Deşi nu era plăcut pentru niciunul dintre noi, timpul petrecut la Îngrijire cu părinţii noştri era o parte importantă a vieţilor noastre. Dar acea parte a vieţii mele se încheiase şi simţeam că nu avea să se întoarcă vreodată.

Am auzit sunetul înainte să văd ceva. Patru picioare, mişcându-se rapid. Dar nu mi-a fost teamă de data aceasta. Îl aveam pe Destin, aşa că puteam să o iau spre cer într-o clipită. Şi nu mi-a fost teamă şi dintr-un alt motiv. Paşii care se auzeau nu îi aparţineau unui garm, frek sau amaroc. Erau uşori, abia scoţând zgomote la atingerea pământului. Am rămas acolo, aşteptând.

A venit de după un copac, a încetinit şi apoi s-a oprit. Pulpele i se ridicară şi nasul lung îi coborî aproape de pământ. Am făcut câţiva paşi nesiguri în faţă, incapabilă să cred ce-mi vedeau ochii. S-a ridicat şi apoi s-a aşezat pe coadă.

- Harry? am întrebat eu.

Dar, desigur, nu era Harry. Cu multe sesiuni în urmă, avusesem un câine pe care îl îndrăgisem de îndată. Îi spusesem Harry pentru că *era* păros[1]. Nu era nici prea mare şi nici prea mic, iar blana îi era un amestec de păr maro, alb şi ruginiu. Îmi intrase în viaţă într-o lumină pe când coboram din copac şi îl iubisem de îndată din toată inima mea. Avea încredere în mine. Şi îi duceam teribil dorul.

---

[1] Joc de cuvinte, *hairy* - păros (în lb. engleză, n.tr.)

Harry murise din vina mea. Mă plimbasem cu el prea aproape de marginea Quagului şi un garm mă atacase. Harry se băgase între noi şi garmul îl ucisese în timp ce Harry mă apăra, dându-mi timp să scap. Nu voi uita niciodată imaginea cu Harry al meu mort între fălcile acelei creaturi scârboase, care il căra înapoi în Quag ca să il devoreze. Chiar şi acum, amintindu-mi acel lucru teribil, lacrimile îmi umpleau ochii. Când Harry mă părăsise în acea lumină, ţipasem şi urlasem şi vărsasem mai multe lacrimi decât aş fi crezut că era posibil. Fusese sarcina mea să am grijă de Harry şi il dezamăgisem, ceea ce îl costase însăşi viaţa lui de câine. Nu aveam să mă iert niciodată pentru asta. Aş fi făcut orice ca să-l aduc pe Harry înapoi, deşi ştiam că nu era posibil. Moartea era ireversibilă.

Dar acest câine, puteam să jur, ar fi putut să fie geamănul lui Harry. Am mai făcut câţiva paşi în faţă şi câinele se ridică în patru labe, cu coada zbătându-i-se la stânga şi la dreapta şi limba atârnându-i afară.

– Harry? am zis eu, din nou nereuşind să mă abţin.

Câinele înaintă ezitant şi apoi începu să fugă înainte, oprindu-se la câţiva centimetri de mine. Tocmai se lumina, întrucât soarele începea să urce şi Nocul se retrăgea spre oriunde se ducea el pe cer atunci când fratele lui mai mare se trezea. Şi, în acea primă rază de lumină, am putut să văd cu adevărat câinele.

I-am atins capul. Blana îi era moale. Degetele îmi treceau prin ea ca prin acel tip de material excepţional pe care il folosisem în baie la Morrigone. Era cald şi avea ochii diferiţi: cel drept era albastru şi cel stâng era verde. Harry îi avusese la fel, dar în ordine inversă. Mereu iubisem felul în care se uneau cele două culori pe faţa lui şi îmi plăceau nespus ochii acestui câine din faţa mea.

Am îngenuncheat în faţa lui şi i-am apucat una dintre labele din faţă. Mi-a permis să o fac cu o urmă de curiozitate în ochi. Labele îi erau mari şi promiteau că acel mic câine avea să devină şi el mare într-o zi. Harry ajunsese să aibă peste treizeci de kilograme, fiind totuşi mult mai mic decât garmul hidos care îi luase viaţa.

Apoi am observat că prin blana murdară i se vedeau coastele. Avea o tăietură pe laba stângă din față, care avea nevoie de îngrijire. I-am scărpinat urechile și m-am gândit ce să fac. Știam că lui Loon nu îi plăceau bestiile ținute în casă. În cel mai bun caz, avea să ceară mai multe monede, ceea ce nu aveam. Harry fusese ucis cu puțin timp înainte ca părinții mei să fie duși la Îngrijire, astfel că nu trebuise să fac o asemenea alegere. Părea că nu aveam opțiuni. Trebuia să îl las să se descurce fără mine. Și *era* un mascul, așa cum păreau să confirme anumite părți ale corpului său.

M-am ridicat și am început să mă îndepărtez. Dar el se ținu după mine. Am grăbit pasul și el făcu la fel. Dintr-un impuls, am luat-o la fugă și m-am ridicat în văzduh. Credeam că acela avea să fie finalul. Dar privind în jos, era și el acolo, fugind din greu și ținându-se cumva după mine. Am coborât și am aterizat și el mi s-a oprit la picioare, gâfâind cu limba scoasă. Ochii lui, unul albastru și unul verde, erau îndreptați spre fața mea. Părea să se întrebe de ce tocmai făcusem asta.

Mi-am deschis cutia din geantă și am scos o bucată de pâine pentru el. Așa de flămând cum sigur era, mă așteptam să mi-o apuce dintre degete. Dar își ridică încet botul, o mirosi și apoi o luă încet din mâna mea înainte să o înfulece.

M-am așezat lângă el și am scos și o bucățică de carne, una de brânză tare și singurul ou care, împreună cu pâinea, trebuia să reprezinte prima mea masă. Le-am pus pe pământ. Din nou, le-a mirosit înainte să le înghită. Respirațiile îi deveniră mai lungi și apoi se rostogoli ca să-l pot scărpina pe burtă, ceea ce am făcut imediat.

Când se întoarse din nou, îmi împinse mâna pe capul lui. Și Harry făcea asta. Dar poate că toți câinii o făceau. Harry fusese singurul meu câine. Dădusem peste el într-un mod similar, umblând prin păduri și văzându-l fugind printre copaci, pe urma unui iepure. Nu prinsese iepurele, dar îmi prinsese inima și nu erau multe lucruri în Wormwood care să poată face asta.

M-am întrebat ce să fac.

– Pot să îți spun Harry Doi, am zis.

Urechile i se înălțară și își ridică botul spre mine. Adarii îi puteau înțelege pe Wugmorți, dar știam că ei, câinii, nu puteau cu adevărat să o facă. Totuși, Harry Doi părea să știe că tocmai îi dădusem un nume.

Am privit pe cer. Se făcuse prima lumină. În curând, a doua lumină avea să apară și avea să se facă vremea să mă duc la Hornuri. I-am scărpinat urechile lui Harry Doi, lăsându-mi degetele să alunece în susul și în josul fiecăreia. Lui Harry îi plăcuse asta și mă gândeam că și acestuia avea să îi placă. Îi plăcu, lingându-mi mâna în semn de apreciere.

M-am gândit la un plan. Pe drumul spre Hornuri, îi aruncam lui Harry Doi bețe după care să alerge. Și mi le aducea înapoi de fiecare dată. I-am scărpinat urechile și, când am ajuns la Hornuri, m-am oprit, m-am aplecat, am arătat spre Hornuri și i-am spus să aștepte.

Imediat s-a așezat. I-am pus o cană mică de tinichea scoasă din geantă și i-am turnat niște apă dintr-o sticlă de cositor pe care o căram cu mine. Deasupra lui avea un copac care să îi ofere umbră. M-am gândit că, dacă avea să fie acolo și când terminam lucrul, aveam să mă gândesc cu adevărat ce puteam să fac cu el.

Domitar m-a privit apropiindu-mă de Hornuri. Acum, la fiecare lumină, era permanent beat cu apă de foc. Era o minune că Wugul acela putea cel puțin să stea în picioare. Cred că dorea să îmi spună ceva, dar se pare că lipsa de dexteritate a limbii îl trădă, pentru că rămase tăcut și pur și simplu se îndepărtă.

După ce mi-am pus hainele de lucru, m-am îndreptat spre camera principală și m-am apropiat de stația mea de lucru. Am privit scările care duceau la etaj. Ladon-Tosh nu le mai păzea. Probabil că tăia și el copaci împreună cu ceilalți Wugi puternici. Eu eram unul dintre puțini Wugi rămași la Hornuri. În afară de doar trei Dactili, toți plecaseră, folosindu-și mușchii pentru a dobori marii copaci și a-i despuia de scoarța lor. Cei rămași trebuiau să facă munca a mulți Dactili, lovind metalul și transformându-l în formele cu grosimea

necesară pentru bare. Mai erau și câțiva Amestecători care își foloseau toată energia pentru a pregăti metalul pentru Dactili. De la Dactili, metalul în continuare cald trecea la Tăietori, care tăiau barele la lungimea și grosimea cerute. Și apoi venea rândul meu să le finisez. Părea să existe o nevoie infinită de bare pentru Zid. Era o dovadă în sine a grandorii proiectului.

În timpul pauzei de masă, mi-am coborât privirea spre mâna mea dreaptă. Împreună cu cicatricele, puteam să văd și ștampila de cerneală a lui Dis Fidus. La acel protocol nu se renunțase, chiar cu toată urgența muncii la Zid. Mă întrebam de ce, dar cum aveam multe alte lucruri la care să mă gândesc, am decis că, în ordinea importanței lor, ștampila de cerneală păstra un loc doar la urmă.

Îmi mai rămăseseră doar două fărâme din pauză, așa că am ieșit și m-am bucurat să îl văd pe Harry Doi întins în continuare pe iarbă, acolo unde îl lăsasem. M-am dus la el și l-am mângâiat.

– Fără bestii la Hornuri, lătră o voce.

M-am întors și l-am văzut pe Domitar în spatele meu. Fața îi era roșie și limba cam împleticită. M-am gândit că era ușor ironic că nu lăsa câini în Hornuri, câtă vreme Jabbiții erau lăsați liberi noaptea.

– Nu era în Hornuri, nu? am ripostat eu.

Domitar se apropie.

– E câinele tău?

– Poate. Vom vedea.

Domitar veni lângă mine. M-am îndepărtat câțiva pași, pentru că duhoarea de apă de foc era extrem de puternică.

– Și eu am avut un câine odată, spuse Domitar.

Am fost uimită când l-am văzut aplecându-se lângă Harry Doi și mângâindu-i urechile.

– Ai avut *tu* un animal de companie, Domitar?

Mă întrebam dacă vorbea despre un Jabbit.

Păru rușinat.

– Când eram foarte tânăr, desigur.

– Și cum se numea?

Ezită, poate temător că l-aş fi considerat moale pentru că dăduse un nume unei bestii.

– Julius, răspunse el într-un final.

– Tu i-ai dat numele? l-am întrebat.

– Da. Crezi că este ciudat, nu-i aşa?

– Nu. Poţi să-i spui cum vrei tu unui câine.

– Al tău cum se numeşte?

– Harry Doi.

– De ce Doi?

– Am avut un câine numit Harry pe când locuiam la părinţii mei, dar l-a ucis un garm.

Domitar îşi coborî privirea.

– Îmi pare rău să aud asta.

Şi, într-adevăr, părea întristat.

– Şi Julius? l-am întrebat.

– A murit când eram mic.

– Cum?

– Nu mai contează, nu? De fapt, nu mai contează prea multe.

Când m-am uitat la el, am fost surprinsă să-i văd ochii privind fără direcţie peste câmpul din faţa Hornurilor. Nu părea să fie deloc ameţit de la apa de foc. Era un Wugmort ce părea complet pierdut, când mă aşteptam ca Domitar să fie cel mai sigur pe viitorul lui dintre toţi Wugmorţii.

– Timpurile se schimbă şi Wugmorţii trebuie să se schimbe odată cu ele, Vega, spuse el, în ceea ce suna mai degrabă a afirmaţie generală decât a sfat specific. Dar trebuie să continuăm aici. Fără lucruri făcute de mântuială la Hornuri. Muncă de calitate până la capăt. Munca pe brânci este mottoul nostru, cât timp sunt eu la conducere.

Sughiţă, îşi acoperi gura şi păru ruşinat.

Am privit peste umăr spre intrarea în Hornuri şi curiozitatea mea, mereu uşor de trezit, mă îmboldi să ii pun o întrebare.

– Domitar, ce era locul acesta înainte?

Nu mă privi, deşi corpul i se crispă din cauza întrebării.

– Au fost mereu Hornurile, răspunse el.

– Mereu? am întrebat eu sceptică.

– Ei bine, de când trăiesc eu.

– Dar nu ai trăit de când există locul acesta, Domitar. Pun pariu că este vechi de sute de sesiuni, poate chiar mai mult.

– Atunci, ce rost ar avea un răspuns la întrebarea ta? spuse el.

Cuvintele păreau aspre, deşi adevărul era că tonul îi era unul de resemnare.

– Crezi că Zidul îi va opri pe Externi?

Acum mă privi direct.

– Sunt *sigur* că îi va opri.

Felul în care o spuse mă tulbură teribil. Nu pentru că n-aş fi fost sigură dacă el credea cu adevărat ceea ce zicea, ci pentru că puteam să văd cât de mult credea el în adevărul acelei afirmaţii.

– Gata pauza de masă, anunţă el, revenind la tonul lui obişnuit, aspru.

M-am îndreptat din nou spre Hornuri. Dar când m-am întors, l-am văzut pe Domitar aşezat în continuare pe vine lângă Harry Doi, mângâindu-l. L-am văzut scoţând o bucată de pâine cu brânză şi dându-i-o câinelui meu. Mi se păru chiar că îl văd pe Domitar zâmbind.

Timpurile se schimbau cu adevărat în Wormwood.

DUODEVIGINTI

Din nou acasă

Când am ajuns la Loons cu Harry Doi, Cacus Loon m-a întâmpinat la uşă. Privi o singură dată înspre micul meu cățel şi reacţia lui fu la fel de grosolană pe cât era de previzibilă.

– Acea bestie urâtă şi scârboasă nu intră în bârlogul meu de calitate, cârâi el cu o voce înăsprită şi mai mult de obiceiul de a fuma iarbă.

Mi-am coborât privirea spre Harry Doi, care era de departe cea mai arătoasă creatură dintre toţi trei, cu faţa mai curată decât a lui Loon, cu blana mai aranjată decât aveam eu părul.

– Este un câine, i-am spus, şi câinii sunt acceptaţi în casele Wugilor. O să am grijă de el şi de mâncarea lui, de apă şi de curăţenie. Acestea vor fi responsabilitatea mea.

– Nu există nicio şansă în Hel ca această bestie să intre în casa mea.

– Nu este casa *ta*. Îi aparţine lui Roman Picus.

Ştiam că asta nu avea să ajute, dar Loon mă enerva doar respirând. Îşi umflă pieptul.

– O, şi crezi că Roman Picus va permite această creatură scârboasă în bârlogul lui, aşa-i? Ei bine, este clar că nu-l cunoşti pe Wugul acela la fel de bine ca mine.

– Pot vorbi cu Morrigone despre asta, am ripostat eu.

– Poți vorbi cu ce Wug vrei tu, blestematul de răspuns va fi același.

Îmi trânti ușa în față. L-am privit pe Harry Doi, care își ridica și el privirea spre mine într-o adorație desăvârșită, neafectată de tirada sălbatică a lui Loon. Am rămas acolo gândindu-mă câteva fărâme și apoi m-am hotărât că poate o binecuvântare apăruse cumva din întuneric.

Am intrat, am urcat scările spre camera mea, mi-am luat puținele lucruri și am coborât din nou la parter. Loon mă privi uimit, în timp ce o Hestia nedumerită se uita la mine din pragul bucătăriei, ștergându-și mâinile de șorțul murdar.

– Și unde crezi că mergi? întrebă Loon când îmi văzu grămada cu toate lucrurile atârnate peste umăr.

– Dacă aici nu este bine-venit câinele meu, va trebui să îmi găsesc un alt bârlog.

– Nu există altul, lătră el. Toate sunt pline. Orice Wug știe asta.

– Știu eu un loc, am răspuns.

– Nu pe Strada Principală, nu-i nicio cameră de găsit.

– Pe Drumul Jos există, m-am opus eu.

Loon mă privi întunecat.

– Spui ce cred eu că spui?

Hestia înaintă umilă.

– Vega, nu te poți întoarce acolo. Ești prea tânără ca să locuiești de una singură. Nu ai împlinit încă cincisprezece sesiuni. Așa zice legea.

– Ei bine, eu nu renunț la câine, așa că nu am de ales, am zis eu. Voi împlini cincisprezece sesiuni destul de curând.

I-am zâmbit călduros doar ei. Era complet supusă masculului ei, dar mereu ne tratase cu bunăvoință pe mine și pe John.

– Îți mulțumesc pentru ospitalitatea din aceste ultime sesiuni.

Loon scuipă pe podea și Hestia se întoarse și intră în bucătărie.

– Vom vedea ce are Consiliul de spus despre asta, zise el.

I-am înfruntat privirea.

– Da, vom vedea.

Am ieşit, cu Harry Doi urmându-mă ascultător pe piatra cubică. Wugii aflaţi acolo ne priviră plecând. Bănuiesc că bocceaua în care îmi ţineam toate lucrurile peste umăr şi cătelandrul care mă muşca în joacă de călcâie alcătuiau o privelişte neobişnuită.

Am ajuns la Drumul Jos şi am luat-o pe acolo. Era numit astfel pentru că se inunda de fiecare dată când cădeau ploile grele şi era, totodată, vechi şi uzat. Puţinele magazine de acolo nu erau atât de vizitate şi ceea ce vindeau nu se compara cu lucrurile pe care le puteai cumpăra pe Strada Principală.

Casa simplă de lemn era mică, obişnuită şi urgisită de vreme, dar pentru mine avea să fie mereu frumoasă, caldă şi primitoare. O ştiam bine. Locuisem acolo cu mama, cu tata şi cu John. Plecasem şi ne mutasem la Loons doar când părinţii noştri fuseseră duşi la Îngrijire.

M-am oprit şi am privit micul geam din faţă. Exista acolo o crăpătură, de când John era mic şi îşi aruncase cana de lapte în el. Era greu de găsit sticlă în Wormwood, aşa că nu îl reparasem niciodată. M-am apropiat de el şi am privit înăuntru. Am văzut masa unde mâncasem împreună cu familia mea. Era zgâriată şi acoperită de pânze de păianjen. Într-un colţ îndepărtat se afla un scaun pe care obişnuiam să mă aşez. Într-un alt colţ, era un teanc cu obiecte ale familiei pe care nu le luasem cu noi pentru că nu aveam loc pentru ele. De un alt zid era sprijinit un pat - patul în care dormisem eu.

Am încercat uşa. Era încuiată. Mi-am scos bucăţile de metal subţire şi lacătul n-a mai fost o problemă. Am deschis uşa şi am intrat împreună cu Harry Doi. Mi s-a făcut frig de îndată, mai frig decât îmi fusese afară. Asta m-a surprins, dar doar pentru un moment.

Se spunea că spiritele lăsate în urmă sunt mereu reci, pentru că sunt singure, cu nimic care să le încălzească. Lăsasem mult in urma noastră. Acolo, fusesem o familie. Acolo, avusesem împreună ceva

ce nu puteam să avem separați. Ceva ce nu aveam să mai redobândim vreodată.

Fiindcă tremuram, mi-am tras mantaua mai strâns în jurul meu, în timp ce străbăteam spațiul. M-am lăsat pe vine și am ridicat câteva lucruri din teanc, în timp ce Harry Doi își adulmeca noua casă. În teanc erau haine vechi prea largi pentru părinții mei, acum împuținați. Nu erau bune nici de mine, întrucât crescusem mult în ultimele două sesiuni.

Am trecut peste haine și m-am întors spre câteva desene pe care le făcusem când eram mică. Am găsit și unul în care îl desenasem pe fratele meu. Apoi am văzut autoportretul pe care mi-l schițasem. Puteam să-mi zăresc respirația în aer în timp ce priveam desenul. Aveam poate opt sesiuni, ceea ce însemna că bunicul nu mai era în viața mea în acel moment. Nu păream fericită. De fapt, eram încruntată.

Am despachetat, am găsit niște lemne în spate și am reușit să fac un foc acceptabil folosind chibriturile rămase. Mi-am deschis cutia și mi-am scos mâncarea pe măsuță. Am împărțit-o cu Harry Doi, care și-a înfulecat partea. Acum, că mesele erau responsabilitatea mea, trebuia să mă străduiesc mai mult să adun, să dau la schimb, să vând și să strâng, mai ales cu Harry Doi și cu John...

M-am oprit la acest gând. Eram doar eu și câinele. John nu mai intra în calcul.

I-am pus lui Harry Doi niște apă într-un bol de la setul de țevi din spate. La început, apa a ieșit întunecată la culoare, dar s-a limpezit rapid. Asta era bine, pentru că era apa pe care aveam să o beau și eu. După ce Harry Doi a sorbit aproape întregul bol, l-am lăsat să se uşureze în mizeria din spatele noii mele locuințe.

Am tras un scaun aproape de foc și m-am holbat la flăcări, în timp ce Harry Doi se instala lângă mine, cu botul pe labe. Locul îi aparținuse lui Virgil Jane și, după moartea lui, îi revenise fiului său, adică tatăl meu. Îl abandonasem atunci când părinții mei fuseseră

duşi la Îngrijire, dar simţeam că eram mai îndreptăţită să-l am decât oricare alt Wug.

O bătaie în uşa din faţă îmi întrerupse gândurile. M-am întors agitată în direcţia aceea. Aveam cumva să aflu că fosta noastră casă fusese confiscată de Consiliu? Sau pentru că eram prea tânără ca să locuiesc singură aveam să fiu obligată să plec?

Am deschis uşa şi l-am găsit pe Roman Picus în faţa ei.

– Da? am întrebat eu pe un ton cât se poate de firesc.

– Ce te-a apucat, femelă? a zis el, în timp ce îşi rula un baton de iarbă de fumat dintr-o parte a gurii în cealaltă.

– În legătură cu ce? am întrebat eu cu inocenţă.

– Să te muţi de la Loon aici, în legătură cu asta, desigur.

– Loon n-a vrut să îmi accepte câinele, aşa că n-am avut de ales.

Roman şi-a coborât privirea spre Harry Doi, care stătea lângă mine. Fălcile îi erau ridicate şi micii colţi îi erau dezveliţi. Puteam să îmi dau seama că avea un gust excelent la Wugi.

– Să renunţi la un bârlog bun pentru bestia *asta?* Ce tâmpenie!

– Ei bine, măcar este tâmpenia mea.

– Eşti prea tânără ca să locuieşti singură.

– Trăiesc de una singură de când părinţii mei au fost trimişi la Îngrijire. Chiar crezi că de mine a avut grijă Cacus Loon? Iar John nu mai locuieşte cu mine. Îmi pot purta singură de grijă. Dacă Consiliul nu crede asta, poate să îmi spună mie direct.

Roman mă cercetă cu o privire vicleană.

– Vorbind de asta, ce ai mai auzit despre fratele tău?

– Locuieşte cu Morrigone acum.

– Asta ştiam. Vorbeam despre promovarea lui, desigur, adăugă el triumfător.

– Promovarea?

– Oh, vrei să spui că nu ştiai? zise el înveselit.

Doream să ştiu ce voia Roman să spună, desigur, dar nu aveam să-i dau satisfacţia de a-l implora să-mi zică. Îşi stinse batonul de iarbă de fumat zdrobindu-l cu cizma de pietrele cubice din faţa uşii

mele și își scoase demonstrativ pipa din haina unsuroasă. O umplu cu o altă iarbă de fumat și o aprinse, pufăind mulțumit până când fumul gri începu să se ridice în aerul nopții.

– Deci promovarea lui... începu Roman.

Mai pufăi de două ori și mă făcu să aștept. Dacă aș fi avut o morta, n-aveam idee de câte ori l-aș fi împușcat.

– Promovarea lui ca asistent special al Consiliului, desigur.

M-am simțit de parcă cineva tocmai mă lovise în burtă. Dar mi-am revenit rapid și am spus:

– Este un copil. Nu poate deține o poziție în Consiliu până nu ajunge mult mai în vârstă.

Roman răspunse pe un ton condescendent:

– Ei bine, Vega, de aceea au numit postul *special*. Cu pergament și cu tot dichisul. Oh, este chiar oficial. Thansius a obținut aprobarea cu binecuvântarea lui Morrigone. Consiliul n-a mai avut de ales, vezi tu? Nu cu acei doi Wugi în spatele propunerii. Un vot rapid în unanimitate sau așa am auzit eu. Până și Krone a fost de acord, iar ticălosul acela nu este de acord cu nimic.

– Și ce face un „asistent special" al Consiliului? am întrebat, uitându-mă urât.

Am făcut-o pentru că știam că avea să continue să vorbească și să-mi dea detalii doar ca să poată continua să mă vadă supărată.

– Ei bine, trebuia să-l fi văzut pe John uitându-se peste planurile Zidului cu ei doi.

– Știu că a fost implicat în lucruri care au de-a face cu Zidul. Eu n-am fost implicată decât la fabricarea barelor de fier.

Roman se trase mai aproape, dar se retrase când Harry Doi începu să mârâie.

– Ai dreptate. Ei bine, acum l-au pus să supravegheze întreaga construcție, vezi tu? spuse el pe nepusă masă.

L-am privit bănuitor.

– Credeam că Thansius se ocupa de asta.

Roman ridică din umeri.

– Nu știu. Am auzit că este un adevărat mister. Multe opreliști, așa se spune. Eu sunt prea greu de cap să înțeleg, dar asta se spune.

– Și ce-o să facă John în legătură cu asta? am întrebat eu.

Își îndreptă pipa spre mine.

– Ei bine, asta-i întrebarea, nu-i așa? Am auzit că se gândește la Zid și lucruri de genul acesta. O minte strălucită, așa se spune. E bine că măcar un membru al familiei Jane are ceva aici sus.

Își bătu fruntea cu pipa.

– Vrei să spui că Virgil Jane nu a avut o minte de seamă?

– Asta a fost în trecut, Vega. Acum sunteți doar tu și John. Îți câștigi traiul cinstit la Hornuri, dar asta este tot. Ți-ai atins limitele, nu-i așa? Acum, John are posibilități, nu-i așa? Un viitor, vezi tu. Și după acea slujbă specială de asistent, cu un pic de spilcuire, l-aș putea vedea într-o lumină stând în Consiliu, zău că aș putea.

– De ce ar vrea să facă una ca asta?

Acum Roman era cel uimit.

– Să facă parte din Consiliu? De ce ar vrea să facă una ca asta? Ești sărită de pe fix? Și tu, și fratele tău sunteți ultimii membri ai familiei Jane. Tristă treabă. Tristă treabă, într-adevăr.

– Mama și tata sunt în viață! am spus eu cu dinții strânși.

Aruncă pe pietre restul de tutun din pipă și stinse scânteia cu călcâiul cizmei sale din piele de garm; apoi își înfipse degetul în spatele curelei și spuse:

– Arată-mi diferența între ei și cei morți. Cadavre sub cearșafuri, eu așa le zic.

Nu trebuia să îl ating pe Destin ca să îmi dau seama că luase foc. Nu putea să fie mai aprins ca în acel moment. Îmi dădeam seama că Roman își dorea ca eu să îl lovesc. Își pusese degetul la curea, pentru că, făcând asta, trebuia să își dea la o parte haina lungă și astfel să scoată la iveală morta scurtă în tocul ei de piele, pe care o ținea acolo.

Am decis să nu muște momeala. Ei bine, nu era în întregime adevărat.

– Știi, poate că este o idee bună ca John să se afle în Consiliu, am spus eu dintr-odată.

– Mă bucur că ți-a venit mintea la cap. Poate că ai ceva creier până la urmă, deși mă îndoiesc.

Râse din inimă, aproape înecându-se.

Am continuat, ignorându-l:

– Mi-a spus că e de părere că ar trebui să se ocupe Consiliul de cazare, pentru că sunt unii Wugi care profită și care iau prea mulți bani. Sunt sigură că le va împărtăși această idee lui Morrigone și lui Thansius.

Roman se opri din tușit și maxilarul îi căzu aproape până la morta scurtă de la brâu.

John nu spusese niciodată așa ceva. Era ideea mea, dar întrucât eram femelă, nu aveam să fiu luată vreodată în serios.

– O noapte bună îți doresc, Roman, i-am zis, închizându-i ușa în nas.

Am zâmbit pentru întâia oară după multă vreme. Dar nu avea să dureze. Puteam să o simt în salivă, așa cum se spunea în Wormwood.

Am mai pus un buștean mic pe foc și apoi am privit în jurul casei mele vechi. Ochii mi se îndreptară din nou spre grămezile de lucruri de acolo. M-am aventurat spre ele. Focul lumina slab odaia, așa că am apucat un mic felinar din grămadă, i-am aprins fitilul utilizând flăcările de la foc și l-am dus într-un colț.

Harry Doi stătea așezat lângă mine, privindu-mă în timp ce treceam metodic prin istoria familiei mele. Erau acolo poze colorate ale bunicilor mei, Virgil și partenera lui, Calliope. Fuseseră un cuplu frumos, eram eu de părere. Trăsăturile bunicului meu erau remarcabile. Se petreceau multe în spatele acelor ochi. Calliope era blândă și luminoasă și părea să se bucure să își vadă familia fericită. Eu fusesem favorita ei. Și aș fi făcut orice pentru ea. Dar vremea ei trecuse prea repede. Calliope cedase bolii cu o sesiune înainte ca Virgil să sufere Evenimentul.

Am pus într-un final toate lucrurile deoparte şi m-am holbat la tăciunii aproape stinşi ai focului meu plăpând. Mi-l imaginam pe John, de acum membru statornic al Consiliului şi în ierarhia Wormwoodului, citind mulţumit în faţa focului dogoritor din biblioteca frumoasă a lui Morrigone, după o masă somptuoasă.

– Să nu-ţi plângi de milă, Vega, am zis eu cu glas tare, făcându-l pe Harry Doi să-şi ciulească urechile. Mesele măreţe şi titlurile şi mai măreţe nu contează.

Dar, pentru întâia oară, chiar pentru întâia oară, mă gândeam serios să plec din acel loc. Nu, să *evadez* din acel loc. Fusese căminul meu. Acum nu mai ştiam ce este. Sau ce mă mai ţinea acolo.

Mai târziu, neputând să dorm, m-am ridicat şi mi-am luat mantaua. Harry Doi s-a ridicat ascultător lângă mine.

Îmi mai rămăsese *ceva* în Wormwood, ceva de mare importanţă pentru mine.

Aveam de gând să-mi văd părinţii.

UNDEVIGINTI

Cu adevărat singură

Mă holbam la uşile impunătoare de la Îngrijire. Orele de vizitare trecuseră de mult, dar nu-mi doream să fiu singură. Îmi doream să fiu cu familia care îmi rămăsese.

Mă uitasem deja după Non, dar nu îl văzusem nicăieri. Tăntălăul probabil că patrula împreună cu Carabinierii. Mi-am scos uneltele din buzunarul mantalei, le-am introdus în lacătul uşii uriaşe şi în scurtă vreme mă îndreptam spre coridor.

Lumina era mai slabă în camera părinţilor mei noaptea, dar tot îi puteam distinge. Amândoi erau întinşi în paturile lor. Nu se puteau mişca. Nu puteau vorbi. Totul era în regulă. Plănuisem să fiu eu cea care vorbeşte.

Am stat intre paturi pentru că doream să le vorbesc amândurora în acelaşi timp. Nu ştiam de unde îmi veneau cuvintele, chiar nu ştiam. Dar, în curând, le spusesem tot ce aveam pe suflet – mă plânsesem de lipsa de dreptate, de bietul Quentin, de Jabbiţii ticăloşi, de pereţii de sânge, de fraţii pierduţi, de membrii de nesuportat ai Consiliului cum era Jurik Krone,de Externii malefici şi de Wormwoodul care înnebunise în jurul meu. Le-am spus că mi-i doream înapoi. Nu, că aveam nevoie de ei înapoi lângă mine. Eram singură. Apoi am rămas complet fără cuvinte şi am stat pur şi simplu acolo, cu lacrimile curgându-mi pe obraji, în timp ce mă holbam la cei doi Wugi care

mă aduseseră în Wormwood şi care de peste două sesiuni nu mai spuseseră un cuvânt şi nu mai mişcaseră un deget.

O fărâmă mai târziu îmi frecam ochii pentru că nu îmi venea să cred ce vedeam. Patul tatălui meu vibra. Nu, tatăl meu vibra. De fapt, tremura atât de tare, că-mi era frică să nu se dezmembreze. Când mi-am privit mama, exact acelaşi lucru se petrecea şi cu ea. M-am grăbit să îi prind, să opresc ce li se întâmpla.

A trebuit să fac o săritură înapoi pentru a evita să fiu ucisă.

Turnuri de foc izbucniră din ambele paturi exact în acelaşi moment. Se înălţau împreună spre tavan, începând să urce într-o mişcare circulară, ca o pâlnie teribilă de foc şi de vânt ce încerca să evadeze din limitele ei strâmte.

Am sărit şi mai în spate, în timp ce flăcările ameninţau să cuprindă încăperea, şi m-am izbit puternic de zid. Ochii îmi erau atât de larg deschişi, încât arătau de parcă nu mi-ar mai fi rămas loc pe faţă ca să mi-i cuprindă. Am ţipat. Flăcările se înălţară şi mai sus. Am privit în jurul camerei căutând ceva cu care să sting focul. Pe o etajeră de lângă perete, se afla o carafă cu apă. Am apucat-o şi am vărsat lichidul peste acel infern. Mi s-a întors drept în faţă, respins de flăcări, deşi nu îmi imaginam cum.

– Mamă! Tată! am urlat.

Cred că arseseră complet deja, atât de intensă era căldura. Dar căutam cu disperare ceva care să mă ajute să înving flăcările. Pe o altă masă se afla un teanc de cearşafuri. Mi le-am înfăşurat în jurul braţelor, m-am aplecat spre podea şi le-am înmuiat în apa vărsată din carafă.

M-am aruncat spre cele două tornade de foc, învârtind cearşafurile acum grele de apă. Aveam de gând să înving focul şi să-mi salvez părinţii. Sau ce mai rămăsese din ei.

Nu am reuşit să mă apropii mai mult de o jumătate de metru, fiind din nou aruncată în zid. Mi-am întins mâinile pentru a amortiza lovitura şi am reuşit un moment mai târziu, deşi umărul

mi s-a izbit puternic de peretele tare. Am alunecat la pământ, ameţită şi ingreţoşată. Înainte să mă pot ridica, s-a întâmplat.

Şi nu am putut decât să privesc.

Părinţii mei se ridicau din flăcări. În aer şi apoi spre tavan. Nu erau arşi. Nu erau răniţi vizibil. Privindu-le feţele, m-am retras uimită. Ochii le erau deschişi. Păreau să fie treji chiar în timp ce flăcările îi devorau.

Am strigat din nou la ei, încercând să îi fac să mă observe, dar nu s-au uitat nici măcar o singură dată la mine. Era de parcă nici n-aş fi existat pentru ei.

Şi apoi a urmat o explozie de vânt şi un şuier atât de puternic, că a trebuit să îmi acopăr urechile. Într-o clipită, dispăruseră. Aşa cum se întâmplă şi cu flăcările.

Am rămas sprijinită de perete, holbându-mă la cele două paturi care nu erau în niciun fel afectate.

Şi totuşi, părinţii mei dispăruseră.

M-am ridicat pe picioare, care nu îmi păreau suficient de puternice ca să mă susţină. M-am sprijinit cu o mână de perete. Umărul mă durea acolo unde mă lovisem. Mâinile îmi erau tăiate şi pline de vânătăi, iar faţa şi părul îmi erau ude de la apa din caraf㠎. Cearşafurile umede erau pe podea. Totul se întâmplase aievea. Dar era de parcă focul nici nu ar fi avut loc. M-aş fi îndoit că toate acele lucruri fuseseră cu adevărat reale dacă n-ar fi fost faptul că eram acum singură în cameră.

Am privit tavanul, aşteptând să văd o gaură prin care evadaseră părinţii mei. Dar tavanul era în continuare perfect intact.

M-am aplecat şi am inspirat adânc. Camera nici măcar nu mirosea a fum. Aerul proaspăt îmi umplea rapid plămânii. Mi-am ţinut mâna pe zid cât m-am chinuit să ajung la uşă, apoi am deschis-o şi am fugit pe hol cu o energie reîmprospătată.

M-am gândit că aş fi putut să îmi văd părinţii înălţându-se în aer şi, cu ajutorul lui Destin, să pot zbura cu ei spre oriunde s-ar fi dus.

Am ajuns la uşile duble din faţă, am deschis una şi m-am strecurat afară. Am privit spre cer, sperând cu disperare să îi văd. Apoi, ceva m-a apucat şi m-a trântit la pământ.

Habar nu aveam cât stătusem în camera părinţilor mei, dar prima lumină reuşea să străpungă norii şi ploaia. Strălucirea ei slabă se reflecta şi în stropii de ploaie, făcându-i să pară murdari, cu o formă ciudată.

Apoi l-am văzut pe idiotul uriaş de Non stând acolo. El era cel care mă apucase, mă împinsese şi nu mă lăsase să îmi urmez părinţii. Valuri de furie mă cuprinseră, în timp ce Non mă privea cu un rânjet maliţios apărându-i pe faţă.

Strălucea în ploaie, întrucât purta o platoşă din metal. Pe umeri îi atârna o morta lungă. La curea avea o morta scurtă şi un pumnal. Probabil că fusese în patrulare.

– Te-am prins, nu-i aşa? Ai intrat în Îngrijire. Valhallul te aşteaptă, femelă. Asta te va învăţa să nu mai încalci regulile.

Am încercat să mă ridic, dar m-a împins la loc.

– Te vei ridica atunci când zic eu, nu înainte.

Şi-a atins ţeava de la morta.

– Sunt în misiune oficială în numele Consiliului. Noroc că m-am întors să văd dacă lucrurile sunt în regulă. Ce făceai, furai de la amărâţii de Wugi dinăuntru?

– Idiotule, am ţipat eu. Dă-te din calea mea.

Am sărit în picioare, iar el a încercat să mă doboare la pământ.

Asta a fost o greşeală. Una enormă din partea lui.

Când l-am lovit cu pumnul, i-am simţit platoşa îndoindu-se şi apoi crăpându-se sub lovitura mea. În următorul moment, Non a căzut la pământ. Mi-am privit mâna. Era umflată şi sângera. Impactul îmi străbătuse braţul până la umăr, copleşindu-mă de durere. Dar meritase să îmi eliberez furia, pentru că nu o mai puteam controla.

Non era întins la pământ. Era rănit, poate chiar mort. M-am întors şi am fugit. Apoi am făcut câţiva paşi şi picioarele m-au

ridicat de la pământ. Zburam. Nu intenționasem asta, dar s-a întâmplat. Vântul mă împingea, dar am menținut o direcție dreaptă doar datorită voinței.

Am scotocit cerurile după părinții mei, dar nu erau acolo. Unde dispăruseră după ce ieșiseră din camera de la Îngrijire în acel vârtej de foc, nu știam. Am înțeles doar că-i pierdusem, probabil pentru totdeauna. Ceea ce văzusem nu era ceva din care un Wug să se întoarcă. Am început să plâng în timp ce zburam.

Câteva fărâme mai târziu, am aterizat la marginea Wormwoodului. Nu doream să adaug zborul la atacul meu împotriva lui Non. Cu siguranță Consiliul avea să mă arunce în Valhall pentru destulă vreme chiar și fără asta.

Dar mă gândeam în continuare la părinții mei. Cum puteau doi Wugi să fie cuprinși de foc și să nu moară? Cum putea focul să-i transporte de acolo de unde se aflau în alt loc? Și să facă asta printr-un tavan solid de piatră... Nu mă puteam gândi la un singur răspuns pentru atâtea întrebări. Știam doar că părinții mei nu mai erau și că nu puteam să fac nimic în privința asta.

Am pornit spre Wormwood și am ajuns rapid la pietrele cubice. Nu mă uitam pe unde mergeam. Adevărul e că eram atât de ametită, încât nu mai știam dacă evenimentul la care fusesem martoră fusese doar un coșmar sau nu.

Când am auzit un mârâit jos, am înghețat pe loc. Deși apărea prima lumină, norii și ploaia făceau ca totul să pară întunecat și negura era groasă deasupra Wormwoodului. Mormăitul s-a auzit din nou, urmat imediat de o voce ascuțită.

– Cine-i acolo? Vorbește acum sau suportă consecințele tăcerii tale!

Am înaintat și l-am văzut. I-am văzut, mai bine zis.

Nida și shuckul lui negru, de la care venise mormăitul.

Nida era unul dintre puținii Wugi care aparțineau așa-numitei rase Pech. Era, prin urmare, scund și gros, cu brațe și picioare musculoase. Sesiuni întregi crezusem că Duf Delphia era și el Pech, dar

nu era. Nida purta pantaloni de catifea, o haină din piele, o pălărie cu boruri largi, care să-l ferească şi de soare, şi de ploaie, şi o perechi de cizme din piele de amaroc. Se spunea că înainte să fie angajat să păzească închisoarea Valhall, el şi shuckul lui uciseseră un amaroc la marginea Quagului. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu doream să am de-a face cu niciunul dintre ei, întrucât amarocii erau bestii de temut, care te puteau ucide în multe feluri. Unii spuneau chiar că amarocul împroşca venin din ochi.

– Sunt eu, Vega Jane.

Se pare că ajunsesem din greşeală în apropierea închisorii din centrul satului. Nida şi-a ridicat privirea spre mine, având shuckul aşezat alături, la fel de înalt ca el însuşi. Şi-a strâns bâta de lemn în mâna groasă.

– Pleacă de aici, femelă, chiar acum.

S-a întors şi s-a îndepărtat, urmat de shuckul lui ascultător.

Ieşind din întuneric, am observat că doar patru prizonieri erau în acel moment în Valhall. Închisoarea avea un acoperiş de lemn şi gratii de jur împrejurul unei pardoseli de pământ. Faptul că era expusă intemperiilor era menit să o facă şi mai deprimantă. Şi, fiind şi publică, ruşinea resimţită era completă.

Pe când treceam pe lângă gratii, un Wug a alunecat pe burtă spre mine şi mi s-a adresat:

– O cană de apă, femelă. Gura mi-e atât de uscată, de parcă am nisip în ea, înţelegi? Te rog, femelă, te rog. O cană de apă. Poate fi şi de ploaie. Doar o cană, iubire.

Imediat s-a auzit o bubuitură puternică, iar eu am sărit ferindu-mă de ceva ce îmi zbura pe lângă cap. Nida îşi lovise bâta de gratii cu o asemenea forţă, că o parte din lemn se rupsese, aproape scoţându-mi ochii.

– Nu ai voie să vorbeşti cu Wugii cinstiţi, McCready, a şuierat el. Tăcere sau următoare lovitură te va nimeri drept în cap.

McCready s-a retras într-un colţ îndepărtat al cuştii, ca o bestie rănită.

Nida m-a privit.

– Vezi-ți de drum, femelă. N-am de gând s-o mai zic încă o dată.

Shuckul lătra și pocnea din fălci. Am luat-o la fugă.

Și ceva fugea după mine. M-am întors să văd, pregătită să fug și mai tare sau chiar să îmi iau zborul. Dar nu era shuckul. Era HarryDoi.

M-am oprit și m-am aplecat, gâfâind. Harry Doi mă ajunse și începu să-mi sară în jurul picioarelor cu limba scoasă. Ieșise cumva din bârlogul meu și venise să mă caute. Am îngenuncheat și l-am îmbrățișat, iar Harry Doi s-a calmat la fel de rapid ca mine. M-a lins pe față o dată și apoi s-a așezat, privindu-mă.

– Trebuie să-ți fie foame, i-am zis.

Ne-am întors la mine acasă și l-am hrănit pe Harry Doi cu ultima porție de mâncare rămasă. În timp ce el mânca lângă șemineu, acolo unde flăcările se stinseseră de multă vreme, eu am rămas udă leoarcă pe podea, cu genunchii la piept, și am privit în jurul camerei. Atât mai aveam. John plecase. Și acum și părinții noștri. Și, cu un sentiment de greață, mi-am dat seama că va trebui să-i spun lui John despre părinții noștri. Cum avea să reacționeze? Nu prea bine, mă gândeam.

Și ce urma să se întâmple când Non avea să spună ce se întâmplase? Aveam să ajung la Valhall, ca McCready? Să cerșesc o cană de apă?

– Vega Jane! strigă o voce de dincolo de ușa mea.

M-am întors când mi-am auzit numele. Am recunoscut și vocea. Era Jurik Krone.

VIGINTI

Un aliat neașteptat

Am deschis ușa, dându-l la iveală pe Jurik Krone. Am văzut că era înarmat cu o morta cu țeavă lungă și cu o sabie.

– Ai fost la Îngrijire lumina asta? a lătrat el, cu furia zugrăvită în chip evident pe față.

– Am fost? am întrebat eu pe un ton plictisit.

S-a apropiat și l-am simțit pe Destin strângându-se și devenind mai cald în jurul meu.

– Ai fost, a spus apoi ferm.

– Și dacă am fost?

– Non te-a acuzat că l-ai atacat.

– Cum să-l atac eu pe Non? E de trei ori cât mine.

Krone m-a privit de sus până jos.

– Dar asta nu este tot.

Știam ce urma. Așteptam ca el s-o spună.

– Părinții tăi au dispărut de la Îngrijire.

S-a apropiat mai mult, astfel încât fața să-i ajungă lângă a mea.

– Ce-ai văzut, Vega? Trebuie să îmi spui. Ce-ai văzut acolo?

Mi-am simțit degetele strângându-se pumn. L-am strâns atât de tare, că am simțit că nu-mi mai curgea sânge prin degete.

– Nu trebuie să-ți spun nimic, am zis.

– Răspunsul nu este suficient de bun, a răbufnit el.

– Du-te dracului!

– Vrei să ajungi la Valhall pentru asta? a întrebat el cu un calm care mă înnebunea. Sau mai rău?

A pus mâna pe sabie. L-am simțit pe Destin devenind rece ca gheața pe pielea mea.

– Krone, s-a auzit o voce.

Ne-am întors amândoi în același timp.

Era Morrigone.

M-am uitat după trăsură, dar nu am văzut-o. Era de parcă ea s-ar fi materializat din mijlocul ceții pe Drumul Jos.

Krone a privit perplex apariția ei.

– Doamnă Morrigone, a zis el țeapăn. Eram pe punctul s-o arestez pe această femelă pentru acțiuni criminale împotriva altor Wugmorți.

Morrigone s-a apropiat, cu privirea asupra lui Krone.

– Ce acțiuni criminale?

– L-a atacat pe Non în fața Îngrijirii. Ne-a adus dovezi în privința asta. Iar Hector și Helen Jane au dispărut de la Îngrijire. Acestea sunt probleme serioase care trebuie aduse în fața Consiliului.

– Ai vorbit cu Thansius despre asta? l-a întrebat ea.

– Abia mi s-a adus la cunoștință...

– Ce spune Non că s-a întâmplat? l-a întrerupt ea nerăbdătoare

– A prins-o ieșind de la Îngrijire. Era pe punctul să o aresteze când ea l-a atacat fără niciun motiv.

– L-a atacat? Cum?

– Non spune că l-a lovit teribil și l-a doborât la pământ.

– Un Wug atât de mare ca Non a fost doborât de o femelă de paisprezece sesiuni, a spus ea sceptică. Asta mi se pare foarte, foarte greu de crezut, Krone. Și pur și simplu îl crezi pe Non pe cuvânt?

– Spui că Non minte?

– Tu ești cel care spune că Vega este criminală doar pe baza mărturiei lui Non.

– Ştiai că a început să locuiască aici, în vechea ei casă? Un Wug sub vârsta de cincisprezece ani nu poate locui de unul singur, dar ei nu-i pasă de reguli, nu-i aşa, Vega?

M-a privit ameninţător.

Nu i-am răspuns lui Krone pentru că nu ştiam ce să-i zic. M-am uitat la Morrigone, a cărei privire se menţinuse constant îndreptată spre Krone.

– Sunt conştientă de asta, Krone. Şi Thansius ştie, a spus Morrigone pe un ton jos, care reuşea să fie mai ameninţător decât cuvintele lui rostite tare.

S-a holbat la Krone încă vreo câteva momente.

– Dacă nu mai ai şi altceva de spus, Krone, cred că ne poţi părăsi.

Krone s-a uitat la mine şi apoi la Morrigone, după care a făcut o plecăciune scurtă.

– Cum doriţi, doamnă Morrigone. Dar sper că veţi rezolva problema cum se cuvine.

S-a întors şi s-a îndepărtat rapid.

Morrigone a aşteptat ca el să dispară înainte să se întoarcă spre mine.

Am început să spun ceva, dar ea şi-a ridicat mâna.

– Nu, Vega, n-am nevoie să aud nimic. Voi vorbi cu Non. Nu va depune plângere.

Privirea i-a coborât spre mâna mea. M-am uitat şi eu în jos şi am văzut că era umflată şi tăiată acolo unde îl lovisem pe Non. Am băgat-o rapid în buzunar.

– Sunt sigură că ai avut motive întemeiate, a spus Morrigone încet. Apoi a adăugat pe un ton mai aprins: Non este o jigodie.

Eram pe punctul să zâmbesc, când i-am văzut privirea stăruind asupra mea. Niciuna dintre noi nu a vorbit timp de o fărâmă.

Într-un final, ea a fost cea care a rupt tăcerea.

– Ştiu că au existat multe schimbări în viaţa ta şi că aceste schimbări pot fi dificile.

– Ştii ce s-a întâmplat cu părinţii mei? mi-a scăpat.

– N-aș avea de unde să știu, Vega, întrucât eu, spre deosebire de tine, nu am fost acolo.

Această afirmație ne-a separat ca un zid de sânge.

– Ce anume ai văzut, Vega?

– N-am văzut nimic, am mințit eu. Am mers doar să-mi vizitez părinții.

– Noaptea? a întrebat ea tăios.

– Da. Voiam să-i văd. Eu... eram... tristă.

– Și? a întrebat ea, așteptând mai mult.

– M-am dus și camera lor era goală. Am fugit afară și acolo m-a prins Non și m-a trântit la pământ. L-am lovit ca să mă apăr.

S-a gândit la asta și apoi a spus:

– Îți cer să nu-i spui nimic fratelui tău despre părinții voștri, Vega.

– Ce? am strigat eu, cu gura larg deschisă. Trebuie să știe.

– Faptul că știe nu-i va folosi la nimic. Și îl va distrage de la datoriile lui față de Zid.

– Datoriile lui față de Zid? am țipat eu. Așa că-l împiedicăm să afle despre dispariția mamei și a tatălui său?

– Te pot asigura că este important. I-am dat instrucțiuni lui Krone și celorlalți din Consiliu să nu spună nimic. Și toți Wugii implicați în Îngrijire au primit instrucțiuni similare. Te-aș ruga să ții această informație pentru tine. Te rog.

Ceva mi s-a părut ciudat.

– Dar dacă ai făcut toate astea, înseamnă că știai că au dispărut înainte să îți spună Krone.

A părut ușor îndurerată fiindcă ghicisem asta, ceea ce mi-a ridicat mie moralul.

– Este treaba mea să știu astfel de lucruri, Vega. Vrei să nu-i spui?

Nu am putut să zic nimic preț de o fărâmă și am început să ne fixăm una pe cealaltă, de o parte și de alta a ușii.

În cele din urmă, am dat din cap.

– Nu îi voi spune, am consimțit eu.

Următoarele ei cuvinte m-au uimit cu adevărat

– Te admir, Vega. Chiar te admir. Pot spune chiar că te invidiez.

– Ce? am zis eu. Mă invidiezi? Dar ai atât de multe... Iar eu nu am nimic.

– Am lucruri, bunuri doar, a spus gânditoare. Tu ai prezență de spirit și curaj și accepți și îți asumi riscuri ca niciun alt Wug pe care îl cunosc. Toate aceste lucruri vin din interiorul tău, care este cel mai important loc dintre toate.

M-am holbat la ea lipsită de expresie. Ea se uita și nu se uita la mine. Ca și cum cuvintele ei erau îndreptate spre un loc îndepărtat, pe care doar ea putea să îl vadă.

Apoi privirea i s-a fixat direct asupra mea.

– Ești sigură că părinții tăi nu mai erau când ai ajuns la Îngrijire?

Am dat din cap, neavând încredere că limba mea va mai produce încă o minciună convingătoare.

Ea a dat din cap, a oftat și a privit în altă parte.

– Înțeleg.

Și îmi dădeam seama că înțelegea – chiar multe, de fapt.

– Sper că, după tot acest întuneric, să ai și tu parte de noroc, Vega, chiar sper asta, mi-a spus, apoi s-a întors și a plecat.

Am privit-o până a dispărut cu totul. Apoi m-am uitat spre cer. Nu eram sigură de ce. Poate ca să aflu răspunsurile de care nu aveam să am parte aici jos.

VIGINTI UNO

Eon și groapa

Mi-am continuat drumul spre Hornuri, umblând, nu zburând. Nu îmi păsa dacă întârziam una sau zece fărâme. Dacă Morrigone avea dreptate, se pare că nu aveam să ajung la Valhall. Dar nu îmi păsa nici de asta. Părinții mei nu mai erau. Plecaseră înconjurați de bile de foc. Nu mai văzusem așa ceva în toate sesiunile mele. Acum mă întrebam și cine eram. Și cine erau ei. Și ce anume era locul acesta căruia îi spuneam „casă". Deodată am simțit că nimic din jurul meu nu mai era adevărat.

Îi promisesem lui Morrigone să nu îi spun lui John, să nu spun nimănui. Astfel, nu aveam pe nimeni care să îmi aline durerea și confuzia pe care le simțeam.

La bancul meu de lucru am luat prima bară la care aveam să lucrez în acea lumină. Avea mai mulți metri în lungime, era foarte aspră și marginile puteau să treacă prin coajă de copac, piele și cu siguranță piele umană. Slujba mea era să o netezesc. Apoi aveam să lucrez la găurile de la capetele metalului. Acele aveau să permită unor șuruburi să țină ambele capete la un loc atunci când barele de metal erau trecute în jurul unei grămezi de cherestea. Era o muncă dificilă, plictisitoare și, chiar cu mănușile groase pe mâini, mă tăiam și rămâneam cu cicatrice atunci când marginile barelor străpungeau pielea mănușilor ajungând la a mea.

Cuvintele batjocoritoare ale lui Roman Picus mi-au revenit în minte. Că nu aveam să fac nimic notabil. Că Hornurile aveau să fie singura mea realizare. Că John avea mult mai mult potențial decât mine. Părea o nemulțumire trivială, chiar absurdă din partea mea, după cele întâmplate în noaptea precedentă cu părinții mei. Dar se părea că nu-mi puteam forța mintea să se concentreze doar pe asta. Emoțiile erau greu de controlat, ca o turmă de crete cu o dorință aprigă de libertate.

Am sablat marginile barei și i-am netezit suprafețele. Am făcut găuri lângă cele două capete, folosindu-mă de perforator, ciocan și de alte unelte. Știam că șuruburile aveau să fie inserate în acele găuri pentru a lega capetele la un loc pentru stabilitate. Însă cum aveau să se lege toate pentru a crea Zidul, nu știam. Eram sigură că niciun Wug nu știa, cu excepția poate a foarte puțini, precum Thansius și Morrigone. Și acum John.

În timpul pauzei de masă, am ieșit afară și am luat un bol de apă pentru Harry Doi de la un pârâu din apropiere, apoi i-am mai dat puțin din mâncarea pe care reușisem să o adun, iar el a înfulecat-o grabnic. M-am așezat pe pământ lângă el și m-am holbat la Hornuri. Era o clădire colosală și văzusem doar o mică parte a ei în ultimele două sesiuni acolo. Dar puteam să pariez că văzusem probabil mai mult din ea decât oricare alt Wug care lucrase în locul acela. I-am numărat turnurile și etajele și deodată mi-am dat seama că era mult mai înaltă de două etaje. Asta era ciudat pentru că, atunci când urcasem la etaj în acea noapte, scările se terminau la etajul doi. Nu mai existau altele. Dar nu era tocmai corect. Nu mai erau alte scări pe care să le pot *vedea* eu.

Întorcându-mă prin ușile duble, am dat nas în nas cu Domitar. În acea lumină nu mai mirosea a apă de foc. Mantia îi era rezonabil de curată și ochii îi erau limpezi, fără acea urmă de roșeață indusă de scârboasa băutură.

– Îl hrăneam doar pe Harry Doi. Nu-ți face griji. Voi munci lumina asta. Dintr-un anume punct de vedere, barele sunt mai ușor de făcut decât lucrurile drăguțe.

– Ei bine, vor fi multe de făcut, mi-a spus el. Foarte, foarte multe, de fapt.

– Poate că ar trebui să mai angajezi un Finisor, atunci, am spus eu. Ca să îl înlocuiască pe Herms.

– Nu vor mai fi alți Finisori, a răbufnit el.

– Ei bine, dacă asta este adevărat, o mărire de salariu ar fi foarte nimerită.

– Munca asta este pentru întregul Wormwood. Ar trebui să fii dispusă să o faci gratis.

– Deci tu ai renunțat la salariul tău, Domitar?

– O să îți înveți tu locul într-o lumină, femelă.

– Sper, am zis eu, apoi, mai încet, am adăugat: Atâta vreme cât nu este locul *acesta*.

– Aproape ai întârziat lumina asta, a observat el aspru.

– Am avut un motiv întemeiat, i-am răspuns.

– Nu îmi pot închipui ce motiv ar putea să fie întemeiat ca să întârzii la slujbă, mai ales în timpuri ca acestea de acum.

Am ezitat. În mod normal, nu împărtășeam informații personale cu Domitar.

– Starea părinților mei pare să se fi înrăutățit la Îngrijire, i-am spus eu.

Și-a plecat capul, ceea ce m-a surprins. Dar următoarele lui cuvinte m-au uimit de-a dreptul.

– Mă gândesc des la ei, Vega. Mă rog la Clopotniță pentru însănătoșirea lor. Au fost Wugi buni. Și fie ca Soarta să fie bună cu ei.

Când și-a ridicat privirea, am văzut ceva și mai șocant decât cuvintele lui.

Avea lacrimi în ochi. *Lacrimi în ochii lui Domitar?* Privirile ni s-au întâlnit preț de un moment înainte ca el să se întoarcă și să plece.

Am simțit pe cineva în spatele meu. O clipă m-am gândit că ar putea să fie Krone, venit să mă ducă la Valhall în ciuda asigurărilor lui Morrigone, dar era doar Dis Fidus.

– Este timpul să te întorci la lucru, Vega, a spus el încet.

Am dat din cap şi m-am întors la staţia mea de lucru. Trecând pe lângă biroul lui Domitar, am reuşit să îi văd silueta. Era aplecat peste biroul lui şi, dacă nu mă înşelau urechile, Wugul burduhănos plângea.

Restul fărâmelor mele de la Hornuri din ziua aceea au trecut ca într-o ceaţă. Trebuie să fi muncit din greu, pentru că atunci când clopotul de final a sunat, toate barele care mi se dăduseră de finisat stăteau încolăcite pe cărucior cu marginile sablate, suprafeţele netezite ca pielea unui pui de whist şi găurile necesare tăiate precis după instrucţiunile din pergament. M-am dus la vestiar, mi-am luat celelalte haine şi am ieşit pe uşă.

Dis Fidus a închis uşile în spatele meu şi am auzit încuietoarea lacătului răsucindu-se. Şi atunci m-am hotărât. Aveam să mă întorc în Hornuri. Mi-am amintit privelişte bătăliei feroce şi a torentului de sânge care mă luase pe sus. Îmi aminteam Wugul care ţipa de pe mânerul uşii. Şi, desigur, îmi aminteam de Jabbiţi.

Dar ceea ce-mi aminteam cel mai viu, atunci când plonjasem în abisul roşu, erau imaginile părinţilor mei. Trebuia să aflu ce se întâmplase cu ei. Nu puteam afla adevărul de la Îngrijire. Sau de la Consiliu. Wormwood nu era ceea ce părea să fie, asta o învăţasem forţat. Avea secrete, secrete pe care eram acum hotărâtă să le descopăr.

O fărâmă mai târziu, Dis Fidus a ieşit pe o uşă laterală şi s-a îndepărtat de mine pe o cărare. Puţin mai târziu, l-am văzut pe Domitar ieşind pe aceeaşi uşă. M-am pitit în iarba înaltă. Harry Doi m-a imitat. Odată ce Domitar nu s-a mai văzut, i-am spus lui Harry Doi:

– În regulă, mă întorc. Rămâi aici.

M-am ridicat şi am început să mă îndepărtez. Dar Harry Doi m-a urmat. Mi-am întins mâna.

– Rămâi aici, mă întorc.

Am început din nou să merg. Din nou, el m-a urmat.

– Harry Doi, i-am zis. Rămâi.

El doar a rânjit şi a dat din coadă, încă urmându-mă. Într-un final, am renunţat la încercările mele inutile. Se părea că aveam să o facem împreună.

Am intrat în Hornuri pe aceeași ușă ca și mai înainte. Harry Doi m-a urmat înăuntru. Nu am pierdut timpul și m-am îndreptat direct spre scări. Nu doream să fiu acolo după întuneric. M-am grăbit să urc scările cu Harry Doi imediat în spatele meu. Am găsit ușa care fusese dărâmată de Jabbiți. Era complet reparată. Am deschis-o și am intrat.

Am putut să văd ce căzuse pe mine și mi-am dat seama că obiectul era de fapt o armură. Acum era dreaptă și strălucitoare. Am reușit să o dau la o parte, scoțând din nou la iveală ușa cea mică. Harry Doi a început să mârâie când a văzut Wugul țipător de pe mâner, dar i-am spus să tacă și s-a supus de îndată. Am închis ușa în spatele nostru. În același timp, m-am pregătit ca acel perete de sânge să mă cuprindă din nou. Plănuisem deja să îl folosesc pe Destin ca să ajung la imaginile părinților mei din abis. Și nu intenționam ca eu și Harry să ne înecăm în cursul acestei încercări.

Dar nu mai era sânge.

Stând acolo, pereții cavernoși au dispărut și o groapă enormă a apărut chiar în fața mea.

M-am simțit amețită din cauza acestei transformări. Cum putea ceva care se aflase chiar acolo să nu mai fie acolo? Cum putea un lucru să se schimbe în altul? Hornurile fuseseră în mod clar altceva cu multe sesiuni în urmă. Acel loc avea ceva, o forță absolut străină mie și oricărui alt Wug. Ei bine, poate nu și lui Morrigone.

L-am privit pe Harry Doi. Nu mai rânjea și nu mai dădea din coadă. I-am atins capul și mi-am dat seama că era rece la atingere. Mi-am atins apoi brațul. Era de parcă tot sângele mi s-ar fi scurs din el.

Mi-am îndreptat umerii și am înaintat până la marginea gropii. M-am holbat în jos, incapabilă să înțeleg ce vedeam. Era de-a dreptul uimitor că simțeam cum mă clatin pe margine. Atunci l-am simțit pe Harry Doi înșfăcându-mă de manta și trăgându-mă de lângă margine înainte să cad.

M-am adunat și m-am apropiat din nou de groapă ca să mă holbez în ea. Ceea ce priveam mă umplea și de furie, și de lipsă de

speranță. Pentru că acolo se aflau toate lucrurile pe care le făcuseră Wugii care lucraseră la Hornuri. Pe cele de deasupra le-am recunoscut imediat – erau obiecte pe care eu le terminasem de curând: un sfeșnic de argint și o pereche de cupe de bronz. M-am așezat pe pământ cu capul învârtindu-mi-se, cu stomacul luând-o razna dintr-odată. Simțeam că îmi pierd mințile.

Cum ajunseseră acolo toate acele lucruri? Presupusesem întotdeauna că erau făcute pentru Wugii care le comandaseră. Eu nu îmi permiteam asemenea lucruri, dar alți Wugi și le permiteau. Erau făcute la comandă. Ele... Aici, gândurile mele idioate s-au oprit. Erau făcute ca să fie aruncate în acea groapă de acolo. Nu ieșiseră niciodată din Hornuri. Toată munca mea, întreaga mea existență de Wug adult, se afla în acea groapă.

Fără să mă gândesc, am izbit pământul cu mâna mea deja rănită, apoi am gemut de durere. Am apucat-o cu cealaltă mână și am strâns-o, încercând să opresc durerea. Dar ea doar s-a amplificat. Cât de năroadă puteam să fiu!

M-am aplecat și, folosindu-mă de mâna rănită, am ridicat o piatră albă aflată pe podea lângă groapă. Voiam să văd dacă puteam să o strâng în mână. Puteam, cu chiu, cu vai.

L-am privit pe Harry Doi, care se holba la mine cu o privire neajutorată, de parcă putea să îmi simtă fiecare gând dureros. Mi-a lins mâna, iar eu l-am mângâiat absentă pe cap.

Venisem acolo în căutare de răspunsuri cu privire la dispariția părinților mei. În schimb, descoperisem că întreaga mea viață de Finisoare fusese o minciună. Avalanșa de emoții era zdrobitoare, dar m-am luptat cu ea. Lucrasem la Hornuri, se pare, doar ca să am ce face și din niciun alt motiv. Dacă așa stăteau lucrurile, de ce era atât de important să fim ținuți ocupați?

M-am ridicat. Eram acolo. Găsisem groapa, dar trebuia să găsesc și mai multe. Mult mai multe.

– Să mergem, Harry Doi, i-am spus eu cu o voce hotărâtă.

Am înconjurat groapa și am pornit-o printr-un tunel aflat în partea cealaltă. Acesta se deschidea în cele din urmă într-o peșteră largă.

Am privit în jurul meu. Nu mai era alt tunel de ieșire. Erau doar pereți netezi, punctați cu pietre.

Frustrarea începea să fiarbă în mine și am strigat dintr-odată:

– Vreau răspunsuri. Și le vreau acum!

Imediat în stânga mea s-a pornit o mișcare. M-am întors în direcția aceea și am strigat:

– Cine-i acolo?

Am clipit când un mic glob de lumină a licărit în partea cea mai îndepărtată de mine a peșterii. Continuând să mă holbez, globul a crescut și s-a transformat într-o umbră. Și apoi umbra a devenit o mică ființă, ce ținea un felinar. S-a apropiat și s-a oprit în fața mea; eu am privit-o pe ea și ea m-a privit pe mine.

– Cine ești? am întrebat eu cu o voce tremurată.

– Eon, a venit răspunsul.

Purta o manta albastră și ducea într-una dintre mâini un baston de lemn cu vârf de alamă. Întrucât felinarul luminase ceva mai clar ființa numită Eon, am reușit să văd o față mică, ridată, în mod clar masculină. Ochii îi erau bulbucați și ocupau o parte mult prea mare a feței comparativ cu ce eram eu obișnuită. Urechile îi erau mici și, în loc să fie rotunde, erau ascuțite la vârf, ca acelea ale lui Harry Doi. Mâinile îi erau groase și grăsuțe, iar degetele scurte și curbate. Era desculț. Îi vedeam doar vârfurile degetelor de la picioare ieșindu-i de sub manta.

– *Ce* ești? l-am întrebat eu, întrucât în mod clar nu era un Pech, ca Nida, și nici nu semăna cu Duf Delphia.

Era aproape transparent, așa încât lumina părea să treacă prin el.

– Eu sunt Eon.

– Și ce faci aici, Eon?

– Aici sunt eu, a răspuns Eon.

Mi-am scuturat capul a uimire.

– Și unde suntem?

– Unde sunt eu, a răspuns el.

Mă simțeam din nou ametită. Părea că individul n-avea nimic de-a face cu rațiunea.

– Numele meu este Vega Jane, i-am spus rapid.

Mi-am întins mâna ca el să o scuture, dar m-am cutremurat de durere.

Eon mi-a privit mâna rănită, toată lovită, învinețită și sângerândă.

A arătat spre piatra albă pe care o țineam în mână.

– Flutură piatra peste mâna ta rănită și gândește-te la lucruri bune.

– Ce?

Eram din ce în ce mai convinsă că Eon era complet nebun.

– Flutură piatra peste mâna ta rănită și gândește-te la lucruri bune, a repetat el.

– Dece?

– Este Piatra Viperei. Îți poți da seama după gaura din ea.

Am privit piatra și, într-adevăr, avea o gaură mică în mijlocul ei. Pentru prima oară observam cât de strălucitor de albă era.

– Și ce face? am întrebat eu îngrijorată.

– Gândește-te doar la lucruri bune.

Am oftat și am făcut ce îmi ceruse Eon. Mâna mi s-a vindecat de îndată. Durerea dispăruse și nu mai aveam nicio urmă de sânge. M-am holbat la mână, uimită. Atât de uimită, că aproape am scăpat piatra din mână.

– Cum s-a întâmplat asta? am exclamat eu.

– Piatra Viperei are în ea sufletul unei vrăjitoare puternice.

M-am holbat la el fără expresie.

– O vrăjitoare?

– O ființă magică.

Eon și-a fixat ochii mari și bulbucați asupra mea.

– Cu puterea de a vindeca, după cum vezi și tu.

Mi-am privit din nou mâna și a trebuit să recunosc că avea dreptate. Am simțit un fior urcându-mi pe spinare, pentru că țineam în mână ceva ce putea vindeca răni doar cu o fluturare și o dorință. Dar nu știam de ce eram atât de uimită. Până la urmă, aveam un

lanț care îmi permitea să zbor. Aproape că mă înecasem într-un râu de sânge, pentru a dispărea apoi în mod misterios din acel loc, ajungând în afara lui. Începeam să îmi dau seama că Hornurile erau o clădire plină de secrete, puteri și mistere.

– Și, cu toate acestea, le lași pur și simplu să zacă pe-aici? l-am întrebat eu.

– E aici, e acolo. Uneori e peste tot, recită Eon. Uneori e pur și simplu unde ai nevoie de ea.

– Poate face orice? l-am întrebat eu entuziasmată. Să îți îndeplinească orice dorință?

Și-a scuturat capul.

– Poate îndeplini gândurile bune ale celui care o ține. Dacă ai fi tristă, te-ar face să te simți mai bine. Dacă ai crede că ai nevoie de puțin noroc, ai putea să ai parte de el. Are limitele ei însă.

– Ce limite? l-am întrebat curioasă.

– Nu trebuie niciodată să dorești răul cuiva cu Piatra Viperei. Nu numai că nu-ți va îndeplini dorința, dar te-ar aștepta consecințe teribile în urma unei asemenea încercări.

S-a oprit, m-a cercetat și a zis:

– Ești rănită des?

– Mai des decât aș vrea, de fapt, i-am răspuns eu scurt. Și ce faci tu aici?

– Rasa mea este păzitoarea timpului.

– Timpul nu are nevoie de paznici.

– Aș accepta acest răspuns de la cineva care nu și-a văzut trecutul sau viitorul dintr-o perspectivă diferită. Urmează-mă, Vega Jane.

Înainte să pot spune ceva, s-a întors și a înaintat încet prin tunel. L-am privit pe Harry Doi, care se uita și el la mine cu o expresie curioasă. Trecutul și viitorul meu?

Aflasem deja că trecutul meu era o minciună. Dacă puteam să-l văd în alt fel, aveam oare să aflu ceva util? Nu puteam răspunde cu siguranță. Dar știam că trebuie să încerc.

Am umblat multă vreme, până când am ajuns la capătul tunelului. Eon s-a oprit și s-a întors spre mine, arătând spre zid. M-am

uitat spre locul indicat de el, aşteptându-mă să văd doar piatră. În schimb, am văzut două porţi enorme de fier. Îi văzusem pe Dactili la Hornuri lucrând acel tip de fier, bătându-l cu ciocanele lor cât încă era lichid. Problema era că acea poartă părea să strălucească în continuare de la căldură. De fapt, părea atât de încinsă, că era de un roşu aprins.

– Este fierbinte? am întrebat eu, păstrând distanţa.

– Nu. De fapt, este rece la atingere. Poţi să te convingi singură.

Am atins-o precaută. *Era* rece.

Eon a ridicat două chei, pe care le scosese din buzunarul de la manta, şi mi le-a înmânat.

– Una te va duce în trecut şi cealaltă în viitor.

– Sunt din aur! am exclamat eu uimită.

Eon a dat din cap.

– Orice cheie folosită să deschidă ceva fermecat este făcută din aur.

Am zâmbit auzind această remarcă stranie.

– Asta-i regula?

– Este mai mult decât o simplă regulă, întrucât regulile pot fi schimbate. Este adevărul.

– Cred că înţeleg asta, am spus eu încet.

Eon şi-a privit cheile şi a zis:

– Atâtea evenimente fascinante care ar fi putut avea loc nu s-au mai întâmplat pentru că unora le-a lipsit curajul de a deschide o anumită uşă.

– Ei bine, uneori este mai inteligent să nu deschizi anumite uşi, am răspuns eu plină de energie. Apoi, am adăugat: Cum deosebeşti cheile? Care este trecutul şi care-i viitorul?

– Nu le poţi deosebi cu adevărat, răspunse Eon. Trebuie să rişti. Şi poţi alege doar una, trecut sau viitor.

– Şi dacă aleg trecutul în dauna viitorului?

– Atunci, vei vedea trecutul. Trecutul *tău*.

– Iar dacă aleg viitorul?

– Vei vedea ce se află în faţa ta.

– Nu sunt sigură că vreau să văd ce urmează pentru mine.

– Dar *trebuie* să alegi, a răspuns Eon cu fermitate.

M-am holbat la cele două chei. Erau identice. Dar se părea că, în funcție de alegerea mea, rezultatul avea să fie într-adevăr diferit.

– Chiar nu ai cum să le deosebești.

Își înălță capul mic.

– Ai vreo preferință?

Mă hotărâsem deja.

– Trecutul, am răspuns. Deși l-am trăit, am aflat recent că a rămas la fel de învolburat, de parcă nu l-aș fi trăit. Trebuie să-l înțeleg în întregime dacă e să am un viitor. Cel puțin asta cred eu.

Eon a reflectat la spusele mele.

– Atunci, Vega Jane, ți-aș spune că marea majoritate a celor care aleg ajung în viitor, pentru că se întorc aici și îmi povestesc experiențele lor.

– Dar dacă nu putem să le deosebim, cred că șansele sunt egale.

– Te pot sfătui doar să te uiți la chei și să vezi dacă nu simți cumva care este cea potrivită pentru tine, ținând cont de *tot* ce ți-am spus, sugeră Eon.

Am făcut câțiva pași în spate și am ținut ambele chei în palmă, una lângă alta. Erau identice, până la ultimul dinte. Apoi, ceva mi-a trecut prin minte. Ceva din cele spuse de Eon. Fusese un indiciu și trebuia să cred că fusese spus intenționat.

Exista o diferență infimă între cele două chei. Una avea mai multe zgârieturi negre decât cealaltă. Am privit porțile masive de fier. Lacătul avea o formă neregulată. Era dificil să introduci o cheie fără să îi zgârii fața înnegrită de fier. Eon îmi spusese că majoritatea celor care alegeau ajungeau în viitor. Așa că *acea* cheie fusese folosită de mai multe ori. Avea deci mai multe zgârieturi. Aveam răspunsul dorit.

Rânjind, i-am înapoiat cheia mai zgâriată lui Eon, care a băgat-o imediat în buzunar.

– Ai o minte bună, Vega Jane, a zis el, privind porțile și apoi pe mine. Și acum e timpul să pleci.

Inspirând adânc, m-am îndreptat spre poartă și m-am pregătit să introduc cheia. L-am privit din nou pe Eon.

– Cum anume se va întâmpla?

– Nu vei fi auzită și văzută și nu poți fi rănită. Și nici nu poți interveni în vreun fel în evenimentele la care vei fi martoră, indiferent ce s-ar întâmpla. Aceasta este legea timpului și nu poate fi evitată.

– Încă o întrebare. Cum mă întorc?

– Prin această poartă. Dar nu pierde timpul, Vega Jane. Și să nu te crezi nebună, chiar dacă ți se va părea că ai înnebunit.

Cu acest gând tulburător în minte, am inspirat adânc, căpătând forțe noi, și am introdus cheia în broască. I-am zâmbit plină de speranță lui Harry Doi și am deschis poarta.

VIGINTI DUO

Trecutul nu este niciodată trecut

Uşile s-au deschis larg şi Harry Doi şi cu mine am ieşit pur şi simplu pe ele. Totul era neclar, de parcă norii s-ar fi dezumflat şi ar fi căzut la pământ ca să se odihnească. Dacă urma să îmi văd trecutul, părea că avea să fie prin acest filtru de fum.

Strigătul m-a speriat. Eon nu îmi spusese clar că aveam să aud lucruri, deşi bănuiam că el presupusese că ştiam că voi auzi. Evident, în trecut, oamenii vorbeau în continuare şi lucrurile scoteau în continuare zgomote. Dar era ceva la acel strigăt care îmi părea ciudat de cunoscut. M-am grăbit, folosindu-mă de mâini pentru a alunga ceaţa, deşi nu făceam altceva decât să fac lucrurile tot mai neclare. Apoi am ajuns la un luminiş în ceaţă şi m-am oprit. Gura mea a făcut o grimasă.

Eram înapoi la vechea mea casă. Iar scena pe care o priveam era remarcabilă. O mai văzusem, doar că eram foarte mică şi nu mi-o mai aminteam. Presupun că asta dorise Eon să spună. Doar fiindcă trăiseşi ceva nu însemna că îi înţelegeai adevărata semnificaţie sau măcar că îţi aminteai detaliile în mod corect.

Am îngenuncheat lângă tatăl meu, în timp ce acesta se agita deasupra micului pat. Pe pat se afla mama. Arăta palidă şi obosită, iar părul îi era lipit de cap. O femelă îmbrăcată cu o manta albă şi o pălărie înaltă stătea lângă tatăl meu. Am recunoscut-o ca fiind Asistenta care ajuta la naşterea Wugilor.

Mama strângea în braţe un mic ghemotoc. Puteam să văd doar capul mic şi părul negru şi subţire al fratelui meu John. Plânsetul venise de la el. Eu şi John împărtăşeam lumina de naştere, aşa că de aici am ştiut că aveam exact trei sesiuni. Când mi-am ridicat privirea, am fost speriată să mă văd pe mine mai mică, uitându-mă pe furiş în odaie din prag.

Eram mult mai scundă şi aveam părul mai scurt. Dar eram tot slăbănoagă, iar muşchii viguroşi pe care îi posedam acum nu erau încă evidenţi. Zâmbeam în timp ce mă holbam la frăţiorul meu. Existau în acel zâmbet o inocenţă şi o speranţă care mă făceau să plâng. Şi totuşi, doi membri ai familiei mele nu mai erau. Trei, dacă număram şi faptul că John era acum la Morrigone. În principiu, doar eu mai rămăsesem.

Tatăl meu s-a ridicat, zâmbind radios mai întâi spre John şi apoi spre fetiţa cea mică, adică spre mine. A bătut din palme şi, ca la comandă, am fugit şi i-am sărit în braţe.

Am rămas cu gura căscată. Uitasem că făceam asta când eram mică. Tata m-a îmbrăţişat şi apoi m-a ţinut suficient de jos ca să îl văd pe John de aproape. I-am atins mâna micuţă. El a scos un râgâit, iar eu am tresărit şi am chicotit.

Cu o durere bruscă, mi-am dat seama cât de mult trecuse de când nu mai râsesem aşa. Avusesem tot mai puţine motive să râd pe măsură ce sesiunile mele treceau una după cealaltă. Am privit-o ultima pe mama. Helen Jane era frumoasă, în ciuda calvarului de a da naştere celui care avea să devină cel mai deştept Wug din Wormwood. Ştiam de la Eon că nu putea să mă vadă, dar m-am apropiat şi am îngenunchiat lângă pat. Mi-am întins mâna şi am atins-o. Ei bine, nu tocmai, pentru că mâna mea doar a trecut prin imaginea ei. I-am atins pe John şi pe tatăl meu cu acelaşi rezultat. Nu erau chiar cu mine, desigur, sau eu cu ei. Dar erau suficient de reali.

Mi-am simţit buzele începând să freamăte, iar inima mi-a zvâcnit feroce. Trecuse atât de multă vreme de când fusesem o familie, că aproape uitasem bucuria de a avea una. Toate acele momente,

mici și mari, pe care le luasem de bune în timp ce se petreceau, fără îndoială potențate de siguranța că aveau să urmeze altele similare...

Dar astfel de momente înduioșătoare și memorabile în viață nu sunt făgăduite nimănui. Vin și pleacă și trebuie să fii conștient că nu există garanții că se vor întoarce. Gândul la ceea ce pierdusem mă făcea să tremur.

Ceața a apărut apoi din nou și o imagine nouă a luat locul celei vechi.

Fugeau tare, femela puțin înaintea masculului. Și eu am fugit, ca să îi ajung prin ceața care devenise acum lumea mea. Copacii urcau spre cer, deși nu erau atât de înalți pe cât eram obișnuită în prezent. Ajungându-i din urmă, i-am văzut mai clar. Femela avea poate patru sesiuni. Masculul trebuie să fi fost cu două sesiuni mai mare. Știam că masculul și femela erau Delph și cu mine.

Delph era înalt pentru vârsta lui, la fel ca mine. Nu avea încă părul lung. Săriră peste un pârâu îngust și aterizară pe partea opusă, râzând și împingându-se. Fața lui Delph era însuflețită, iar ochii îi erau plini de perspectiva sesiunilor ce aveau să vină. Puteam să jur că nu mai ținusem minte acea parte a vieții mele până acum.

Apoi mi-am dat seama că Delph avea să vadă Evenimentul bunicului în acea sesiune și că nu avea să mai fie la fel. Și nici eu. Poate de aceea îl alungasem din memorie, pentru că era atât de legat de acel moment teribil. Îmi doream să-l strig, să îl avertizez cu privire la ceea ce avea să urmeze, dar nu puteam. Nu avea rost să încerc, pentru că nu mă puteau auzi.

Imaginea a dispărut și m-am găsit apoi pe Terenul Sacru, acolo unde Wugii care muriseră erau băgați în pământ. Mă holbam la gaura din pământ, în timp ce cutia cu bunica mea Calliope era coborâtă în ea. Alți Wugi stăteau solemni in jurul nostru. Momentele nu erau în ordine, pentru că ea murise de boală după nașterea lui John, însă înainte ca eu și Delph să fugim printre copaci.

Și apoi, mi-a venit ideea. Faptul că bunica mea, Calliope, era îngropată însemna că bunicul Virgil era acolo. L-am găsit în mulțimea

de Wugi, în ceea ce acum îmi aminteam că fusese o lumină mizerabil de rece, plină de burniță și fără vreo urmă de căldură a soarelui.

Era înalt, dar părea lăsat de spate. Nu era atât de bătrân, dar părea îmbătrânit. Calliope și cu el fuseseră împreună atâtea sesiuni, încât, atunci când ea îl părăsise, bunicul devenise mult mai mărunțel decât fusese. Tata stătea lângă el, cu mâna pe umărul lui Virgil. Mama, ținându-l în brațe pe noul meu frate, stătea lângă ei. Iar fetița cea mică, respectiv eu, ținea cealaltă mână a bunicului.

Am venit lângă Virgil și am ridicat privirea. Era dureros să îi privesc suferința, imprimată atât de adânc pe trăsăturile feței. Așa cum simțisem și când îl văzusem pe fratele meu născându-se, aveam din nou acel sentiment de pierdere. Eram foarte mică atunci când bunicul dispăruse. Mi-aș fi putut petrece mult mai mult timp cu el. Ar fi *trebuit* să îmi petrec mai mult timp cu el. Dar mi se furase această oportunitate. M-am întristat mai mult ca niciodată.

La finalul unei vieți de lumini și nopți, se părea că familia era singurul lucru care conta cu adevărat. Și totuși, câți dintre noi apreciau cu adevărat importanța ei, înainte de a rămâne fără suflare? Pierdeam tot timpul membri ai familiei și îi jeleam și îi îngropam, apoi ni-i aminteam. Nu ar fi fost mai bine să îi sărbătorim cât încă mai erau în viață, mai mult decât atunci când nu mai erau cu noi?

Mi-am dus mâna la ochi și am izbucnit în plâns. Corpul mi s-a cutremurat și l-am simțit pe Harry Doi lângă mine, de parcă m-ar fi susținut.

După ce mi-am revenit, privirea mi s-a fixat asupra inelului de pe mâna bunicului. Același inel care fusese găsit în bordeiul lui Quentin. Am privit dosul mâinii bunicului meu și am văzut același desen schițat acolo, cu cele trei cârlige conectate. Nu aveam nicio idee despre ce însemnau sau de ce avea un asemenea inel sau un astfel de semn. Dar devenea tot mai evident că erau multe lucruri pe care nu le știam despre familia mea. Și era clar că acele mistere trebuiau rezolvate de mine, dacă era să aflu adevărul. Despre familia mea. Despre Wormwood. Chiar și despre mine.

Aveam bățul meu cu cerneală în buzunar și l-am folosit ca să-mi desenez trei cârlige legate pe dosul mâinii.

Mulțimea de Wugi era mare. Nu eram surprinsă de mărimea ei. Calliope fusese iubită în Wormwood. În fața mulțimii am văzut un tânăr Ezekiel și, lângă el, pe Thansius, extrem de mare și de solid. Nu se schimbase deloc. Dar m-am speriat văzând-o pe Morrigone în spatele mulțimii. Era cu multe sesiuni mai tânără în acel moment, dar și ea arăta aproape la fel ca acum.

Eram pe punctul de a mă apropia de ea, când ceața m-a învăluit din nou. Era frustrant, dar nu aveam o altă opțiune în afara aceleia de a merge mai departe.

Și atunci am auzit țipătul. Când ceața a dispărut din nou, l-am văzut pe Delph. Părea de aceeași vârstă ca în ultima mea amintire, ceea ce însemna că era tot în preajma Evenimentului bunicului.

Fugea pe un drum pietruit, care îmi păru dintr-odată cunoscut. Am privit în față și am văzut porțile cu M-ul cel mare pe ele. Delph fugea spre casa lui Morrigone. În timp ce îl priveam, el s-a uitat în spate îngrozit și apoi a trecut pe lângă mine. Atunci mi-am dat seama ce se întâmpla. Atunci am văzut-o. Sau mai degrabă m-am văzut pe mine.

Stăteam pe alee holbându-mă la Delph. Aveam doar patru sesiuni. Am recunoscut păpușica pe care o duceam cu mine. Fusese un cadou de la mama pentru cea de-a patra aniversare a nașterii mele și arăta în continuare nouă. Spre șocul meu, eu, copilă încă, începusem să pășesc pe cărarea ce ducea spre porțile cele mari. Acestea se deschiseră la apropierea mea. Harry Doi sărea și mârâia în jurul picioarelor mele, în timp ce eu o urmam pe copilă spre terenul casei lui Morrigone. Am ajuns la ușa cea mare din lemn. Era întredeschisă. Am auzit sunete venind dinăuntru, dar nu mi-am putut da seama ce erau. M-am apropiat, așa cum a făcut și copila.

Dintr-odată, ușa s-a dat într-o parte și acolo am văzut-o pe Morrigone, cu părul ei roșu și strălucitor și cu hainele răvășite. Dar ceea ce mă atrăgea la ea erau ochii. Erau ochii unei femele care își pierduse mințile.

Morrigone m-a văzut pe mine, cea mică, stând acolo şi strângând păpuşa. A făcut un pas în faţă. Apoi a urmat o lumină albastră orbitoare, după care am mai auzit un ţipăt. Şi apoi o bufnitură. Am închis ochii. Când i-am redeschis, ceaţa mă învăluise din nou.

M-am aşezat în fund şi m-am prins de cap, în timp ce Harry Doi dansa şi ţopăia în jurul meu. Lumina albastră păru să îmi sfredelească ochii. Nu puteam scăpa de imaginea aceea. Morrigone, nebună. Şi apoi, ţipătul. Şi bufnitura. Eu, cea tânără, căzusem cumva? Ce îmi făcuse Morrigone?

M-am ridicat în picioare, care îmi tremurau. Nu mă mai simţisem niciodată atât de ameţită şi asta era relevant, pentru că multe lucruri din viaţa mea mă ameţiseră recent. Mă întrebam unde aveam să mai ajungem eu şi Harry Doi. Chiar obosisem un pic să cutreier trecutul, dar - trebuia să recunosc - aflasem multe lucruri pe care ar fi trebuit să le ştiu deja.

Acel gând mi-a dispărut din minte când am simţit lovitura şi am fost răsturnată pe spate.

VIGINTI TRES

Cine trebuie să supraviețuiască?

M-am lovit puternic de pământ şi m-am rostogolit de două ori, din cauza forței a ceea ce mă lovise. Am încercat să mă ridic, dar ceva mă ținea la pământ. Când mi-am înălțat privirea, l-am văzut pe Harry Doi cu labele pe umerii mei. Era surprinzător de puternic.

Am reuşit, în sfârşit, să îl dau de pe mine şi să mă ridic. Câmpul era mult mai mare decât terenul de Duel din Wormwood, dar nu vedeam nimic care să mă fi doborât. Raze de lumină zburau dintr-o parte în alta, împrăştiind scântei şi diverse culori. La început, totul arăta cu adevărat frumos şi cumva melodios, deşi nu se auzea niciun sunet. Apoi, o rază argintie de lumină lovi una dintre urmele pe care le văzusem fugind pe cer, provocând o explozie uriaşă. Un moment mai târziu, un corp căzu din ceruri, lovind pământul la mai puțin de doi metri de locul în care mă aflam.

Am strigat şi m-am ridicat în picioare. Harry Doi lătra şi sărea pe lângă mine. M-am holbat la corp. Era înnegrit şi unele părți din el fuseseră retezate, dar puteam să-i văd fața cu barbă, casca de metal şi platoşa. Era lichid peste tot, ca sângele, dar în loc să fie roşu, era de un verde strălucitor cum nu mai văzusem niciodată. Am țipat din nou şi asta a părut să îl trezească. Un moment s-a holbat la mine cu singurul ochi pe care îl mai avea. Apoi a oftat adânc, ochiul i s-a închis şi a murit chiar acolo, în fața mea.

M-am îndepărtat îngrozită până când l-am auzit pe Harry Doi urlând. M-am întors la timp ca să văd armăsarul gonind spre mine. Mărimea lui l-ar fi făcut de râs pe oricare dintre slepii lui Thansius. Şi pe el se afla o siluetă înaltă, subţire, îmbrăcată în zale, purtând o cască completă de metal, cu scut pentru faţă. Se îndrepta direct spre mine. Dar când şi-a ridicat viziera de pe chip, am observat cu uimire că era o femelă. Am reuşit să îi văd doar câteva dintre trăsături, pentru că acea cască îi acoperea cea mai mare parte a feţei, chiar cu viziera ridicată.

Şi-a ridicat un braţ. În mâna ei înmănuşată se afla o suliţă lungă, aurită. Ţintind în timp ce călărea, a aruncat-o drept spre mine. Doar că nu m-a lovit. Arma a zburat la doi metri pe deasupra capului meu şi m-am întors la timp ca să o văd înfigându-se în pieptul unui mascul uriaş, exact când acesta se repezea spre mine pe un alt armăsar imens. A urmat o explozie în cer, aşa cum mai auzisem doar în nopţile furtunoase, apoi individul pur şi simplu a dispărut într-un nor de praf negru şi foc roşu.

Suliţa a ieşit din bila de foc, s-a întors în aer şi a zburat direct în mâna femelei care o aruncase. Doar că acum aceasta era chiar deasupra mea. Mi-am acoperit capul şi am aşteptat să fiu călcată. Când mi-am ridicat privirea, nu am văzut decât burta armăsarului săltându-se în aer, purtat de aripile ce păreau să îi fi răsărit din lateral. S-a înălţat spre cer şi l-am privit fascinată, în timp ce călăreaţa începuse să se lupte cu o altă siluetă, cocoţată pe o creatură înaripată ce se asemăna cu un adar, dar de trei ori mai mare.

Oriunde m-aş fi uitat, ceva ataca altceva. Din aer şi pe pământ, fascicule puternice de lumină izbucneau la viteze de neimaginat. Dacă lumina reuşea să îşi lovească ţinta, aceasta pur şi simplu exploda. Dacă o rata şi lovea pământul, forţa de impact mă ridica de la sol. E suficient să spun că eram ridicată la fiecare fărâmă.

Apoi mi-a trecut prin minte că scena era aproape similară cu aceea pe care o văzusem pe peretele din cavernă la Hornuri, înainte

ca râul de sânge aproape să mă prăvălească spre pieire. O mare bătălie se desfășura și eu eram chiar în mijlocul ei.

Privind, am observat că bătălia de la sol se liniștise pe moment. Am profitat de ocazie ca să fug, cu Harry Doi în fața mea. Eon îmi spusese că nu pot fi văzută sau auzită sau probabil atinsă. Ei bine, fusesem culcată la pământ și aproape zdrobită. Știam că, dacă rămâneam acolo, aveam să mor. O rază argintie a ricoșat de pe un bolovan, lovind pământul la doar cinci metri de mine. Am fost aruncată în aer și, în cădere, m-am lovit puternic de ceva. Când m-am rostogolit, am văzut că acel ceva era un corp. Era călăreața în zale, învingătoarea masculului care pornise spre mine.

Era evident că fusese doborâtă din cer. Dar pe când încercam să mă ridic, mâna ei s-a întins și mi-a prins brațul. O senzație stranie, aproape înfricoșătoare mi-a străbătut întregul trup la atingerea ei. Mintea mi s-a întunecat. Am simțit frig, apoi căldură și apoi din nou frig. Un moment mai târziu, mintea mi s-a limpezit, dar mă simțeam la fel de grea ca o creta. Nu păream capabilă să mă mișc.

– Așteaptă, a spus ea pe nerăsuflate. Te rog, așteaptă.

Când mi-am coborât privirea spre ea, și-a atins lateralul căștii. Am avut nevoie de un moment ca să înțeleg ce voia. Am ridicat-o cu atenție și părul roșu și lung i s-a revărsat peste umerii de metal. Acum puteam să îi văd fața în întregime și trăsăturile îi erau frumoase. Holbându-mă la ea, eram sigură că o mai văzusem undeva înainte. Apoi, privirea mi-a coborât și mai jos și am observat gaura din armura ei, exact în mijlocul pieptului. Sânge roșu întocmai ca al meu șiroia din rana aceea. Era pe moarte.

Mi-a venit o idee. Am scos Piatra Viperei și am fluturat-o prin fața rănii, dorindu-mi ca ea să se vindece. Dar nimic nu s-a întâmplat. Apoi am înțeles. Eram în trecut. Femela murise cu mult timp în urmă. Nu puteam schimba asta.

Am pus încet Piatra la locul ei și am privit trupul. Era înaltă, chiar mai înaltă decât mine și chiar mai subțire, dacă asta era posibil. Dar simțisem o putere imensă în felul în care mă prinsese de

braţ. Şi trebuia să fi fost extraordinar de puternică pentru a folosi suliţa în felul în care o făcuse ea şi pentru a purta acea cămaşă de zale în timp ce călărea.

Suliţa! Era întinsă alături de femelă. M-am aplecat spre ea. Dar când eram pe punctul să o apuc, femela a vorbit din nou.

– Nu, aşteaptă, a spus ea gâfâind, dar cu o notă de avertizare în ton.

S-a chinuit puţin şi şi-a întins mâna dreaptă. Era acoperită cu o mănuşă făcută dintr-un material argintiu strălucitor.

– Ia... asta... mai întâi, a zis ea, fiecare cuvânt fiind urmat de o respiraţie şuierată.

Am ezitat, dar doar un moment, în timp ce bătălia se desfăşura cu o intensitate feroce în jurul nostru. I-am scos mănuşa şi mi-am pus-o pe propria mână. Arăta a metal, dar era moale ca pielea.

S-a lăsat din nou la pământ.

– Acum, a spus ea gâfâind.

M-am întins şi am ridicat suliţa. Era mai uşoară decât părea.

– Elementalul, a zis ea pe un ton atât de scăzut, încât a trebuit să mă aplec spre ea ca să aud ce spune.

– Ce anume?

– Elementalul. Ia-l.

A inspirat îndelung şi cumva bolborosit, respiraţie ce ştiam că-i puncta sfârşitul vieţii.

– Când nu vei avea... alţi prieteni. .. va fi acolo... pentru tine.

Nu mă puteam gândi în ce mod putea o suliţă să îţi fie prietenă.

– Cine eşti? am întrebat-o. Cu cine te lupţi?

Când era pe punctul să spună ceva, s-a auzit un sunet care a scuturat pământul. Când mi-am ridicat privirea, am văzut, spre groaza mea, că pe câmpul de luptă înaintau trei creaturi uriaşe, fiecare înaltă de cel puţin şase metri, cu corpuri musculoase şi capete mici. Apucau armăsari zburători şi călăreţi direct din aer şi îi zdrobeau în mâinile lor, din fugă.

Am privit din nou spre femela muribundă care îmi apucase mantaua.

– Fugi!

– Dar...

– Acum.

Și ceea ce spuse după aceea mă șocă mai mult decât orice altceva din viața mea.

A inspirat înfiorată, mi-a apucat capul și m-a tras atât de aproape, încât am putut să îi văd ochii extrem de albaștri, care făceau culoarea cerului să pară nesemnificativă. Acei ochi mă sfredeleau.

– Trebuie să supraviețuiești, Vega Jane.

S-a scuturat violent și mâna i-a căzut inertă. Ochii i-au înghețat în timp ce se uita în sus.

Se dusese.

M-am holbat la ea. Îmi spusese Vega Jane. Știa cine sunt. Dar cine era ea? Și cum de îmi știuse numele?

Când i-am privit mâna dreaptă, inima mi s-a oprit dintr-odată. Pe unul dintre degete avea un inel, cu aceleași trei cârlige pe care le avea și bunicul pe mână. Am întins mâna să îl ating. Și apoi să îl iau. Dar nu voia să iasă. Ar fi trebuit să-i tai degetul ca să plec cu inelul. Și nu puteam să fac asta, nu unei războinice atât de curajoase care îmi salvase viața.

Am avut nevoie de un moment ca să îi închid ochii, să apuc Elementalul, să il ridic pe Harry Doi cu mâna liberă, să privesc înapoi spre giganții ai căror pași străbăteau mai mulți metri deodată și să fug ca să-mi salvez viața.

Giganții erau acum punctul central al bătăliei, care continua și pe pământ, și în aer.

Întorcându-mă să văd cât de mult se apropiaseră, am zărit un călăreț lăsându-se jos pe armăsarul său, mânuind o sabie aproape la fel de lungă ca mine. S-a aplecat sub brațele întinse ale unuia dintre giganți și, folosind ambele mâini, a lovit cu sabia cea mare cu o forță incredibilă, zburând de pe umeri capul gigantului.

– la de aici, Colos ticălos, a urlat el înainte să scape în siguranţă împreună cu armăsarul său.

Un Colos? Ce mama naibii este un Colos?

Dar când Colosul a căzut, a devenit imediat evident că avea să se prăbuşească direct peste mine. Şi am estimat că avea aproape patru tone, aşa încât probabil că nu avea să mai rămână nimic din Harry Doi şi din mine.

Am fugit cum nu mai fugisem vreodată, chiar în timp ce vedeam umbra Colosului blocând lumina soarelui şi întinzându-se metri buni în faţa mea. Nu aveam să reuşesc, nu cărând şi Elementalul, şi pe Harry Doi. Şi nu eram dispusă să îi sacrific pe niciunul dintre ei.

Şi apoi mi-a venit ideea.

– Mare tembelă eşti, mi-am spus.

În timp ce umbra Colosului mă cuprindea, m-am ridicat de la pământ şi am zburat direct în faţă, doar un metru în aer. Aveam nevoie de distanţă acum, nu de înălţime. Mi-am închis ochii pe jumătate, pentru că în continuare nu eram sigură că aveam să reuşesc să mă strecor. Bubuitura asurzitoare care a avut loc exact în spatele meu m-a silit să îmi deschid ochii. Am privit înapoi. Colosul mort mă ratase cu doar jumătate de metru.

M-am înălţat spre cer, dar asta m-a făcut doar o ţintă mai uşoară. Fulgere de lumină veneau spre mine din toate direcţiile. Harry Doi lătra şi muşca spre ele, de parcă dinţii lui ar fi putut să învingă ameninţarea adusă de acele fulgere. M-am folosit de singura unealtă disponibilă, Elementalul. Nu l-am aruncat, pentru că nu eram antrenată să ţintesc din zbor. Mai degrabă l-am folosit ca pe un scut. Nu ştiam dacă avea să blocheze luminile ce veneau spre mine, dar am aflat asta destul de rapid.

Asta făcea. Luminile ricoşau din el. Un jet albastru reflectat doborî un călăreţ de pe armăsarul lui. O lumină violetă îl lovi direct în piept pe unul dintre Coloşii rămaşi, făcându-l să se lase în genunchi şi să cadă cu faţa la pământ, forţa impactului făcând o groapă

adâncă de trei metri în pământ și zdrobind un călăreț și armăsarul de sub el.

Nu știam decât că voiam să plec naibii de acolo. Dar ca să fac asta, trebuia să găsesc porțile. Și nu aveam nicio idee unde erau.

Zburând, am privit în fața mea și mi-am văzut propria moarte năpustindu-se spre mine. Erau șase unul lângă altul. Toți masculi uriași purtând zale. Călăreau armăsari care în lățime erau cât mine în înălțime și toți aveau săbiile ridicate în mâini. Dar nu au așteptat să fie suficient de aproape ca să mă lovească, ci le-au coborât într-o mișcare de retezare și din fiecare dintre ele au ieșit fulgere de lumină albă. Am strâns Elementalul așa cum o văzusem făcând pe femela moartă. În capul meu știam ce voiam ca el să facă, dar nu aveam nicio idee despre cum să o fac să se întâmple.

Am lansat Elementalul cu toată forța mea, dar nu l-am aruncat direct spre fulgerele de lumină. L-am aruncat la dreapta lor cu tot efectul de rotire pe care eram capabilă să îl imprim. Sulița s-a întors spre stânga, a prins viteză și a traversat cerul. A lovit primul fulger alb, apoi pe al doilea, pe al treilea și pe ultimele trei. Le-a făcut să ricoșeze și să o ia înapoi, ca o minge aruncată într-un perete.

Când fulgerele respinse au lovit zidul de călăreți și armăsarii lor, s-a auzit cea mai puternică explozie de până atunci de pe câmpul de bătălie, chiar mai puternică decât căderea primului Colos. Harry Doi și cu mine am fost dați peste cap și loviți de val după val de unde de șoc. Când fumul și focul au dispărut, călăreții și armăsarii lor imenși dispăruseră. Nu m-am bucurat prea mult de victoria mea imprevizibilă. M-am îndreptat la timp și am prins Elementalul în mâna cu mănușă, când acesta și-a încheiat rotația și a revenit la mine.

Privind pământul, le-am văzut într-o vale la kilometri depărtare, parțial ascunse de o mare de ceață. Dar pentru mine erau inconfundabile: porțile roșii. Am intrat în picaj. Trebuia să o fac. Întrucât un nou pericol apăruse din cer. Exact în spatele meu se afla o creatură pe care puteam să o descriu doar ca pe un Jabbit cu aripi. Și,

dacă era posibil, creatura cea scârboasă era şi mai înfricoşătoare decât echivalentul său terestru. Mai mult, oricât de rapid puteam eu să zbor, Jabbitul înaripat zbura şi mai repede.

Am privit Elementalul, ştiind că nu puteam să-l arunc aşa cum o făcuse femela acoperită cu zale. Dar ea spusese că, atunci când nu aveam prieteni, avea să fie acolo pentru mine. Ei bine, se spune că prietenii ştiu să asculte. Am privit Jabbitul. Acum ori niciodată, mi-am spus.

M-am învârtit în aer, m-am întors cu faţa spre Jabbit şi am aruncat Elementalul. În mintea mea, avea să zboare drept spre ţintă.

Jabbitul a explodat şi Elementalul a urmat o traiectorie graţioasă înapoi spre mâna mea înmănuşată. Am aterizat, l-am lăsat jos pe Harry Doi şi am fugit cu toată forţa spre porţi. Îmi ajunsese trecutul... De îndată ce am depăşit porţile, totul a devenit negru.

Ştiam unde eram. Puteam să simt iarba în jurul meu. Am auzit schelălăielile lui Harry Doi, impactul celor patru labe pe pământul de lângă mine. O parte din mine dorea să rămână întinsă acolo, cu ochii închişi, pentru tot restul sesiunilor mele. Dar m-am ridicat încet şi mi-am deschis ochii. Hornurile se vedeau în depărtare. Am privit cerul. Timpul nu trecuse aproape deloc. Era în continuare lumină, deşi mai întunecată cu fiecare fărâmă. Singurele lucruri care îmi arătau că nu îmi imaginasem cele întâmplate erau mănuşa de pe mână şi Elementalul strâns în ea.

Şi umflătura din buzunarul de la manta, unde era Piatra Viperei.

M-am ridicat şi am strâns mai tare Elementalul. Ce aveam să fac cu lucrul acela? Era la fel de înalt ca mine. Nu-l puteam căra prin Wormwood. Nici să-l ascund nu puteam.

Şi, de parcă mi-ar fi citi gândurile, acesta s-a micşorat de îndată până la mărimea unui băţ cu cerneală. M-am holbat la el, uimită. Şi totuşi, începeam să mă obişnuiesc cu lucrurile inexplicabile care păreau să se înmulţească.

Mi-a trecut prin minte că nu mă mai întorsesem la Eon, deşi zisese că asta făceau călătorii în timp. Dar, după cum spusese, nu trebuia

nici să fiu văzută, auzită sau rănită în timp ce călătoream prin timp. Mi-am privit arsura de pe braț. Ei bine, fusesem văzută, auzită, rănită și aproape ucisă. Mi-am atins arsura și durerea mi-a țâșnit de-a lungul brațului.

– Hei, Eon, am strigat eu în aer. Trebuie să regândești regulile timpului. Cam scârțâie.

Am scos Piatra, am fluturat-o pe deasupra rănii și m-am gândit la lucruri bune. Durerea a mai cedat, dar rana nu s-a vindecat în totalitate. Am oftat resemnată și am băgat Piatra la loc.

– Normal, mi-am spus. Cred că este o arsură din trecut și Piatra nu o poate vindeca. Mulțumesc, Eon.

Am pornit gândindu-mă la atâtea lucruri, că într-un final n-am mai putut gândi deloc. Îmi părea că în orice moment capul avea să îmi explodeze.

La naiba, Vega! Mama naibii!

VIGINTI QUATTUOUR

Secrete

Mi-am petrecut următoarele câteva nopți exersându-mi zborul cu Destin și aruncarea Elementalului. În timpul luminilor, am ascuns Piatra Viperei și Elementalul sub câteva scânduri din bârlogul meu. Destin îmi rămânea mereu la brâu. Nici nu-mi trecea prin minte să îl scot pentru că nu știam niciodată când trebuia să mă înalț spre cer ca să îmi salvez pielea.

Următoarea lumină, pe când mă duceam pe cărarea din pădure spre Hornuri, am dat nas în nas cu Non și cu platoșa lui de fier. Am privit în spatele lui și acolo se afla Nida, care nu mai păzea Valhallul. Prizonierii fuseseră eliberați și apoi obligați să ajute la construirea Zidului. Dar Nida avea shuckul în spatele lui și marea bestie mârâia și scrâșnea din fălcile sale imense.

Harry Doi a început și el să scrâșnească din fălci și să mârâie. Câinele meu devenise surprinzător de rapid de când îl adoptasem. Avea pieptul, gâtul și picioarele groase și puternice. I-am pus o mână în față și Harry Doi s-a lăsat imediat jos și a tăcut.

Non și Nida la un loc erau suficient de răi. Dar lângă Nida era Cletus Loon, cu morta lui și cu un rânjet răuvoitor.

Non și-a întins mâna.

– Pergamentul de trecere.

I l-am dat. L-a privit și apoi mi l-a înapoiat. Aplecându-se, mi-a zis:

– Ce faci, femelă?

– Mă duc la copacul meu să-mi mănânc prima masă, i-am răspuns, ridicându-mi cutia de tablă. Ai vrea să vezi?

N-ar fi trebuit să fac această ofertă pentru că el mi-a luat cutia și a deschis-o.

– Ai niște lucruri bune aici, a zis el.

A scos un ou fiert, l-a băgat în gură și l-a înghițit. În următorul moment, era la pământ ținându-se de burtă, pentru că acela era locul în care îl lovisem.

Non mi-a apucat brațul ca să mă țină.

– Nu îngăduim așa ceva.

– Tocmai mi-a furat mâncarea, am strigat eu.

Cletus s-a ridicat în picioare, părând să-și îndrepte morta spre mine. Dar Nida l-a lovit peste cap și l-a trimis din nou la pământ. Nida nu spunea niciodată prea multe, dar când te lovea, o simțeai din plin. Întins la pământ, Cletus a gemut de durere și s-a apucat de cap.

– De ce-ai făcut asta?

– Calmează-te, Loon, l-a sfătuit Non. Sau va pune shuckul pe tine și atunci o să te rogi să te lovească în cap, pentru că shuckul nu lovește, te mușcă.

Cletus s-a ridicat, rușinat și cu obrajii roșii. Nu-mi părea rău pentru el. Nu-mi păsa de Cletus. Am răbufnit:

– O să vin să-ți iau oul din porția de mâncare de la Loons.

– Pe naiba o s-o faci, a răspuns el. Îl testam doar, ca să văd dacă nu era ceva interzis în el.

Mi-am scos cuțitașul și am zâmbit răutăcios.

– Atunci, vrei să verific și eu burta ta, ca să ne asigurăm?

Cletus a sărit în spate, s-a împiedicat și a căzut în cap. Non s-a cutremurat de râs, iar shuckul a început să mormăie la acest zgomot neașteptat, însă Nida l-a ținut în lanț. Mi-am apucat cutia din locul unde o scăpase Cletus.

Non m-a prins de braț și s-a aplecat spre mine.

– O lovitură norocoasă nu înseamnă nimic, femelă, mi-a şoptit el în ureche.

Am privit urma pe care i-o făcusem în platoşă, dar n-am spus nimic. A continuat:

– Krone mi-a spus cum stau lucrurile. Tu şi Morrigone. Nu va fi mereu aici ca să te protejeze.

Mi-am eliberat mâna. În jurul brâului îl simţeam pe Destin fierbinte ca focul.

– N-am avut nevoie de ea ca să fac *asta*, nu? i-am răspuns eu, arătând spre urma din platoşă.

Înainte să mai poată spune ceva, am pornit pe drumul meu. Nu-mi plăcea să fiu oprită de Wugi cu morte. Nu-mi plăcea să fiu tratată cu forţa şi să-mi fie mâncată mâncarea. Nu-mi plăcea că ticălosul de Non mă ameninţa. Dar se părea că aşa avea să fie Wormwoodul de atunci înainte.

Am ajuns la copac, am cercetat cu atenţie ca să văd dacă nu mă priveşte cineva, l-am ridicat pe Harry Doi, am sărit puternic şi am aterizat pe scânduri.

Ne-am aşezat şi ne-am împărţit masa. Împărţeam şi recolta firavă din mica grădină pe care o ţineam lângă copac. Nu creşteam prea multe. Câteva legume, câteva frunze de salată verde, puţin busuioc, pătrunjel şi urechea vrăjitoarei, care dă căldură oricărei mâncări. Dar mă întreţineam şi trăiam de capul meu.

Totuşi, eram îngrijorată de faptul că nemernicul de Krone mă dorea în mod atât de evident în Valhall. Trebuia să nu fiu descoperită, pentru că intenţionam să continui să exersez cu Destin şi cu Elementalul. În fiecare noapte studiasem harta Quagului de pe piele. O ştiam pe de rost. Desigur, trebuia să ţin Piatra Viperei şi Elementalul ascunse. Aveam noroc că Piatra arăta ca una oarecare. Iar Elementalul micşorat era cât un băţ de cerneală. Destin era un lanţ. Dacă nu mă vedeau zburând cu el, n-aveau cum să mă arunce în închisoare pentru asta.

Atunci am ţâşnit în picioare.

Cartea. Cartea lui Quentin despre Quag. Trebuia s-o studiez la fel de atent cum studiasem harta. Avea să-mi ofere informații valoroase despre creaturile de acolo, informații de care aveam nevoie ca să supraviețuiesc. Nu puteam să cred că o neglijasem atâta vreme. Trebuia să rectific asta cât de rapid posibil. Fără carte, nu puteam scăpa din locul acela. Și din locul acela, mi-am promis atunci, chiar aveam să scap.

În acea noapte, după ce am terminat lucrul, m-am furișat din bârlogul meu, lăsându-l pe Harry Doi să doarmă, am intrat în pădure, m-am uitat ca să mă asigur că nu era niciun Wug în jur, am început să alerg și am sărit în aer. Am prins un curent de aer și m-am înălțat. Briza îmi trecea prin păr și de-a lungul corpului. Simțeam că mă curăță, de parcă aș fi făcut o baie lungă sub țevi.

Am ajuns la proprietatea familiei Delphia în timp record și m-am lăsat la pământ cu un sunet ușor. Creta cu care lucrase Duf nu mai era, fiind luată să muncească la Zid. Nici ogarul whist nu mai era de văzut. Tânărul slep era în continuare dresat pentru un loc în atelajul lui Thansius. Și adarul era acolo, adormit, cu piciorul în continuare legat de țărușul înfipt în pământ. Dar corzile vocale și capacitățile lingvistice, eram convinsă, îi erau mult mai antrenate față de ultima mea vizită.

În întuneric și cu foarte puțin Noc care să mă ghideze, mi-am dat seama dintr-odată că aveam o problemă. Nu îmi puteam aminti unde îngropasem cartea. Am trecut pe lângă fiecare pin, cercetând pământul de sub el în căutarea grămăjoarei de ace pe care o pusesem peste groapa făcută. Desigur, după atâta vreme, grămada fusese suflată de vânt sau luată de creaturi pentru a-și construi cuiburile. Tocmai mă boscorodeam pentru că fusesem atât de neatentă, când am auzit. Sau mai degrabă, *l*-am auzit.

– Wo-wo-wotcha, Vega Jane.

M-am întors încet și l-am văzut pe Delph în spatele meu.

– Bună, Delph, i-am răspuns.

A venit mai aproape. Părea obosit, iar părul nu-i mai era alb, pentru că nu mai muncise la Moară, ci lung şi lăţos şi de un negru murdar. În mână ţinea cartea mea.

M-am holbat la ea şi apoi la el, nehotărâtă dacă să-i spun că este a mea.

– P-pot s-să v-vin şi eu, Ve-Vega Jane?

VIGINTI QUINQUE

Zidul minciunilor

M-am holbat la Delph, ca trăsnită.

S-a apropiat şi a ridicat cartea mai sus.

– În Quag vreau să spun, a zis el cam tare.

– Ştiu că în afurisitul de Quag, am răspuns eu cu agresivitate, găsindu-mi în final cuvintele. Şi nu trebuie să alertezi toţi Wugii din Wormwood în legătură cu asta. Unde ai găsit-o?

– Cutie în groa-groapă fă-făcută, mi-a spus el cu o voce mult mai joasă.

– Cum ai ştiut despre asta?

– Te-te-am privit, nu-nu-i aşa?

– Ai citit-o? l-am întrebat şoptit.

– N-nu toată. Dar nu spu-spune cum poate un Wu-Wug să treacă pri-prin el.

S-a uitat la brâul meu. Mai degrabă, spre lanţul de la brâu.

– Po-poţi zbura, a spus el. Da-datorită acelui lu-lucru?

Am devenit imediat foarte nervoasă.

– Pari foarte logic, Delph. Până acum te-ai prefăcut? Pentru că, dacă asta ai făcut, eşti cel mai mare, cel mai afurisit ticălos pe care l-am întâlnit vreodată.

S-a retras un pas, faţa trădându-i sentimentele rănite.

– Po-pot vorbi, Vega Jane, atunci când vreau. Dar lu-lucrurile devin co-confuze aici.

Şi-a atins capul şi s-a aşezat pe o buturugă privindu-mă, demn de milă, cu cartea atârnându-i în mână. Furia mi s-a domolit în timp ce îi priveam chipul rănit.

– Unde ai gă-găsit-o?

– Am găsit-o în bordeiul lui Quentin Herms. El este cel care a făcut-o.

– Deci a tre-trecut prin Qu-Quag?

– Bănuiesc.

– Deci E-Ex-, E-Ex...

Ne-am privit o fărâmă, dar nu am spus nimic.

Mi-a întins cartea.

– Ia-ia-o, a spus el, iar eu am luat-o. Nu există ha-hartă a Qu-Quagului, a observat apoi.

– Am eu una, i-am răspuns.

– Unde?

– Într-un loc sigur.

M-am aşezat lângă el pe pământ. Avea să fie cea mai bună oportunitate să-i adresez întrebarea cea mai arzătoare şi chiar asta intenţionam să fac.

– Am avut o viziune. Ai vrea să auzi despre ea, Delph?

– Vi-viziune? Cum, ca Mor-Morri... gone?

– Poate chiar mai sigură ca asta. M-am întors în timp. Înţelegi?

I-am văzut gura alcătuind cuvintele „înapoi în timp". Dar faţa nu i s-a luminat de înţelegere.

– C-cum, ca atunci când e-erai mi-mică?

– Chiar înainte de asta. Dar când *eram* mică, am văzut pe cineva, Delph. Te-am văzut pe tine.

A părut într-adevăr tulburat de mărturisire, faţa îngheţându-i de spaimă.

– Ce naiba spui acolo?

– Te-am văzut la casa lui Morrigone.

Şi-a scuturat capul sălbatic.

– N-nu am fost ni-niciodată a-acolo.

– Te-am văzut fugind de la casa ei. Erai atât de speriat, Delph.

Și-a pus mâinile la urechi, acoperindu-le.

– Nu-i adevărat, nu e.

– Și am văzut-o pe Morrigone. Și ea era speriată.

– Nu-i adevărat, exclamă Delph.

– Și cred că știu ce am văzut.

– Nu... n-nu... nu, boci Delph.

Mi-am pus mâna pe umărul lui tremurând.

– Lumina roșie? Ții minte ce mi-ai spus despre lumina roșie? Ai văzut cumva părul lui Morrigone? Aceea era lumina roșie?

Delph își legăna capul dintr-o parte în alta. Mi-era teamă să n-o ia la fugă. Dar mi-am jurat că, dacă o făcea, aveam să zbor după el. Aveam să-l fugăresc și să-l fac să-mi spună adevărul. Trebuia să știu ce se întâmplase atunci.

– Era acolo, nu-i așa? Și bunicul meu? Acasă la ea? Evenimentul lui? S-a întâmplat atunci și acolo, nu-i așa? L-am scuturat, strigând: Nu-i așa, Delph? Nu-i așa?

– Acolo a fost, Vega Jane, a răspuns el.

– Cu Morrigone? Și bunicul meu?

A dat din cap.

– De ce erai acolo? De ce? Trebuie să îmi spui. L-am scuturat din nou. Spune-mi!

Fața îi era schimonosită de agonie. S-a făcut ghem, dar l-am obligat să se îndrepte. Înnebunisem. Trebuia să știu. Nu-mi păsa că-l răneam. Părea că întreaga mea viață fusese o minciună. Trebuia să știu măcar o parte a adevărului. Trebuia să știu chiar în acea fărâmă.

– Spune-mi!

– A-am mers să îi văd noul wh-whist pe care i-l dusese tata după ce îl dre-dresase. H-Harpie. Îl iu-iubeam pe H-Harpie.

– Și apoi?

– Am cre-crezut că-l a-aud pe Harpie înăuntru. M-m-am uitat pe fu-furiș.

– Și ai intrat?

A dat din cap, cu fața în continuare chircită de durere, cu ochii închiși. Îl țineam în continuare strâns de braț. Îl îmboldeam să continue.

– N-nu am văzut niciun Wug p-pe acolo. Nici pe Harpie.

– Continuă, Delph. Continuă.

– A-am auzit un zgomot. În continuare n-niciun Wug. Așa că a-am urcat pe scări. Eram spe-speriat.

– Aveai doar șase sesiuni, Delph. Și eu aș fi fost speriată.

Îmi păstram vocea joasă, încercând să-l forțez să rămână la fel de calm ca mine.

– M-m-am apropiat și i-i-am au-auzit. Se ce-certau.

Scosese, în sfârșit, cuvântul problematic pe gură.

– Bunicul și Morrigone?

Nu a spus nimic. L-am scuturat.

– Ei erau?

– Nu-nu p-pot să f-fac asta, Ve...

– Ei erau? am tunat eu, întorcându-i fața până ajunse pe aceeași linie cu a mea. Privește-mă, Delph. Uită-te la mine, am urlat.

Și-a deschis ochii.

– Erau Morrigone și bunicul? am insistat.

– Da, a spus el gâfâind, cu lacrimi curgându-i din ochi.

– Vreun alt Wug?

A scuturat din cap.

– Excelent. Continuă, Delph.

– Se ce-certau așa, m-m-a speriat. Dar... poa-poate îi puteam a-ajuta, să îi calmez. A-așa c-cum fă-făceam cu bestiile cu ta-tata. Să îi ca-calmez.

– Și eu m-aș fi gândit la fel, Delph. Să îi calmez. Să încerc să ajut.

A început să hohotească și m-am simțit vinovată pentru că îl făceam să își amintească lucrurile acelea, dar nu aveam o altă cale. Și-a prins capul în mâini și a început să plângă, dar l-am obligat din nou să mă privească în ochi.

– Nu te poți opri acum. Trebuie să îmi spui tot. Trebuie.

– D-două uși mai încolo. Nimic în spa-spatele primei.

– Și după a doua ușă? am spus eu, cu vocea fragilă ca niște solzi de gheață.

– Când am văzut...

Vocea i s-a pierdut și a început să scâncească. Credeam că îl voi pierde din nou. Dar de data aceasta nu am mai strigat. Nu l-am mai lovit.

– Ai văzut ceva care te-a înfricoșat, nu-i așa?

A dat din cap îndurerat.

– Erau unul cu fața la celălalt.

– Era supărată pe el? Era furioasă? Încerca el să o calmeze?

Răspunsul lui m-a uimit.

– Era invers, Vega Jane. Morrigone părea speriată. Ea părea să încerce să îl calmeze pe *el*.

M-am holbat la el neîncrezătoare.

– Ce-i spunea?

Delph a inspirat înfiorat, în timp ce întregul corp îi zvâcnea. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi crezut că încerca să alunge vreo boală ce intrase în el. Când s-a oprit, în sfârșit, din convulsii, și-a șters fața de lacrimi și s-a ridicat. M-a privit direct. Expresia lui era una clară. Nu mai era durere pe fața lui.

– Să nu plece, a spus Delph simplu. Îl ruga să nu plece.

– Și el ce a spus?

– Că trebuia să o facă. Trebuia să încerce. Pur și simplu trebuia. Asta tot spunea. Atât de teribil. L-am auzit în visele mele...

Vocea i s-a pierdut din nou.

– Să plece? Unde să plece? am întrebat eu, mai aspru decât intenționasem.

Delph a coborât privirea spre mine, cu fața atât de palidă, că arăta ca Nocul văzut de aproape.

– N-a spus. Și atunci s-a întâmplat.

– Lumina roșie?

Privirea de pe fața lui era atât de temătoare, încât mi s-a făcut de îndată milă de el.

– Era foc. Foc cum n-am mai văzut. Foc care părea... să fie viu. A... s-a aprins în jurul lui Virgil, ca un şarpe care îl înghiţise cu totul. Şi apoi... şi apoi a plutit în aer. Şi apoi... şi apoi... a dispărut. Fără să scoată un sunet.

Delph s-a oprit, holbându-se undeva în faţă.

– Niciun sunet, a adăugat el în şoaptă.

Abia mai puteam respira. Ceea ce tocmai descrisese Delph era exact ce li se întâmplase părinţilor mei. Părinţii mei suferiseră Evenimente, exact în faţa mea. Le văzusem! Doar că nu ştiusem că despre asta era vorba.

Trebuie să fi arătat complet lipsită de expresie, pentru că mi-am revenit doar când Delph m-a apucat de umăr şi m-a scuturat.

– Vega Jane, eşti în regulă?

Tot nu puteam vorbi.

– Vega Jane? a strigat el panicat.

Mintea mi-a revenit la acea amintire. Puteam să văd focul înghiţindu-i cu totul. Un Eveniment. *Sfântă Clopotniţă, fusesem martoră la Evenimentele lor.*

– Vega Jane?

Delph m-a scuturat apoi atât de tare, că aproape m-a răsturnat.

Într-un final, i-am dat atenţie.

– Îmi pare rău, Delph. Ce s-a întâmplat apoi? l-am întrebat cu o voce răguşită, având în continuare imaginea teribilă a părinţilor mei în flăcări fixată pe retină.

A făcut o pauză şi şi-a umezit buzele cu limba.

– Şi apoi am fugit pentru că Morrigone m-a văzut.

– Cum arăta?

– De parcă m-ar fi omorât dacă m-ar fi putut prinde. Am fugit mai iute decât am făcut-o în toate sesiunile mele. Dar ea era şi mai iute. Era acolo, înainte ca eu să ajung la uşă, era acolo. Atunci s-a întâmplat.

– Ce s-a întâmplat?

– Lumina roşie.

– Dar credeam că lumina roșie s-a întâmplat odată cu bunicul meu. Că erau flăcările.

– Nu. Lumina roșie... lumina roșie mi s-a întâmplat mie, Vega Jane.

M-am gândit la momentul din trecut când fusesem la casa lui Morrigone. După ce îl văzusem pe Delph fugind. Ea mă văzuse, îmi făcuse cu mâna și apoi urmase o lumină *albastră*.

L-am privit pe Delph.

– Delph, ești sigur că lumina nu era albastră?

A scuturat din cap.

– Era roșie, Vega Jane. Era roșie. Ca focul.

– Și ce s-a întâmplat după aceea?

– M-am simțit ciudat. Dar tot fugeam. Și fugeam. Și... cam atât. Doar fugeam.

S-a întors spre mine, părând epuizat de toate cele povestite.

– De ce m-ai întrebat dacă lumina nu era albastră?

– Pentru că aceea a fost culoarea atunci când Morrigone mi-a făcut cu mâna.

A părut aproape împietrit de vorbele mele.

– Erai acolo?

– Dar nu mi-am amintit niciodată, Delph. Amintirea a dispărut până în momentul în care am fost acolo din nou.

– Dar eu de ce mi-am amintit doar fragmente? Până acum?

– Diferența dintre albastru și roșu, presupun, i-am zis eu, simțindu-mă la fel de epuizată pe cât arăta el.

Amândoi arătam de parcă alergasem kilometri întregi.

Dar mă și gândeam la altceva. Când îi spusesem lui Morrigone că îi mai vizitasem casa o dată, devenise dintr-odată tensionată și suspicioasă. Acum știam de ce. Crezuse că îmi aminteam că o văzusem cu ceva sesiuni în urmă, când fugise arătând ca o nebună și mă lovise cu lumina albastră, ștergându-mi din minte cele văzute.

Apoi m-a mai lovit ceva. M-am holbat la Delph cu toate puterile.

În cele din urmă, m-a întrebat:

– Ce este, Vega Jane?

- Delph, nu te mai bâlbâi.

A părut zdruncinat de această observație - gura i s-a deschis și apoi un zâmbet i-a înflorit încet pe față.

- Ai dreptate.

A zâmbit și mai larg.

- Dar de ce? l-am întrebat.

- Cuvintele nu mai sunt amestecate, Vega Jane. Și-a atins apoi capul, zicând: Aici.

I-am pus o mână pe braț.

- Ți s-a ridicat o piatră de pe suflet, Delph. Nu cred că te vei mai bâlbâi vreodată. Și îmi pare atât de rău că te-am supus la așa ceva... Atât de rău, Delph, pentru că ești prietenul meu. Singurul.

S-a uitat la mine și apoi la cer. În lumina Nocului, arăta din nou foarte tânăr, fugind împreună cu mine prin pădure, cu nicio grijă pe suflet. Și, la fel, era cu mine. Nu îmi imaginasem că aveam să mai simt asta. Deși nu eram bătrâni, *eram* bătrâni din cauza tuturor suferințelor pe care le purtam.

M-a privit și privirea de pe fața lui m-a făcut să vreau să plâng. Mi-a atins mâna.

- Și tu ești prietena mea. Și te prefer înaintea oricărui alt Wug.

- Mă bucur că am trecut peste asta împreună, Delph.

M-am oprit și m-am hotărât să o spun.

- Părinții mei au suferit Evenimente. I-am văzut. Nu mai sunt la Îngrijire. Nu mai sunt.

M-a privit îngrozit.

- Ce?

Lacrimile mi se prelingeau pe obraz în timp ce continuam:

- Focul i-a înghițit. Exact așa cum ai descris, Delph. Nu aveam nicio idee despre ce li s-a întâmplat, dar acum știu.

- Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, Vega Jane.

- Îmi pare rău că a trebuit să vezi ce am văzut eu.

Am privit spre cartea pe care o citeam în continuare.

- Cum rămâne cu Externii? Apar în carte? am întrebat.

S-a uitat la mine și a scuturat din cap.

– Externi? O tâmpenie.

Mi-am ridicat sprâncenele. Eram de acord cu el, dar văzusem multe lucruri pe care el nu le văzuse.

– De ce?

– Dacă ar exista Externi pe undeva, ce așteaptă ei atunci? Ca noi, Wugii, să construim acest afurisit de Zid și să fie nevoiți să treacă peste el? E o nebunie.

– Dar tu ajuți la construirea Zidului, am observat eu.

– Și ce altceva să fac? a spus el neajutorat. Probabil că m-ar arunca în Valhall dacă n-aș face-o.

– De aceea a trebuit să pună o recompensă pe capul lui Quentin, am zis eu.

De fapt, răspunsul tocmai îmi venise în minte.

– De ce? a întrebat Delph. Ce vrei să spui?

– Nu puteau spune pur și simplu că suferise un Eveniment sau că îl omorâse un garm. Pentru că asta nu ar fi oferit premisele anunțării existenței Externilor.

Delph a prins de îndată gândul meu.

– Și apoi, construirea Zidului. Pentru că una a dus la cealaltă.

– Exact, am zis eu, impresionată de logica lui.

Dispăruse acel Delph bâlbâit cu inima mare. Acum era mare și la minte, și la trup. Și eram sigură că avea să aibă nevoie de amândouă. Ca să supraviețuiască.

Ceea ce eram pe punctul să spun avea să îi sune lui Delph ca un gând spontan, dar cred că o parte din mine se gândise la acest lucru încă de când John mă părăsise.

– Delph, am spus eu încet.

– Ce?

– M-ai întrebat dacă ai putea să vii cu mine în Quag.

Și-a menținut privirea asupra mea.

– Da. Așa am făcut.

– Dar de ce ai vrea să pleci din Wormwood? Doar locul acesta l-ai cunoscut până acum.

A pufnit.

– Şi ce este aici, de fapt, Vega Jane? Peste patruzeci de sesiuni, ce va fi diferit aici? Şi cine spune că nu se află nimic acolo, dincolo de Quag? Dacă nu a fost niciun Wug acolo, de unde ştiu ei că nu mai există şi altceva? Spune-mi. Şi acum mai înalţă şi nenorocitul acesta de Zid? La naiba!

Eram atât de mândră de Delph în acea fărâmă, că-mi venea să-l iau în braţe.

– Nu cred că Zidul este construit ca să îi ţină pe Externi afară, Delph. Cred că este construit...

– Să ne ţină pe *noi* înăuntru, mi-a terminat el gândul.

– Consiliul ne-a minţit. Krone, Morrigone, chiar şi Thansius, am spus eu încet.

A dat din cap absent.

– Voi traversa Quagul cu tine, Vega Jane. Pe mormântul mamei, voi merge cu tine.

– În regulă, am zis. Dacă vrem într-adevăr să facem asta, trebuie să avem un plan.

M-a privit.

– Ce fel de plan?

L-am atins pe Destin, aflat la brâul meu.

– Pentru început, va trebui să înveţi şi tu să zbori.

A părut îngrozit.

– Să zbor? Unde, acolo sus? a zis el, arătând spre cer.

– Ei bine, cam ăsta e scopul zborului, Delph.

Şi-a ridicat mâinile mari ca să protesteze.

– Eu niciodată. Nu aş putea, Vega Jane. Sunt prea mare.

M-am ridicat, i-am făcut semn şi lui să se ridice şi apoi m-am întors cu spatele la el.

– Ia-mă în braţe.

– Ce?

Fața i s-a înroșit.

– Ia-mă în brațe, Delph. Și ține-te bine.

– La naiba! a exclamat el, în timp ce brațele i se strângeau în jurul meu.

De atât de aproape, era surprinzător cât de mare era cu adevărat, deși îl cunoscusem toată viața mea.

– Mai strâns, Delph, doar nu vrei să cazi.

M-a strâns atât de tare de mijloc, că abia mai puteam să respir.

– Nu chiar atât de strâns! am strigat eu la el.

M-a strâns apoi mai ușor.

– Acum o să sărim împreună, după ce numărăm până la trei. Unu... doi... trei.

Am sărit în același timp, direct în sus. Am luat-o spre cer. Simțeam că Delph mă strânge tot mai tare. M-am mișcat încet înainte, astfel că el se afla acum pe spatele meu. Am înaintat cam treizeci de metri în sus. Vântul sufla peste noi.

– La naiba! a exclamat Delph din nou.

Mi-am întors capul spre el și am văzut că avea ochii închiși.

– Delph, deschide-ți ochii. Priveliștea este uimitoare de aici.

Și-a deschis ochii și a privit în fața noastră. Și-a mai ușurat strânsoarea și i-am simțit trupul, țeapăn ca o scândură înainte, devenind mai relaxat.

– Este frumos, a spus el cu o voce uimită.

– Da, este. Dar nu te uita încă în jos. E nevoie de puțină obișnuință și...

Asta a fost o greșeală. De îndată ce am spus „nu te uita în jos", desigur că Delph a privit drept în jos. Strânsoarea din jurul taliei mele a devenit de fier, corpul i s-a tensionat, iar eu am țipat și am început să ne rostogolim. Asta ne-a făcut să intrăm în picaj. Ne îndreptam spre pământ mult mai rapid decât o făcusem eu singură vreodată, dar mi-am dat seama apoi că nu mai zburasem niciodată cu un Wug de o sută douăzeci de kilograme în spate.

Ne pierdusem complet controlul. Delph a început să strige. Am strigat şi eu. Eram la câţiva metri de pământ când am dus mâna în spate şi l-am pălmuit pe Delph. A încetat imediat să se mai agite. Mi-am recăpătat controlul, am virat în sus şi apoi din nou în jos, într-o cădere controlată de data aceasta, şi am aterizat, nu uşor, dar am aterizat. În timp ce eram întinşi la pământ, l-am privit.

– Era să ne omori, i-am spus înfierbântată.

Apoi furia mi-a dispărut când mi-am amintit cum fusese primul meu zbor. Şi cel puţin eu eram cea care controla. El era doar pasager. M-am ridicat şi l-am ajutat şi pe el.

– A fost vina mea, Delph. Va fi mai bine data viitoare.

M-a privit de parcă îl rugasem să devină prietenul cel mai bun al lui Cletus Loon.

– Data viitoare? a întrebat el, nevenindu-i să creadă. N-o să mai fie o dată viitoare, Vega Jane.

– Vrei să trecem prin Quag?

A bolborosit ceva, dar nu a spus nimic.

– Pentru că, dacă putem zbura peste părţi ale sale sau peste întregul Quag, nu va trebui să ne facem griji în legătură cu ce este acolo.

M-am holbat la Delph, aşteptând un răspuns şi bătând cu cizma în pământ.

Delph a clipit, gândindu-se la ce i-am zis.

– Să mai încercăm o dată, atunci, Vega Jane. La naiba!

VIGINTI SEX

Antrenamentul

În următoarele două nopți, ne-am exersat zborul. Ei bine, eu am exersat, în timp ce Delph se ținea din răsputeri de mine. În cele din urmă, mi l-am scos pe Destin și i l-am dat. S-a întors să fugă ca un Wug înfricoșat din fața unui amaroc.

– Trebuie să încerci, Delph, i-am zis.

S-a întors.

– De ce? Tu știi să zbori cu el. Eu trebuie doar să mă țin.

– Nu știm ce se poate întâmpla. Este important să știi și tu să-l controlezi.

Nu a părut să mă creadă, până ce am zis:

– Trebuie, Delph, dacă vrei să vii cu mine.

Mi l-a luat ușor pe Destin. Descolăcisem lanțul, așa că acum era mai lung. Delph era mai lat la brâu decât mine. L-am ajutat să și-l pună și am închis cârligul metalic pe care îl făcusem chiar eu și îl adăugasem la lanț.

A rămas pe loc.

– Și acum? m-a întrebat el.

– Acum ce? am zis uimită. Delph, de câtă vreme zbori cu mine? Eu ce fac?

– Fie fugi și decolezi, fie sari pur și simplu, a răspuns el prompt.

– Și nu crezi că asta ar trebui să faci și tu?

– Să fug sau să sar? m-a testat el.

Masculii. Trebuie să îi duci la apă şi apoi să le arăţi cum să o soarbă.

– Nu-mi pasă. Alege tu.

– Şi odată ce ajung sus, ce fac?

– Ţi-am arătat, Delph. Ştii cum să cârmeşti. Ştii cum să aterizezi. Fă exact cum am făcut eu.

S-a dat în spate, şi-a luat avânt şi a sărit. A zburat drept şi rapid. Direct într-un tufiş mare. Am fugit şi l-am ajutat să se ridice. Tuşea şi faţa îi era zgâriată de frunzele ţepoase.

– Nu pot s-o fac, Vega Jane. Nu sunt bun deloc. Picioarele îmi aparţin pământului.

– Ba da, poţi să o faci, am spus cu fermitate. Acum, când fugi şi sari, îndreaptă-ţi capul şi umerii în sus. Aşa nu vei mai lovi din nou tufişul. Ca să întorci, du orice umăr în direcţia în care vrei să mergi. Ca să te înalţi şi mai mult, ridică-ţi capul mai sus. Ca să cobori, coboară capul şi umerii. Iar înainte să aterizezi, lasă-ţi picioarele jos şi vei ateriza drept.

– O să-mi zdrobesc capul.

– Este posibil, am recunoscut. Dar, dacă o faci, te repar eu şi poţi încerca din nou.

M-a privit neîncrezător.

– Nu poţi să repari un cap zdrobit.

Am scos Piatra Viperei din buzunarul de la manta şi am fluturat-o de-a lungul feţei lui, gândindu-mă la lucruri bune. Zgârieturile de acolo au dispărut pe loc. S-a dat în spate, arătând înfricoşat.

– Ce-i asta? a exclamat el.

– Vindecă, Delph. Zgârieturi şi capete zdrobite. Cam orice.

– Poate face aşa ceva?

– Da, poate, i-am răspuns, deşi nu avusesem efectiv o experienţă cu capete zdrobite.

La a patra încercare, Delph s-a înălţat în aer, a zburat cam un sfert de milă, a făcut un viraj lung, deşi cam dezechilibrat, s-a întors

spre mine și a aterizat. În picioare. Era așa de încântat de succesul lui, că m-a ridicat și m-a învârtit, totul atât de rapid, încât am crezut că o să mi se facă rău.

– Am reușit, Vega Jane. Sunt ca o pasăre, zău că sunt.

– O pasăre foarte mare, am răspuns. Și lasă-mă jos înainte să vomit pe tine.

Apoi m-am hotărât să îi arăt lui Delph Elementalul. Când am scos întâia oară mica suliță din buzunarul de la manta, purtând mănușa, n-a fost foarte impresionat. Și, având în vedere că avea doar șapte centimetri, nu puteam să îl învinuiesc. Dar când m-am concentrat și i-am ordonat Elementalului în sinea mea să revină la mărimea sa normală, mi-a crescut în mâna înmănușată la lungimea corespunzătoare și a revenit la uimitoarea sa culoare aurie.

– Cum mama naibii face asta, Vega Jane? a întrebat Delph.

– Nu contează *cum* o face, Delph, am zis. Este important doar că o *face* atunci când am eu nevoie.

S-a întins să-l apuce, dar i-am oprit mâna.

– Doar cu asta, Delph, am spus eu, ridicând mănușa.

– Dacă o atingi fără mănușă, ce se întâmplă? m-a întrebat el.

– Niciunul dintre noi nu vrea să afle, nu-i așa?

Și-a pus mănușa și a ridicat Elementalul. Am privit spre un copac aflat cam la zece metri distanță.

– Gândește în mintea ta că vrei ca Elementalul să lovească acel copac. Apoi aruncă-l încolo, ca o suliță.

Delph a părut neîncrezător, făcând o grimasă – ceea ce a fost ușor comic, dar eu mi-am ascuns zâmbetul –, apoi a țintit și i-a dat drumul.

Elementalul a zburat câțiva metri și apoi s-a înfipt în pământ. Delph m-a privit zâmbind.

– Ei, pe dracu'. Doar atâta face? La naiba!

I-am luat mănușa, am ridicat Elementalul, m-am gândit ce voiam să fac, apoi l-am aruncat. Copacul s-a dezintegrat într-o clipă într-un fulger de lumină când sulița l-a lovit. Mi-am ridicat

mâna cu mănuşa şi Elementalul a zburat înapoi în ea, ca şoimii de vânătoare pe care îi văzusem dresaţi de Duf.

Delph se aruncase la pământ când Elementalul lovise copacul. Când a ridicat privirea, m-am uitat spre el cu ceea ce speram să fie o expresie suficient de ironică.

– Nu, *atâta* face, Delph. La naiba!

În scurt timp, Delph putea să lovească aproape orice cu Elementalul. Nu ştiam dacă avea să fie necesar atunci când traversam Quagul, dar nu ştiam nici că nu avea să fie.

Mai târziu în acea noapte, eu şi Delph stăteam la mine în bârlog în faţa focului slab, în timp ce Harry Doi moţăia la picioarele noastre. Hotărându-mă, m-am ridicat şi am zis:

– Acum trebuie să vezi ceva.

– Ce?

Mi-am dat jos pantalonii.

– Vega Jane! a exclamat el imediat, privind în altă parte cu faţa roşie ca zmeura.

Am ignorat asta şi mi-am ridicat cămaşa zdrenţuită şi mânecile, expunându-mi burta şi braţele.

– Uită-te, Delph. Uite.

– La naiba, Vega Jane, a spus el cu vocea tremurată. Ai înnebunit sau ce?

– Nu-i ceea ce crezi, Delph. Am lenjerie pe mine. Uite!

Şi-a întors încet capul. Privirea i-a trecut de-a lungul picioarelor şi abdomenului meu, apoi pe deasupra braţelor. Rămăsese cu gura deschisă.

– Ce numele lui Noc este asta, te întreb?

– Este harta trecerii prin Quag. Quentin Herms mi-a lăsat-o. O avea pe un pergament. Dar mi-a fost teamă să îl păstrez, aşa că mi-am desenat-o pe piele.

S-a tras mai aproape.

– Trecerea prin Quag?

– Și am memorat-o în întregime, Delph. Dar trebuie să o faci și tu.

– Nu o să mă ho-holbez la-la... Wugi-tatea ta, s-a bâlbâit Delph, întorcându-se din nou.

M-am încruntat.

– Ei bine, va trebui să o faci, Delph. Dacă vrei să vii. Amândoi trebuie să știm drumul, în caz că se întâmplă ceva.

Am ridicat cartea Quagului.

– Știi foarte bine ce ne așteaptă acolo.

În următoarele treizeci de fărâme, Delph a studiat urmele de pe pielea mea, în timp ce eu îi explicam harta Quagului. Aveam să fac asta cât de multe nopți posibil, până când drumul avea să îi fie bine întipărit în minte. Pe măsură ce fărâmele treceau, ochii lui Delph începeau să se închidă. În curând a început să sforăie pe scaun. Mi-am lăsat în jos cămașa și mi-am tras pantalonii, apoi m-am așezat pe celălalt scaun și am început să răsfoiesc cartea despre Quag.

Harry Doi scâncea la picioarele mele. L-am privit și m-am gândit că poate visa urât. Nu eram sigură dacă și câinii puteau visa, deși nu vedeam vreun motiv să n-o poată face. Și, oricum, Harry Doi era un câine special.

Am întors încet pagină după pagină, reținând cât de multă informație puteam. Quentin Herms fusese la fel de meticulos în documentarea Quagului pe cât fusesem eu în făurirea lucrurilor drăguțe de la Hornuri. Doar că lucrurile pe care le cercetase și le recrease în acele pagini nu trebuiau luate în glumă. Pe aproape fiecare bucată de pergament exista ceva care te putea ucide. Precum o creatură care era compusă din trei corpuri uriașe atașate unul de altul. Și, dacă reușeai să le separi, cartea te avertiza că „nefericit va fi acel Wug care uită că distrugerea unei părți a acelei creaturi nu înseamnă automat victoria".

Dar existau și creaturi benefice, inclusiv ceva numit Hob, care te ajuta atâta vreme cât îi dădeai un mic cadou la fiecare lumină. Obraznic ticălos, m-am gândit eu, să-și vândă ajutorul pe monede!

În cele din urmă, am închis cartea și m-am uitat în foc. Un buștean aprins mi-a atras atenția. Coaja i se înroșise, devenind aproape transparentă din cauza mușcăturii flăcărilor. Bunicul și părinții mei – înghițiți în întregime de foc.

Dar bunicul fusese cel care inițiase flăcările. El dorise să plece. Morrigone îl implorase să rămână. Și el plecase. Iar acum, și părinții mei plecaseră. Și poate că și ei o făcuseră pentru că doriseră să plece.

Ceea ce însemna că aleseseră să ne părăsească. Nu, să mă părăsească pe *mine*.

Ei bine, eu nu puteam să izbucnesc în flăcări ca să părăsesc Wormwoodul, dar puteam traversa Quagul ca s-o fac. Fiindcă acum asta era obsesia mea principală: să plec din Wormwood și să îmi găsesc bunicul și părinții. Pentru că nu erau morți. Pur și simplu nu mai erau în Wormwood. Ceea ce însemna că erau în altă parte. Ceea ce însemna că mai exista și alt loc în afară de Wormwood.

Acum, o altă emoție mă cuprinsese, așa că m-am așezat pe podeaua rece de piatră și am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată. Am început să plâng. M-am legănat în față și în spate. Mă durea peste tot. De parcă aș fi fost în întregime înghițită de foc. Pielea îmi părea arsă și înnegrită. Abia puteam să respir, atât de tare plângeam. Era de parcă aș fi strâns multe lacrimi în toate sesiunile mele, pentru a le elibera atunci.

M-am speriat când le-am simțit. Brațele mari strânse în jurul meu. Am deschis ochii și Delph era așezat lângă mine, ținându-mă în brațe și plângând împreună cu mine.

Harry Doi se trezise și el. Venise lângă noi și îmi ridica mâna cu botul, încercând să mă facă să-l privesc. Probabil încercând să mă facă să mă simt mai bine. Dar este greu să te simți mai bine când întreaga familie te-a părăsit. Și încă din propria voință.

– Este în regulă, Vega Jane, mi-a spus Delph la ureche, respirația lui caldă gâdilându-mi pielea. Este în regulă, a mormăit el din nou.

I-am atins mâna ca să înțeleagă că l-am auzit. Dar nu avea să fie în regulă. Nimic nu avea să mai fie în regulă.

Dar, indiferent ce avea să urmeze, aveam să plec din locul acela.

Pentru că învățasem că, oricâte lucruri existau în Wormwood, adevărul nu se număra printre ele.

Și de adevăr aveam nevoie.

Nu îmi mai rămăsese altceva.

VIGINTI SEPTUM

Ultimul Duel

Când am plecat spre Hornuri la următoarea lumină, era acolo. Pânza era întinsă de-a lungul Străzii Principale din Wormwood, legată cu cârlige metalice şi cu frânghii solide de faţadele a două clădiri aflate la piatra cubică. Pe ea scria:

SALUTĂRI TUTUROR WUGMORŢILOR. URMĂTORUL DUEL VA AVEA LOC PESTE DOUĂ SĂPTĂMÂNI LA TEREN. PREMIUL CEL MARE: CINCI SUTE DE MONEDE. TOŢI MASCULII WUGMORŢI ELIGIBILI ÎNTRE CINCISPREZECE ŞI DOUĂZECI ŞI PATRU DE SESIUNI TREBUIE SĂ PARTICIPE.

Sub pânză era un anunţ care spunea că în noaptea aceea urma să aibă loc o întâlnire în piaţa satului, unde aveau să fie oferite mai multe informaţii, împreună cu un ordin ca toţi Wugmorţii să participe la întâlnire.

Duelurile erau competiţii desfăşurate de două ori pe sesiune, în care masculii puternici înfruntau alţi masculi puternici pe un teren vast de la marginea Wormwoodului. Şi, deşi avea doar şaisprezece sesiuni, Delph câştigase deja trei dintre ele.

Premiul în monede era spectaculos. De când ţineam eu minte, singurele premii pentru câştigarea Duelului fuseseră o figurină de

metal a unui Wug mascul ținând alt Wug deasupra capului și un pumn de monede.

Mă întrebam dacă Delph avea să câștige din nou. Avea cu siguranță nevoie de cinci sute de monede.

M-am holbat la pânză preț de câteva momente. Am crezut că, din cauza lucrului la Zid, Duelul avea să se amâne. Masculii Wugi munceau și așa destul de mult fără să trebuiască să se mai bată unii cu ceilalți. Dar asta avea prea puțin de-a face cu mine.

M-am îndreptat spre Hornuri, întârziind o fărâmă, dar nimeni nu mi-a spus nimic. M-am schimbat și m-am dus la stația mea de lucru ca să îmi încep sarcinile. M-am uitat după puținii Wugi rămași la Hornuri. Puteam să simt în mormăieli, în privirile oțelite și în faptul că unul dintre Dactili își încorda mușchii impresionanți că auziseră despre Duel și că își evaluau concurența. Eram singura femelă de acolo, așa că niciunul dintre ei nu se uită la mine.

Mai târziu, în vestiar, după ce lucrul fusese terminat, m-am schimbat în hainele mele obișnuite după ce masculii plecaseră. Mi-am ridicat cămașa și mi-am privit burta plată. Părți din hartă se șterseseră atât de tare, încât fusesem nevoită să le desenez din nou, de mai multe ori. Și fiindcă trebuise să o memoreze și Delph, mă hotărâsem să copiez din nou harta pe un pergament. Mi-era rușine ca el să se holbeze la abdomenul și la picioarele mele goale. Uneori observam că atenția i se concentra mai mult asupra pielii decât asupra hărții de pe ea.

Când am trecut pe lângă biroul lui Domitar, ușa s-a deschis și el a ieșit din încăpere. Era o întâmplare norocoasă, pentru că îmi trecuse prin minte o întrebare și mă gândeam că Domitar ar fi putut avea răspunsul la ea.

– Morrigone mi-a spus că bunicul ei a fost în Consiliu împreună cu bunicul meu, am rostit eu. Nu știam că bunicul a fost în Consiliu.

– A fost o perioadă tulbure în istoria noastră.

– Tulbure. Doar nu cumva te referi la Bătălia Bestiilor, despre care ni s-a spus la Învățare? Care a avut loc cu mult timp înainte de nașterea bunicului?

Domitar și-a căutat cu furie cuvintele.

– Hai să nu dezgropăm morții. Așa este cel mai bine.

– La naiba cu morții, Domitar! Eu vreau adevărul.

S-a întors și a intrat din nou în biroul lui, ca un iepure în vizuină. Sau ca un șobolan pe țeavă.

Mai târziu în noaptea aceea, cu Harry Doi lângă mine, m-am deplasat spre centrul satului și m-am alăturat mulțimii masive de acolo. O platformă de lemn fusese deja construită, cu scări din scânduri neprelucrate ce urcau până la ea. Nu am fost surprinsă să văd că Bogle și trăsura erau deja acolo. Și nu am fost surprinsă să îi văd pe Thansius și pe Morrigone deja așezați pe platformă. Dar am fost de-a dreptul consternată să îl văd pe John așezat lângă ei. Și purta tunica neagră a Consiliului!

– Este John, mi-a șoptit cineva la ureche.

M-am întors și l-am văzut pe Delph.

„Într-adevăr, este John, am gândit eu. Și, într-adevăr, nu este."

Aproape toți Wugii erau acolo. Roman Picus și amicii lui Carabinieri – Cletus, Non și Ran Digby stăteau într-o comică poziție de drepți, cu cuțitele și cu mortele lor lungi și scurte la vedere. Eram recunoscătoare că nu mă aflam pe direcția vântului dinspre Digby. Duhoarea acelui individ m-ar fi făcut să vomit. Ca femelă, mă gândisem să ratez acea întâlnire, dar fusesem prea curioasă ca să mă pot abține.

Singurul Wug care lipsea era Jurik Krone. Am cercetat rândul cu membrii Consiliului așezați în partea din față a platformei, dar nu era acolo. Nu-i stătea în fire să rateze un eveniment public pentru care să se poată ferchezui. Mă întrebam când avea să încerce să-i ia locul lui Thansius la conducerea Consiliului. Mă gândeam, de asemenea, ce credeau ceilalți membri mult mai în vârstă ai Consiliului despre prezența lui John acolo, în timp ce ei erau obligați să stea jos

cu Wugii obișnuiți. Julius Domitar era și el acolo, cu Dis Fidus atârnând pe lângă el. Ezekiel ocupa un colț solitar al pieței, strălucitor în tunica sa albă. Rezidenții de la Loons erau strânși ca puii pe lângă cloșcă în partea îndepărtată a pieței.

M-am speriat să-l văd pe Ladon-Tosh înarmat până în dinți, păzind treptele de la platformă. Arăta la fel de maniac ca întotdeauna. Am încercat din răsputeri să nu îi întâlnesc privirea. Din vreun motiv nebunesc, credeam că aveam să dispar dacă o făceam.

Toți masculii erau obosiți și murdari. Iar femelele, deși mai curate în comparație cu ei, arătau și mai doborâte. Trebuiau să muncească și la Zid, dar să și aibă grijă de familiile lor, să gătească, să curețe și să fie mame Wug. În ciuda acestor lucruri, simțeam entuziasmul mulțimii. Și motivul era evident. Cinci sute de monede. Dorința Wugilor era palpabilă. Nimeni nu primise recompensa pentru Quentin Herms. Dar vreun Wug tot *avea* să câștige Duelul și monedele.

Thansius și-a dres vocea și s-a ridicat în picioare, înălțându-și mâinile deasupra capului.

– Salutări, dragi Wugmorți. V-am chemat aici în această seară pentru a anunța cel mai nou Duel. Va începe în a doua secțiune a luminii, adică peste două săptămâni. Recompensa pentru campion, așa cum fără îndoială știți deja, va fi de cinci sute de monede.

Șoapte și murmure au răsunat de îndată prin mulțime. Totuși, privirea mi s-a fixat asupra fratelui meu. Era așezat lângă Morrigone și păreau să discute ceva. John arăta fericit, mulțumit. Și Morrigone, ei bine, părea la fel de mândră ca o învățătoare cu elevul ei cel mai de seamă. Apoi, Thansius a spus ceva ce mi-a îndreptat din nou atenția spre el.

– Acest Duel va fi diferit de toate celelalte. A făcut o pauză, parcă pentru a-și strânge toată forță oratorică, apoi a adăugat: Acest Duel va include și femelele cu vârsta între douăzeci și douăzeci și patru de sesiuni. După care a menționat aspectul cu adevărat uimitor: Iar participarea femelelor este obligatorie.

Şoaptele au devenit acum de o mie de ori mai sonore. Majoritatea masculilor hohoteau. Femelele păreau confuze şi înspăimântate. Inclusiv eu, deşi nu eram suficient de în vârstă ca să particip. Mi-era teamă pentru femelele care se încadrau. L-am privit rapid pe Delph. Nu râdea la ideea participării femelelor la Duel. Apoi l-am privit pe Cletus Loon, care chicotea cu doi dintre prietenii lui ticăloşi.

Thansius şi-a dres din nou vocea şi a cerut linişte.

Wugii s-au calmat imediat. Desigur că aveau să fie doi campioni, un mascul şi o femelă, pentru că nu se puteau aştepta ca femelele să concureze cu masculii.

Thansius a lămurit asta în următorul lui comentariu.

– Va exista un singur campion, a zis el.

Am ridicat privirea spre el, uimită. Apoi a continuat:

– Noi, Wugmorţii, trebuie să acceptăm faptul că ar trebui să existe o mai mare egalitate între masculi şi femele.

În regulă, m-am gândit, dacă doreau să existe egalitate, de ce nu erau mai multe femele la Hornuri? De ce nu le spuneau masculilor că puteau şi ei să gătească şi să curețe şi să aibă grijă de cei mici la fel de bine ca femelele? Cumva însă, nu vedeam cum faptul de a ţi se zdrobi ţeasta de către un Wug mascul mult mai puternic decât tine era o dovadă a unei societăţi progresiste.

– Şi acum, a continuat Thansius, o las pe Morrigone să vă explice mai în detaliu motivele din spatele acestei decizii.

Presupun că „motivele" din spatele *deciziei* erau acelea că era nevoie de o femelă pentru a le lămuri pe celelalte femele că era logic să li se zdrobească creierul. Am privit împreună cu toţi ceilalţi Wugi în timp ce Morrigone se ridica şi înainta spre partea din faţă a platformei. Era stăpână pe sine şi îi luă o fărâmă pentru a cerceta din ochi mulţimea şi a-i lăsa pe toţi să îi simtă prezenţa. Ei bine, şi eu aş fi fost stăpână pe mine în locul ei. Era cu siguranţă mai bătrână de douăzeci şi patru de sesiuni şi deci nu avea să fie obligată să

înfrunte masculi. Dar, cu toate astea, *ea* poate că ar fi fost capabilă să-i înfrângă.

– Fără îndoială, a început Morrigone, că mulți dintre voi, mai ales femelele aflate aici, vă întrebați cum a luat naștere această decizie. În primul rând, vreau să vă spun că toate femelele din acea categorie de vârstă care au parteneri sau care sunt mame, sau care sunt însărcinate, sau care au avut un copil în ultima sesiune plină nu vor fi nevoite să concureze.

Un oftat colectiv de ușurare a străbătut mulțimea. Erau multe femele care se încadrau în acele excepții, știam asta.

– La fel și femelele cu dizabilități fizice sau cu alte slăbiciuni și infirmități, a continuat Morrigone. Această ultimă excepție li se va aplica, desigur, și masculilor.

Am privit la mulțimea de Wugmorți și am văzut multe femele care se încadrau și în această excepție, împreună cu vreo doisprezece masculi. Și aceștia păreau extrem de ușurați.

– Dar toate celelalte trebuie să lupte, a adăugat ea apoi. Vor înfrunta masculi. Unora poate li se va părea nedrept. Dar timpurile s-au schimbat în Wormwood. Externii ne înconjoară. Nu le pasă cine este mascul și cine femelă. Ne vor ataca. Astfel, femelele tinere și apte din rândul nostru trebuie să fie pregătite să lupte. Și modul de a face asta este să se antreneze. Să învețe să se apere. De aceea le-am lăsat femelelor eligibile două săptămâni pentru a dobândi aceste aptitudini. Antrenorii profesioniști pentru lupte vor fi disponibili pentru toți cei care, masculi și femele, doresc să fie antrenați. Le-aș recomanda tuturor femelelor care participă la Duel să profite de această oportunitate.

M-am uitat la ea, incapabilă să cred ce auzeam. Timp să dobândească aceste aptitudini? În două săptămâni? Vorbea serios? Când femelele erau deja istovite lucrând la Zid? Masculii nu aveau să își piardă vremea antrenându-se, doar bietele femele. Nu puteau dintr-odată să pună pe ele patruzeci de kilograme de mușchi. Nu puteau deveni masculi dintr-odată. Nu că și-ar fi dorit asta.

Thansius a dat din cap către unul dintre membrii Consiliului aflat jos. Acesta a venit mai în față și a ridicat un sac de pânză deasupra capului.

– Premiul de cinci sute de monede, a anunțat Thansius.

Wugii făcură multă larmă la vederea marelui sac de bogăție. Apoi, Thansius a adăugat:

– Ca să facem lucrurile și mai stimulante – făcu o pauză de efect –, dacă o femelă va câștiga Duelul, premiul va fi crescut la o mie de monede.

La această veste nu se auzi niciun chiot din partea femelelor. Era evident că nu era posibil ca o femelă să câștige premiul, așa că ce rost avea să se bucure?

Thansius ne-a informat apoi că rundele competiției aveau să fie afișate în curând, arătându-ne cine cu cine avea să lupte în prima rundă. Ne-a spus că se calculase deja numărul de competitori eligibili și că avea să fie nevoie de cinci runde pentru a se declara un campion. Ne-a urat tuturor noroc și ne-a anunțat că „întâlnirea" luase sfârșit.

În timp ce Wugii începeau să se îndepărteze, am înaintat pe ocolite spre platformă. Îmi doream să îl văd pe John. Însă, înainte să ajung acolo, cineva mi-a blocat drumul.

Cletus Loon mă privea de sus până jos, cu o expresie ucigătoare întipărită pe față.

– Ai noroc că ești prea tânără ca să lupți. Te-aș fi tras la sorți în prima rundă, spuse el.

– E un lucru bun că sunt prea tânără ca să lupt, i-am răspuns. Un lucru bun pentru tine. Acum, dă-te din calea mea, tântălăule.

Am încercat să trec pe lângă el, dar mi-a pus o mână pe umăr. Înainte să pot reacționa sau ca Harry Doi să îl poată mușca, Cletus a zburat pe spate și a aterizat pe piatra cubică, cu morta și cuțitul căzându-i lângă el. Până să încerce să se ridice, Delph îi pusese o cizmă uriașă pe piept și îl țintuia la pământ.

– Ia-ți cizma împuțită de pe mine, i-a strigat Cletus.

Unul dintre prietenii lui Cletus s-a apropiat și a zis:

– Uită-te la Da-da-da-Delph.

Delph l-a apucat de cămașă, l-a ridicat complet de pe pietre și l-a apropiat de fața lui.

– Numele meu este Daniel Delphia pentru tine, mucosule. Iar data viitoare nu îți voi mai aminti atât de politicos. Acum dispari.

Apoi i-a dat drumul și mucosul a fugit cât de rapid putea. Delph și-a luat cizma de pe Cletus, care se holba la el uimit.

– N-nu te mai bâ-bâlbâi, a spus Cletus cu o voce tremurată.

– Nu, dar tu o faci.

Delph a îngenuncheat pentru ca el și Cletus să se poată privi ochi în ochi.

– Ai face bine să speri că nu te trag la sorți întâi pe tine, Loon. Și dacă mai pui vreodată mâna pe Vega Jane, ai să te rogi să fii ucis de un garm când o să te găsesc. Acum dispari de aici!

Cletus s-a grăbit să se ridice și a luat-o la fugă.

– Mulțumesc, Delph, i-am zis, cu o expresie plină de recunoștință.

– Ai fi putut să te ocupi și singură de nemernic, Vega Jane.

– Poate. Dar e frumos să fii ajutat.

Apoi mi-am amintit încotro porniserm. John era aproape la trăsură.

– Noroc la Duel, Delph, i-am zis. Sper să câștigi cele cinci sute de monede.

M-am întors, am întețit pasul pe piatra cubică și l-am ajuns pe John din urmă exact când era pe punctul să se urce în trăsură cu Morrigone.

– John?

S-a întors și a zâmbit, dar zâmbetul îi era... oarecum forțat. Mi-am dat seama de îndată.

– Bună, Vega, mi-a spus el țeapăn.

Îl simțeam în continuare pe fratele meu cumva prezent, deși poate că asta era doar ceea ce îmi doream.

Morrigone s-a aplecat afară pe ușă. Când m-a văzut, a spus:

– John, trebuie să plecăm. Urmează ultima masă şi apoi trebuie să lucrăm la lecţiile tale.

– Durează doar o fărâmă, Morrigone, i-am spus eu grăbită.

A dat scurt din cap şi s-a aşezat din nou pe scaunul ei. Bănuiam însă că asculta cu mare atenţie.

– Ce este, Vega? m-a întrebat John.

L-a privit pe Harry Doi, dar nu a făcut nicio mişcare ca să îl mângâie, nici nu a întrebat despre el. Părul fratelui meu era şi mai scurt, ras foarte aproape de scalp. Era aproape de nerecunoscut.

– Cum mai eşti? l-am întrebat. Mi se pare că au trecut sesiuni întregi de la ultima mea vizită.

– Am fost foarte ocupat cu Zidul şi cu lecţiile mele, a răspuns el.

– Da, Zidul îi ţine ocupaţi pe *toţi* Wugii, am remarcat eu, sperând să îmi priceapă tonul.

– Dar tot suntem în urma programului, a zis John. Nu vom putea respecta calendarul oficial. Trebuie să lucrăm mai mult. Externii ne pot ataca în orice moment. Trebuie să *avem* un simţ al urgenţei.

Tonul lui strident m-a surprins.

– Ăă... arăţi bine, i-am spus, schimbând subiectul.

A părut să se calmeze, dar tot entuziasmul a dispărut de pe faţa lui în timp ce se gândea la observaţia mea simplă.

– Mă simt foarte bine. Dar tu?

– Bine.

Mă simţeam de parcă aş fi vorbit cu un străin.

– Ai mai fost la Îngrijire? m-a întrebat John apoi.

Am tresărit şi apoi privirea mi-a ţâşnit spre trăsură.

– Nu recent, nu.

– Mi-am dorit să-i vizitez pe părinţii noştri, dar Morrigone îmi tot spune că trebuie să rămân concentrat.

Am ezitat. Încercam din greu să mă abţin să nu sar în trăsură şi să am un Duel personal cu Morrigone. Dar îmi dădusem cuvântul.

– Sunt convinsă că aşa îţi spune, am continuat eu foarte tare, astfel ca Morrigone să poată auzi foarte clar.

Morrigone și-a scos din nou capul din trăsură.

– John, trebuie să plecăm.

– Încă o fărâmă, i-am strigat, holbându-mă direct la ea. Și nu-ți face griji, Morrigone, o să mă concentrez la ceea ce trebuie spus și la ce *nu*.

Mi-a aruncat o privire sfredelitoare și apoi s-a retras din nou în trăsură.

– Mi-e dor de tine, John.

Am făcut apoi un pas în față și l-am îmbrățișat. Am simțit cât este de tensionat, în timp ce mă bătea pe braț în mod mecanic.

– O să fie bine, sunt sigur, Vega. Ai un câine acum, din câte văd.

M-am dat un pas înapoi și l-am privit.

– Locuiesc în vechea noastră casă.

A părut speriat de acest lucru.

– Vechea noastră casă?

Am dat din cap.

– Loon nu acceptă câini. Dar a fost bine să revin acasă. Foarte bine. Îmi amintește cât de importantă este familia.

Morrigone a privit pe geam și s-a uitat urât la mine.

– Sper că ți-ai savurat *timpul*, Vega, mi-a zis ea.

M-am gândit puțin, încercând să-mi dau seama de ce accentuase cuvântul *timp*.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui.

– Vei înțelege, a zis ea criptic.

Și, preț de un scurt moment, mi s-a părut că văd o mare tristețe zugrăvită pe chipul lui Morrigone, dar – cum totul se întâmplase atât de rapid – nu puteam fi sigură. A privit dincolo de mine și a spus:

– Haide, John. Avem multe lucruri de făcut în noaptea asta.

John s-a urcat în trăsură. Eu și Morrigone ne-am mai holbat una la cealaltă preț de o jumătate de fărâmă și apoi Bogle a biciuit slepii, îndepărtându-se.

M-am răsucit pe călcâie și am străbătut grupurile de Wugi care rămăseseră în piață să discute despre Duel. Am simțit o durere ascuțită în lateral și, când am întors privirea, l-am văzut pe Cletus Loon fugind și ținând în mână ceea ce părea să fie o piatră. L-am chemat înapoi pe Harry Doi, pentru că începuse să fugă după Cletus. Am inspirat adânc, am încetat să mă gândesc la durere și m-am grăbit. Harry Doi a lătrat de două ori și s-a uitat înapoi la Cletus, evident supărat că fusese chemat înapoi.

Am ajuns la bârlogul meu, am scos Piatra Viperei, am fluturat-o peste lovitură și m-am gândit la lucruri bune. Durerea a dispărut de îndată, la fel și umflătura.

Avea să fie ultimul moment lipsit de durere.

VIGINTI OCTO

Valhall

Târziu în noaptea aceea, l-am auzit pe Harry Doi lătrând. Era, de fapt, al doilea zgomot pe care îl auzeam. Primul fusese uşa mea împinsă violent spre interior.

Am sărit din pat, cu inima bătându-mi puternic în piept.

L-am văzut pe Harry Doi zburând înapoi şi lovindu-se de peretele de lângă patul meu. A rămas acolo uimit exact când mă ridicam în picioare să văd ce se întâmplă.

Jurik Krone stătea în faţa mea. În spatele lui erau Non, Ran Digby, Cletus Loon şi Duk Dodgson, cel mai tânăr membru al Consiliului, în vârstă de douăzeci şi patru de sesiuni. Toţi aveau cu ei fie morte lungi, fie morte cu ţeavă scurtă, şi toate erau îndreptate spre mine.

– Ce mama naibii se petrece? am strigat, fugind spre Harry Doi ca să mă asigur că este teafăr.

Era întins pe podea, cu limba scoasă, respirând greu, dar nu părea să aibă nimic rupt. Mi-a lins mâna energic.

– Am venit să te ducem la Valhall, femelă, m-a anunţat Krone.

– Nu mă duci nicăieri, nemernicule. Mi-a ajuns...

Krone a ridicat spre mine cartea despre Quag scrisă de Quentin Herms.

Zâmbetul îi era la fel de triumfător pe cât era de crud.

Am făcut greşeala să mă uit spre scândura din podea sub care o ascunsesem.

– A fost luată din bârlogul tău mai devreme, în timpul întâlnirii din centrul satului, mi-a spus Krone.

M-am cutremurat auzindu-i bucuria din voce. Asta explica de ce nu fusese la întâlnire. Fusese aici, scotocind.

– Se pare că este o carte despre Quag, a continuat Krone. Un lucru cât se poate de ilegal. Externii ţi-au dat-o, Vega? Arată cumva rutele pe care le vor folosi ca să ne atace? Cât te plătesc pentru trădarea ta? Sau pur şi simplu controlează mintea ta minusculă?

I-am privit pe fiecare în parte, cu inima bătându-mi atât de tare, că a trebuit să-mi recapăt echilibrul sprijinindu-mă de un perete.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu sunt o trădătoare. Şi nu lucrez pentru afurisiţii de Externi.

Krone s-a apropiat mai mult şi şi-a îndreptat morta cu ţeavă scurtă spre capul meu. Cu mâna liberă, a apropiat cartea de faţa mea.

– Atunci, explică existenţa acestei cărţi. De unde ai primit-o?

– Am găsit-o.

– Ai găsit-o! exclamă Krone. Atunci, de ce nu ai raportat asta Consiliului?

– Eu... aveam de gând să o fac, am răspuns slab.

– Minţi, a răbufnit el, cu trăsăturile schimonosite de furie.

I-a privit apoi pe Digby şi pe Non, spunând:

– Luaţi-o!

Au înaintat şi m-au apucat de braţe. Harry Doi a început să îi atace, dar i-am poruncit să stea la o parte. Dodgson îşi îndreptase deja morta spre pieptul lui şi eram îngrozită că avea să-l împuşte.

– Nu, am strigat eu. Nu va încerca să vă facă rău. Vin cu voi. Nu mă opun. Harry Doi, rămâi aici. Rămâi!

Am fost scoasă din casa mea şi dusă pe Drumul Jos. Tot acest zgomot trebuie să fi trezit întregul sat, pentru că mulţi Wugi ieşiseră pe pietrele cubice în hainele de noapte când am ajuns pe Strada Principală, iar clădirile păreau aprinse cu lumina lumânărilor şi a felinarelor.

Am ajuns la Valhall. Nida fusese evident anunțat dinainte și adus la datorie, pentru că ușa cuștii era deja deschisă. Shuckul stătea lângă el, cu ochii săi nemiloși îndreptați spre mine, cu nările fremătând de parcă mi-ar fi luat mirosul, în caz că mai târziu ar fi trebuit să mă urmărească și să mă ucidă. Am fost aruncată în cușcă și ușa uriașă a fost trântită în spatele meu. Nida a închis lacătul. Krone s-a holbat la mine printre gratii.

– Acuzații oficiale vor fi aduse împotriva ta în această lumină. Și acele acuzații vor fi dovedite. Iar pedeapsa pentru trădare este decapitarea.

L-am privit neîncrezătoare. *Decapitarea?*

Când s-a întors să vorbească cu Nida, mintea a început să îmi funcționeze. Era stupid din partea mea că ținusem cartea, dar nu conținea planuri de atac împotriva Wormwoodului. Erau informații despre creaturile care existau în Quag. M-am întristat gândindu-mă la asta. Cum să explic o asemenea carte fără să le dezvălui că o luasem din bordeiul lui Quentin? Și cum să le explic că aveam o asemenea carte? Mi-am privit brațul. Am mulțumit Clopotniței pentru că mă adâncisem într-un somn adânc în acea noapte și nu mă mai sinchisisem să îmi scot hainele. Dacă ar fi văzut urmele hărții Quagului pe corpul meu, probabil că m-ar fi dezmembrat deja. Mi-am tras mâneca mai jos pe mână și m-am asigurat că pantalonii erau bine strânși și cămașa băgată în ei.

Krone s-a întors spre mine.

– Îți poți petrece restul nopții gândindu-te la păcatele tale. Și la pedeapsa ce se va abate asupra ta.

S-a apropiat apoi atât de mult, încât gura mai că îi atingea gratiile.

– Și nici măcar doamna Morrigone nu te mai poate scăpa acum, Vega.

A chicotit, s-a întors și a plecat.

Am strigat după el și am întins mâinile printre gratii într-o încercare inutilă de a-l lovi. Apoi mi-am tras repede mâna când shuckul a încercat să mi-o apuce cu dinții. Fusesem la un pas să-mi pierd degetele.

Apoi bâta lui Nida a lovit gratiile cu putere.

– Să nu mai scoţi mâna printre gratii, femelă, a tunat el. Nu îţi mai spun a doua oară.

M-am târât spre centrul cuştii şi m-am aşezat acolo, ameţită de cele întâmplate. Speram că fusese un simplu coşmar, din care aveam să mă trezesc în curând. Dar, pe măsură ce întunericul devenea mai adânc şi eu stăteam tremurând în frig, a trebuit să accept că ceea ce mi se întâmpla era real.

O vreme, i-am privit pe Nida şi pe shuckul său patrulând în susul şi în josul pietrelor cubice. Apoi, Nida a intrat în mica lui gheretă şi shuckul a rămas singurul paznic. Dacă mişcam un singur muşchi, se oprea din plimbarea lui, se întorcea şi scotea un mormăit atât de ameninţător, că mi se ridica părul de pe ceafă.

Am plâns puţin, pentru că nu mă puteam abţine. Apoi m-am înfuriat, gândindu-mă la nenumăratele moduri în care îi puteam face felul lui Krone. După aceea m-am gândit la apărarea mea împotriva acuzaţiilor ce aveau să mi se aducă. Apoi a venit adevărata depresie, pentru că nu am reuşit să mă gândesc la o explicaţie plauzibilă, nici măcar la o minciună cât de cât credibilă.

Nu aveam nici geanta mea la mine, aşa încât nici să încerc să deschid lacătul nu ar fi fost posibil. Şi, chiar dacă reuşeam, shuckul m-ar fi sfârtecat de îndată. M-am întins pe pardoseala de pământ şi mi-am plimbat degetele de-a lungul acesteia. Prizonierii dinaintea mea îşi lăsaseră urmele acolo, sub forma unor găuri şi gropi de diverse mărimi. Puteam înţelege asta. Îţi venea să sapi o groapă în pământ în care să intri ca să scapi de ruşinea de a fi acolo.

Am adormit de trei ori, dar m-am trezit speriată de fiecare dată, fie din cauza lui Nida, care revenea periodic la patrularea lui, izbind cu bâta în gratii, fie din cauză că shuckul lătra către ceva. Mă întrebam dacă aşa erau lucrurile de obicei – erau paznicii instruiţi să nu permită unui prizonier să doarmă bine noaptea?

Am privit întunericul nopţii devenind cenuşiu şi apoi auriu strălucitor când soarele şi-a început ascensiunea pe cer. Mi-era

teamă de lumină, din motive evidente. Din fericire, am adormit din nou, ceea ce le-a permis corpului și minții mele obosite un mic repaus. Când m-am trezit, soarele lumina Wormwoodul. M-am holbat la cerul albastru și am calculat că era aproape a doua secțiune a luminii. Stomacul îmi chiorăia și mă întrebam ce fel de mâncare se dădea acolo. Nu aveam să mă duc la Hornuri în acea lumină. Speram că cineva îi spusese lui Domitar. Presupuneam că asta însemna că aveam să fiu dată afară din slujba mea.

Și apoi mi-am amintit cuvintele lui Krone.

Pedeapsa mea putea să fie moartea. Și eu eram îngrijorată că nu aveam să mai fiu angajată și că aveam stomacul gol.

Am clipit des când am văzut cine se apropia de cușcă.

Era Delph și îl avea pe Harry Doi cu el. Shuckul a început de îndată să mârâie. Nida a înaintat și s-a holbat la Delph.

– Vezi-ți de drum, mascul, a spus Nida. Și ia și câinele cu tine.

– Vreau să vorbesc cu Vega Jane, a spus Delph hotărât.

– Nu poți vorbi cu un prizonier. Acum, cară-te! a zis Nida lovindu-și palma cu bâta.

– Ți-am salvat viața o dată, Nida. Și nu îmi faci măcar favoarea asta? a întrebat Delph hotărât.

Nida s-a holbat la Delph. Gânduri contradictorii îi străbăteau mintea, din câte puteam să văd.

– Ai cinci fărâme, nu mai mult. Și suntem chit.

Nida s-a dat la o parte și a fluierat spre shuck, care s-a oprit din mârâit și s-a retras lângă stăpânul lui, lăsându-i pe Delph și pe Harry Doi să se apropie de ușa cuștii.

M-am lipit de bare.

– Delph, ai venit să mă ajuți.

– Ce acuzații ți s-au adus, Vega Jane, oricât ar fi ele de false?

Nu m-am putut uita la el și am spus cu glas scăzut:

– Au găsit cartea despre Quag.

A inspirat și l-a privit agitat pe Nida.

Am continuat:

– Krone spune că sunt o trădătoare. Că acea carte este un mod de a-i ajuta pe Externi să ne atace.

– Tâmpenii.

– Știu, Delph. Dar Krone e de părere că pot fi condamnată la moarte pentru asta.

S-a albit la față, deși nu sunt sigură că era mai palid decât mine. Dacă așa ceva era cu putință, eram mai speriată decât atunci când fusesem urmărită de Jabbiți. Știam că lui Krone avea să îi facă plăcere să folosească el însuși securea pe mine.

– Cum ai aflat că sunt aici?

– Zvonurile circulă repede.

– Cu-cum i-ai salvat viața lui Nida?

– Patrula cu Carabinierii într-o noapte. Tâmpitul de Cletus Loon l-a confundat cu altceva și și-a îndreptat morta spre el. Eu treceam pe acolo și am văzut ce se întâmplă. L-am apucat pe Nida și l-am trântit la pământ cu doar un moment înainte ca Loon să tragă. A făcut o gaură într-un copac în locul capului lui Nida.

Am dat din cap, dar mintea îmi trecuse deja la problema mea.

– Nu ești vinovată de nimic, Vega Jane. Și o să fii eliberată într-o fărâmă.

– Mi-e foarte frică, i-am spus.

Și-a întins un deget și mi-a atins mâna.

Un moment mai târziu am sărit amândoi, pentru că bâta lui Nida izbise gratiile aproape zdrobindu-ne degetele.

– Vorbiți, nu vă atingeți, a lătrat Nida. La naiba! Și aproape s-au scurs fărâmele, Delphia.

L-am privit pe Harry Doi. Părea singur și speriat.

– Delph, poți să ai tu grijă de Harry Doi? l-am întrebat.

Am înghițit nodul mare pe care îl simțeam în gât.

– Doar cât timp sunt aici.

A dat din cap.

– Desigur. Ce mai contează o bestie pentru familia Delphia?

A încercat să zâmbească la această glumiță, dar nu a izbutit.

L-am privit pe Harry Doi.

– O să mergi cu Delph, bine?

Harry Doi, mi se părea, scutura din cap, dar am întins degetul și i-am spus încă o dată. Într-un final, și-a plecat capul și și-a băgat coada între picioare.

– Trebuie să mă duc să lucrez la Zid, a zis Delph. Am întârziat deja.

Am încuviințat din cap.

L-a privit pe Nida. Acesta era ocupat să aranjeze zgarda cu țepi a shuckului.

Delph a băgat mâna în buzunar și mi-a strecurat o chiflă tare, o bucățică de carne și un măr.

– Mă întorc cât de repede pot.

Am dat din nou din cap. Aruncându-mi o ultimă privire, Delph și Harry Doi au dispărut pe pietrele cubice.

M-am retras în colțul îndepărtat al cuștii, m-am așezat cu spatele la Nida și am mâncat. Stomacului îi era foame, dar mintea refuza să se concentreze la mâncarea din fața mea.

Întregul Consiliu avea să se întâlnească pentru a-mi hotărî soarta. Nu puteam să cred că aveau să mă ucidă doar pentru că avusesem o carte. Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai negre îmi deveneau gândurile. Nu era doar o carte. Era o carte ce descria caracteristicile Quagului. Aveau să vrea să știe de unde apăruse. Aveau să mă acuze că intrasem în Quag ca să aflu acele lucruri? Să le spun că o furasem din bordeiul lui Quentin Herms? Atunci aveau să știe că fusesem acolo. Cum să mă apăr? Spunând că eu credeam că ideea cu Externii era o mare minciună? Și că Zidul era construit ca să îi țină pe Wugi înăuntru, și nu pe Externi afară? Oh, da, asta avea să funcționeze excelent în fața Consiliului. Aveau să îmi dea o afurisită de medalie.

Eram pe punctul să mai mușc o dată din măr, dar, în loc să fac asta, l-am pus înapoi în buzunar. Mi s-a făcut rău; m-au trecut valuri reci de greață. Nu aveam să ies din Valhall în lumina aceea. Poate că nu aveam să plec înainte să îmi reteze capul de pe umeri.

Lumina a trecut la a treia sesiune şi soarele a început să bată pe acoperişul de metal al cuştii, făcând ca interiorul acesteia să clocotească. Mi-am amintit de Wugul McCready, care îmi ceruse o cană de apă când trecusem pe acolo. Acum îi înţelegeam cererea, căci şi eu îmi simţeam gâtul strângându-se. Eram norocoasă, ştiam, că niciun Wug nu trecuse să mă vadă acolo. Sau să mă scuipe. Sau să mă numească trădătoare. Dar cât avea să dureze asta?

L-am privit pe Nida. Acum se uita la mine cu atenţie, întrebându-se probabil cum aveam să rezist întemniţării. M-am gândit la mai multe remarci deştepte, dar nu aveam curajul sau energia să rostesc vreuna dintre ele.

Pe când lumina trecea, am auzit roţile înainte să văd trăsura. Doar că nu era o trăsură. Ceea ce trecu de colţ şi se îndreptă spre Valhall era o simplă căruţă cu o cuşcă în spate. Doi Wugi despre care ştiam că lucrează pentru Consiliu se aflau pe capră. Un singur slep bătrân trăgea căruţa, cu capul şi coada pleoştite de căldură.

Se opriră în faţa cuştii şi unul dintre ei sări jos. Tunica nu-i era neagră, ci verde. Îi dădu un pergament lui Nida.

– Prizonierul este chemat la Consiliu, anunţă el.

Nida dădu din cap, privi pergamentul şi apoi desprinse cheia mare de la cureaua lui lată. Deschise uşa cuştii şi-mi zise:

– Haide, acum!

Am înaintat împleticindu-mă şi Wugul mi-a încătuşat picioarele şi mâinile. A fost nevoit să mă ridice în spatele căruţei şi am fost forţată să intru în cuşcă, apoi închisă.

Wugul s-a urcat la loc în căruţă şi celălalt a biciuit slepul.

Şi astfel am pornit spre Consiliu.

La drum, poate pentru totdeauna.

VIGINTI NOVEM

Consiliul

Clădirea Consiliului se găsea chiar la capătul Străzii Principale. Comparate cu ea, toate celelalte clădiri din Wormwood, cu excepţia Hornurilor şi a Clopotniţei, arătau ca o adunătură de scânduri vechi şi sticlă crăpată. Într-atât de grandioasă era. Nu aveam idee cine o construise şi când. O admirasem mereu, dar de la distanţă.

Era construită din piatră şi marmură, cu coloane înalte în faţă şi trepte largi ce urcau spre ea. Uşile erau făcute din fier, cu incrustaţii complicate pe care, ca Finisor, îmi plăcea să le privesc. Se spunea că luminile din clădirea Consiliului nu se stingeau niciodată şi că, în ciuda căldurii sau a frigului de afară, păstra aproape întotdeauna aceeaşi temperatură.

Ca şef al Consiliului, Thansius îşi avea locuinţa la al doilea etaj. Nu intrasem niciodată acolo. Nu avusesem motive – până acum. Şi îmi doream din tot sufletul să nu mă aflu în locul acela.

Nu m-au dus pe intrarea din faţă. Presupuneam că prizonierilor nu le era oferit privilegiul acesta. O intrare dosnică era suficientă. Am trecut pe lângă alţi Wugi care lucrau la Consiliu, înaintând legată. Majoritatea Wugilor nu mă priveau. Cei care o făceau erau teribil de ostili. Speram să nu existe vreun proces de votare acolo; altfel aş fi fost moartă înainte de lăsarea serii.

Am fost condusă într-o sală aproape la fel de mare ca sala principală de la Hornuri, dar mult mai frumoasă. Podelele erau de

marmură, pereții de piatră, tavanul – o combinație a celor două, cu bârne enorme, roase de carii, intersectându-se în spațiul uriaș.

Pe un podium ridicat în spatele unui perete din lemn înalt până la nivelul brâului, cu decorațiuni complicate, se afla întregul Consiliu. Thansius era așezat în centru. Își purta robele roșii ca focul, ceea ce nu mi s-a părut a fi un semn bun. La stânga lui era Krone, îmbrăcat în negru ca de obicei. La dreapta era Morrigone. Și ea era îmbrăcată în roșu.

Roșu și negru nu aveau să mai fie vreodată culorile mele preferate

Am fost condusă la o măsuță cu un scaun. Lângă mine se afla un pupitru, precum cele folosite de Învățători la Învățare.

– Scoateți-i cătușele, a ordonat Thansius.

Cei doi Wugi care mă duseseră acolo cu căruța s-au conformat imediat. Apoi s-au retras și am auzit ușa închizându-se în spatele lor.

Acum eram doar eu și Consiliul. I-am privit. Și ei m-au privit pe mine. Mă simțeam ca un șoarece tremurând în fața unui garm.

– Ia loc, prizonier, a zis Krone, în timp ce sunt citite acuzațiile ce ți se aduc.

M-am așezat, trăgându-mi pe furiș mânecile de la cămașă și încercând să îmi opresc inima să nu-mi explodeze în piept. Cu coada ochiului l-am văzut pe Ladon-Tosh așezat în lateralul încăperii. Nu privea pe nimeni și nimic. Nu înțelegeam de ce se afla acolo. Apoi privirea mi-a coborât spre brâul lui. Acolo se afla o secure, într-o teacă specială legată de curea.

M-am uitat din nou spre Consiliu, simțind cum mă cuprind cârceii de frică.

Jurik Krone s-a ridicat, având un sul de pergament în mână. Și-a privit triumfător colegii din Consiliu. Privirea lui, sau cel puțin așa mi se părea mie, stăruise cel mai mult asupra lui Morrigone.

– Această femelă, Vega Jane, încalcă de mult legile din Wormwood. Am declarații din partea lui Cacus Loon și a fiului său, Cletus,

precum și din partea lui Non și a lui Roman Picus, care arată că până acum a încălcat legi fără să suporte consecințele.

– Suntem aici cu alte probleme în această lumină, Jurik, a intervenit Thansius. Să ne concentrăm asupra lor.

Krone a dat din cap și a privit spre pergament.

– Am găsit o carte în posesia Vegăi Jane.

S-a întins spre ea și a ridicat-o pentru a putea fi văzută de toți.

– Această carte face o descriere detaliată a creaturilor care trăiesc în Quag, cu modalități – în anumite circumstanțe – de a le evita. Identifică, de asemenea, anumite specii din Quag care le-ar putea fi de ajutor celor care doresc să îl traverseze. Precum...

A făcut o pauză și știam exact ce avea să spună. Am mimat cuvântul din buze înainte să îl poată pronunța.

– Externii, încheie Krone.

La acest cuvânt, membrii Consiliului au început să murmure. Am observat că Thansius și Morrigone vorbeau doar între ei, fără să îi privească pe alții.

Thansius se holba într-un punct de deasupra capului meu, dar ocazional privirea îi cobora și spre mine. Morrigone nu m-a privit nici măcar o singură dată. Am luat asta drept un semn rău.

– Singurul motiv posibil pentru ca această femelă să dețină o asemenea carte este de a ajuta dușmanii Wormwoodului, a continuat Krone. Pentru asemenea acte de trădare – la aceste cuvinte, el s-a uitat cu subînțeles în direcția lui Ladon-Tosh –, execuția este singura pedeapsă corespunzătoare.

Krone l-a privit pe fiecare dintre membrii Consiliului în parte și apoi și-a păstrat uitătura cea mai severă pentru mine.

Thansius s-a ridicat și a zis:

– Îți mulțumim, Jurik, pentru această descriere a faptelor plină de... ăăă, energia ta tipică.

A luat apoi cartea și s-a întors spre mine.

– Cum ai ajuns să deții cartea aceasta, Vega?

Am privit în jurul meu, nesigură ce să fac. Într-un final, m-am ridicat.

– Am găsit-o în bordeiul lui Quentin Herms.

– Nu ai intrat niciodată acolo, a protestat Krone.

– Ba am intrat, i-am zis. Te-am văzut şi pe tine acolo.

– Prostii. Minciuni şi iar minciuni.

– „Care este obligaţia ce-i leagă? Nu erau atât de apropiaţi" au fost cuvintele tale exacte, Krone, am zis. Mă ascundeam în spatele dulapului din camera din faţă. Nu erai singur acolo.

Am ezitat şi apoi instinctul mi-a spus să încerc.

– Ai vrea să spun cu cine erai acolo?

Nu ştiam cu cine mai fusese, cel puţin nu sigur, dar Krone nu avea de unde să ştie asta.

– Suficient, a strigat Krone. Deci ai fost la bordei? Asta dovedeşte doar că ştiai despre carte şi că ai luat-o.

– Am luat-o...

– L-ai ajutat pe trădătorul Herms să o creeze?

– Eu încerc să...

– Te aştepţi ca noi să dăm crezare minciunilor tale penibile?

– Jurik, a tunat vocea lui Thansius.

Întregul Consiliu a părut să se cutremure la auzul acestei voci.

– Încearcă să ne spună versiunea ei, a intervenit Thansius. Faptul că o întrerupi înainte să vorbească nu este nici productiv, nici util Consiliului.

S-au auzit murmure de aprobare la această remarcă şi Krone s-a aşezat, arătând de parcă nici măcar nu avea să asculte ceea ce aveam de spus. L-am observat pe bunul lui prieten, Duk Dodgson, aşezat lângă el, făcând acelaşi lucru.

Thansius m-a privit şi a zis:

– Continuă, Vega.

– Nu ştiam despre carte. M-am dus la bordei pentru recompensă.

O minciună și un adevăr erau întotdeauna mai bune decât două minciuni, cel puțin din punctul meu de vedere. De fapt, era destul de aproape de adevăr.

Am străbătut cu privirea încăperea.

– Atât de multe monede înseamnă mare lucru pentru un Wug ca mine. Domitar ne-a spus despre recompensă la Hornuri. Fiecare Hornar, sunt sigură, a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să pună mâna pe recompensă, așa că de ce nu și eu? M-am dus la bordei ca să văd dacă pot să găsesc vreun indiciu despre destinația lui Herms.

– N-a plecat nicăieri, a ripostat Krone, care se holba din nou la mine. Externii l-au luat.

– Dar nu știam asta atunci, nu-i așa? Asta s-a anunțat doar mai târziu și apoi li s-a explicat tuturor Wugilor la Clopotniță.

– Atunci, de ce ai păstrat cartea? a întrebat Krone cu un ton de triumf în voce. De ce nu ai predat-o Consiliului?

– Mi-a fost frică, am răspuns eu.

– De ce? a mârâit Krone.

– De Wugi care ar fi putut să reacționeze cum ai reacționat tu acum, am replicat. Chiar dacă o predam, știam că tu, Krone, aveai să găsești o manieră prin care să răstălmăcești totul într-un verdict de vinovăție. Când ai venit la mine noaptea trecută, ai spus că voi fi executată. Era evident că te hotărâseși deja, înainte de ședință. Unde este dreptatea în asta?

Declarația mea a avut efectul dorit, căci imediat s-au auzit mormăieli printre membrii Consiliului. I-am văzut pe doi dintre ei privindu-l pe Krone cu asprime.

Morrigone se holba la zidul din cealaltă parte a încăperii. Thansius își ținea privirea fixată asupra mea.

– N-am făcut așa ceva, a bolborosit Krone.

Inima îmi bătea cu putere în continuare și încă eram îngrozită, dar furia îmi depășea frica.

– Atunci, de ce m-ai luat de la bârlogul meu în lanțuri?

– A făcut asta?

Toți ne-am întors privirea spre Morrigone, care se holba acum la Krone.

– Da, am răspuns eu.

– Ai spus că ai fost luată noaptea trecută, Vega, a zis Thansius. Unde ai fost dusă?

M-am uitat drept la Krone și am zis:

– La Valhall. Am stat acolo până am fost adusă aici. Și nu mi s-a dat nici apă, nici mâncare.

Ei bine, mâncasem cele aduse de Delph, dar eram în continuare hămesită.

– Atunci, trebuie să-ți fie foarte foame și sete, a spus Morrigone.

A bătut din palme și un Asistent a părăsit de îndată sala. S-a întors o fărâmă mai târziu, cu o tavă plină cu pâine și brânzeturi și o carafă de apă. Le-a așezat în fața mea.

– În numele Consiliului, Vega, îmi cer scuze, mi s-a adresat Morrigone. Niciun Wug nu merge la Valhall fără să fie mai întâi condamnat. Apoi a adăugat pe un ton aspru și privindu-l mustrător pe Krone: Așa cum colegul meu Krone știe foarte bine.

În toată această vreme, Krone nu spusese nimic. În timp ce înfulecam și îmi astâmpăram setea, mă uitam din când în când la cei din Consiliu. L-am văzut pe Krone privindu-și mâinile și întrebându-se fără îndoială unde îi dispăruse avantajul. Mă gândeam chiar că poate aveam să fiu eliberată peste una sau două fărâme, când am observat carafa, care era ușor crăpată. Apa se scursese din ea pe mâneca mea. O baltă de lichid întunecat se strângea pe masă.

M-am holbat la ea îndelung, întrebându-mă care îi era sursa. Nu eram chiar *atât* de murdară.

Nu mi-am dat seama că era lângă mine înainte să-mi ridic privirea.

Krone se holba la băltoaca întunecată de apă. Mi-a privit brațul și apoi pe mine. Înainte să îl pot opri, îmi rupsese mâneca, scoțând la iveală copia pe care o făcusem după harta Quagului lăsată de Quentin Herms.

– În numele Clopotniței, ce este asta, te întreb? a tunat el.

Mi-a răsucit mâna și am urlat de durere.

Thansius s-a ridicat.

– Krone, încetează de îndată.

Morrigone era și ea în picioare, grăbindu-se spre noi. S-a oprit lângă mine și privirea i-a coborât pe brațul meu. Am văzut-o încercând să spună ceva, dar era ca și când cuvintele i-ar fi înghețat în gât.

Krone îmi dăduse drumul, așa cum îi ordonase Thansius, dar îmi ținea în continuare mâneca.

– Dacă nu mă înșel, colegi membri ai Consiliului, a zis Krone, ceea ce am văzut eu pe brațul acestei femele este fără îndoială o hartă a Quagului.

Doream să strig la el și să îl întreb de unde știa că este Quagul, dar am fost lovită de privirile celor din Consiliu. Thansius singur mă ținea ca vrăjită. A pășit încet spre mine și mi-a privit brațul. Mi-a ridicat cu blândețe cealaltă mânecă și s-a uitat și acolo.

– Mai sunt astfel de urme pe tine, Vega, în afara acestora?

Vocea îi era plină de dezamăgire și, chiar mai rău, de suferința trădării.

Cu ochii umplându-mi-se de lacrimi, n-am putut minți.

– Pe burtă și pe picioare.

– Și cum au ajuns acolo?

Am privit-o pe Morrigone. Nu-și luase ochii de la urme. Expresia ei profund surprinsă era zdrobitoare pentru mine.

– Quentin Herms mi le-a lăsat pe un pergament înainte să dispară, i-am spus.

– Și ți-a confirmat că este un mod de a traversa Quagul?

– Într-un fel, da.

– Și unde este acel pergament acum?

– L-am ars.

– Dar nu înainte să își copieze urmele pe piele, a intervenit Krone. Și de ce să facă una ca asta dacă nu plănuia să le folosească în vreun fel, fără îndoială împotriva celorlalți Wugmorți?

– Nu asta plănuiam, i-am strigat. Nu intenționam să le folosesc vreodată.

– Și atunci, de ce le-ai desenat pe piele?

Întrebarea venise de la Morrigone. Acum ea mă privea.

M-am străduit să îi înfrunt privirea. Și, înfruntându-i privirea, să spun adevărul.

– Pentru că arăta o cale spre un loc, altul decât acesta.

– O confesiune, a strigat Krone. Femela aceasta tocmai ne-a spus că lucrează cu Externii.

Morrigone se holba în continuare la mine, cu o tristețe adâncă în ochi. L-a privit pe Thansius și a spus:

– Cred că am auzit suficient. Vom delibera și ne vom anunța hotărârea.

Îmi doream să țip la ea să nu facă asta. Că eram nevinovată. Că trebuiau să audă mai multe de la mine. Dar nu am spus nimic. Știam, dincolo de orice dubii, că nu mai puteam să le spun nimic care să conteze.

L-a privit pe Krone și a adăugat:

– Dar nu va fi dusă înapoi la Valhall. Va fi dusă la bârlogul ei și va fi păzită.

Krone a părut îngrozit de idee.

– Este o trădătoare. Va încerca să evadeze și să evite justiția în această problemă extrem de serioasă. Are harta Quagului pe ea. O va folosi să...

– Să ce, Krone? l-a întrerupt Morrigone. Să traverseze Quagul? Un Wug de paisprezece sesiuni? Ar muri în două fărâme. Cu toții știm ce se află acolo – și Vega o știe.

Mă privise când spusese asta.

– Și are și alte motive să nu părăsească Wormwoodul. Și pe acelea le știe bine.

Krone era pe punctul să spună ceva, dar Thansius i-a împiedicat izbucnirea.

– Sunt de acord cu doamna Morrigone. Vega va fi dusă la bârlogul ei și păzită acolo. Însă, înainte de asta, o Asistentă femelă a Consiliului se va asigura... de îndepărtarea urmelor de pe ea.

– Vreau să fie păzită la fiece pas, a adăugat Krone.

Thansius l-a privit de parcă ar fi vrut să îl sugrume.

– Mă îndoiesc că Vega poate evada din clădirea Consiliului, Krone. Dar, dacă dorești, poți să stai în fața ușii cât timp este spălată.

Krone a părut deranjat de sugestie și n-a făcut nicio mișcare ca să mă urmeze.

Thansius s-a întors la podium și s-a folosit de mânerul sabiei lui enorme, incrustate cu bijuterii, pentru a lovi lemnul.

– Consiliul va discuta de îndată problema Vegăi Jane.

În timp ce eram condusă afară, l-am privit întâi pe Thansius și apoi pe Morrigone. Niciunul nu voia să se uite la mine.

Descumpănită și lipsită de speranță, am fost condusă afară din sală și dusă la o toaletă, unde toate urmele mi-au fost spălate cu o asemenea energie, încât pielea mi s-a înroșit și a început să mă usture. Dar nu am scos niciun sunet cât urmele pe care le ținusem ascunse atâta vreme îmi dispăreau de pe piele. După aceea, am fost dusă înapoi la bârlogul meu, acolo unde un Non foarte fericit îmi păzea ușa.

Delph l-a adus pe Harry Doi la mine și câinele a rămas acolo.

Era întuneric acum și stăteam întinsă pe pat întrebându-mă ce soartă mă așteptа.

Aveau să mă execute?

Să mă bage din nou în Valhall? Poate pentru multe sesiuni?

Să-mi dea drumul?

Dar reveneam mereu la aceeași întrebare: aveau să mă execute?

Fusesem martoră la o singură execuție. Se întâmplase când aveam zece sesiuni și un mascul își ucisese femela fără niciun alt motiv în afară că era un Wug ticălos. Fusese o crimă premeditată, sau cel puțin asta descoperise Consiliul. Wugul își bătuse și copiii, aproape omorându-i, și probabil că i-ar fi ucis dacă n-ar fi intervenit alți

Wugi. Întregul Wormwood fusese obligat să fie martor la execuție, care avusese loc în centrul satului.

Wugul fusese condus de-a lungul unor trepte scurte pe o platformă și forțat să îngenuncheze; peste cap i se pusese o glugă, iar capul îi fusese sprijinit de un butuc gros. Călăul, el însuși cu glugă – acum bănuiam că fusese Ladon-Tosh –, își ridicase securea la înălțime și dintr-o singură lovitură îi separase capul de restul corpului de Wug. Acesta căzuse pe o grămăjoară de fân așezată în fața butucului. Sângele cursese pe trepte și mă gândisem că bietul John avea să leșine. Eu îi strânsesem mâna mamei și mă simțisem rău. Mă clătinasem pe picioare, dar mulțimea aclamase pentru că se făcuse dreptate și un Wug ticălos fusese șters de pe fața pământului.

Așa avea să mi se încheie și mie viața? Cu Ladon-Tosh separându-mi capul de restul corpului? Cu Wugii aclamându-mi moartea sângeroasă?

Mi-am închis ochii și am încercat să adorm, dar îmi era imposibil. Până să îmi aflu soarta, nu aveam să am parte de odihnă.

TRIGINTA

Viață sau moarte

Era prima secțiune a luminii când am auzit bătaia în ușă. În ciuda neliniștii în privința sorții mele, reușisem, în sfârșit, să adorm. Harry Doi a început să mârâie și să miroasă ușa.

M-am ridicat cu greu, pe jumătate adormită, valuri de frică rece făcându-mă să mă simt dezechilibrată și îngrețoșată.

Oare execuțiile aveau loc imediat după deciziile Consiliului? Aveam să deschid ușa și să dau de Ladon-Tosh, care urma să mă târască spre o platformă proaspăt ridicată din centrul satului?

Am deschis ușa.

Nu era Ladon-Tosh. Era Morrigone. Părea morbid de palidă și de obosită, trăsăturile ei fiind aproape la fel de șterse ca ale mele. Mantaua ei avea câteva pete de murdărie pe tiv. Am privit peste umărul meu, dar nu i-am văzut trăsura. Probabil că venise pe jos de la clădirea Consiliului ca să-mi dea vestea.

– Pot intra, Vega?

Am dat din cap și m-am dat la o parte ca să o las să intre.

S-a așezat sau, mai degrabă, s-a prăbușit pe unul dintre scaune. Și-a înăbușit un căscat s-a frecat la ochi.

– N-ai dormit? am întrebat-o.

A scuturat încet din cap, deși nu părea să îmi fi auzit întrebarea. L-a privit pe Harry Doi și și-a întins o mână spre el. Acesta se apropiase precaut de ea și i-a îngăduit să îi scarpine urechile.

– Un câine straşnic, a zis ea.

– Ar face orice pentru mine, am răspuns, aşezându-mă în faţa ei. Îi va fi refuzată ocazia? am întrebat eu cu prudenţă.

Şi-a ridicat privirea.

– Nu vei fi executată, dacă asta întrebi, a răspuns ea direct. Krone s-a luptat puternic toată noaptea pentru acest lucru, dar Thansius şi cu mine am reuşit să convingem Consiliul să asculte de raţiune.

– De ce mă urăşte Krone atât de tare? Ce i-am făcut eu vreodată?

– Nu este vorba despre tine, a rostit Morrigone încet. Krone îl ura, de fapt, pe bunicul tău.

– Ce? am strigat eu în gura mare.

– A fost înainte ca eu să fac parte din Consiliu, desigur, dar – aşa cum ţi-am mai spus – bunicul era Şeful Consiliului pe atunci. A demisionat şi Thansius i-a luat locul atunci când tata a suferit Evenimentul..

Vocea i s-a pierdut, a rămas tăcută un moment, apoi şi-a revenit.

– Krone era doar asistent pe atunci, dar ambiţia îi era să devină membru cu drepturi depline al Consiliului. Şi n-am niciun dubiu că ambiţia lui este să fie şef după retragerea lui Thansius.

– Clopotniţa să ne ajute dacă se ajunge la asta, am spus eu înflăcărată.

– Ei bine, are punctele lui forte şi este ferm devotat apărării Wormwoodului. Dar nu cred că ar fi un foarte bun Şef al Consiliului.

– Asta nu explică de ce l-a urât pe bunicul.

– Când Virgil a părăsit Consiliul, s-a zvonit că Krone avea să îi ia locul. Virgil nu avea o părere prea bună despre Krone şi cei doi Wugi s-au certat teribil în sală în faţa întregului Consiliu. A fost umilitor pentru Krone, sunt sigură, întrucât bunicul tău avea o manieră impozantă căreia nu i te puteai opune, iar limba şi mintea îi erau mult superioare celor ale lui Krone. A fost un măcel oratoric de proporţii istorice. Un alt Wug a fost numit să îi ia locul lui Virgil pornind de la, cred eu, doar acea umilinţă verbală. Şi, deşi Krone a reuşit într-un final să devină membru al Consiliului, au mai trebuit

să treacă totuși câteva sesiuni. Sunt sigură că l-a considerat vinovat pe bunicul tău pentru acea întârziere în cariera lui. Și acea ură pentru bunicul tău pare să o fi transferat asupra ta.

– Și a fratelui meu? am întrebat eu îngrijorată.

– Nu. Cred că doar asupra ta. Nici cu părinții tăi nu a fost foarte urâcios.

– Atunci de ce doar eu? am întrebat pe un ton de uimire.

Și-a ridicat capul și m-a privit cu o expresie amuzată.

– Chiar trebuie să pui o asemenea întrebare?

– Da,de ce?

A zâmbit.

– Pentru că tu semeni cel mai mult cu bunicul tău, Vega. Foarte mult.

– Îl plăceai?

Mi-am amintit descrierea lui Delph cu ei doi certându-se exact înainte ca bunicul meu să plece din Wormwood.

– L-am respectat, ceea ce este și mai mult, Vega. Virgil a fost un Wugmort mare. I-am... i-am dus lipsa de la...

Nu părea capabilă să-și încheie gândul.

– Și mie mi-e dor de el, i-am zis. Mi-aș dori să fie aici acum, să fie cu mine.

Morrigone și-a întins mâna și a strâns-o pe a mea.

– Văd că ți-ai desenat simbolul lui pe mână. Este un semn ciudat, nu-i așa?

Nu o lăsasem pe femela de la Consiliu să-l spele. Îi spusesem că nu era o parte a hărții și se oprise.

Mă gândisem mult la acel simbol în ultima vreme.

– Trei cârlige, am zis. Nu unul, nu patru, ci trei.

S-a uitat stăruitor la mine, cu ochii larg deschiși.

– Da, trei, a spus ea tristă. Trei poate să fie un număr extrem de puternic. Un fel de trinitate. Dar nu știi ce înseamnă semnul?

– Nu știu.

M-am oprit.

– Care este, deci, soarta mea? Dacă nu voi fi executată, înseamnă că voi fi trimisă la Valhall.

– Nici la Valhall.

Am privit-o neînțelegând.

– Dacă nu execuție și nici Valhall, atunci ce?

– Nu voi face vestea să sune mai bine, Vega. Descoperirea acelor urme de pe pielea ta ți-a dăunat. Am avut nevoie de toate resursele mele și de toată susținerea celorlalți membri ai Consiliului pentru a-i convinge să nu te decapiteze și să nu te bage în Valhall pentru restul sesiunilor tale.

Am inspirat adânc, încercând să înțeleg totul – cât de aproape fusesem de moarte.

Am privit-o.

– Atunci ce? Care este pedeapsa mea?

A inspirat și ea. Nu o mai văzusem niciodată arătând atât de epuizată.

– Trebuie să lupți în următorul Duel, Vega. Trebuie să te lupți pentru viața ta. Nu te poți preda și nu poți să te lași învinsă ușor, pentru că, dacă o faci, vei fi băgată în Valhall pentru restul sesiunilor tale. Acesta este votul Consiliului și este final.

– Dar am doar paisprezece sesiuni! am zis. Voi lupta împotriva unor masculi adulți, complet dezvoltați.

S-a ridicat și și-a frecat din nou ochii.

– Adevărul este, Vega, că nu le pasă. Pur și simplu nu le pasă. Dacă vei lupta cu vitejie, toate îți vor fi iertate, viața îți va reveni la normal și nu vei mai datora nimănui nimic. Dacă nu lupți, vei fi dusă de îndată la Valhall. Și, ca să-ți spun drept, nu pot garanta că Judik Krone nu va cere din nou să fii execuată. Și, de data asta, ar putea să și reușească.

– Atunci voi lupta, am zis. Îți dau cuvântul meu că voi lupta din răsputeri.

M-am oprit și apoi am întrebat-o:

– Ce se întâmplă cu mine până la începerea Duelului?

– Ești singura Finisoare rămasă la Hornuri. Te poți întoarce să finisezi bare la prima secțiune a luminii.

– Și când voi fi omorâtă în bătaie la Duel?

– Îmi pare rău, Vega. Doar atât am putut face. Cel puțin așa ai o șansă.

– O șansă, am repetat eu lipsită de entuziasm.

Dar, de fapt, cât de mare era acea șansă?

Morrigone a ridicat o mână în chip de avertisment.

– Krone și aliații lui sunt convinși că vei încerca să fugi din Wormwood și că te vei folosi de harta pe care ai avut-o ca să te călăuzească.

– Nu mai am urmele pe piele, i-am zis.

– Le-ai fi putut învăța pe de rost. În orice caz, nu te gândi să faci asta. Dacă ai încerca să fugi, Delph ți-arlua locul în ochii Consiliului. Și nu ar fi doar Valhall pentru el.

S-a oprit.

– L-ar ucide.

A făcut o pauză și m-a studiat cu atenție.

– Și n-aș face nimic ca să îi opresc.

– De ce, Morrigone? Ce îi pasă Consiliului dacă un Wug intră în Quag? Dacă ia decizia asta și moare, este viața lui.

– Nu-i atât de simplu, Vega. Slujba Consiliului este să-i protejeze pe toți Wugmorții și să asigure supraviețuirea Wormwoodului. Dacă Wugii ar începe să intre în Quag și să moară, poate că asta ar impulsiona bestiile să înceapă din nou lupta cu noi. Și poate că nu am mai supraviețui unui al doilea război cu ele.

– Și apoi mai sunt, desigur, și Externii.

Mi s-a părut fascinant că uitase să îi menționeze, având în vedere că tocmai construiam un Zid de proporții gigantice ca să îi ținem afară.

Dacă așteptam vreun răspuns tăios, aveam să fiu dezamăgită.

Morrigone m-a privit cu o expresie dulce-amăruie care semăna cu aceea a mamei, apoi trăsăturile i s-au înăsprit.

– Eu vorbeam serios, Vega, când am spus că te admir. Nu am avut nicio intenție să văd o viață atât de promițătoare retezată din față. Dar există limite ale sentimentelor mele pentru tine. Te rog să nu uiți asta. Am datoria mea și intenționez să o îndeplinesc. Pentru binele tuturor Wugmorților și pentru supraviețuirea Wormwoodului, nu pot să fac și nu voi face favoritisme.

Cu această declarație amenințătoare mă părăsi.

TRIGINTA UNO

Antrenamentul te face imperfect

Delph a sosit la bârlogul meu imediat ce şi-a terminat munca la Zid.

– Wotcha Vega Jane, a strigat el prin uşă.

I-am deschis şi l-am privit, în timp ce Harry Doi sărea în jurul gleznelor noastre.

– Ce este, Delph? l-am întrebat.

– Am auzit ce s-a întâmplat, a zis Delph.

– Ce anume ai auzit?

I-am scrutat faţa, căutând urme de îndoială.

– Că trebuie să lupţi la Duel.

– Da.

Mi-am suflecat mânecile şi i-am arătat pielea curată.

– Au găsit harta pe mine.

– Atunci trebuie să ne antrenăm.

L-am privit uimită.

– Să ne antrenăm pentru ce?

– Ca să câştigi.

– Delph, n-o să câştig Duelul.

– De ce nu?

– Pentru că sunt femelă. Şi am doar paisprezece sesiuni.

– Aproape cincisprezece, m-a corectat el. Deci nici măcar n-o să încerci. Parcă n-ai mai fi Vega Jane, zburând şi aruncând sulița aia atât de bine.

– Este altceva.

– Chiar aşa? m-a întrebat el, holbându-se la mine.

M-am retras un pas şi am reflectat.

– Cum aş putea să mă antrenez?

– Tu mi-ai arătat cum să zbor şi cum să arunc sulița. Eu îți pot arăta cum să lupți. Morrigone a spus că femelele trebuie să se antreneze. Şi, dacă trebuie să lupți, ai dreptul să fii antrenată ca oricare alt Wug. Cu Antrenori gata să te ajute. Ei bine, eu cred că sunt la fel de bun ca orice Antrenor de Duel.

– Ştiu că eşti. Dar unde putem face asta?

– La bârlogul meu. Avem destulă intimitate acolo.

– Când?

– Acum.

Era întuneric când ne-am apropiat de bordeiul lui Delph. Sunetele obişnuite asociate casei unui dresor de bestii nu se mai auzeau. Nu mai erau animale noi, întrucât eram sigură că Duf nu mai avea fărâme libere ca să le dreseze. Îşi petrecea tot timpul la Zid. Se auziră însă câteva sunete, pentru că adarul ne văzuse apropiindu-ne.

– Bună, a zis el.

– Bună, i-am răspuns.

– Pe cine avem aici? a întrebat adarul.

– O avem pe Vega Jane, i-am zis.

S-a înălțat şi întregul piept i s-a umflat.

– Oooooo, Ve-Vega Jane. Atât de dră-drăguță, Ve-Ve-Vega Jane. Atât de fru-fru-frumoasă, Ve-Ve-Vega Jane.

Suna exact ca Delph.

– Taci din gură, ghem de pene, înainte să ajungi în oala de supă! a tunat Delph.

– Fru-fru-frumoasă, Ve-Ve-Vega Jane, a zis adarul pentru ultima dată, apoi s-a uitat urât la Delph înainte să-și bage capul sub o aripă și să adoarmă din nou.

Am fost uimită de această izbucnire, dar îmi apăruse și o ciudată furnicătură în spatele gâtului. Problema era că adarii repetau doar ceea ce *auzeau*. Nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că atunci când mi-am întors privirea spre el, l-am văzut pe Delph repezindu-se spre mine cu toată viteza. Am avut timp doar să strig și să-mi ridic mâinile înainte să se ciocnească de mine. M-a ridicat de la pământ, apoi deasupra capului, și era pe punctul să mă zdrobească de un copac când s-a oprit. Și-a ridicat privirea, iar eu mi-am coborât-o spre el.

– Ce mama naibii faci, Delph? l-am întrebat în gura mare.

M-a coborât încet la pământ.

– La Duel, nimeni nu se oprește. Practic, nu există reguli, totul este acceptat. Trebuie tot timpul să fii pregătită să lupți. Adversarul te atacă de la primul sunet al clopoțelului, Vega Jane. Se năpustește spre tine, îți prinde mâinile în lateral, te ridică și te zdrobește de cel mai dur lucru pe care îl poate găsi. Și apoi nu te mai ridici. Ai încredere în mine. l-am făcut asta lui Non la ultimul Duel. A fost neatent... tontul ăla mare.

Am privit spre copac, apoi din nou spre Delph și am început să tremur.

– În regulă, am zis. Am înțeles ce vrei să spui. Acum ce facem?

– Ne luptăm.

S-a retras câțiva pași și s-a ghemuit.

– Acum cu Ladon-Tosh... a început Delph.

– Ladon-Tosh! am exclamat. E mai bătrân de douăzeci și patru de sesiuni. Nu va fi la Duel.

Delph a ridicat din umeri.

– Ei bine, tipul zice că are douăzeci și trei de sesiuni.

– Prostii, mi-a scăpat.

– Este la Duel, Vega. Așa stau lucrurile.

– Dar nu există arbitri?

– Desigur, dar cred că tuturor le este frică de el. Dacă spune că este de vârsta corespunzătoare, doar n-or să-l conteste, nu-i aşa?

Am continuat să scot fum pe nări.

– Asta-i cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o. În regulă, cine o să mai fie acolo?

– Non. Ran Digby. Cletus Loon. Mulţi tipi.

– Dar niciunul atât de mare ca tine.

– Majoritatea nu sunt. Dar nu doar de cei mari trebuie să te fereşti, Vega Jane. Cei mici sunt rapizi şi vicleni şi te lovesc cu forţă. La ultimul meu Duel, era să fiu scos din competiţie de un tip pe jumătate cât mine.

– Cum?

– Mi-a aruncat pământ în ochi şi apoi m-a lovit cu o scândură pe care o ascunsese pe teren.

Ochii mi s-au făcut cât cepele.

– Au voie să facă asta?

M-a privit exasperat.

– Tu nu te uiţi la Dueluri, Vega Jane?

– Ei bine, doar la finală. Uneori.

Adevărul era că nu puteam suporta să văd Wugi încercând să se omoare unul pe celălalt. Ultima oară când îl privisem pe Delph câştigând mi se făcuse o greaţă violentă de la sângele ce şiroia de pe el şi de pe celălalt Wug.

A dat din cap.

– Da, nu se permit lupte murdare în ultima rundă, asta este sigur, pentru că întregul Consiliu priveşte. Dar, ca să ajungi acolo, te poţi aştepta la orice.

S-a ghemuit din nou, ţinându-şi mâinile ridicate şi braţele lângă el.

– Protejează-ţi trunchiul, Vega Jane. O lovitură în stomac sau în lateral este dureroasă.

Şi-a ridicat pumnii mai sus.

– Și fii atentă la cap. E greu să lupți cu capul spart.

Începuse să mi se facă rău.

– Capul spart?

– Așa mi s-a întâmplat cu două Dueluri în urmă. M-a durut capul o jumătate de sesiune.

Gura mi se uscase complet.

– Cum să-mi protejez și corpul, și capul în același timp? m-am văicărit eu.

– Rămâi tot timpul în mișcare.

Dansă puțin pe picioarele lui agile, demonstrând o mai mare agilitate decât l-aș fi crezut capabil, mai ales având în vedere statura lui. Apoi a zis:

– Poți lovi cu orice. Cu pumnii, capul, picioarele, genunchii...

– Și cu scânduri, i-am amintit.

– Acum, când vei fi lovită...

– Deci presupui că o să fiu lovită? l-am întrerupt.

– Toată lumea este lovită la Duel, mi-a răspuns netulburat. De fapt, poți să te bazezi cam pe o duzină de lovituri pe rundă. Adică lovituri puternice. Cam cincizeci de lovituri în total, dar nu le număr pe cele ușoare care doar te ametesc puțin.

Îmi doream să mă întorc și să o iau la fugă urlând.

– Când ești lovită, indiferent cât de ușor sau de tare, ți-aș recomanda să te culci la pământ.

La început m-am bucurat de această propunere, însă apoi mi-am amintit cuvintele lui Morrigone. Dacă nu luptam din răsputeri, aveam să fiu trimisă la Valhall pentru restul sesiunilor mele. Dar următoarele cuvinte ale lui Delph mi-au arătat că nici el nu plănuia să mă predau.

– Să ajungi la pământ nu înseamnă că ai pierdut, Vega Jane. Tipul doar va sări pe tine și te va lovi până când nu mai poți să vezi și să auzi nimic. Doare, a adăugat el în mod inutil. Acum, este adevărat că, dacă îți ridici ambele mâini ca să te predai, runda ia sfârșit și niciun Wug nu te poate lovi fără să se strige fault.

– Nu mă pot preda, Delph, i-am spus.

Şi m-am gândit: „Oricât de mult mi-aş dori asta".

– Nu te predai, Vega Jane. Dar te laşi să cazi într-un fel anume. Aşa.

A căzut pe spate, cu genunchii strânşi la piept. Apoi a continuat:

– Aproape toţi tipii te vor ataca puternic de îndată ce vei cădea la pământ. Se vor repezi spre tine cu capul în faţă. Acum, aştepţi să ajungă foarte aproape de tine şi faci asta.

Delph lovi cu ambele picioare cu o asemenea forţă, încât am sărit în spate chiar dacă nu eram în pericol să fiu atinsă. În următorul moment, era din nou în picioare. Sări în aer şi ateriză cu ambele picioare pe adversarul său imaginar. Apoi sări din nou cu braţul drept în formă de V şi cu cotul îndreptat în jos. Se lungi la pământ cu cotul la un centimetru de pământ.

– Acolo este gâtul tipului. O lovitură de cot îl face să nu mai respire, da? Leşină. Şi tu câştigi. Şi treci în runda următoare. Curat şi rapid. Aşa.

Am simţit că mă sufoc.

– Dar, dacă nu poate să respire, nu va muri? am întrebat eu cu o voce uscată, spartă.

Delph s-a ridicat şi şi-a scuturat pantalonii şi mâinile.

– Ei bine, majoritatea tipurilor încep să respire din nou de unii singuri destul de rapid. Pentru cei care au nevoie de puţin ajutor, Mendenii sunt pregătiţi să intervină şi să le bată pieptul. De obicei, asta este de ajuns. Uneori trebuie să le taie gâtul ca să facă aerul să circule din nou, dar cicatricea este destul de mică şi nu sângerează mult.

M-am întors şi am vărsat conţinutul precar al stomacului meu într-un tufiş.

Mai târziu, am simţit braţele mari ale lui Delph în jurul umerilor mei. M-a susţinut cât timp a durat starea aceea. M-am şters la gură şi m-am întors spre el, cu obrajii roşii de ruşine.

– Delph, nu aveam nicio idee că Duelurile sunt aşa. Şi tu ai câştigat deja trei? Ei bine, acesta este cel mai uimitor lucru.

A roșit de plăcere auzind cuvintele mele de laudă.

– Nu este nimic special, a spus el cu modestie.

– Dar ceea ce m-ai învățat mă va ajuta.

Nu credeam asta, desigur, pentru că – și dacă săream de pe cel mai înalt copac din Wormwood și aterizam pe gâtul lui Non – tot nu cred că ar fi tușit măcar.

– Asta este doar începutul, Vega Jane. Mai ai multe de învățat. Și trebuie să sporești și în forță.

– Sunt destul de puternică.

– Nu-i suficient.

– Cum să devin mai puternică? Lucrez toată ziua la Hornuri. Și lucrez și la Zid după aceea. Când o să am o fărâmă liberă? Trebuie să și dorm.

– Găsim noi o cale.

– Când vom ști cu cine avem de luptat?

– Vor afișa primele runde cu șapte nopți înainte de începerea Duelului, a răspuns el.

Am mai lucrat la câteva mișcări și strategii până când m-am simțit epuizată. Înainte să plec, am privit spre adar.

– Delph, adarul...

– Tata are numai probleme cu blestematul acela, a mormăit el.

– Ce fel de probleme?

Delph nu voia să mă privească în ochi.

– Spune lucruri despre care habar nu avem unde le-a auzit. Tata spune că adarii gândesc singuri.

– Dar adarii nu se bâlbâie în mod natural...

– Trebuie să plec, Vega Jane.

Și apoi a dispărut în bordeiul lui, închizând ușa bine.

TRIGINTA DUO

O singură grijă

La următoarea lumină, m-am trezit devreme. Îmi doream să ies din Wormwood înainte ca alți Wugi să se trezească.

Când am traversat pietrele cubice împreună cu Harry Doi, am trecut pe lângă un Wug bătrân pe care nu-l cunoșteam, dar pe care-l mai văzusem. S-a uitat urât la mine și a scuipat spre cizma mea. Am sărit și am pornit mai departe cu capul plecat. Era evident că se aflase despre arestarea mea și despre faptul că fusesem condamnată să lupt la Duel. Poate că întregul sat mă ura acum, deși era greu de înțeles cum putuseră Wugii să se întoarcă împotriva mea atât de rapid.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Roman Picus venind pe pietre. M-am pregătit pentru insultele și batjocurile lui. Dar a făcut ceva ce m-a durut și mai tare. Și-a tras pălăria în jos și a scurtat drumul printre două clădiri, aparent pentru a nu fi nevoit să-mi vorbească sau pentru a nu fi văzut cu mine.

Am pornit mai departe, vlăguită de energie cu gândul la ziua plină de lucru ce mă aștepta.

Trecând pe lângă Loons, am văzut că Hestia Loon tocmai ieșea să-și arunce gunoiul la coș. Am încercat să nu mă uit la ea, dar ea m-a strigat:

– Vega?

M-am oprit, temându-mă de ce era mai rău. Hestia fusese întotdeauna bună cu mine, dar era complet sub papucul lui Loon. I-am

văzut mătura din mână și m-am întrebat dacă avea de gând să încerce să mă lovească.

– Da, am răspuns eu încet.

A venit spre mine, l-a mângâiat ușor pe Harry Doi și a zis:

– Ai un câine frumos.

M-am înveselit auzindu-i cuvintele cumsecade.

– Mulțumesc. Îl cheamă Harry Doi.

M-a privit, trăsăturile devenindu-i dure.

– Sunt prostii... ce se spune despre tine. Știu asta la fel de bine cum îmi știu tigaia din bucătărie.

Mi-am simțit fața încălzindu-se și ochii umezindu-mi-se. Mi i-am șters repede și am continuat să mă holbez la ea.

A privit peste umăr înapoi spre Loons și s-a apropiat, scoțând ceva din buzunar. L-a ridicat – era un mic lanț cu un disc de metal la capăt.

– Mama mi l-a dat când eram mică. De noroc, se zice.

Am privit-o confuză. A continuat grăbită:

– Noroc, pentru Duel. Am auzit că trebuie să lupți. A înnebunit Consiliul, dacă mă întrebi pe mine, dar nimeni nu m-a întrebat.

Mi-a prins mâna, mi-a pus talismanul norocos în palmă și mi-a închis degetele în jurul lui.

– Ia asta, Vega Jane. Ia asta și bate-i pe masculi. Știu că poți. Externi blestemați! De parcă i-ai ajuta, când bunicul tău a fost Virgil Alfadir Jane. Nebunie, asta este. Țăcăniți cu toții, până la ultimul.

Mi-a privit silueta murdară și subțire și i-am văzut obrajii grei începând să tremure.

– Stai puțin, a zis ea.

S-a strecurat înapoi în Loons și s-a întors o jumătate de fărâmă mai târziu cu un mic sac de pânză, pe care mi l-a dat.

– Rămâne între noi, a zis ea, ciupindu-mă de obraz.

Și apoi a dispărut.

Am privit în sac și am văzut o pâine proaspăt coaptă, două mere, un borcan de murături, un rotocol de brânză și doi cârnați. Stomacul mi-a chiorăit cu anticipația devorării acelor produse.

Am privit talismanul pe care mi-l dăduse. Discul de metal era din cupru şi avea imaginea unei stele cu şapte colţuri. Mi l-am trecut peste cap şi am simţit lanţul cuprinzându-mi gâtul. M-am holbat înapoi înspre Loons şi am văzut-o pe Hestia uitându-se la mine pe geam. A dispărut rapid când m-a văzut privind-o.

Am pornit mai departe, îmbărbătată de gestul ei de bunătate.

Când am ajuns la copacul meu, mi-am scăpat cutia şi sacul de pânză din mână şi am început să fug ţipând.

– Nu. Nu! am strigat. Acela este copacul meu.

Erau patru Wugi, toţi masculi, toţi dubli faţă de mine. Unul dintre ei era Non. Avea o secure şi era pe punctul să lovească puternic. Alţi doi Wugi erau pregătiţi cu un fierăstrău lung, în timp ce un al patrulea Wug avea o morta, pe care o îndreptă acum spre mine, în timp ce Harry Doi mârâia şi muşca spre el.

Aveau de gând să-mi taie copacul.

Non s-a oprit, ţinând în continuare securea sus, şi mi s-a adresat cu răutate:

– Trădătorii nu au voie să aibă copaci, femelă.

Apoi şi-a lansat securea uriaşă.

– Nu, am urlat. Nu poţi să faci asta. Nu poţi.

M-am oprit şi apoi am zis:

– N-o să faci asta!

Non mi-a izbit copacul cu o lovitură ameţitoare şi lucrul cel mai uimitor s-a întâmplat imediat. Pe coajă nu a apărut nici cea mai mică urmă sau tăietură. În schimb, securea s-a rupt în jumătate şi a căzut la pământ.

Non a rămas încremenit, uitându-se uimit spre locul unde lovise copacul şi apoi din nou la unealta sfărâmată.

– Ce naiba? a tunat el.

Le-a făcut apoi un semn celor doi Wugi care ţineau fierăstrăul cel lung să înainteze, în timp ce al patrulea Wug a ridicat piedica mortei şi a îndreptat-o spre capul meu.

Am rămas pe loc, holbându-mă la copac, dorindu-mi din tot sufletul să supraviețuiască acelui atac nedrept. Chiar dacă eram o trădătoare – ceea ce nu eram –, bietul meu copac nu ar fi trebuit să sufere din cauza asta.

Cei doi Wugi au fixat dinții fierăstrăului pe coaja copacului și au început să taie. Sau au încercat. Dinții s-au rupt pe trunchi.

Wugii s-au îndreptat și s-au uitat nedumeriți la fierăstrăul stricat.

Non s-a holbat feroce la mine.

– Ce fel de copac este ăsta? m-a întrebat.

– Este copacul meu, i-am răspuns, trecând pe lângă Wugul care ținea morta. Acum dispăreți.

– Este vrăjit, a exclamat Non. Lucrezi cu Externii. Javră malefică! Au vrăjit copacul, asta au făcut!

– Spui tâmpenii.

Am întors cu toții privirea și l-am văzut pe Thansius la aproape cinci metri în spatele nostru. Era îmbrăcat cu o manta gri, până în pământ. A ridicat un băț lung în mâna lui mare și m-am gândit că ieșise la o plimbare de lumină devreme.

– Un copac vrăjit? a zis Thansius, apropiindu-se și privind frumosul meu plop. Ce vrei să spui?

Non s-a mișcat agitat de pe un picior pe celălalt și și-a plecat capul. Ceilalți Wugi s-au retras cu toții uitându-se în pământ. Eram sigură că niciunul dintre ei nu mai discutase vreodată cu Thansius.

Non a spus poticnit:

– Ei bine, Thansius... domnule, securea și... fierăstrăul nu l-au putut atinge, nu... domnule...

– Ușor de explicat, a zis Thansius privindu-mă.

A bătut apoi copacul cu buricele degetelor.

– Vezi tu, de-a lungul timpului, unii copaci străvechi se pietrifică. Adică scoarța lor devine atât de tare, încât este aproape mai tare decât fierul. Nu este de mirare că uneltele voastre au căzut victime.

A ridicat bucățile securii rupte și fierăstrăul fără dinți și le-a înapoiat lui Non și celorlalți doi Wugi.

– Aş spune că acest copac va fi tot aici când noi vom fi doar ţărână.

Apoi l-a privit direct pe Non şi a adaugat:

– Aşa că dispari, Non. Sunt sigur că tu şi colegii tăi aveţi de muncă la Zid.

Non şi amicii lui au dispărut rapid pe cărare.

Am privit scoarţa copacului şi apoi scândurile mici pe care le bătusem în el până sus, scânduri pe care stăteam de obicei. Cum era posibil să le fi bătut dacă într-adevăr copacul era pietrificat? L-am privit pe Thansius şi chiar eram pe punctul să îl întreb asta, când el mi-a zis:

– Chiar este un copac frumos, Vega. Ar fi fost un mare păcat să dispară.

Din expresia feţei lui am putut să îmi dau seama că nu vorbea doar despre copacul meu. Se referea şi la mine.

Doream să îi spun lui Thansius că nu sunt o trădătoare şi că nu aş fi folosit niciodată harta ca să ajut pe cineva care voia să facă rău Wormwoodului. Dar deja se întorsese şi plecase. L-am privit până s-a făcut nevăzut. Apoi m-am întors la copacul meu şi l-am strâns în braţe.

Am muncit la Hornuri toată lumina şi, după finisare, am ajutat la transportarea setului de bare cu căruţa trasă de două crete spre secţiunea de Zid care tocmai era completată. În timp ce ajutam la ridicarea barelor grele, mă gândeam că era un mod excelent să sporesc în forţă, dacă nu muream înainte de epuizare.

Chiar şi eu trebuia să recunosc că Zidul era o dovadă a iscusinţei în construcţii a Wugilor. Am numărat şi am constatat că aproape două sute de Wugi lucrau în acel moment la secţiune. Construcţia se făcea pe ture toată lumina şi toată noaptea, cu întunericul luminat de felinare şi de lămpi, astfel încât Wugii să poată vedea ce fac. Dar deja avuseseră loc accidente, unele minore, altele mai grave. Un Wug murise după ce căzuse din vârful unei secţiuni de Zid şi aterizase în cap, rupându-şi gâtul. Fusese îngropat într-o secţiune specială a

Terenului Sacru, acum rezervată Wugilor care își pierduseră viața pe Zid. Toți Wugii se rugau să nu mai aibă loc astfel de sacrificii și ca secțiunea aceea să rămână pentru totdeauna cu un singur mormânt.

Când am terminat de descărcat barele, am rămas să văd ce se mai întâmplă pe-acolo. Zidul se ridica mai bine de zece metri în sus. Butucii care îl alcătuiau erau groși, curățați de coaja lor, nivelați și rotunjiți. Buclele finisate de mine înconjurau butucii și erau prinse bine prin găurile făcute în ele, dând lemnului o putere și o stabilitate pe care altfel nu le-ar fi avut.

Turnurile de strajă din acea secțiune nu erau terminate, dar se vedeau câțiva Wugi cu morte privind aparent după Externi. Deși mi-i imaginam pe aceiași Wugi împușcând mai degrabă alți Wugi care ar fi încercat să urce dincolo de Zid. Șanțurile fuseseră săpate, dar nu erau încă umplute cu apă. Aveau să fie umplute la sfârșit, mă gândeam, pentru ca muncitorii să nu se afunde în noroi.

Activitatea era frenetică, dar părea bine coordonată, cu Wugi concentrați trecând dintr-o parte în alta cu unelte și materiale. Continuând să privesc în jurul meu, l-am observat pe John pe o platformă ridicată, cu felinare aprinse în jurul lui, supraveghind construcția. Lângă el se aflau trei membri ai Consiliului și alți trei Wugi despre care știam că sunt buni constructori.

Aș fi vrut să mă duc să vorbesc cu John, însă apoi m-am gândit mai bine. Ce aveam să îi spun ce nu îi spusesem deja? Eram uimită cât de rapid fuseseră șterse cu buretele atâtea sesiuni petrecute de noi de timpul lui petrecut sub aripa lui Morrigone. Sau sub *gheara ei*, mai degrabă. Și totuși, îmi salvase viața. Eram extrem de nelămurită în privința ei. Era aliata mea sau nu?

M-am îndreptat spre gropile mari săpate pentru apă și m-am uitat în ele. Un alt Wug s-a apropiat de mine, cărând niște unelte.

– Când va fi băgată și apă? l-am întrebat.

A privit spre groapă.

– Ei zic că peste încă şase lumini şi nopţi. Dar eu nu prea văd cum. Suntem în întârziere faţă de plan.

Mi-am amintit comentariul lui John despre plan.

– Se pare că Wugii lucrează cât de repede pot, am zis.

– Spune-le asta lor, a zis Wugul, arătând spre platforma pe care se afla John.

Apoi a privit spre mine.

– E fratele tău, nu-i aşa?

– Da.

Wugul s-a holbat îndelung la mine.

– Atunci, îmi pare rău pentru tine.

Când a început să se îndepărteze, l-am prins de braţ.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Doar că ne munceşte tot mai greu cu fiecare lumină. Nu contează pentru el cât de obosiţi sau de bolnavi suntem sau că familiile noastre au nevoie de noi. Pur şi simplu nu-i pasă, nu-i aşa?

– Credeam că el lucrează doar la planuri, nu?

Wugul a scuturat din cap.

– Pentru un copil, se dă foarte bătrân. Şi este rău. Ştiu că sunteţi rude, dar asta este părerea mea şi nu-mi pasă cine aude.

Aruncându-mi o privire încruntată, a plecat de îndată, lăsându-mă privind în pământ, gândindu-mă la multe lucruri şi niciunul dintre ele plăcut. Am privit din nou spre John, care părea cu moralul la pământ. Pe când îl priveam, a început să arate cu degetul şi să strige la un grup de Wugi care se chinuia cu un buştean greu. John a alergat spre ei şi a început să gesticuleze. Wugii l-au privit cu răceală, orice răspuns pe care l-ar fi avut pe vârful limbii fiind amuţit fără îndoială de Wugii mari cu morte aflaţi în spatele lui John.

M-am dus spre el, cât încă striga la Wugii cu buşteanul suspendat precar pe umerii lor obosiţi.

– De ce nu-i laşi să-l pună jos, John, cât le spui ceea ce vrei?

S-a întors spre mine, cu o expresie de mare iritare pe față. La început, am crezut că nici nu mă recunoscuse.

– Nu avem timp pentru asta! a exclamat el. Deja suntem în urmă lumina asta și echipajul de noapte va fi aici peste câteva fărâme.

– Acești Wugi au muncit din greu toată lumina. Vei fi și mai mult în întârziere dacă Wugii încep să se îmbolnăvească sau se accidentează din cauza suprasolicitării.

– Nu tu dai ordine aici, a zis el, privindu-mă rece.

– Poate că nu. Dar eu sunt singura rudă care ți-a mai rămas.

M-a privit condescendent.

– Ai uitat de Îngrijire?

Știam că nu trebuia să o fac, dar în acel moment nu îmi mai păsa de sentimentele lui John. Mai mult, nu eram sigură că mai avea sentimente. Iar mie mi-era hărăzit fie să-mi fie zdrobit capul luptând la Duel, fie să-mi putrezească oasele în Valhall.

– Cum am zis, eu sunt singura rudă pe care o mai ai. Nu a mai rămas nimeni cunoscut de tine la Îngrijire. Credeam că Morrigone ți-a spus deja. Ambii noștri părinți au suferit Evenimente. Desigur, nu a mai rămas nimic din ei.

Apoi m-am răsucit pe călcâie și m-am îndepărtat.

Nu îmi păsa, chiar nu îmi păsa.

Dar, așa cum avea să se dovedească, ar fi trebuit să îmi pese.

Din mai multe motive.

TRIGINTA TRES

Inamici uniți

Următoarele șase lumini și nopți au urmat un tipar liniar. Lucram toată lumina la Hornuri și apoi la Zid. După aceea, eu și cu Delph ne antrenam pentru Duel până noaptea târziu. Pusese la punct un băț lung cu greutăți din pietre la ambele capete. Mă punea să îl ridic deasupra capului și apoi să mi-l pun pe umeri și să mă ghemuiesc, ca să îmi cresc forța și în partea de sus a corpului, și în cea de jos. Membrele mă dureau atât de tare în următoarea lumină, că plângeam când încercam să mă dau jos din pat. Dar continuam să mă antrenez. Dorința de a rămâne în viață era un bun factor motivator.

La început, ne-am antrenat la bârlogul lui, apoi în pădure, iar uneori în bârlogul meu, dărâmând ocazional mobila și speriindu-l de moarte pe Harry Doi.

În a șaptea lumină după ce Thansius făcuse anunțul despre Duel, treceam pe lângă Cletus Loon și amicii lui tembeli în drum spre bârlogul meu, după muncă. M-am oprit când Loon a trecut în fața mea, în timp ce amicii lui m-au înconjurat. Harry Doi a început să mârâie și părul de pe spate i s-a zbârlit când ei s-au apropiat de noi. L-am mângâiat pe Harry Doi pe cap și i-am spus că totul este în regulă.

- Deci trebuie să lupți la Duel sau altfel oasele îți vor putrezi în Valhall pentru că ești o trădătoare, mi s-a adresat Cletus.

Am rămas pe loc cu o expresie plictisită pe față. Până și mintea lui simplă înțelegea că trebuia fie să mai spună ceva, fie să plece. Într-un final, mi-a zis:

– Știi ce îmi doresc, Vega?

– Nu vreau să încerc să ghicesc ce-i în capul tău, Loon. Aș putea orbi.

– Îmi doresc să ajung cu tine în prima rundă la Duel.

Prietenii lui au început să râdă, în timp ce eu stăteam acolo holbându-mă la Cletus, de parcă nu ar fi meritat nici măcar o fărâmă din timpul meu.

– Fii atent ce îți dorești, Loon, s-ar putea să ți se și întâmple, i-am spus apoi.

S-a băgat apoi exact în fața mea.

– Abia aștept să te văd bătută și sper să fiu eu cel care te bate.

– Presupun că ai câteva mișcări geniale pe care abia aștepți să le încerci.

– Fii sigură că am, a zis el, rânjind malițios.

Am așteptat răbdătoare ca Loon să facă ceea ce știam că o să facă. Ceea ce își dorea cu atâta disperare să facă.

A fentat că lovește cu dreapta, și-a dus mâna stângă până la un centimetru de fața mea și apoi s-a prefăcut că îmi dă un genunchi în stomac.

Am rămas stoică pe loc, fără măcar să clipesc.

Rânjetul i-a dispărut în sfârșit.

– Ai face bine să fii atentă.

– În regulă, i-am zis.

S-a dat la o parte, lăsându-mă să trec. M-am îndepărtat, cu Harry Doi păzindu-mi flancul.

– Îți mulțumesc, cretinule, i-am spus în barbă.

Apoi am auzit câțiva Wugi strigând mai încolo pe Drumul Jos, acolo unde acesta dădea în pietrele Străzii Principale din Wormwood. Alți Wugi fugeau și ei spre destinația lor. M-am grăbit să văd ce se întâmplă. Am cotit și eu pe Strada Principală și am văzut că Wugii

se adunau în jurul unui avizier din lemn, unde se puneau anunțurile oficiale.

Atunci mi-am dat seama. Tocmai se afișaseră primele runde ale Duelului! Am rupt-o la fugă pe pietrele cubice și mi-am făcut loc prin mulțimea de Wugi până ce am văzut pergamentele lungi înfipte în lemn. Ochii mi-au fugit de-a lungul listelor, ajungând în final la numele meu aflat la sfârșit. Când am privit pentru prima oară numele oponentului meu, gura mi-a zvâcnit.

Dorința lui Cletus Loon avea într-adevăr să se îndeplinească. El urma să lupte cu mine în prima rundă. Ar fi trebuit să lupt și să câștig de patru ori ca să ajung în finală. Nu că mă așteptam să ajung atât de departe, în ciuda încurajărilor lui Delph.

Dar știam un singur lucru. Aveam să-l bat pe Cletus Loon. Iar asta avea să-mi fie de ajuns. Mă rugam ca toate celelalte femele din competiție să scape suficient de intacte după prima rundă.

Am căutat apoi numele lui Delph și l-am găsit în mai puțin de o fărâmă. În prima rundă avea să lupte cu uriașul și scârbosul de Ran Digby, Wugul din patrulă căruia îi plăcea să mestece iarbă de fumat și să prindă mizerie în barba lui mare.

O mână m-a apucat de braț. M-am întors și l-am văzut pe Jurik Krone. Mi-am eliberat brațul și m-am holbat la el. Îi simțeam pe ceilalți Wugi făcându-ne loc, dar uitându-se la noi curioși.

– Doamna Morrigone ți-a spus, fără îndoială, ce noroc ai avut că ai scăpat de justiție.

– Noroc? am spus eu pe un ton batjocoritor. Noroc să lupt cu masculi de trei ori mai mari decât mine ca să mă poată omorî în bătaie?

Cu o voce ridicată, a proclamat:

– Aș prefera să te văd mergând la Valhall, trădătoareo. Sau cu capul retezat. Aceea ar fi justiție adevărată.

În regulă, *ajunge! Acum e* rândul meu.

– Și eu aș prefera ca bunicul să fie în Consiliu în locul unei javre tâmpe și afurisite ca tine.

Wugii din jurul nostru au căscat gura de uimire și s-au dat un pas în spate.

Eu am făcut unul în față. Fusese o lumină lungă, eram obosită și de-a dreptul furioasă. Și dacă nu spuneam atunci ce aveam de spus, pur și simplu simțeam că urma să explodez.

I-am împuns pieptul cu degetul.

– Bunicul a văzut exact câte parale faci și de aceea nu te-a vrut în Consiliu. Ești un dihor răzbunător care ar face și un garm să pară onorabil. Îți pasă doar de cariera ta și la naiba cu oricare alt Wug. Am întâlnit niște boi la vremea mea, Krone, niște boi tare tâmpiți, de cea mai înaltă clasă, dar tu îi depășești pe toți, grămadă de bălegar mincinoasă ce ești!

M-am întors, dar numai pentru un moment. M-am răsucit din nou spre el și am continuat:

– A, și apropo – acum vocea îmi devenise un țipăt – singurul lucru de care îmi pare rău este că hoitul tău nu este și el la Duel ca să îl pot azvârli de aici până în Quag. Și acum, du-te dracului!

M-am răsucit și am plecat. Speram și mă rugam la Clopotniță ca Jurik Krone să mă atace fiindcă eram atât de furioasă, încât nu numai că l-aș fi azvârlit până acolo, ci l-aș fi târâlit cât era Quagul de lung.

M-am oprit când l-am văzut pe Delph de-a lungul pietrelor cubice holbându-se la mine. Din expresia lui uimită, mi-a fost clar că văzuse și auzise totul.

M-am îndreptat spre el.

– La naiba, Vega Jane, a început. Te-ai luat de nimeni altul decât de Jurik Krone.

– Nu vreau să vorbesc despre Krone, Delph. Naiba să îl ia.

M-am uitat lung la Krone și la încă doi membri ai Consiliului, inclusiv Duk Dodgson, croindu-și drum prin mulțimea de Wugi și îndreptându-se spre clădirea Consiliului. Krone m-a privit plin de ură și apoi a dispărut.

M-am întors spre Delph.

- Ştii că Ran Digby este primul tău adversar?

Delph a zâmbit.

- Ar face bine să spere să-i mai rămână dinţi prin care să scuipe mizeria aia.

- Ei bine, oricum mai are doar trei din câte am văzut eu. Eu am picat cu Cletus Loon.

- O să îl baţi, Vega Jane. O să mă asigur de asta.

Adevărul era că nu mă simţeam prea îngrijorată în privinţa luptei cu Cletus Loon. Mă gândeam mai mult la întâlnirea mea cu John. Îi spusesem că părinţii noştri nu mai erau. Nici măcar nu aşteptasem să îi văd reacţia. Fusese o dovadă de cruzime din partea mea şi mă simţeam teribil de vinovată pentru că procedasem aşa. Dilema Duelului meu era secundară primei probleme. Nu împlinise nici măcar douăsprezece sesiuni. Poate că se pricepea la cărţi. Dar nu şi la viaţă.

Delph m-a atins pe umăr şi m-a trezit din gândurile mele apăsătoare.

- Vega Jane? Eşti în regulă?

- Sunt bine, Delph.

S-a tras apoi mai aproape de mine.

- Vrei să ne antrenăm diseară?

Voiam, dar am scuturat din cap.

- Nu în noaptea asta, Delph. Trebuie să mă odihnesc.

A părut dezamăgit, apoi a dat din cap, s-a întors şi a plecat.

L-am privit o vreme şi apoi am pornit şi eu la drum. Nu spre bârlog şi spre ultima masă a zilei. M-am îndreptat spre Îngrijire, împreună cu Harry Doi. Nu eram sigură de ce mergeam într-acolo, pentru că părinţii mei nu mai erau. Dar ceva dinăuntrul meu îmi spunea să mă duc.

Când am ajuns acolo, a început să cadă şi ploaia. Harry Doi m-a privit de câteva ori, probabil întrebându-se ce făceam afară în ploaie. Era frig şi începusem să tremur. În cele din urmă, m-am dezmeticit şi m-am îndreptat spre uşi. N-aveam nicio idee dacă aveau să se deschidă. Nu mai fusesem niciodată acolo atât de târziu. Am împins

ușa și, în mod surprinzător, aceasta s-a deschis. Mi-am vârât capul pe coridorul întunecat.

Câinele se ținea aproape de picioarele mele. Nu mârâia și nu scotea niciun sunet. Părea la fel de intimidat ca și mine. Am trecut de celelalte uși cu plăcuțe de alamă pe ele. Erau nume cunoscute, dar și câteva noi, ale unor Wugi bolnavi care luaseră locul acelor Wugi care făcuseră deja ultimul drum spre Terenul Sacru.

Am ajuns la vechea odaie a părinților mei și am privit plăcuța de alamă. Sau locul unde fusese. Acum puteam să văd doar conturul dreptunghiului de alamă pe care odată fusese scris HECTOR JANE ȘI HELEN JANE.

Le-am rostit numele la fel de tare cum o făcusem de fiecare dată când îi vizitasem în ultimele două sesiuni. Obosisem să fac asta, deși acum, că nu mai erau, nu mă mai simțeam obosită. Știam că era ultima oară când aveam să o fac. Dar aveam să vizitez doar o cameră goală.

Însă atunci când am împins ușa deschisă, am devenit de îndată conștientă de prezența altcuiva într-un colț al camerei. Aceasta nu mai era luminată. Era de parcă atunci când părinții mei plecaseră, luaseră și lumina misterioasă cu ei. Dar puteam oricum să disting Wugul din umbră.

Era John.

TRIGINTA QUATTUOR

Eu, cea magică

John nu şi-a ridicat privirea când am intrat. I-am auzit doar plânsul. M-am apropiat şi am privit paturile goale înainte să mă uit din nou la el. Nu mai arăta deloc ca marele Asistent al Consiliului care îi asuprea pe bieţii Wugi care construiau Zidul. Chiar şi cu părul lui ras şi hainele scumpe, arăta ca un mic mascul Wug complet pierdut.

M-am dus la el, mi-am înfăşurat braţele în jurul lui şi l-am îmbrăţişat. Harry Doi s-a aşezat alături, păstrând o linişte respectuoasă. I-am spus lui John lucruri pe care i le mai spusesem pe măsură ce creştea. Că totul avea să fie bine. Că avea să mă aibă mereu pe mine. Că nu trebuia să fie trist, întrucât următoarea lumină avea să fie mai bună.

Când am auzit uşa scârţâind, cam după cincisprezece fărâme, am ştiut cine era chiar dinainte să pot vedea. Morrigone a intrat în cameră şi s-a îndreptat direct spre John.

– E timpul să plecăm, John, i-a spus ea, fără să mă privească.

El s-a oprit din plâns şi a dat din cap, ştergându-şi ochii cu mâneca impecabilei lui tunici negre. Morrigone şi-a pus o mână pe braţul lui, trăgându-l spre ea. Eu nu i-am dat drumul celuilalt braţ.

– Lasă-l să plângă, i-am zis. Părinţii noştri nu mai sunt. Lasă-l să plângă.

Morrigone s-a uitat la mine cu ceea ce puteam descrie doar ca o privire nimicitoare și m-am hotărât să o privesc și eu la fel. S-a aplecat apoi spre mine și mi-a spus:

– Ție trebuie să îți mulțumim pentru asta, Vega.

M-am îndepărtat de John și am așteptat-o într-un colț al încăperii. Venise momentul să vorbim deschis, am hotărât eu. Îi spusesem lui Krone ceea ce credeam și acum venise rândul lui Morrigone. Ea a venit spre mine. Probabil că mai crescusem un pic, pentru că am observat că, dacă n-ar fi avut tocuri, aș fi fost mai înaltă decât ea. Dar chiar și purtând cizmele mele rupte și tocite, nu eram prea departe de înălțimea ei. M-am îndreptat cât de mult am putut, încercând să ajung la nivelul ei.

– Apreciez foarte mult ce ai făcut pentru mine la Consiliu, așa cum ți-am mai spus.

– Ai un mod ciudat de a-ți arăta recunoștința. John a venit aici în fiecare noapte de când i-ai spus ceea ce mie mi-ai promis că nu ai să-i spui.

Am arătat spre John.

– A fost greșit să îi ascundem adevărul.

– Nu aveai dreptul să iei o asemenea decizie.

– Și *tu* aveai? am întrebat eu, încărcându-mi vocea cu cel mai puternic scepticism de care eram în stare.

– Se pare că ți-ai uitat locul, Vega.

– Nu știam că aveam un loc, așa că îți mulțumesc că mi-ai ținut tu unul.

– Felul acesta de a vorbi nu îți face cinste. Nu cât fratele tău este ghemuit într-un colț, plângând de mama focului noapte de noapte. Ceea ce ai făcut este rușinos.

– Ar *trebui* să plângă de mama focului. *Eu* așa am făcut.

– Mă dezamăgești. Te credeam mai puternică.

– Așa ca bunicul meu?

– Virgil avea o voință senzațională.

– Presupun că a avut nevoie de ea ca să supraviețuiască focului care l-a înghițit în ultima lui noapte aici.

A fost ca și cum cuvintele mele ar fi transformat-o pe Morrigone într-un bloc de marmură. Nu aș fi putut jura că încă mai respira.

Când vorbi, cuvintele îi ieșiră ca rundele de morta.

– Ce anume vrei să spui cu asta?

În cap mi se aprinseseră semnale de avertisment, spunându-mi să tac. Dar nu puteam și nu voiam să o fac. Nu îmi păsa că mă scăpase de decapitare sau de Valhall. Îmi păsa că mă făcuse să ascund de fratele meu un adevăr pe care nu ar fi trebuit să îmi ceară să îl ascund. Și transformase un Wug cald, plin de încredere, în ceva ce nu mai puteam recunoaște.

– Spune-mi ceva, Morrigone. Ce ai simțit când l-ai văzut pe bunicul dispărând în flăcări, deși nu doreai ca el să plece?

M-am uitat la ea stăruitor – privirea ei era letală.

– Trebuie să fii atentă, Vega Jane, mi-a răspuns pe un ton glacial. Trebuie să fii foarte atentă chiar în această fărâmă.

Trebuie să recunosc că vorbele ei mi-au trimis un fior de-a lungul șirei spinării. M-am uitat din întâmplare în altă parte și am văzut pentru prima oară că John nu mai plângea și ne privea pe amândouă cu atenție.

– Morrigone? a început el.

Ea și-a ridicat de îndată mâna și fratele meu s-a dat în spate, cuvintele fiindu-i parcă zburate de pe buze înainte să apuce să le formuleze. Acest simplu gest m-a înfuriat și mai mult.

Nu aveam nicio intenție să mai bat în retragere.

– Odată m-ai tachinat folosind cuvântul *timp*, i-am zis. Dar mă întreb dacă știi cu adevărat cât de multe știu. Și câte am văzut eu în cursul *timpului*.

Din nou, știam că ar fi trebuit să mă opresc acolo, dar doream să o uimesc. Voiam să o fac să simtă durerea pe care o simțeam eu. Și mai era ceva. Cu doar un moment mai devreme, totul îmi devenise

clar – câmpul străvechi de bătălie și războinica muribundă. Acum știam unde o mai văzusem. Știam fără vreo urmă de îndoială.

– Am întâlnit o femelă care semăna remarcabil cu tine, Morrigone, rănită de moarte pe un câmp de bătălie. Știi ce mi-a spus? Ce mi-a dat?

– Minți, a șuierat ea.

– Era strămoașa ta Wug și a murit chiar în fața mea. Și a vorbit cu mine. Mă știa!

– Nu poate fi adevărat, a strigat Morrigone cât o ținea gura și cu exteriorul ei calm complet prăbușit.

– Ai fost vreodată fugărită de un Jabbit zburător sau de o creatură atât de gigantică, încât putea bloca razele soarelui, Morrigone? am întrebat-o. Se numesc Coloși. Este chiar entuziasmant. Atâta vreme cât supraviețuiești. Așa cum am făcut eu. Asta mă face mai specială decât John? Mă aduce asta în aceeași ligă cu bunicul meu în ochii tăi?

– Te amăgești singură.

– Purta un inel. Același pe care îl avea și bunicul.

Morrigone și-a deschis gura și a răbufnit.

– Și ce ți-a spus?

– Cum o chema? am ripostat eu.

– Ce ți-a spus? mi-a strigat ea.

Am ezitat, apoi i-am răspuns:

– Că trebuie să supraviețuiesc. Eu, Vega Jane. Că *eu* trebuie să supraviețuiesc.

Cu un efort colosal, Morrigone și-a recăpătat stăpânirea de sine și a spus rece:

– John merită o soră mai bună, Vega. Chiar merită. Consideră-te norocoasă în această noapte.

S-a întors pe călcâie și a plecat.

– O să îmi fie dor de ei, mi s-a adresat John. O să îmi fie tare dor de ei.

Apoi, înainte să apuc să răspund, s-a întors și a urmat-o pe Morrigone. Am rămas acolo o vreme, uitându-mă la podea. Apoi am plecat și eu, cu Harry Doi lângă mine. Trăsura plecase de mult,

ducându-l pe John spre noua lui viață. Mă bucuram că venise acolo în fiecare noapte să plângă. Mă bucuram că îi spusesem. Fusese lucrul cel mai corect, cu toată povestea cu Zidul cu tot.

Când am ajuns înapoi la bârlogul meu, nu-mi doream decât să mă prăbușesc pe pat. Dar când am intrat în camera mea, am fost pe punctul să țip. Morrigone stătea lângă șemineu, cu mâna pe structura subțire de lemn, mult mai puțin impresionantă decât cea din casa ei. L-am căutat din priviri pe John, dar el nu era acolo.

Era doar Morrigone. Și cu mine. S-a apropiat.

– Unde sunt Bogle și trăsura? am întrebat-o.

Ea a ignorat întrebarea.

– Lucrurile pe care le-ai spus la Îngrijire...

– Ce-i cu ele?

Harry Doi mârâia mai fioros la fiecare pas făcut de Morrigone spre mine. I-am pus mâna pe cap pentru a-l calma, dar mi-am păstrat privirea asupra lui Morrigone.

– Nu *poți* să știi astfel de lucruri.

– Dar știu astfel de lucruri, i-am zis.

– Sunt două lucruri diferite, mi-a răspuns ea.

De îndată am știut ce voia să spună. Nu puteau să îmi permită să țin minte asemenea lucruri. Și astfel, înțelegeam și ce avea de gând să facă. Era același lucru pe care ni-l făcuse mie și lui Delph cu atâtea sesiuni în urmă. Mâna i s-a ridicat. Dar și a mea a țâșnit spre buzunar. Mâna ei a coborât. A mea s-a ridicat. În mână aveam mănușă și în mănușă Elementalul, la dimensiunea lui maximă. Lumina roșie a ricoșat din sulița aurie și a lovit geamul, zdrobindu-i toată sticla.

Ambele am rămas pe loc, fără aer. Privirea lui Morrigone era cu adevărat hidoasă. Nu mai era frumoasă. Era cel mai urât Wug pe care îl văzusem vreodată.

Ochii i-au țâșnit spre Elementalul pregătit.

– De unde ai luat asta? m-a întrebat șuierând.

– De la strămoașa ta Wug, i-am răspuns. Ea mi l-a dat. Înainte să moară.

Acum eu am făcut un pas în față, iar Morrigone s-a retras.

– Cum o chema? am întrebat, ținând Elementalul pregătit.

– Nu îți dai seama ce ai făcut, Vega, a zis ea sălbatic. Nu îți dai seama!

– De ce nu lumina albastră de data aceasta, Morrigone? De ce lumina roșie? Aceeași pe care ai folosit-o cu bietul Delph.

– Habar n-ai ce faci, Vega.

– Ba știu exact ce fac, am strigat și eu.

– Nu te voi lăsa să ne distrugi!

– Unde seduc Wugii atunci când își au Evenimentele, Morrigone? Trebuie să se ducă undeva. Și cred că tu știi. Și sunt sigură că răspunsul nu este Wormwood.

Scutura din cap și se retrăgea.

– Nu, Vega. Nu.

Mi-am ridicat Elementalul și m-am pregătit să îl arunc.

– Știi ce poate să facă, i-am spus. Nu vreau să te rănesc.

De fapt, îmi doream să se transforme în praf, dar nu vedeam ce rost ar fi avut să îi spun una ca asta...

– Nu, Vega, niciodată, a zis ea din nou.

Și, înainte să mai fac vreun pas, dispăruse. Am clipit și am privit în jurul meu uimită. Pur și simplu dispăruse. L-am privit pe Harry Doi. Scâncea cu coada între picioare. Când am ridicat privirea, am văzut-o, abia perceptibilă în întuneric. O urmă de lumină albastră ce ieșea pe geam. În timp ce o priveam, s-a ridicat spre cer și apoi a dispărut, așa cum o făcuse și Morrigone.

Am dat furioasă din mână spre acea urmă de ceață. Și atunci s-a întâmplat lucrul cel mai extraordinar. Geamul meu spart a zburat la loc și a redevenit întreg. Întâmplându-se asta, am fost izbită de perete cu o forță violentă și am căzut la pământ, vlăguită de energie. Mi-am privit mâinile, apoi geamul reparat. Cum se întâmplase asta? Cum de făcusem ceea ce tocmai făcusem? Mi-am băgat mâna în

buzunar şi am scos Piatra Viperei. Am fluturat-o peste corp şi m-am gândit la lucruri bune. Durerile cauzate de lovirea peretelui au încetat şi energia mi-a revenit.

Eon spusese că spiritul unei vrăjitoare fusese impregnat în Piatră, dându-i putere. Îmi transferase cumva din puterea ei stând atâta vreme în buzunarul meu?

Ei bine, dacă posedam cumva ceva magie, nu aveam niciun control real asupra ei.

Am rămas pe jos, gândindu-mă atât la lucruri teribile, cât şi la lucruri frumoase.

TRIGINTA QUINQUE

Bătălia începe

Era obligatoriu pentru toţi Wugii să participe la deschiderea Duelului. Asta mi s-a părut ceva interesant, întrucât se presupunea că eram înconjuraţi de Externi însetaţi de sânge care doreau să se înfrupte din organele noastre. Terenul era înconjurat aproape în întregime de un rând de copaci care scăpaseră să fie incluşi în Zid, cel puţin pentru moment. După ce am mâncat puţin, m-am înfiinţat acolo la prima secţiune a luminii. Încercasem să dorm în noaptea de dinainte, dar nu reuşisem. Aşa că mă hotărâsem să merg mai devreme ca să văd ce pot afla.

Terenul era numit Patrulaterul Peckwater, după Ronald Peckwater, care fusese - cu multă vreme în urmă - un campion de seamă al Duelului. Interiorul terenului era neuniform şi cu gropi în numeroase locuri, acolo unde se prăbuşiseră corpurile masive de masculi de-a lungul nenumăratelor Dueluri dinainte. O platformă de lemn fusese înălţată în centrul terenului. Acolo aveau să stea WFIii, Wugii Foarte Importanţi. În spatele platformei era un panou mare cu numele tuturor concurenţilor, unde progresul Duelului avea să fie consemnat pentru ca toţi să-l poată vedea. Erau şi cercuri de pariat în perimetrul terenului, unde puteau fi făcute pariuri. Mereu întreprinzătorul Roman Picus conducea un astfel de cerc de succes, care îi lăsase pe mulţi Wugi fără monede de-a lungul sesiunilor.

Îl lăsasem pe Destin la bârlogul meu, sub scândurile de la podea. Eram îngrozită de posibilitatea ca în timpul luptei să îmi iau zborul în mod inconştient, dezvăluindu-mi astfel secretul.

Aerul era proaspăt şi cald, iar cerul era lipsit de nori. Pe măsură ce ora luptei se apropia, micii fluturi din stomacul meu păreau să se înmulţească. Repetam în sinea mea din nou şi din nou lucrurile învăţate de la Delph. Mă simţeam mai puternică, mai agilă şi mai dură datorită antrenamentului lui. Îl mai bătusem pe Cletus, dar nu la Duel. Şi crescuse mult în ultima sesiune, aşa încât era acum cu mult mai mare decât mine. Totuşi, era un tăntălău şi pur şi simplu refuzam să pierd în faţa unui tăntălău.

Mulţimea începu să se adune spre finalul primei secţiuni a luminii. Unii Wugi zâmbeau şi îmi adresau cuvinte de încurajare. Însă alţii mă evitau. Dacă aş fi făcut un sondaj, ar fi reieşit că Wormwoodul era scindat pe jumătate în privinţa vinovăţiei sau a nevinovăţiei mele. Nu era ca şi cum Wugii care erau împotriva mea chiar mă credeau rea. Doar că mulţi dintre ei acceptau pur şi simplu ceea ce le spunea Consiliul. Şi, ca să fiu cinstită, aveam câţiva duşmani acolo, chiar dinainte să fiu dusă la Valhall.

Mulţi Wugi se îndreptau spre mica zonă de pariere, probabil pentru a paria că în curând Cletus Loon avea să îmi zdrobească ţeasta.

Delph sosi cu tatăl lui exact la timp ca să îl vadă pe Bogle apărând cu trăsura. Morrigone, Thansius şi John coborâră din ea şi îşi ocupară locurile pe platformă împreună cu alţi membri ai Consiliului. Julius Domitar se aşeză în spatele acestui grup, împreună cu alţi Wugi cu care de obicei nu aveam de-a face pentru că se părea că nu eram destul de bună pentru ei.

Delph mă bătu pe umăr şi mă întrebă:

– Cum te simţi, Vega Jane?

– Mă simt grozav, l-am minţit eu. Abia aştept să înceapă lupta.

Asta nu mai era o minciună. Îmi doream ca lupta să înceapă înainte să îmi explodeze capul. Îmi spuneam continuu că ar fi fost teribil de rău să vomit pe Cletus Loon înainte măcar ca clopotul de

luptă să fi sunat. Deşi ar fi fost extrem de satisfăcător să îmi văd voma pe cămaşa lui.

Pentru operativitate, urmau să aibă loc patru lupte în acelaşi timp, în diverse părţi ale terenului. Nu exista o limită de timp pentru o luptă. Wugii se luptau până când unul dintre ei nu mai putea. Asta era o regulă severă şi una pe care orice Wug normal la minte ar fi trebuit să o conteste. Totuşi, păreau să nu existe cantităţi prea mari de creier în acele lumini şi nopţi în Wormwood.

Le-am căutat din priviri pe celelalte femele care aveau să lupte. Ambele arătau mai rău şi erau mai palide decât mine. Eu nu eram în prima serie de lupte, aşa că m-am aşezat pe un dâmb mic ce oferea o privelişte a terenului şi l-am aşteptat pe Delph, care lupta cu Digby în prima rundă. Eram sigură că majoritatea pariorilor îşi puseseră banii pe Delph şi când am privit la avizierul de pariuri, am văzut că era într-adevăr marele favorit.

Digby tocmai îşi scotea cămaşa imensă,jegoasă. Mi-l imaginasem mereu ca fiind moale şi hidos de murdar fără haine. Dar am fost surprinsă să îl văd surprinzător de musculos – deşi avusesem dreptate în privinţa murdăriei lui hidoase.

Digby făcu o serie de mişcări de întindere şi apoi începu să fugă pe loc. Muşchii îi trepidau în timp ce alerga. Apoi începu să exerseze câteva figuri de luptă, fentând şi făcând eschive şi aruncând pumni în aer. Părea destul de priceput, foarte rapid şi precis. L-am privit îngrijorată pe Delph. Încă nu îşi scosese cămaşa, nu se întindea şi nici nu simula că boxează. Stătea pe loc doar, uitându-se direct la Ran Digby. Şi în privirea lui am văzut un Delph pe care nu doream să îl supăr. Mâinile lui puternice erau strânse în pumni şi se uita la Digby cu aşa o concentrare feroce, încât îmi aminti de Jabbiţii care mă urmăriseră la Hornuri. Îmi doream să ii urez noroc lui Delph, dar mi-era teamă să nu il scot din transa în care încerca să intre.

Thansius se ridică şi luă cuvântul.

– Bine aţi venit la Duel, spuse el cu vocea lui tunătoare. Şi ce lumină frumoasă pentru asta! Doresc să le urez noroc tuturor

luptătorilor. Vrem cu toții runde curate și am încredere că arbitrii noștri se vor asigura că așa va fi.

Eram atentă doar pe jumătate. Privirea mi-a fugit la John și apoi în altă parte, de mai multe ori. În cele din urmă, privirile ni s-au întâlnit. L-am văzut chiar zâmbindu-mi încurajator înainte ca Morrigone să îi atragă atenția în altă parte.

Am surprins-o și pe ea uitându-se la mine. Expresia îi era impenetrabilă și nu mă puteam gândi decât la dispariția ei în acea ceață albastră. Putea să șteargă amintirile Wugilor și, în cazul lui Delph, să le afecteze mintea. Era un Wug extraordinar, trebuia să recunosc asta. Dar era și periculoasă. Orice Wug cu asemenea puteri era periculos. Și doar un moment mai târziu mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă includ și pe mine în grupul acela.

Din cele patru lupte care aveau loc, mă interesa doar una singură. Delph și Ran Digby au intrat apoi în spațiul de luptă. Delph își scosese cămașa și m-am minunat de fizicul lui fusiform, cizelat. Nu avea nicio urmă de grăsime pe el. Îl privea în continuare pe Digby, care se uita acum și el la adversarul său, în timp ce își încorda brațele masive și încerca să își detensioneze gâtul gros ca al unei crete.

La bătaia de la a doua secțiune a luminii, clopotul de competiție a sunat. A trebuit să clipesc, pentru că nu aș fi crezut că este posibil ca doi masculi atât de mari să se miște așa de rapid. S-au ciocnit chiar în centrul ringului și sunetul de oase și de mușchi izbindu-se m-a amețit. Era de parcă s-ar fi luptat două crete.

Digby îl prinsese pe Delph într-o prizăși arăta de parcă încerca să îi smulgă capul de pe umeri. Delph se chinuia să se elibereze cu mâinile și asta îi expuse trupul. Digby profită de asta, dându-i lovituri zdrobitoare de genunchi în stomac și în lateral.

Mă înfioram la fiecare lovitură. Eram uimită că Delph era încă în picioare. Dar cu un efort enorm reuși să se elibereze de strânsoarea lui Digby și cei doi Wugi uriași se găsiră din nou față în față. Digby respira greu. Delph era calm și părea să aibă situația sub control. M-am minunat cât de stăpân pe sine era după ce aproape i se

smulsese capul, iar corpul îi fusese lovit puternic de genunchii osoși ai lui Digby.

Dar totul se termină mai rapid decât mi-aș fi imaginat. După ce dădură fiecare câțiva pumni care ricoșară de pe torsurile lor întărite, Digby rată o lovitură, iar Delph reuși să îl prindă de gât. Îl ridică în aer complet, îl roti și se azvârli cu tot cu adversarul său spre pământul tare. Se auzi un sunet ca și cum ceva s-ar fi zdrobit și Digby rămase întins.

Delph dădu drumul gâtului lui Digby și se ridică. Arbitrul verifică starea lui Digby și apoi le făcu semn Mendenilor, care se grăbiră cu gențile lor mari. În timp ce îl resuscitau pe Digby, arbitrul ridică mâna lui Delph spre cer și îl declară învingător. Am strigat mai tare decât toți ceilalți. Când Delph a venit spre mine, era din nou vechiul Delph: privirea de oțel, atât de tulburătoare, dispăruse, fiind înlocuită de un zâmbet larg.

L-am îmbrățișat cu putere, dar când mi-am tras mâna înapoi, am văzut că era acoperită de sânge. L-am privit îngrozită.

– Este sângele lui Digby, nu al meu, Vega Jane.

L-am privit pe Digby, care se ridica încet, cu fața acoperită de o perdea de sânge și cu nasul în mod evident rupt. A trebuit să îmi pun o mână pe stomac ca să îmi țin prima masă a luminii la locul ei.

Zece fărâme mai târziu, prima serie de lupte luase sfârșit. Femela fusese bătută categoric de adversarul ei mascul, deși acesta se abținuse „galant" să îi zdrobească creierul. Dar Mendenii fuseseră chemați oricum și fusese scoasă de pe teren pe o targă cu mama ei plângând lângă ea.

Clopotul pentru următoarele patru lupte se auzi de îndată ce următorii opt luptători se adunară în cadranele lor. După douăzeci de fărâme de luptă intensă, încă alți patru luptători ieșiseră din Duel, inclusiv singura femelă rămasă. Se prăbușise după ce adversarul se repezise spre ea, un Dactil de șaptesprezece sesiuni care lucra la Hornuri. Nu părea s-o fi atins. Pur și simplu leșinase.

O parte din mine își dorea să am o asemenea opțiune. Dar, după înfruntarea mea cu Morrigone, credeam în mod sincer că, dacă încercam ceva în genul acela, capul avea să îmi dispară de pe umeri.

Într-un final, s-a anunțat și ultima tură de lupte. Am inspirat lung, în timp ce Delph m-a apucat de umeri și mi-a spus cuvinte de încurajare.

– Este un Wug moale, asta este, mi-a spus. Loon nu va ști ce l-a lovit.

Am zâmbit slab și am încuviințat din cap.

– Putem sărbători diseară, i-am zis.

Dar în sinea mea mi-era tare frică. Nu aveam cum să descriu altfel ce simțeam. Aveam un plan. Chiar aveam. Cletus își scosese cămașa. Nu era la fel de moale precum fusese, având în vedere că între timp crescuse atât de mult. Eu, desigur, mi-am păstrat cămașa pe mine. Era cu doar două sesiuni mai mare decât mine, un Wug adult, de fapt. Și, deși era adevărat că îl mai învinsesem în trecut, fusese în trecutul îndepărtat – cu excepția momentului în care îl lovisem în burtă în acea lumină când îi înfruntasem pe Carabinieri și el îmi furase oul. Eram sigură că și Cletus se antrenase din greu pentru această luptă, fără îndoială învățând trucuri murdare de la cei de teapa lui Ran Digby sau Non. Și trebuia să țin cont de faptul că era mascul și, deci, mai puternic decât mine.

Dar nu era mai dur.

Loon a rânjit malițios, și-a umflat pieptul și și-a încordat brațele, în timp ce eu am rămas nemișcată. Apoi a apărut arbitrul nostru și ne-a spus regulile, foarte puține la umăr. M-a surprins cea care spunea că, dacă erai forțat să ieși din ringul tău de către oponent, acestuia i se dădea o lovitură liberă în orice parte a corpului tău. De ce nu îmi spuse Delph asta, nu aveam nicio idee. Nu era de mirare că Wugii se năpusteau unul spre celălalt imediat după clopot.

Arbitrul s-a retras. Exact înainte să sune clopotul, Cletus mi-a zis:

– Dacă te prefaci că leșini, te las ușor. O să poți să mai vezi cu ochii și să îți mesteci masa diseară.

– Amuzant, tocmai oferta asta voiam să ți-o fac și eu ție.

Rânjetul i-a dispărut, fiind înlocuit de o hotărâre pe care o văzusem arareori pe figura lui. Bravada mea se dusese pe apa sâmbetei.

Am privit peste umărul lui și n-am fost surprinsă să-l văd pe Delph privindu-mă agitat. În schimb, am fost surprinsă să îl observ pe fratele meu privind la fel de emoționat de pe platformă. În stânga mea se aflau părinții lui Cletus. Cacus Loon arăta foarte încrezător. Hestia arăta de parcă era gata să vomite.

Inima îmi bătea atât de repede, că mi-era teamă să nu îmi rupă vreo coastă. Nu îmi mai rămăsese salivă în gură. Mă simțeam de parcă uitasem cum să respir. Înainte să îmi dau seama, clopotul sunase și Cletus se năpustea spre mine. Am reușit să îi blochez în mare parte prima lovitură, dar brațul a început să mi se umfle de îndată. M-am retras, cedând teren important, de care Cletus a profitat imediat.

A trimis un șut spre mijlocul meu, pe care cu greu am reușit să îl evit. Dar mă aflam aproape de marginea cadranului meu și, dacă el obținea o lovitură liberă, mă îndoiam serios că aș fi putut să îi reziste. În ultimul moment m-am aplecat sub lovitura lui, l-am înconjurat și m-am ridicat în spatele lui. S-a întors și a venit din nou spre mine.

– Ce s-a întâmplat, Vega, ți-e frică să lupți?

Aș fi răspuns cu ceva inteligent, dar gura îmi era atât de uscată, încât nu am izbutit să îngaim decât:

– Aaaghmllff... ticălos.

Am dansat o vreme, fiecare testând apărarea celuilalt. Am dat și eu câțiva pumni stângaci, pe care el i-a parat cu ușurință. Încrederea îi creștea cu fiecare fărâmă, îmi dădeam eu seama. Am încercat și un șut, pe care el l-a deviat în batjocură. Apoi a râs.

Dar aveam planul meu și nu mă grăbeam. Și apoi a venit momentul. A făcut fenta sa cu mâna dreaptă. M-am abținut să rânjesc, prefăcându-mă că îi blochez lovitura. Când a încercat să lovească febril cu stânga, eu atacasem deja. I-am dat un cap în gură, o mișcare pe care Wugii o numeau pur și simplu „Sărutul din Wormwood".

Aşacum făcuse Cletus şi când îl păcălisem să îşi dea la iveală mişcările, şi-a ridicat genunchiul, încercând să mă lovească în burtă. Însă, ameţit de lovitura mea de cap, s-a dus înspre stânga, dându-mi timp să îi prind piciorul cu mâna. Am tras în sus de picior cu toată forţa. A căzut pe spate şi a aterizat în cap.

De asta avusesem nevoie. Am sărit şi, dintr-odată, eram pe el ca un shuck negru pe un prizonier evadat din Valhall. Forfecându-mi picioarele lungi în jurul torsului lui şi prinzându-i mâinile în lateral, am început să îl lovesc cu pumnii, până când Cletus, înlăcrimat şi urlând ca un pui înfometat de Wug, a ţipat că se dă bătut.

Arbitrul a intervenit rapid. Când a încercat să-l ridice pe Cletus, acesta l-a împins într-o parte, aproape făcându-l pe arbitru să cadă. Arbitrul mi-a ridicat mâna în semn de victorie, în acelaşi moment în care Cletus mi-a dat un pumn direct în faţă. Am căzut pe spate cu arbitrul după mine.

Strigăte de „Fault!" şi „La Valhall cu el!" au răsunat dinspre mulţimea de Wugi.

Cacus Loon l-a apucat înfuriat pe fiul său de braţ şi l-a tras de pe teren, în timp ce Delph a făcut rapid un pas în faţă şi m-a ridicat de la pământ.

– Eşti teafără, Vega Jane? m-a întrebat neliniştit.

Uitându-se urât la Cletus, i-a strigat:

– Mascul nerușinat!

Mi-am şters sângele de pe gură şi nas şi am verificat dacă dinţii îmi mai erau la locul lor. Dinţii erau, dar îmi simţeam ochiul umflându-se deja. În ciuda tuturor acestor răni, pe faţă mi-a apărut cel mai mare rânjet.

– Am câştigat, Delph, am exclamat eu.

– Ştiu că ai câştigat, a răspuns el, râzând spre mine.

Cu ajutorul lui, am reuşit cu greu să ies de pe teren. Prima rundă se terminase. Mai rămâneau patru. Cu acest gând, zâmbetul mi-a dispărut de pe faţă. Dar doar pentru un moment. Câştigasem până la urmă. Prima femelă care câştigase într-un Duel.

Privind spre platformă, l-am văzut pe John aplaudând în picioare, în timp ce Morrigone și-a apropiat mâinile o dată și apoi s-a oprit. Când am trecut pe lângă cercul de pariuri, l-am văzut pe Roman Picus certându-l pe Cacus Loon, în timp ce Cletus stătea acolo fierbând de furie, cu lacrimi curgându-i pe față. Se pare că victoria mea fusese scumpă pentru Roman.

Am fost surprinsă să îl văd pe Delph mergând la Roman și dându-i o mică bucată de pergament. Roman l-a privit cu ochi neprietenoși și apoi a numărat zece monede, pe care i le-a dat lui Delph.

– Norocul începătorului, a spus Roman înveninat.

– A câștigat cinstit, a răspuns Delph. Nu a fost vorba de noroc.

– Ai pariat pe mine? l-am întrebat, în timp ce ne îndepărtam.

– Normal că da.

– Nu știam că pariezi.

– Fiecare Wug încearcă din când în când și eu nu sunt cu nimic diferit, nu-i așa? a răspuns el firesc.

– Și dacă pierdeam? Îți permiteai să te lipsești de monedă?

– Am pariat pe credit. Și, oricum, știam că o să câștigi, a spus el direct.

– Și dacă nu câștigam?

– Ei bine, atunci poate că aș fi avut o mică problemă cu Roman Picus, nu-i așa?

– Delph, ești nebun, zău că ești.

– Și suntem amândoi învingători în această lumină, Vega Jane.

Eram amândoi învingători. Nu mă mai simțisem atât de bine de foarte multă vreme.

Chiar cu fața zdrobită.

Mai târziu, Delph și-a folosit monedele ca să cumpere de mâncare dintr-un magazin de pe Strada Principală, numit Tove cel Hămesit. Nu mai luasem niciodată o masă într-un magazin. Nu era ceva la care să se fi gândit vreodată un Wug muncitor ca mine. Să îi

plăteşti unui alt Wug bani buni ca să stai liniştit la o masă şi să îţi fie servită o cină copioasă părea o nebunie.

Şi o adoram!

Înainte să mergem acolo, eu şi Delph ne-am spălat, iar eu mi-am luat singurul set de haine pe care îl mai aveam – o fustă de lână care ajungea până aproape de pământ şi o cămaşă cu mâneci lungi făcută din blană de amaroc, care fusese a mamei mele. Am găsit şi o veche pălărie a mamei într-o grămadă de lucruri dintr-un colţ. Avea boruri late, era decolorată şi, eram convinsă, arăta teribil de învechită. Dar îmi doream să o port în acea noapte mai mult decât orice alt obiect pe care îl deţinusem vreodată.

Îmi dădusem pe ochi cu apă rece de la ţevi, dar acesta era în continuare atât de umflat, că abia puteam să văd cu el. Mă hotărâsem să nu folosesc Piatra Viperei ca să îl vindec. Wugii ar fi devenit suspicioşi văzând o vindecare atât de rapidă.

Ne-am aşezat la o masă în spate la Tove cel Hămesit. Alţi Wugi erau aşezaţi la mese mai în faţă. Nu ştiam dacă stăteau acolo pentru că nu eram îmbrăcaţi la fel de frumos, dar probabil că despre asta era vorba. Ceilalţi Wugi care mâncau acolo – doi dintre ei membri ai Consiliului – ne priveau ocazional şi discutau în şoaptă. Am încercat să îi ignor, dar nu era uşor.

Delph, care observase în mod evident tot ce se petrecea, mi-a spus:

– Acum toată lumea te ştie, Vega Jane.

M-am concentrat asupra lui.

– Poftim?

– Ai învins un mascul, nu-i aşa? Prima femelă care a reuşit acest lucru la un Duel. Eşti faimoasă.

M-am gândit la asta preţ de o fărâmă şi am privit în jurul meu la câţiva Wugi care se holbau la mine. Un cuplu mi-a zâmbit şi a dat din cap încurajator. Poate că Delph avea dreptate.

Când ne-a sosit mâncarea, nu mi-a venit să cred câtă abundenţă era în farfurie. Nici măcar nu mi-am ridicat furculiţa – m-am uitat doar la farfuria încărcată din faţa mea. I-am şoptit lui Delph:

– Luăm doar puțin și apoi o dăm mai departe, la celelalte mese?

– Este toată a ta, Vega Jane.

– Ești sigur? am întrebat neîncrezătoare.

– Da.

– Dar n-ai mai fost aici, nu-i așa?

– O dată.

– Când? l-am întrebat.

– După ce am câștigat un Duel. Roman Picus m-a adus.

– De ce te-ar duce javra aceea undeva?

– A fost primul meu Duel. Nu eram favoritul. Picus a pariat multe monede pe mine și a câștigat. Așa că mi-a făcut cinste cu o masă. Singurul lucru pe care l-am primit vreodată de la ticălosul acela, desigur.

Am privit la abundența de cărnuri, legume, brânzeturi și pâine și mi-am lins buzele ca un câine înfometat. Ceea ce mi-a amintit că trebuia să îi las ceva și lui Harry Doi, care mă aștepta răbdător afară.

Treizeci de fărâme mai târziu, mi-am lăsat jos furculița și cuțitul. Am cerut să mi se umple paharul cu suc de mure, am tras o ultimă dușcă prelungă și mi-am frecat stomacul plin. Am scos apoi un oftat lung și m-am întins ca o felină după somn. Delph a rânjit către mine.

– Bună mâncarea, a zis el.

– N-ar fi trebuit să o faci, Delph. A costat o monedă de fiecare. Am văzut meniul din față.

– Monede pe care tu le-ai câștigat.

Ei bine, nu-l puteam contrazice. Aveam vânătăile și vărsasem suficient sânge ca să o demonstrez. Am luat o punguță de la ospătar și am pus în ea restul mesei mele pentru Harry Doi. În timp ce ne îndreptam spre ieșire, o femelă Wug bine îmbrăcată s-a ridicat de la masa ei și mi-a strâns mâna.

– Sunt foarte mândră de tine, Vega Jane, a zis ea.

O mai văzusem înainte. Partenerul ei era în Consiliu. Era așezat și el acolo, în tunica lui neagră, și se holba la mine cu o expresie

dezaprobatoare. M-am gândit că era unul dintre aliaţii lui Krone. Nu şi-a întins mâna ca să i-o strâng. N-ar fi făcut-o, nu-i aşa? Să nu se murdărească cumva.

Şi-a tras femela înapoi pe scaunul ei şi a privit-o cu reproş.

– Îţi mulţumesc, am reuşit să mormăi, apoi am trecut mai departe.

Când am ajuns la uşă, i-am auzit certându-se.

Afară, l-am hrănit pe Harry Doi chiar acolo, pe pietrele cubice. Cât el înfuleca resturile, m-am întors spre Delph.

– Mulţumesc pentru masă.

A zâmbit.

– A fost o lumină bună.

– A fost o lumină grozavă. Când are loc următoarea rundă a Duelului?

– Peste două lumini.

Am mormăit. Credeam că avea să fie un interval mai lung.

– Când vom afla cu cine trebuie să luptăm?

– În noaptea următoare.

Am mers la bârlogul meu şi am stat aşezaţi în faţa şemineului gol.

Era noapte şi ochii îmi erau grei.

Observând asta, Delph s-a ridicat şi ne-am luat la revedere. L-am privit îndepărtându-se pe Drumul Jos până când a dispărut din vedere. Am închis uşa şi m-am întins pe pat, cu Harry Doi lângă mine. Şi apoi am făcut singurul lucru pe care puteam să îl fac. Am închis ochii şi am adormit.

TRIGINTA SEX

Sala Adevărului

Următoarea lumină la Hornuri a început cu Newton Tilt, un Tăietor înalt, musculos, de optsprezece sesiuni, care a venit la mine să mă felicite pentru victoria mea. Era drăguț, foarte arătos și îl considerasem mereu destul de frumușel. De fapt, uneori mă uitam pe furiș la el cum lucrează.

– Mă bucur că l-ai bătut pe ticălosul de Loon, mi-a spus el, dându-mă pe spate cu zâmbetul său larg. Apoi și-a coborât vocea: Ai un prieten în familia Tilt, Vega, fii sigură de asta. M-am bucurat tare mult să te aud vorbindu-i lui Krone așa.

Am zâmbit și i-am mulțumit, apoi l-am privit îndepărtându-se, cu inima încălzindu-mi-se.

Următoarea rundă avea să fie afișată în prima secțiune a nopții. Eram și emoționată, și dornică să aflu. Dacă îl trăsesem pe Delph, nu știam ce aveam să fac. Mă gândeam să fugim în Quag încă de atunci. Astfel am fi evitat ca Delph să primească pedeapsa mea. Dar ceva mă reținea. Ei bine, era destul de clar ce mă reținea. Îmi dădusem cuvântul că aveam să lupt din greu la Duel. Asta fusese înțelegerea mea cu Morrigone. Nu era ea Wugul meu favorit. Dar o promisiune rămânea o promisiune. Nu mă deranja să mint ocazional, mai ales când asta mă ajuta să supraviețuiesc. Să îmi încalc cuvântul dat însă era ceva ce bunicul nu ar fi făcut niciodată. Și nici eu nu aveam de gând să o fac. Ar fi pătat numele familiei Jane.

De obicei nu îmi păsa ce credeau ceilalți Wugi. Dar asta era altceva. Nu aveam să uit niciodată felul în care mă privise Thansius la vederea urmelor de pe pielea mea. Doream să îi arăt că, ei bine, eram un Wug onorabil, chiar dacă nu unul foarte curat.

Am ridicat privirea rapid când am văzut umbra întinsă deasupra stației mea de lucru.

Domitar se holba la mine. L-am privit, așteptând.

- Te-ai descurcat foarte bine lumina trecută, Vega, chiar foarte bine.

- Mulțumesc, Domitar.

- Am câștigat douăzeci de monede pe tine, de fapt, a adăugat el pe un ton glumeț, frecându-și mâinile grase una de cealaltă.

Am fost foarte surprinsă de asta și trăsăturile mele trebuie să-mi fi trădat surprinderea.

A fluturat din mână ca să îmi alunge îndoiala.

- Știam că ai să câștigi. Cletus Loon este un idiot chiar mai mare decât tatăl său.

S-a îndepărtat, chicotind pentru sine.

Am ieșit la masa de miez-lumină să-i aduc apă și niște mâncare lui Harry Doi. Stând așezată în iarba cea mare, m-am tot uitat la Hornuri. Fusesem la etajul de sus, de două ori deja. O dată îl găsisem pe Destin și a doua oară îmi văzusem trecutul.

Dar era într-adevăr etajul de sus?

Am continuat să privesc în sus, gândindu-mă că Hornurile păreau să nu se mai sfârșească. Trebuiau să existe mai mult de două etaje. Ceea ce însemna că erau mai multe lucruri de descoperit. Era un gând ridicol de periculos, știam asta. Eram la Duel la un singur pas de a ajunge la Valhall pentru restul sesiunilor mele. Dar sabia care îmi atârna deasupra capului îmi dăduse și claritatea minții, poate pentru întâia oară în viața mea.

Eram obosită de atâtea întrebări din partea mea, fără să primesc niciun răspuns. Puteam găsi oare câteva răspunsuri la Hornuri, care părea să fie locul cu cele mai multe secrete din întregul Wormwood?

De fiecare dată când intrasem acolo, ieșisem cu ceva valoros. Îmi puteam încerca norocul din nou?

Când clopotul a anunțat finalul lucrului, mi-am schimbat hainele și am așteptat afară ca toți ceilalți Wugi să plece. Am fost surprinsă să-l văd pe Delph fugind spre mine, cu cămașa udă de transpirație de la munca la Zid.

– Ce faci aici? l-am întrebat.

– Antrenamentul pentru Duel, mi-a amintit el.

– Va trebui să aștepte.

– De ce?

– Pentru că intru din nou pe furiș în Hornuri după ce pleacă toți. Am fost la etajul al doilea. Acum vreau să urc mai sus.

– Te-ai țăcănit, Vega Jane? a bolborosit Delph.

– Probabil, am răspuns.

– Krone așteaptă orice ocazie ca să te vâre la loc în Valhall. Dacă ai lui ne privesc chiar acum?

– M-am gândit la asta, i-am zis. O să mă întorc la noapte și o să intru pe furiș. Atunci ar fi imposibil să mă vadă cineva.

– Dar de ce vrei să intri?

– Am intrat deja de două ori și de fiecare dată am ieșit teafără. Și, de fiecare dată când am intrat, am aflat ceva important. De acolo îl am pe Destin, am adăugat, arătând spre lanț, care îmi era înfășurat la brâu. Și Elementalul, și Piatra Viperei.

– Dar ai spus că sunt din camera mică de la al doilea etaj. Acum vrei să ajungi și mai sus.

– Exact.

– Și te pot convinge să nu o faci?

– Nu.

A privit spre Hornuri.

– Și cum procedăm?

– *Noi* nu procedăm nicicum. Intru doar eu. Tu îl poți lua pe Harry Doi la bârlogul tău și să mă aștepți acolo. Voi veni când termin.

– Ori intru cu tine, ori îi spun afurisitului de Domitar ce ai de gând să faci. Şi pun pariu că se repede să îl informeze pe Krone.

– Delph, n-ai face asta! am exclamat eu pe un ton şocat.

– Ba bine că nu.

Ne-am holbat unul la celălalt preţ de o fărâmă.

– Nu te las să intri singură acolo, mi-a zis apoi.

– Delph, nu ştii ce am avut de înfruntat înăuntru! Este foarte periculos şi...

– Uite-l pe Domitar cum pleacă. Să mă duc să am o discuţie cu el?

M-am uitat şi eu şi i-am văzut pe Domitar şi pe Dis Fidus plecând. M-am întors şi i-am aruncat lui Delph o privire încruntată, dându-mi părul din ochi.

– În regulă, dar dacă eşti ucis, să nu mi te plângi după aceea.

– Ha! a exclamat el.

Apoi m-a lovit un gând. Nu, mai degrabă un adevăr. Îmi dădusem cuvântul să lupt la Duel, cât de bine puteam. Dacă făceam asta, Morrigone spusese că totul avea să revină la normal. Nu aveam să datorez nimic Consiliului. Dar nu aveam nicio intenţie să mai rămân în Wormwood după aceea. Părinţii mei nu mai erau. Fratele meu era pierdut pentru mine. Morrigone îmi spusese că dacă încercam să plec aveau să îl pedepsească pe Delph. Ei bine, planul nostru iniţial de a fugi împreună rezolva această dilemă. Şi, dacă Delph avea de gând să intre în Quag cu mine, trebuia să înveţe şi el să aibă de-a face cu genul de lucruri neobişnuite pentru un Wug. Poate că acea noapte era o bună oportunitate ca Delph să fie iniţiat în lucrurile ce sălăşluiau la Hornuri.

L-am privit.

– Delph?

– Ce? a lătrat el, evident pregătit să continue cearta.

– După terminarea Duelului, după ce-l câştigi tu, eu plec din Wormwood. Vreau să trec prin Quag. M-am hotărât.

– În regulă, mi-a zis el, cu trăsăturile relaxându-i-se – dar exista o neliniştе crescută în ochii lui, ceea ce nu-mi plăcea.

– Mai vrei să vii cu mine?

N-a spus nimic preț de un moment lung.

– Ești țăcănită? Normal că vreau.

Înainte să-mi dau seama, mă ridicasem pe vârfurile degetelor și-l sărutam.

– Vega Jane, a spus el, cu fața roșie de jena sărutului neașteptat.

Și adevărul era că mă surprinsesem și pe mine.

M-am dat în spate defensiv.

– Doar ca să oficializăm pactul, Delph, am zis rapid. Atâta tot, am adăugat ferm.

Mai târziu în noaptea aceea ne-am strecurat în lateralul Hornurilor, după ce l-am lăsat pe Harry Doi la bârlogul meu. Optasem pentru o rută ocolitoare și chiar ne antrenasem pentru Duel, ceea ce era o activitate perfect legală, în caz că cineva s-ar fi uitat la noi. Apoi îl condusesem pe Delph pe o cărare prin pădure, despre care știam că este o scurtătură până la Hornuri. Am doborât lacătul de la aceeași ușă, cu uneltele, ca primele dăți, în timp ce Delph mă privea cu admirație.

– Ai o atingere fină, Vega Jane, mi-a zis el.

Am deschis ușa și am intrat pe ascuns în Hornuri. Știam pe unde s-o iau, ceea ce era bine. Deși afară era în continuare lumină, înăuntru era întuneric și plin de umbre.

Mi se părea că aud inima lui Delph bătând în spatele meu, în timp ce îl țineam de mână și-l conduceam. Am ajuns la al doilea etaj fără probleme. Ascultam sunetele unei eventuale apropieri a Jabbiților, dar singurele zgomote pe care le auzeam erau respirația și bătăile inimii lui Delph. Așa cum bănuiam, Jabbiții ieșeau doar când era complet întuneric.

Am traversat al doilea etaj și am ajuns la ușa de lemn. De cealaltă parte era ușița având mânerul ciudat cu un Wug pe el. Nu doream s-o mai iau pe acolo.

M-am întors și l-am condus pe Delph în direcția opusă. Nu am auzit șuierături sau alți pași în afara alor noștri.

– Mai există cel puțin un etaj, i-am spus. Doar pe aici poate să fie.

Delph a dat din cap, deși știam că este prea emoționat și înfricoșat ca să poată gândi limpede.

Am găsit doar un zid solid de piatră și nicio urmă a unor scări care să ducă mai sus. Însă, când m-am uitat pe un geam, am văzut etajul de deasupra noastră. Trebuia să existe o modalitate să urcăm. Am închis geamul și m-am întors spre Delph, care stătea în fața unui zid gol, încercând fiecare denivelare din el cu degetele lui puternice.

– Delph, am început eu.

Însă apoi nu l-am mai putut vedea pe Delph. Mintea mi s-a umplut de vapori, de parcă o ceață mi-ar fi trecut prin cap. Când s-a limpezit, tot nu reușeam să-l văd pe Delph. Am văzut doar scări care duceau la etaj. Am scuturat din cap și el mi-a reapărut în față. Mi-am frecat ochii, dar imaginea scărilor nu a revenit.

– Delph, i-am zis. Dă-te la o parte.

S-a întors spre mine.

– Nu sunt scări aici, Vega Jane.

– Dă-te la o parte.

S-a mișcat într-o parte. Mi-am pus mănușa, am scos Elementalul, i-am comandat cu mintea să crească la forma sa maximă, mi-am dus mâna în spate și l-am aruncat cât de tare puteam către zid.

– Vega Ja... a început Delph, dar nu a mai apucat să termine.

Peretele dispăruse într-un nor de fum, lăsând în loc o gaură mare. Elementalul mi s-a întors în mână ca o pasăre dresată.

În gaura apărută se puteau vedea scări negre de marmură, exact ca în imaginea din capul meu. Nu aveam nicio idee cum putusem să le văd. Dar eram foarte bucuroasă că o făcusem.

Am pășit prin gaură și Delph m-a urmat. Am urcat precauți scările. La capătul lor se afla o încăpere mare, cu câteva cuvinte inscripționate pe piatra de deasupra intrării.

SALA ADEVĂRULUI

L-am privit pe Delph, iar el s-a uitat la mine fără nicio expresie întipărită pe chip. Am intrat în cameră, uimiți de mărimea și de frumusețea ei.

Pereții erau de piatră, podelele din marmură, tavanul din lemn, dar nu existau geamuri. Eram uimită de priceperea cu care fusese creat acel spațiu. Nu mai văzusem o piatră cioplită atât de elegant, iar modelul de pe marmură o făcea să semene cu o operă de artă, nu cu o podea pe care să pășești. Grinzile de deasupra erau înnegrite de vreme și incrustate abundent cu simboluri pe care nu le mai văzusem și care, pentru vreo pricină, m-au îngrozit pentru un moment. De-a lungul fiecărui perete existau rafturi enorme de cărți, umplute cu tomuri groase, prăfuite.

M-am întins spre mâna lui Delph în același moment în care el se întindea spre a mea. Ne-am îndreptat spre mijlocul camerei, ne-am oprit și am privit în jurul nostru, ca doi Wugi nou-născuți descoperind pentru întâia oară ce se afla în afara burții mamei lor.

– Multe cărți, a observat Delph în mod inutil.

Nu aveam nicio idee că existau atâtea cărți pe lume. Primul meu gând a fost că John ar fi adorat acea cameră, apoi a urmat un moment de depresie. Nu mai era același John, nu?

– Ce facem acum? m-a întrebat Delph cu voce joasă.

Era o întrebare rezonabilă. Mă gândeam că nu era decât un singur lucru de făcut. M-am îndreptat spre cel mai apropiat raft și am scos o carte. Mi-am dorit apoi să nu o fi făcut.

De îndată ce am deschis cartea, întreaga cameră s-a transformat în ceva extrem de diferit de o cameră. Dispăruseră cărțile și pereții, podeaua și tavanul. În locul lor a apărut un uragan de imagini, voci, urlete, fulgere de lumină, tornade de mișcare, Wugi, slepi înaripați, o armată de Jabbiți zburători și cele mai scârboase creaturi de pe fața pământului. Garmi și amaroci și freki țâșnind prin grămezi de cadavre. Și apoi mai erau și non-Wugi, Coloși, războinici în armură, creaturi cu urechi ascuțite și fețe roșii și corpuri înnegrite și forme învăluite ascunse în umbrele din care țâșneau râuri de lumină. Și

apoi au urmat explozii şi caleidoscoape de flăcări şi turnuri de gheaţă prăbuşindu-se în abisuri atât de adânci, că păreau să nu aibă fund.

Inima îmi era în gât. Am simţit degetele lui Delph dându-mi drumul. În acea bolgie a infernului, m-am întors şi l-am văzut fugind. Îmi doream să fug şi eu, dar picioarele păreau să îmi fi prins rădăcini. Mi-am privit mâinile. În ele era în continuare cartea deschisă. Tot ce vedeam izvora din paginile ei.

Nu eram atât de genială precum fratele meu, dar problemele simple au uneori răspunsuri simple. Am închis cartea. Când cele două jumătăţi s-au izbit una de cealaltă, camera a redevenit o simplă cameră. Am rămas pe loc, fără răsuflare, deşi nici măcar nu mă mişcasem.

M-am întors şi l-am văzut pe Delph încercând să respire, cu faţa albă ca laptele de capră.

– La naiba, a strigat el.

– La naiba, am spus eu mai încet, cu totul de acord cu el.

De fapt, îmi dorisem şi eu să ţip, însă plămânilor mei le lipsise capacitatea de-a o face.

– Sala Adevărului. Toate aceste cărţi, Delph. De unde au venit? Nu pot fi toate despre Wormwood. Pur şi simplu nu este atât de...

– Important, mi-a terminat Delph gândul.

A ridicat din umeri.

– Nu ştiu, Vega Jane. Nu înţeleg nimic. Dar hai să plecăm de aici!

A pornit spre scări.

Şi exact atunci l-am auzit venind. Delph s-a retras lângă mine. După sunetul pe care îl scotea, mi-am dat seama că nu eram pe punctul să înfruntăm Jabbiţi.

M-am gândit că era un lucru bun. Până când l-am văzut la intrare.

Şi n-am putut decât să ţip. Şi am ţipat.

Aş fi preferat Jabbiţii.

TRIGINTA SEPTUM

Pietroiul

Când creatura a păşit în cameră, spaţiul vast a devenit prea mic ca să o cuprindă. Ştiam exact ce este. Văzusem descrierea ei şi un desen în cartea lui Quentin Herms despre Quag. Ilustraţia lui nu era suficient de înfricoşătoare.

Era un pietroi.

Nu era la fel de mare precum Coloşii pe care îi înfruntasem, dar era totuşi terifiant de mare. Şi părea făcut din piatră. Dar nu acesta era cel mai alarmant lucru la creatură. Avea trei corpuri, toate de mascul şi toate ataşate, umăr la umăr. Avea trei capete şi trei seturi de aripi mici, ce îi ieşeau din spatele musculos. Când i-am privit mâinile, am văzut în ele trei săbii şi trei securi. Când i-am privit cele trei feţe, toate aveau aceeaşi expresie: ură alimentată de furie.

– Încălcaţi proprietatea, a spus una dintre guri.

Vocea îi era ca un ţipăt încrucişat cu o bubuitură de tun.

Aş fi răspuns ceva, doar că eram atât de speriată, încât cuvintele nu-mi mai ieşeau din gât.

– Pedeapsa pentru încălcarea proprietăţii este moartea.

Pietroiul a făcut un pas în faţă, ameninţând să zdrobească podeaua de marmură cu greutatea sa imensă. Abia am avut timp să îl trag pe Delph în jos înainte ca toate cele trei securi să treacă prin locul în care se aflaseră capetele noastre cu doar câteva clipe mai

devreme. Zburând de-a lungul camerei, s-au înfipt într-un raft îndepărtat, dărâmând totul în jur. În timp ce cărțile cădeau la pământ, deschizându-se, camera fu din nou cuprinsă de furia dezlănțuită de paginile lor eliberate.

I-am apucat lui Delph mâna și l-am tras să ne ascundem în spatele unuia dintre rafturile prăbușite. Preț de o fărâmă, am ignorat cascada de imagini din jurul nostru, deși nu era ușor. O vrăjitoare îmi striga în ureche. Și acea creatură apărea în cartea lui Quentin Herms.

Sabia pietroiului a tăiat în jumătate raftul în spatele căruia ne ascundeam; lama s-a oprit la un centimetru înainte să mă transforme în doi Wugi diferiți. Delph a început să arunce cu cărți înspre el, dar pietroiul a zdrobit raftul sub picioarele sale mijlocii, în timp ce eu m-am aruncat din calea lui și am alunecat de-a lungul camerei, izbindu-mă de un alt raft și făcând o mulțime de tomuri să îmi cadă în cap. Creaturi mici și mari, Wugi morți de multă vreme și creații pe care nici măcar nu le recunoșteam au țâșnit din acele volume grele. Camera nu avea cum să țină în ea o asemenea furtună...

Mi-am vârât mâna cu mănușă în buzunar, am scos Elementalul, i-am comandat să crească la forma sa maximă, mi-am dus brațul în spate, apoi am țintit și l-am aruncat exact în mijlocul pietroiului. Lovită din plin, creatura s-a făcut nevăzută într-un nor uriaș de fum. Când fumul a dispărut, corpul din mijlocul pietroiului nu mai era. Am inspirat ușurată și m-am relaxat puțin. Însă celelalte două corpuri, eliberate de tovarășul lor, erau în continuare în picioare. Ei bine, de fapt fugeau direct spre mine.

Am privit sălbatic în jurul meu după Elemental. Apoi l-am văzut. Sulița făcuse o curbă lungă în jurul camerei și acum se îndrepta din nou spre mine. Apoi o sabie aruncată de unul dintre pietroi s-a ciocnit de ea, dereglându-i traiectoria. S-au izbit împreună cu o mare viteză de un perete de rafturi. Acestea s-au prăbușit și, spre groaza mea, Elementalul a rămas blocat sub ele. În timp ce pietroiul celălalt se îndrepta spre mine cu sabia pregătită să ucidă, am văzut o mișcare în dreapta mea.

– Nu, Delph, am strigat.

Delph fie nu mă auzise, fie nu dorea să mă audă. L-am văzut izbindu-se de coapsa unuia dintre pietroi. Creatura era atât de masivă, încât – oricât de mare și de puternic ar fi fost Delph – părea o pasăre care se izbise de un zid. Delph s-a lăsat la podea, fără simțire. Înainte să mă pot mișca, pietroiul îl ridicase de la pământ și-l aruncase prin aer de parcă ar fi fost o bucată de pergament. L-am privit îngrozită pe Delph traversând în zbor întreaga cameră și izbindu-se de un alt zid de rafturi.

Am început să fug spre el, dar am fost orbită de o imagine aprinsă ce ieșise din una dintre cărți. M-am împiedicat și am căzut la podea. În cădere, m-am întors și am văzut sabia tăind aerul în locul în care tocmai fusesem.

Pietroiul era acum exact deasupra mea. Și-a ridicat sabia deasupra capului și, când era pe punctul s-o lanseze spre mine și să-mi separe picioarele de restul corpului, m-am înălțat și am zburat direct pe lângă el. Acesta era avantajul meu adevărat în fața masivului meu oponent.

Sub mantia mea, Destin era cald la atingere. Am zburat de-a lungul zidului, îndreptându-mă spre Delph. Nu aveam să ajung – îl pierdusem din vedere pe celălalt pietroi, care s-a ridicat exact în fața mea. Uitasem de afurisitele de aripi de pe spatele lor monstruos. Părea imposibil ca un set atât de fragil de aripi să ridice o așa greutate imensă. Dar eu eram agilă, spre deosebire de pietroi.

I-am zburat pe sub braț și apoi în jurul spatelui. S-a întors și el, încercând să rămână cu ochii pe mine. Am continuat să zbor în cercuri, mai rapid și mai rapid, trăgând de Destin și de mine mai tare decât o făcusem vreodată. Pietroiul a continuat să se învârtă și el, semănând cu titirezul pe care-l învârteam pe pământ pe când eram foarte mică.

M-am lăsat la pământ în timp ce pietroiul continua să se rotească. Am împins un raft într-o parte, am apucat Elementalul și l-am aruncat cât de tare am putut. Pietroiul s-a oprit din rotit exact

când Elementalul l-a lovit. Apoi a explodat. Când Elementalul mi-a zburat la loc în mână, Delph a strigat:

– Fii atentă, Vega Jane.

M-am ferit parțial, dar tot am fost dată peste cap de lovitură și am aterizat într-un perete. Întinsă la podea, l-am văzut pe ultimul pietroi îndreptându-și pumnul uriaș ca să mă lovească din nou, de această dată trimițându-mă cu siguranță pe Terenul Sacru. Uitasem avertismentul din cartea lui Quentin: *Nefericit va fi acel Wug care uită că distrugerea unei părți a acelei creaturi nu înseamnă automat victoria*.

Eram prea ametită ca să zbor. Elementalul nu mi se întorsese încă în mână și un pumn extrem de mare venea direct spre capul meu. În ultimul moment, am sărit și mi-am înfipt propriul pumn în stomacul pietroiului.

Pietroiul s-a ridicat de pe picioarele lui masive și a zburat înapoi prin aer, lovind peretele din partea opusă atât de tare, încât acesta a explodat în bucăți. Am rămas acolo o fărâmă sau două privind către ce mai rămăsese din pietroi și apoi privindu-mi pumnul. Habar n-aveam ce se întâmplase. Elementalul mi s-a întors în mâna cu mănușă și mi-am închis degetele în jurul lui.

Am privit din nou rămășițele pietroiului și apoi mintea mi-a revenit la acea noaptea de la Îngrijire când îl loviseм pe Non: îmi rănisem mâna atunci. Acum, după ce tocmai izbisem pietroiul acesta, oasele ar fi trebuit să-mi fie zdrobite. Exista o singură explicație. Mi-am ridicat mantia și l-am privit pe Destin. Era albastru ca gheața. L-am atins și apoi mi-am retras rapid degetul. Era fierbinte la atingere, deși la brâu simțeam doar o căldură mai mare.

– Wo-wo-wotcha, Ve-Ve-Vega Jane? s-a auzit o voce.

– Delph!

Uitasem de el. Am fugit către el și m-am folosit de noua mea forță ca să arunc în lături rafturile care-l acopereau. Era plin de vânătăi și de sânge.

– Poți să stai în picioare? l-am întrebat.

A dat din cap ușor și a spus slab:

– Cre-cred că da.

L-am ridicat ușurel. Își ținea mâna dreaptă într-un mod ciudat și nu putea pune greutate pe piciorul stâng.

– Delph, ține-te de mine.

Am făcut Elementalul să se micșoreze, l-am pus în buzunar și apoi l-am săltat pe Delph în spatele meu. A exclamat de uimire când a văzut asta, dar nu aveam timp de explicații. Am sărit în aer și am zburat pe ușă în josul scărilor și nu am aterizat până când nu am ajuns la ușa pe care intrasem. Nu le dădeam Jabbiților nicio șansă să ne ajungă din urmă. Am izbit ușa cu piciorul, am zburat cu Delph în spate și ne-am înălțat pe cerul nopții.

Nu am aterizat până la bordeiul lui Delph. Când l-am lăsat jos, m-a întrebat cu o voce amețită:

– Cum m-ai ridicat așa, Vega Jane?

– Nu sunt sigură, Delph. Cât de rău ești rănit? l-am întrebat agitată.

– Destul de rău, a recunoscut el. Pietroi, a adăugat.

– Deci *chiar* ai citit cartea.

– Nu mă gândeam c-o să dau de unul prin părțile astea, totuși.

– Poți să mergi?

– Pot șchiopăta.

Mi-am dat cu palma peste frunte.

– Am Piatra Viperei. Te voi vindeca cât ai zice pește.

Mi-am băgat mâna în buzunar. Apoi în celălalt. Am căutat frenetic în fiecare despicătură a hainelor mele, apoi am mormăit. Piatra nu mai era. L-am privit pe Delph cu o expresie de tristețe.

– Cred că am pierdut-o la Hornuri. Mă pot duce să...

M-a prins de braț.

– Nu te mai întorci acolo.

– Dar Piatra... Rănile tale...

– Mă voi vindeca. Am nevoie doar de puțin timp.

Apoi mi-a mai venit un gând.

– Duelul!

A dat din cap cu tristeţe.

– Nu pot lupta cu o singură mână şi cu un singur picior, nu?

– Delph, îmi pare rău. Este vina mea.

– Suntem împreună în treaba asta, Vega Jane, nu-i aşa? Am ales să vin, am insistat să vin, de fapt. Şi tu mi-ai salvat viaţa.

L-am ajutat să intre în casă. Duf nu era acolo. Probabil că lucra la Zid, m-am gândit. L-am pus pe Delph în patul lui după ce i-am curăţat rănile şi i-am dat cu apă rece pe vânătăi, dintr-o găleată pe care tatăl lui o ţinea în mica adâncitură din deal. I-am făcut o eşarfă pentru braţ şi am găsit un baston gros de care să se folosească la mers.

– Îmi pare rău, i-am zis din nou, cu lacrimi în ochi.

A zâmbit slab.

– Nu prea am parte de momente plictisitoare în preajma ta, nu? Hmm...

TRIGINTA OCTO

Un rămășag de câștigat

Înainte să-mi dau seama, se făcuse lumină și m-am ridicat din pat. Eram obosită, aveam dureri, nu eram în apele mele și mintea îmi era la evenimentele din noaptea precedentă. Când Harry Doi mi-a lins mâna, m-am ridicat și l-am mângâiat pe cap. Am privit afară pe geam și am văzut Wugi trecând în număr mare.

Am avut nevoie de o fărâmă ca să-mi dau seama ce se întâmpla. Duelul! Eram la a doua lumină. Era târziu. Am sărit din pat, aproape speriindu-l de moarte pe Harry Doi, și m-am îmbrăcat rapid cu hainele pe care le lăsasem pe podea în noaptea dinainte. M-am oprit și am privit locul unde îl lăsasem pe Destin la pământ. Cu el aș fi putut învinge orice Wug la Duel. Eram nehotărâtă. O mie de monede. Era o avere mare, mai mult decât aș fi putut eu strânge vreodată. Dar nu monedele contau. Alți Wugi m-ar fi respectat dacă aș fi fost campioana încoronată – femela de la Tove cel Hămesit și alții. Așa cum spusese Delph, eram faimoasă. Wugii mă știau.

Dar n-am făcut nicio mișcare să-l ridic pe Destin. Mi-am folosit în cele din urmă piciorul pentru a împinge lanțul sub pat. Nu trebuia să câștig afurisitul de Duel. Trebuia să lupt pur și simplu cât de bine puteam. Și pe undeva mă temeam că, dacă aș fi folosit pe deplin puterea lui Destin, poate că aș fi ucis un Wug din greșeală. Nu doream să am una ca asta pe conștiință. Și voiam și să câștig

cinstit. Eram o mincinoasă, uneori o hoaţă, adesea o pacoste, dar se părea că mai existau ceva apucături morale în mine.

Trecând pe lângă alţi Wugi care se îndreptau spre teren, mi-a trecut prin minte că nu verificasem panoul noaptea trecută să văd cu cine lupt. Am ajuns chiar când clopotul suna şi am privit rapid în jurul meu. Eram oare în acea serie de lupte? Am ochit panoul cu pariuri şi m-am grăbit spre el.

– Când lupt? am strigat eu pe nerăsuflate către Wugul care strângea monede şi dădea la schimb pergamente.

Îl chema Litches McGee şi avea reputaţia de a fi scrupulos de cinstit cu pariurile lui şi de a fi o jigodie desăvârşită în toate celelalte aspecte ale vieţii lui. Era principalul concurent al lui Roman Picus când venea vorba de afacerile cu pariuri, ceea ce-mi dădea destule motive să discut cu el. Răul mai mic dintre doi ticăloşi.

Mă privi.

– În a doua serie de lupte, Vega, dacă are vreo importanţă, spuse el meschin.

Apoi am privit panoul cu pariuri şi am văzut că erau cincizeci de pariuri puse pe adversarul meu. Şi niciun singur Wug nu mă alesese pe mine ca învingătoare. Privirea mi-a zburat de-a lungul bucăţii de lemn pentru a vedea cu cine luptam. Când i-am văzut numele, mi-am dat seama că şansele mele de victorie erau extrem de mici, ei bine, cu totul inexistente, dacă era să fiu corectă.

Non. Luptam cu ticălosul afurisit de Non.

McGee mi-a zâmbit.

– Nu mai dai peste Cletus Loon lumina asta, femelă. Ia-ţi la revedere de la mia de monede sau poţi să mă strigi Alvis Alcumus.

Am început să tremur de furie auzind cuvintele lui. Mi-am băgat mâna în buzunar, am scos singura monedă pe care o aveam şi i-am întins-o.

A dat din cap aprobator.

– Pariezi pe Non, desigur. Ca să compensezi faptul că o să te bată măr. Dar la ce cote sunt în favoarea lui Non, nu vei câştiga prea mult.

– Pariez pe Vega Jane, am spus cu mai multă încredere decât simțeam.

De fapt, nu aveam niciun pic de încredere. De ce naiba îl lăsasem pe Destin la bârlog? De ce credeam că era un lucru inteligent să fiu onorabilă? Să lupt corect?

– Glumești, desigur, a spus McGee pe un ton neîncrezător.

– Dă-mi pergamentul cu numele *meu* ca învingătoare, i-am spus printre dinții strânși.

A oftat, m-a privit batjocoritor, a scris pergamentul și mi l-a dat.

– Sunt banii tăi. Dar e ca și cum ai lua bomboane de la Wugi mici.

– Exact asta gândeam eu despre tine.

M-am întors și am plecat înainte să îi vomit în față. Moneda aceea fusese ultima pe care o aveam. Nu mai aveam niciun singur sfanț pe numele meu.

Primele lupte din acea lumină au trecut mai încet decât cele din prima rundă. Competiția devenise mai strânsă, întrucât luptătorii slabi fuseseră deja eliminați. Asta mi-a dat timp să-mi fac atâtea emoții, că nici nu mai puteam să deschid gura.

Nu mă ajuta nici faptul că se răspândise vestea că Delph se retrăsese de la Duel din cauza unor accidentări. Știam că absența lui de pe teren avea să îl facă favorit la victorie pe Non, întrucât pierduse greu în fața lui Delph la ultima înfruntare. Asta avea doar să îl motiveze și mai mult pe tăntălău să mă zdrobească, nu că el ar fi avut nevoie de vreo motivare. Mi-am privit pumnul. Fără Destin, era un simplu pumn, un pumn de femelă, nimic mai mult.

M-am plimbat în jurul terenului, dând din mâini și încercând să rămân relaxată. Nu eram atentă și m-am lovit de ceva atât de tare, că am căzut la pământ. Când m-am uitat să văd ce lovisem, Non se holba la mine. Iar în spatele lui erau Cletus Loon, cu fața bandajată, mai mulți prieteni ai lui Cletus, dar și Ted Racksport, care câștigase deja meciul lui din ziua aceea, bătându-l rapid pe Dactilul musculos care lucra la Hornuri. Mă uitasem la meci și fusesem impresionată. Racksport era mai puternic și mai agil decât părea și se folosise de

muşchii Dactilului împotriva acestuia, înfrângându-l decisiv. Mi-a zâmbit cu dinţii lui strâmbi.

Dar nu mă concentram asupra lui. Îl priveam pe Non. Părea uriaş. La fel de mare ca pietroiul din noaptea precedentă. Îşi purta platoşa de metal, ceea ce nu credeam că era permis la Duel şi nici n-ar fi avut nevoie de ea. Semnul pe care i-l lăsasem pe ea era în continuare acolo. Privirea i-a coborât la semn şi apoi la mine.

A zâmbit şi s-a aplecat atât de jos, încât doar eu îl puteam auzi vorbind.

– Fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc, Vega. În locul tău, mi-aş face rost de un pat la Îngrijire înainte să intru în ring.

Şi-a pus pumnul în faţa mea şi a spus cu o voce joasă:

– Să îţi numeri toţi dinţii. Aşa vei şti câţi trebuie să strângi de pe jos când isprăvesc cu tine.

Lui Racksport, lui Cletus şi amicilor lor li s-a părut asta cel mai amuzant lucru pe care îl auziseră în toate sesiunile lor. Au izbucnit în râs chiar în timp ce mă ridicam şi mă îndepărtam pe picioarele mele tremurânde. Pe când mă întrebam dacă aveam timp să mă întorc la bârlog şi să îl iau pe Destin, s-a auzit clopotul anunţând a doua serie de lupte.

Cu gura la fel de uscată precum malul unui râu secat, m-am îndreptat spre cadranul meu. Nu mă uitasem până atunci spre platforma spectatorilor, dar acum am făcut-o. Thansius era acolo, dar nu era nici urmă de John sau Morrigone. Ei bine, cel puţin Morrigone nu avea să aibă satisfacţia să îl vadă pe Non ştergând pe jos cu mine.

Harry Doi m-a urmat în cadran şi a trebuit să îi spun în mod clar că nu putea să îl atace pe Non în timpul luptei. Apoi, i-am şoptit la ureche:

– Dar, după ce mă termină, muşcă din el şi nu mai lăsa nimic.

Harry Doi avea aproape patruzeci de kilograme şi niciun pic de grăsime. Şi avea colţii aproximativ la fel de lungi ca degetul meu cel mai mare. M-a privit cu o mare înţelegere. Mi s-a părut chiar că mi-a zâmbit. Îmi iubeam nespus de mult câinele.

Păşind în cadran, am privit în stânga mea şi l-am văzut pe Delph ţopăind cu mâna în eşarfă şi cu piciorul sprijinit de bastonul pe care i-l dădusem. A zâmbit încurajator, dar când l-a privit apoi pe Non, care intrase în cealaltă parte a cadranului, am văzut cum privirea încurajatoare îi devine o resemnare posacă.

Am înghiţit în sec, ascultând instrucţiunile arbitrului. Atunci am observat că Non nu-şi scosese platoşa. Când i-am arătat asta arbitrului, m-a privit de parcă aş fi fost nebună.

– Dacă nu o scoate ca să te bată cu ea, femelă, nu încalcă cu nimic regulile Duelului.

– Şi dacă mă loveşte cu ea şi mă omoară? am întrebat furioasă.

– Atunci va fi penalizat corespunzător.

– Dar tu vei rămâne moartă, a râs Non.

– Non! l-a certat arbitrul, un Wug bătrân, mic şi scofâlcit, pe numeSilas.

Bănuiam că nu vedea foarte bine, pentru că se uitase la buricul meu când îmi vorbise şi în stânga lui Non când i se adresase lui.

– Să avem o luptă bună şi corectă, a adăugat Silas, acum holbându-se la genunchii mei.

Non şi-a pocnit degetele. Am încercat să o fac şi eu, dar nu am reuşit decât să îmi dau unul dintre degetele mici atât de tare pe spate, încât am strigat de durere. Non a râs.

Când a sunat primul clopot, Non s-a năpustit direct spre mine. M-am retras instinctiv, am călcat în lateral în ultimul moment şi mi-am întins unul dintre picioare. S-a împiedicat de gamba mea, trimiţându-mi valuri de durere de-a lungul întregului corp, şi a căzut la pământ ca un copac uriaş. Am fugit de lângă el în timp ce se ridica şi l-am văzut întorcându-se spre mine cu ambii ochi însângeraţi. A pornit din nou spre mine şi din nou am reuşit să mă feresc de el. Nu ştiam cât de mult puteam continua în acel fel. La un moment dat, aveam să obosesc. Un singur pumn şi eram convinsă că aveam să mă prăbuşesc. M-am lamentat din nou că-l lăsasem acasă pe Destin.

– Nu mai trage de timp, femelă, a bombănit Non. Eşti aici ca să lupţi, nu să fugi ca un pui de slep fricos.

Dar când a rostit aceste cuvinte, am observat că respira greu. Apoi, în sfârşit, mi-a picat fisa. Platoşa de metal a ticălosului era fără îndoială foarte grea. Faptul că trebuia să o poarte şi să fugă după mine îl obosise mai rapid decât anticipase.

S-a repezit din nou spre mine şi l-am lăsat să ajungă la o mustaţă de gnat de mine înainte să-i sar din cale. Munca depusă cu grămada de pietre pe care Delph o făcuse pentru mine dădea roade. Mă simţeam foarte agilă. Şi plină de forţă, chiar şi fără Destin.

Non s-a lăsat într-un genunchi ca să-şi recapete suflul şi am profitat de ocazie ca să-i dau un şut în fund, trimiţându-l cu capul în pământ.

– Bravo, femelă! Bravo, Vega Jane! mi-a strigat Delph.

Când Non s-a ridicat din nou în picioare, am văzut cât de furios era, aproape făcând spume la gură. Dacă ochii lui ar fi putut să îmi facă rău, aş fi explodat în milioane de bucăţele. Dar, la fel ca în cazul lui Cletus Loon, aveam un plan. Mi se părea că pe câmpul de luptă începeam să mă pricep să-mi păstrez cumpătul şi să aplic cele mai bune tactici.

Non a continuat să mă fugărească şi eu am continuat să rămân mereu cu un pas înaintea lui. Am fost însă puţin prea încrezătoare o dată, iar lovitura lui cu dosul mâinii m-a izbit în cap şi m-a aruncat în aer la mai mult de un metru. Mi-am gustat propriul sânge, căci îmi deschisese o rană imensă deasupra ochiului stâng. Am crezut, de asemenea, că îmi simţisem creierul lovindu-mi ambele părţi ale craniului. Când am aterizat, m-am rostogolit chiar la timp pentru a evita săritura cu cotul în jos a lui Non, aşa cum mi-o demonstrase odată Delph. În loc să-mi lovească gâtul, braţul lui osos a lovit pământul puternic, iar Non a urlat de durere şi s-a aruncat pe burtă. De data aceasta, nu l-am mai lăsat să se ridice.

Mi-am băgat mâinile în deschizătura platoşei de la gâtul lui şi am tras cu toată puterea. Platoşa s-a desprins pe jumătate şi s-a

întâmplat ceea ce-mi doream. I-a prins brațele întinse în sus în mod neajutorat, iar capul îi era acum în capcana din metal, fiind aproape orbit. Am sărit și am aterizat cu ambele cizme pe platoșa lui. Deși eram mult mai mică decât el, am reușit să-l lovesc destul de puternic. Fața lui Non a fost propulsată nu în pământ, ci în mult mai durul metal al platoșei. Am repetat mișcarea de patru ori, până am auzit ceva crăpând și pe el urlând.

Am sărit de pe el, i-am apucat platoșa, i-am scos-o complet și l-am lovit peste cap cu ea. S-a auzit un sunet precum cel al unui pepene aruncat de la o mare înălțime lovind pământul și Non a rămas nemișcat.

Silas s-a grăbit să-l cerceteze și apoi le-a făcut semn Mendenilor să vină. Am rămas acolo, respirând scurt, cu capul plin de sânge și umflat acolo unde mă lovise prima oară și cu picioarele aproape amorțite de la săriturile pe metal. În timp ce Mendenii se ocupau de Non, Silas a privit spre platoșă, apoi în direcția mea și din nou la platoșă. Apoi s-a bătut cu degetele în bărbie și a zis:

– Voi căuta asta în cartea cu reguli. Așa cum ți-am spus, platoșa nu poate fi folosită ca armă.

– De către el, am bolborosit eu. El a ales să o poarte. Nu este vina mea că a fost suficient de prost încât să mă lase să i-o scot și s-o folosesc împotriva lui, nu?

– Hmm, a pufnit el, gândindu-se la asta.

– Are dreptate, Silas, s-a auzit apoi o voce.

Ne-am întors amândoi și l-am văzut pe Thansius în spatele nostru.

– Vega are dreptate, spuse el din nou. Oh, poți să te uiți în carte. Capitolul doisprezece, paragraful N al Regulilor de Comportament în Bătălie pe timpul Duelului. Orice lucru purtat de adversar în cadran poate fi utilizat legal ca armă împotriva lui. Cu alte cuvinte, cel care aduce în cadran ceva ce poate fi transformat în armă o face pe propriul risc.

A privit spre Non cel întins la pământ.

– Cred că este o descriere extrem de potrivită în cazul acesta.

– Ai dreptate, Thansius, a zis Silas. Nu este nevoie să mai citim. Ca fost multiplu campion al Duelului, cunoştinţele tale despre subiect sunt mult mai vaste decât ale mele, a adăugat el, vorbind către un loc aflat la jumătate de metru de piciorul marelui Wug.

Mă gândeam că era momentul să găsească arbitri mai tineri sau măcar unii care să vadă bine.

Am rămas cu gura căscată când şase Wugi l-au ridicat pe Non, care mormăia pe o targă, şi l-au scos de pe teren. Speram să fie dus mai târziu la Îngrijire, unde să nu vină nimeni să îl viziteze. Când Silas mi-a lăsat mâna jos, am rămas acolo, incapabilă să mă mişc. Paralizia mi-a fost întreruptă de Thansius, care m-a prins de umăr. M-am întors să îl privesc.

– Ai luptat bine, Vega. Bine cu adevărat.

– Mulţumesc, Thansius.

– Acum, cred că ar fi o idee bună să ieşim din cadran. Următoarele lupte sunt pe punctul să înceapă.

Am ieşit împreună de pe teren.

– Tehnicile tale de luptă sunt într-adevăr ingenioase, a comentat Thansius. Ţi-ai evaluat adversarul mult mai mare şi mai puternic decât tine şi i-ai folosit forţa şi uneltele împotriva lui.

– Ei bine, dacă aş fi luptat cu el faţă în faţă, aş fi pierdut. Şi nu-mi place să pierd.

– Văd asta.

Din felul în care o spusese, nu eram sigură dacă el considera asta o calitate sau un defect.

Arătând spre faţa mea, mi-a spus:

– Poate ai vrea ca un Menden să se ocupe puţin de tine.

Am dat din cap şi m-am şters de sânge. Cu lovitura murdară pe care o primisem în faţă de la Cletus şi cu rănile proaspete, era o minune că mai puteam să văd.

– Deci eşti în runda a treia, a spus el mai plăcut impresionat.

M-am holbat la el, întrebându-mă de ce se mai deranja să-mi vorbească.

– Chiar te aştepţi să continui să câştig? l-am întrebat.

– Nu știu, Vega.

– De ce ți-ar păsa?

A părut speriat văzând cât de directă fusese întrebarea.

– Îmi pasă de toți Wugmorții.

– Chiar și de cei acuzați de trădare? l-am întrebat.

A tresărit la această remarcă.

– Felul tău direct de a fi este adesea hipnotizant, Vega.

– Nu sunt o trădătoare. Aveam cartea și harta, dar nu le-aș fi folosit niciodată împotriva altor Wugi. Niciodată.

Mi-a cercetat expresia feței.

– Ești o luptătoare bună, Vega. Dacă toți Wugii ar lupta la fel de bine ca tine, nu am avea motive de îngrijorare în cazul unei invazii.

– Sau Morrigone și-ar putea folosi pur și simplu puterile extraordinare ca să învingă așa-zișii Externi, transformându-i într-o mare de ceață albastră cu o singură mișcare a mâinii ei grațioase.

Habar n-aveam de ce spusesem asta. Și nici nu știam cum avea să reacționeze la cuvintele mele. Dar răspunsul lui m-a luat prin surprindere.

– Avem multe lucruri de care să ne temem în Wormwood, Vega. Dar acela nu se numără printre ele.

Am rămas cu gura căscată, încercând să descifrez sensul exact al cuvintelor lui.

– Acum, nu uita să îți îngrijești rănile, mi-a spus. Trebuie să fii în cea mai bună formă pentru runda a treia.

A mărit pasul și în curând era cu mult în fața mea. Am încetinit, am văzut ceva, am zâmbit și am alergat spre cercul de pariere. Era o coadă lungă, dar în acea lumină aveam un car de răbdare.

Când am ajuns în fața cozii, i-am întins pergamentul lui Litches McGee. Mă așteptam să fie foarte supărat, dar nu era. A numărat vesel mai multe monede dintr-o baniță mare și mi le-a dat. M-am holbat la ele uluită. Nu avusesem niciodată mai mult de o singură monedă și atunci doar pentru scurtă vreme, întrucât trebuia să merg repede să plătesc câte vreo datorie.

– Am făcut o mică avere lumina asta, având în vedere că toţi Wugii au pariat împotriva ta, mi-a zis McGee.

– Nu toţi Wugii, s-a auzit o voce.

M-am întors şi l-am văzut pe Delph întinzând pergamentul.

Pe când ne băgam banii în buzunare, l-am întrebat pe McGee:

– Deci, o să-ţi schimbi numele acum?

– Ce tot zici acolo? m-a întrebat el fără să priceapă. În ce să-mi schimb numele?

– În Alvis Alcumus, ticălosule.

M-am îndepărtat chicotind împreună cu Delph.

– Ne îndreptăm spre runda a treia, mi-a spus Delph entuziasmat, în timp ce Harry Doi ni se alătura.

Câinele mi se părea uşor dezamăgit fiindcă nu putuse să muşte de câteva ori din Non.

Mi-am frecat faţa însângerată şi umflată şi l-am privit pe Delph cu singurul ochi cu care mai vedeam.

– Nu sunt sigură cât o să mai ţină.

– Încă de trei ori şi eşti campioană, a spus el zâmbind larg.

Dar nu eram sigură că îmi mai rămăseseră suficiente trucuri şi strategii.

În timp ce ne legănam amândoi pe picioarele noastre nesigure, un Wug numit Thaddeus Kitchen, care lucra la Moară, a venit în fugă spre noi. Gâfâia şi era palid la faţă.

– Delph, trebuie să vii repede! a exclamat el.

– De ce, ce s-a întâmplat? a întrebat Delph, zâmbetul dispărându-i imediat de pe faţă.

– Tatăl tău. Este rănit grav la Zid.

Kitchen s-a întors şi a fugit.

Delph a aruncat imediat bastonul şi, în ciuda piciorului său rănit, a fugit în viteză după el, cu mine şi Harry Doi pe urmele lui.

TRIGINTA NOVEM

Toți cad

Rănit grav.

Asta spusese Kitchen despre Duf.

Dar tot nu ne pregătise pentru ce aveam să vedem.

Duf Delphia era întins pe o bucată de pământ în fața marelui și odiosului Zid, care mie mi se părea la fel de grotesc și de malefic precum cea mai scârboasă creatură cu care avusesem vreodată de-a face. Delph a fugit în partea dreaptă a tatălui său, în timp ce eu am îngenuncheat în stânga. Ne-am dat seama de îndată că picioarele lui Duf fuseseră zdrobite sub genunchi. Delira de durere și zvâcnea sălbatic chiar dacă doi Mendeni lucrau febril la el cu instrumentele lor, cu bandaje și poțiuni.

Delph a apucat mâna tatălui său.

– Sunt aici, i-a zis el, cu vocea frântă. Sunt aici, tată.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Thaddeus Kitchen stătea în spatele meu.

Arătând spre Zid, mi-a zis:

– A căzut un sector de bușteni, care i-a prins picioarele. Sânge și oase zdrobite peste tot. Nu am mai văzut așa ceva. A fost oribil. A fost cea mai dezgustătoare imagine...

– În regulă, am prins ideea, am spus eu, privindu-l îngrijorată pe Delph.

Apoi m-am uitat spre gaura din Zid, aflată la aproape zece metri înălțime.

– Cum naiba au căzut? l-am întrebat.

– S-a rupt bara metalică, asta s-a întâmplat, a răspuns Kitchen.

Am tresărit atât de puternic, că aproape m-am răsturnat.

S-a rupt o bară? Barele mele?

Kitchen a adăugat apoi tare, pe un ton arogant:

– Am spus o dată, am spus-o de zeci de ori, corect? Ne grăbim ca nebunii aici și acum am băgat-o pe mânecă, nu-i așa? Wugi tăiați. Wugi zdrobiți. Wugi morți. Și pentru ce? Niște bușteni îngrămădiți care nu pot ține afară Externii mai mult decât o pot face femelele fluturându-și chiloții spre ei. Wugului care s-a gândit la asta i-a lipsit o doagă, dacă mă întrebi pe mine.

– Ei bine, nu te-a întrebat nimeni, Thaddeus Kitchen! am exclamat eu.

L-am privit pe furiș pe Delph. Se uita direct la mine, având chipul cuprins de un amestec de emoții ce includeau confuzia, dar pentru mine cea mai remarcabilă dintre toate era dezamăgirea. Dezamăgirea față de barele făcute de mine. Eram atât de concentrată asupra lui Delph, că nici nu i-am auzit pe Mendeni spunând că Duf trebuie dus la Spital.

O căruță cu un slep solid a fost adusă imediat și Duf, acum inconștient, a fost urcat în ea. Am ajutat la ridicarea lui împreună cu alți Wugi, în timp ce Delph stătea acolo neajutorat. L-am prins în sfârșit de braț și l-am împins în căruță cu tatăl lui.

– Vin și eu imediat, i-am spus.

În timp ce trăsura se îndepărta, m-am întors spre Zid și m-am dus spre secțiunea care cedase. Mai mulți Wugi inspectau grămada de lemn prăbușită, dar eu mi-am îndreptat atenția spre bara de metal. Îmi scrijelisem inițialele pe fiecare dintre bare și puteam să văd literele numelui meu clar ca prima lumină. Erau de fapt două bucăți, una mai mare și una mai mică, pentru că bara se rupsese. Nu înțelegeam cum se putuse întâmpla una ca asta. Totul fusese

plănuit cu foarte mare atenție și în cele mai mici detalii. Iar eu respectasem acele detalii la fel de meticulos cum făcusem oricare altă slujbă la Hornuri, din simplul motiv că știam câtă greutate aveau să susțină acele bare.

Când m-am aplecat să văd mai de aproape, am rămas cu gura căscată. Două găuri fuseseră adăugate în partea de jos a barei și apoi aceste găuri suplimentare fuseseră lărgite vizibil. Cam cu opt centimetri, estimam eu. Ruptura se produsese exact la mijlocul uneia dintre găurile mari. Era clar că adăugarea găurilor și lărgirea lor slăbise considerabil bara.

– Se poate vedea foarte clar unde a cedat, a zis Kitchen, care mă urmase și care arăta spre ruptura din bară.

– Cine a adăugat găurile și le-a lărgit? l-am întrebat, ridicând privirea spre el.

S-a apropiat și s-a uitat cu atenție.

– La naiba, alea două chiar *sunt* mai mari, nu-i așa?

– N-au fost făcute așa la Hornuri. Cum au ajuns așa? l-am întrebat.

Alt Wug ni s-a alăturat. Era puțin mai înalt decât mine, cu o barbă aspră, cu membre lungi și cu un aer important. Îl mai văzusem prin Wormwood, dar nu știam cum îl cheamă.

– Schimbare de proiect, mi-a spus.

– De ce? am întrebat.

– Cu găurile mai jos, în acest fel, se pot prinde mai mulți bușteni. Este simplu, vezi? Le-am tăiat chiar noi, aici pe șantier.

– Dar făcând asta, i-am zis, le-ați și slăbit. N-au fost făcute să susțină atâția bușteni, am adăugat, arătând spre grămadă de lemne distruse de la pământ.

M-am ridicat și l-am privit sever.

– Profilul barelor nu trebuia modificat.

Și-a umflat pieptul și și-a prins degetul mare în spatele sforii împletite de peste umăr, care îi susținea pantalonii.

– Și ce știi tu despre asta, femelă?

– Eu am făcut găurile în bare la Hornuri, am strigat. Eu sunt *Finisoarea.*

Am privit spre Zid.

– La câte alte bare ați mai făcut asta?

Nu a răspuns. L-am apucat de guler și l-am scuturat violent.

– La câte?!

– La naiba, tu ești femela de la Duel, nu-i așa?

– L-a bătut pe Non lumina asta, a adăugat Kitchen, privindu-mă emoționat.

– La câte?! am urlat.

– La multe, s-a auzit o voce.

M-am întors și am văzut-o în fața mea, în mantaua ei strălucitoare, asemenea unei pânze albe pe o mare de bălegar. Morrigone mi s-a adresat:

– Dă-i drumul bietului Henry, Vega. Nu cred că merită să fie gâtuit doar pentru că și-a făcut treaba.

L-am lăsat pe „bietul" Henry și am înaintat spre ea.

– Știi ce i s-a întâmplat lui Duf? am întrebat.

Aveam senzația că în scurt timp îmi va crăpa capul.

– Am fost informată detaliat despre nefericitul eveniment. Voi merge să îl văd la Spital.

– Dacă mai este în viață, am răspuns eu.

Un alt Wug s-a îndreptat spre ea cu un sul de pergament și cu un băț de cerneală. A privit sulul, apoi a luat bățul de cerneală, a făcut niște notițe pe pergament și am privit-o semnându-și numele într-o mișcare lungită, care ocupa aproape jumătate din pagină. Mi-a făcut semn să mă alătur ei și celorlalți doi Wugi să se îndepărteze.

– Și care este mai exact plângerea ta? m-a întrebat.

– Cel care a schimbat profilul barelor este responsabil pentru ce i s-a întâmplat lui Duf.

Mi-am îndreptat degetul spre bărbia ei perfectă.

– Ticălosul ar trebui să fie la Valhall!

A privit spre stânga și a zis:

– Sunt surprinsă că dintre toți Wugii tocmai tu susții să fie trimis acolo.

I-am urmat privirea și ochii mei l-au surprins pe fratele meu pe o platformă ridicată, muncind pe o masă înclinată la planurile masive de pe sulurile întinse în fața lui. Pentru a doua oară în câteva fărâme, am rămas cu gura căscată.

– John a schimbat profilul buclelor? am reușit să zic, cu încrederea și vocea aproape pierite.

– A calculat numerele și a transmis mai departe că totul este sigur, a spus ea uniform, de parcă și-ar fi amintit doar o rețetă pentru biscuiți.

Atitudinea ei arogantă mi-a reaprins furia. Am întins degetul spre grămada de bușteni.

– Ei bine, uite dovada, uite cât de *sigur* este. John o fi genial, dar n-a mai construit așa ceva în toate sesiunile lui. Apoi am ridicat vocea: Nu te poți aștepta să îi lași așa ceva pe mână și să nu facă greșeli. Este nedrept să-i ceri asta.

– Chiar dimpotrivă, nu i-o cer. La o astfel de lucrare, cu siguranță au loc și greșeli. Trebuie să învățăm din ele și să mergem mai departe.

– Și Duf?

– Facem tot ce putem pentru a ușura situația domnului Delphia.

Furia mi-a crescut din nou.

– Este dresor de bestii. Cum să facă asta fără picioare?

– Va fi întreținut de Consiliu. Îi vor fi plătite salarii pentru accident.

– Și respectul lui de sine? Și iubirea pentru meseria lui? Îi dați câteva monede și îi spuneți să fie fericit cu ce nu mai are?

Lacrimile mi se adunau în ochi, pentru că nu puteam să mă gândesc decât la Delph holbându-se la mine. La dezamăgirea de pe fața lui. De parcă l-aș fi dezamăgit pe el și pe tatăl lui. De parcă *eu* însămi i-aș fi luat membrele tatălui său și poate și viața împreună cu ele.

– Ești emoționată, Vega. Nu este înțelept să încerci să gândești clar în asemenea circumstanțe.

Privindu-i bărbia regească, condescendentă, coborând uşor, urmată de acea pereche de ochi ce păreau să fie o definiţie a aroganţei dincolo de orice cuvânt sau privire, m-am calmat. În mod remarcabil, raţiunea mi-a revenit în mijlocul haosului din mintea mea.

– Şi pe tine te-am văzut emoţionată, Morrigone, i-am spus, vorbind la fel de răspicat ca ea. Cu părul tău frumos despletit şi cu mantaua ta drăguţă pătată şi cu ochii tăi plini nu doar de lacrimi, ci şi de teamă. Teamă reală. Am văzut asta şi mult, mult mai mult.

O emoţie vagă i-a făcut obrazul drept să tresară.

Am continuat mai cu seamă pentru că nu doream să mă opresc.

– Şi, în caz că nu ai observat, mi-am reparat geamul de la bârlog. După ce ai plecat, înconjurată de ceaţa ta albastră, desigur. Am făcut-o doar cu mâna – m-am gândit la asta şi pur şi simplu s-a întâmplat. Aşa a fost şi pentru tine, Morrigone? Pentru că Thansius nu a dezvoltat subiectul puterilor tale când am vorbit.

Credeam că avea să îşi ridice mâna ca să mă lovească. În schimb, s-a întors pe călcâie şi a plecat. Dacă aş fi avut Elementalul la mine, cu siguranţă acea lumină ar fi fost ultima lumină a lui Morrigone. Şi regretam mult că nu îl aveam.

L-am privit pe John folosindu-şi bâtul de cerneală ca să noteze şi să redeseneze planurile şi să inventeze cel mai grozav Zid posibil. Entuziasmul lui era la fel de frumos pe cât era de teribil de privit. M-am întors la Kitchen şi la Henry.

– Dacă vă spune să mai faceţi găuri, nu vă veţi supune. Mă înţelegeţi?

– Şi cine eşti tu ca să dai ordine, femelă? m-a întrebat indignat Henry.

Mi-a privit hainele soioase şi în continuare pline de sânge şi faţa vânătă. Kitchen a făcut câţiva paşi în spate. Fără îndoială îmi văzuse privirea ucigaşă. Furia îmi era atât de mare, că simţeam o energie teribilă străpungându-mi sufletul. Abia puteam să o stăpânesc. M-am apropiat, am strâns pumnul şi l-am dus până la un centimetru de bărbia lui Henry. Când am început să vorbesc, vocea îmi

era joasă și uniformă, dar emana mai multă putere decât o mie de predici ale lui Ezekiel.

– Non este la spital lumina asta, pentru că l-am lovit atât de tare în cap, că i-am crăpat țeasta.

Henry a înghițit atât de încet, încât părea să creadă că era ultima lui înghițitură, în timp ce privirea mea amenința să-l spintece în două.

– Deci, dacă mai aflu că vreo secțiune din Zid s-a prăbușit din cauza găurilor tale suplimentare în barele *mele* – mi-am dus pumnul spre lateralul feței lui osoase, ce era acoperită de mustăți –, voi veni la tine acasă și îți voi face de patru ori ce i-am făcut lui Non. M-am făcut suficient de înțeleasă, *masculule?*

Henry a încercat să vorbească exact când lui Kitchen i-a scăpat un fluierat jos, părând pregătit să o ia la fugă. Într-un final, Henry a dat doar din cap. Mi-am retras pumnul, m-am întors și m-am îndreptat spre Spital cât de repede mă puteau duce picioarele mele tremurânde.

Spitalul se afla la un sfert de milă de Îngrijire, teoria fiind că Wugii nefericiți treceau adesea de la una la cealaltă. Era o clădire colțuroasă, plată, gri și prevestitoare de rău, la capătul unui drum de pământ. Chiar dacă veneai cu speranțe de supraviețuire, era îndoielnic că acestea ți-ar fi rămas după vederea acelui loc oribil.

De aceea majoritatea Wugilor aveau grijă de propriile familii. Tăieturi, vânătăi, oase rupte, boli și alte suferințe erau în cea mai mare parte tratate acasă. Astfel, doar rănile grave erau tratate la Spital. Dacă un Wug ajungea acolo, era foarte posibil ca următoarea lui oprire să fie Terenul Sacru.

Trecând de ușile duble mari, care erau decorate cu un șarpe și o pană, simbolizând naiba știe ce, am dat peste o Asistentă îmbrăcată într-o manta gri și cu o pălărie albă. I-am explicat cine sunt și de ce venisem. A dat din cap cu o privire înțelegătoare, care nu cred că prevestea lucruri bune pentru șansele lui Duf.

Urmând-o pe coridoarele strâmte, întunecate, am auzit gemete şi ocazional câte un ţipăt. Când am trecut pe lângă o cameră cu uşa deschisă, l-am văzut pe Non întins într-un pat, mormăind şi ţinându-se de capul bandajat. Roman Picus, Cacus şi Cletus Loon erau adunaţi în jurul lui. L-am auzit pe Mendenul în manta albă de lângă pat zicând:

– Nu sunt distrugeri permanente, Non. Câteva lumini de odihnă şi vei fi ca nou.

Mi-am strâns maxilarul şi am continuat să merg, deşi eram puternic tentată să intru în acea cameră şi să termin treaba începută.

Camera lui Duf se afla la celălalt capăt al culoarului. Am auzit hohote înăbuşite venind dinăuntru. Inima mi s-a cutremurat şi am simţit că mi-e uşor rău. I-am mulţumit Asistentei şi ea m-a lăsat acolo. Am rămas în afara uşii şi am încercat să mă pregătesc pentru ceea ce avea să urmeze. Mi-am spus că orice ar fi fost, Delph şi cu mine aveam să o înfruntăm împreună.

Am împins încet uşa şi am intrat. Delph era sprijinit de pat, cu faţa acoperită de lacrimi proaspăt vărsate. Duf era întins, cu ochii închişi, respirând neregulat. M-am apropiat pe furiş până am ajuns aproape de Delph.

– Cum se simte? l-am întrebat abia şoptind.

– Tocmai au fost Me-me-mendenii aici. Spun că trebuie să le ta-ta-taie.

– Ce? Picioarele?

Delph încuviinţase din cap, copleşit de tristeţe.

– Spun că ori a-asta, ori urmează Te-terenul Sa-sa-sacru pentru el. Nu înţeleg nimic, Ve-Ve-Vega Jane. Dar asta spu-spun ei.

Înţelegeam de ce îi revenise bâlbâiala, cu toate sentimentele care-l cuprinseseră. Mi-am pus mâna pe braţul lui şi l-am strâns uşor.

– Când o vor face? l-am întrebat.

– În cu-cu-curând, a răspuns el.

I-am strâns braţul mai tare.

– Delph, mă duc să iau Piatra.

M-a privit întrebător.

– Piatra Viperei, i-am spus cu o voce joasă. Îl pot vindeca repede cu ea.

A părut alarmat.

– Nu, Ve-Ve-Vega Jane. N-nu.

– O să îndrept lucrurile, Delph.

– Vin ş-şi eu.

– Trebuie să rămâi aici, cu Duf.

Privindu-l pe bietul Wug, mintea mi-a luat-o razna.

– Dacă Mendenii se întorc cât sunt plecată, încearcă să tragi puţin de timp.

– Dar spun că ar putea mu-muri.

– Ştiu, Delph, am răbufnit. Ştiu, am adăugat cu o voce mai calmă. Încearcă să-mi mai oferi câteva fărâme. O să fac tot ce-mi stă în putere.

Am fugit din cameră, mai ales fiindcă mă simţeam nedemnă să fiu în compania lor.

QUADRAGINTA

Oglindă, oglinjoară

Ştiam că nu aveam prea multe fărâme la dispoziţie. Mendenii puteau veni în orice moment să îi taie lui Duf picioarele. Şi mă îndoiam că Delph ar fi avut stăpânirea de sine să îi înfrunte pe Mendeni. Am rupt-o la fugă spre bârlogul meu de pe Drumul Jos, l-am luat pe Destin şi Elementalul şi am ieşit din nou în fugă, lăsându-l pe Harry Doi în spate. Nu aveam să mai risc viaţa vreunui Wug sau a unei bestii prin acţiunile mele. De îndată ce am ieşit din sat, am luat-o la fugă şi m-am înălţat în aer. Ştiam că era un risc, dar salvarea picioarelor lui Duf şi poate a vieţii lui era mai importantă decât să fiu văzută zburând.

Hornurile erau închise în acea lumină, din cauza Duelului. Am aterizat la douăzeci de metri de spatele locului, m-am grăbit spre aceeaşi uşă laterală şi mi-am folosit uneltele ca să o deschid. Era lumină afară, dar asta nu mă liniştea. Fusese lumină afară şi ultima oară şi pietroiul încercase oricum să ne facă bucăţele.

Mi-am urmat paşii prin sala principală, dar nu am găsit nimic. Am avut nevoie de o fărâmă ca să verific biroul lui Domitar, în caz că găsise el Piatra. M-am grăbit să urc pe scări, am fugit spre capătul holului şi am văzut, deloc surprinzător, că peretele pe care îl străpunsesem cu Elementalul era acum reparat.

Mi-am pus mănuşa, am scos Elementalul din buzunar, l-am adus la mărimea sa maximă, am ţintit şi zidul a explodat din nou,

dând la iveală scările. Am micșorat Elementalul și l-am pus la loc în buzunar, dar mi-am ținut mănușa pe mână. Nu m-am grăbit să urc scările, gândindu-mă că poate scăpasem Piatra Viperei urcând sau coborând pe ele. Doar că nu era nimic acolo. Și piatra albă ar fi fost vizibilă pe marmura neagră.

În capătul de sus al scărilor, m-am oprit și m-am uitat la cuvintele inscripționate pe zidul de deasupra intrării în încăpere: SALA ADEVĂRULUI. Nu-mi mai păsa de adevăr acum. Îmi doream doar Piatra Viperei.

Am intrat grăbită în cameră, m-am oprit în mijlocul ei și am privit cu ochii mari spațiul vast. Nu mai era nicio singură carte acolo, pentru că nu mai existau rafturi pe care să fie puse. În locul lor, erau atârnate pe pereți oglinzi de la podea la tavan. Nu îmi puteam crede ochilor. Am privit ramele oglinzilor, toate decorate cu creaturi răsucite, alunecoase. Îmi păreau cunoscute.

Mi-am concentrat din nou atenția. Am căutat Piatra în fiecare colțișor al camerei. M-am ridicat din ultimul colț înfrântă. Atunci m-am uitat la prima oglindă. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru imaginea văzută acolo.

– Quentin! am strigat.

Quentin Herms era în oglindă, părând că fuge ca să își salveze viața. Uitându-mă la ceea ce îl înconjura, mi-am dat seama că trebuia să fie adâncit în Quag. Nu existau astfel de copaci, vegetație sau teren în Wormwood. Am privit la stânga și am văzut ce-l fugărea. Inima a început să îmi bată rapid.

Nu era unul singur, ci o întreagă haită de freki – bestii uriașe, asemănătoare cu lupii, cu boturi lungi și colți și mai lungi. Erau creaturi feroce. Văzusem unul ucis de o mortă după ce atacase un Wug mascul lângă marginea Quagului. Nu numai că aveau colții ascuțiți, dar se părea că mușcătura lor te înnebunea. Wugul mușcat se aruncase pe un geam de la Spital patru nopți mai târziu și murise.

I-am strigat lui Quentin să fugă mai iute, cât mai iute, dar niciun Wug nu putea fugi mai rapid decât un frek. Apoi s-a întors şi m-a privit. Avea *ambii* ochi.

Dacă această imagine era reală, atunci cea descrisă de Thansius la Clopotniţă fusese o minciună. Deşi ştiam deja că aşa stăteau lucrurile, îmi prindea bine să am o confirmare. Chiar Thansius păruse să recunoască asta mai devreme pe teren, când îmi spusese că existau multe lucruri de care să ne temem în Wormwood, dar Externii nu se aflau printre acele lucruri. Dar era reală imaginea pe care o vedeam?

Un moment mai târziu, oglinda a redevenit o simplă oglindă. Mi-am văzut reflexia în ea, am exclamat de uimire şi m-am răsucit, gândindu-mă că eram prinsă înăuntru şi că un frek ar putea să fie în spatele meu. Dar eram singură în cameră.

Bietul Quentin. Nu vedeam cum ar fi putut să supravieţuiască. Asta m-a întristat. Şi apoi, am înţepenit.

Era acolo, în sticlă, la câţiva centimetri de mâna mea. Piatra Viperei!

Piatra albă şi strălucitoare era pur şi simplu pe podeaua de marmură. M-am întors din nou, pentru că aveam impresia că îi vedeam reflexia adevărată din cameră şi că Piatra era în spatele meu pe podea. Dar acolo nu era nimic.

M-am întors spre oglindă. Bănuiam că era vorba despre o capcană, pentru că Hornurile nu fuseseră tocmai binevoitoare cu mine în această privinţă.

Totuşi, m-am gândit la Delph stând lângă tatăl său rănit de moarte, aşteptând ca picioarele să-i fie tăiate. Nu puteam să mă întorc şi să dau ochii cu Delph fără să fi încercat tot ce era posibil pentru un Wug ca să-i salvez membrele lui Duf.

Am întins mâna de probă, iar degetele mi-au atins uşor sticla. Le-am smucit înapoi, deşi nu se întâmplase nimic. M-am gândit că eram ridicolă. Am atins din nou sticla. Era tare, aşa cum trebuie să fie sticla, şi impenetrabilă, dacă nu o spărgeam. Mă întrebam dacă ar fi

trebuit să-mi folosesc Elementalul pentru asta. Dar dacă Elementalul spărgea și Piatra? Nu puteam să risc asta.

Și atunci mi-am amintit ce făcusem ca să repar geamul de la casă. Nu eram sigură cum anume o făcusem, dar am privit sticla și mi-am imaginat pur și simplu că era un zid de apă. Mi-am concentrat toate gândurile pe transformarea sticlei în apă.

Mi-am întins din nou mâna și am reușit să o trec prin sticlă. Un zâmbet satisfăcut mi s-a întipărit pe față. Reușisem! Poate că deveneam precum acea vrăjitoare despre care Eon spusese că era captivă în Piatra Viperei.

Când degetele mi s-au strâns în jurul Pietrei, simțind-o tare și rece la mine în palmă, zâmbetul mi s-a lățit pe față. Asta până când ceva m-a apucat de încheietură și m-a tras cu capul în față în oglindă. Am aterizat pe ceva tare și cald la atingere. Amețită pe moment, m-am ridicat rapid, pregătită să mă apăr. Eram înconjurată de întuneric, o schimbare bruscă față de camera bine luminată în care tocmai fusesem.

Mi-am băgat în buzunar Piatra Viperei și am înțepenit când am auzit ceva venind spre mine prin întuneric. Am scos Elementalul și i-am comandat să se facă mare. Dar, pentru întâia oară, nu s-a întâmplat nimic. Când mi-am privit mâna cu mănușă, Elementalul rămăsese la fel de mic, ca o așchie lungă de lemn. L-am băgat din nou în buzunar și am încercat să mă înalț în aer. Dar Destin părea la fel de lipsit de putere precum Elementalul înăuntrul sticlei, așa că am căzut la podea. Mi-am înghițit nodul din gât și am înfruntat pericolul care venea fără niciuna dintre uneltele mele speciale.

O siluetă vagă, doar ușor mai deschisă decât întunericul din jurul ei, mi-a apărut în dreptul ochilor. Apropiindu-se, am putut să o văd mai bine și am rămas cu gura căscată din cauza șocului.

Era foarte tânăr, doar că nu era un Wug – cel puțin nu unul pe care să îl știu. Era îmbrăcat doar cu un scutec de pânză. Avea câteva fire de păr pe cap și pielea îi era la fel de albă ca Piatra Viperei din buzunarul meu. Trăsăturile creaturii erau cele mai angelice trăsături

pe care le văzusem vreodată. Dar eram în continuare în gardă, întrucât bunătatea se putea transforma rapid în răutate. În minte mi-a apărut imaginea lui Morrigone.

S-a apropiat la un metru de mine și s-a oprit. M-a privit, iar eu mi-am coborât privirea spre el. Mi-a părut rău pentru micuța creatură, pentru că gura i s-a lățit, iar ochii i s-au făcut mici, în timp ce lacrimile începeau să-i curgă. Apoi a scos un mic țipăt și ceva cu adevărat remarcabil s-a întâmplat imediat.

Trăsăturile i s-au îmblânzit și au devenit precum cele ale unui Wug. Când totul s-a încheiat, nu am putut decât să mă holbez fascinată la el. Era fratele meu, John, la vârsta de trei sesiuni. A început din nou să plângă. Când mi-am întins instinctiv mâna spre el, s-a retras de îndată.

– Este în regulă, John, i-am spus cu o voce tăcută. O să te scot de aici.

Știam că nu avea nicio logică. John nu putea fi acolo și cu siguranță nu putea să aibă trei sesiuni. Dar mintea mea nu funcționa prea bine în acel moment. Mi-am întins din nou mâna și din nou s-a retras. Lipsa lui de încredere mi-a liniștit suspiciunea, așa că am sărit și i-am apucat mâna cu putere.

John m-a privit, oprindu-se din plâns.

– Vega?

Am dat din cap.

– Va fi bine. Am să te scot de aici, am zis apoi.

Nu mă puteam gândi decât la faptul că Morrigone reușise cumva să îl închidă pe fratele meu acolo ca să se răzbune pe mine. Când m-am întors să caut o ieșire, i-am dat drumul la mână. Sau cel puțin am încercat. Mi-am privit mâna și ceea ce am văzut m-a făcut să îmi fie rău. Degetele lui erau acum parte din degetele mele. Crescuseră cumva împreună. Mi-am tras brațul înapoi, dar nu am reușit decât să îl ridic pe John de pe podea. Celălalt braț i s-a întins și m-a apucat de umăr.

De îndată am avut o senzație ciudată, invazivă. Am privit și am văzut că mâna și brațul lui îmi creșteau acum din umăr, chiar sub manta. Și, când i-am privit fața, John nu mai era acolo. În locul lui era cea mai odioasă și scârboasă creatură pe care o văzusem vreodată. Era ca un schelet în putrefacție, cu bucăți de piele atârnându-i din loc în loc. Și nu mai avea ochi în orbite, doar valuri de flăcări negre. Cu fiecare clipire întunecată a acelor ochi, am simțit durerea străbătându-mi corpul. Dinții îi erau negri și rânjeau spre mine ca un demon sălbatic care tocmai triumfase asupra prăzii sale.

Am țipat, m-am întors și am luat-o la fugă. Asta n-a făcut decât să îi permită să își încolăcească micile picioare în jurul taliei mele. Am simțit din nou senzația aceea invazivă, dar am continuat să fug. Doream doar să mă pot întoarce prin oglindă, dar nu aveam nicio idee cum aveam să o fac. Simțeam creatura lipindu-mi-se de spate. Și apoi s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru. M-am simțit dintr-odată de parcă aș fi cântărit o tonă. Nu mai puteam sta în picioare. Acestea mi-au cedat. Am căzut în genunchi și apoi cu fața în jos. Mi-am simțit nasul zdrobindu-se și ochiul deja rănit umflându-se și mai tare. Un dinte desprins mi-a căzut din gură. Am scuipat sânge.

Creatura îmi era acum pe cap. Îi simțeam degetele ca niște tentacule apucându-mi craniul. Și, dacă eram cumva de părere că acela era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla, eram pe punctul să fiu contrazisă. În mintea mea întunericul a devenit atât de adânc, atât de copleșitor, încât m-am simțit paralizată. Credeam că fusesem orbită și am gemut de durere. Și apoi, ceva a alungat întunericul. Ceea ce am văzut după aceea m-a făcut să îmi doresc întoarcerea întunericului.

Erau toate coșmarurile pe care le avusesem vreodată la puterea o mie. De la cele mai vechi amintiri până la ultima fărâmă a vieții mele, fiecare fragment dureros de amintire a vreunei experiențe prin care trecusem vreodată mi-a explodat în conștiință cu forța a o mie de Coloși prăbușindu-se peste mine.

Şi apoi, chiar şi mai rele decât acele viziuni oribile erau imaginile pe care nu le mai văzusem înainte, dar care acum îmi invadau mintea.

Toate persoanele pe care le iubisem vreodată – părinţii mei, Virgil, Calliope, John – fugeau de mine. Când am încercat să îi ajung, un şarpe a ieşit dintr-o gaură din pământ, s-a încolăcit în jurul gleznei mele şi m-a tras în jos. Am strigat după ajutor, dar familia mea pur şi simplu fugea mai rapid. În alt coşmar, Krone ridica securea sus, deasupra capului, şi când o cobora, două capete se rostogoleau de pe butuc – al meu şi al lui Delph. Capetele ne-au rămas nemişcate unul lângă celălalt.

Apoi mă întindeam spre părinţii mei în paturile lor de la îngrijire. Dar în mână aveam o flacără aprinsă. Când i-am atins cu ea, au luat foc. Au strigat la mine, au încercat să scape, dar nu au reuşit. Carnea le-a devenit neagră şi apoi a căzut până când nu a mai rămas decât scheletul, iar acela s-a sfărâmat. Ţipetele lor însă au continuat să îmi răsune în urechi, fiecare ca un cuţit înfipt în coaste.

Ultima imagine a fost cumva cea mai rea. Zburam pe un armăsar îmbrăcată în armură, precum femela pe care o văzusem. Luptam. Aveam o sabie într-o mână şi Elementalul în cealaltă. Corpuri căzdeau în jurul meu, în timp ce hăcuiam şi împungeam ceata de atacatori. Şi apoi am fost lovită direct în piept. Lumina a intrat în mine prin faţă şi a ieşit prin spate. Durerea era de neimaginat...

M-am privit, analizându-mi rana. Rana mortală. În următorul moment cădeam prin cer, în jos... jos... jos...

Am încercat să ţip, dar niciun sunet nu-mi ieşea din gură. Am simţit creatura din spatele meu strângându-mă mai tare. Mi-am dus braţele în spate şi am încercat să o lovesc. Dar lovind-o, mă loveam pe mine. Crezusem că lupta la Duel era grea. Aş fi înfruntat o mie de Noni încercând să îmi zdrobească craniul mai degrabă decât creatura aceea. Era atât de îngrozitor, că nu îmi doream decât să mor.

Şi mă strângea atât de puternic, că abia mai puteam respira. Pieptul mi se ridica şi cobora într-un locşor tot mai restrâns. Ştiam că la un moment dat aveam să rămân fără spaţiu de manevră. Dar nu îmi

pâsa. Iar în acel moment, nici nu-mi mai doream să trăiesc. Imaginile de coşmar deveneau şi mai întunecate, şi mai mici, dar forţa lor creştea cu fiecare moment care trecea. Eram dezintegrată din interior.

Nu sunt sigură cum mi-a venit ideea, pentru că nu îmi mai amintesc mare lucru. Mâna mi s-a dus la brâu. Respiraţia îmi era atât de chinuită, încât fiecare inspiraţie putea să îmi fie şi ultima. Am reuşit, în ciuda greutăţii zdrobitoare pe care o simţeam, să îl desfac pe Destin.

L-am prins cu ambele mâini, care, desigur, erau acum parte a mâinilor creaturii. L-am săltat peste cap şi m-am asigurat că s-a prins în jurul gâtului creaturii. Mi-am încrucişat mâinile cât de tare am putut. Asta l-a făcut pe Destin să îmi imite mişcările. S-a fixat în jurul gâtului creaturii şi apoi s-a strâns. Dacă asta nu funcţiona, aveam să fiu cu adevărat pierdută. Am tras cu toată puterea rămasă.

Am auzit un bolborosit, singurul sunet pe care îl scosese creatura de când se oprise din plâns.

Următorul lucru pe care l-am văzut m-a umplut întâi de groază şi apoi de uşurare, când strânsoarea lanţului a devenit mai laxă. Capul creaturii a căzut pe podea în faţa mea, s-a rostogolit o dată şi a rămas nemişcat. Încet, un centimetru şi o fărâmă mai târziu, am simţit strânsoarea creaturii devenind mai slabă şi apoi încetând. În trei fărâme dureros de lungi, dispăruse. Mintea mi s-a limpezit. M-am ridicat pe picioarele mele nesigure.

Nu doream să o fac, pentru că mă gândeam că poate se transformase din nou în John, dar în cele din urmă a trebuit să mă holbez la creatura malefică ce aproape că mă omorâse. Devenise neagră şi se zbârcea sub ochii mei.

M-am întors şi am fugit cât de repede puteam. Doar că de data aceasta ştiam încotro mă îndrept, pentru că întunericul din locul în care mă aflam începea să dispară. Era de parcă malefica creatură moartă absorbea tot întunericul spre sine, permiţând luminii să strălucească din nou.

Când mi-am văzut reflexia în față, m-am grăbit și am sărit cu mâinile întinse. Am zburat prin oglindă, m-am prăbușit pe podeaua tare de marmură și m-am ridicat de îndată. M-am întors să mă holbez la oglinzi. Toate începeau să dispară. În mai puțin de o fărâmă, nu mai erau acolo. Dar am mai văzut o ultimă dată cadrul metalic. Și, de data aceasta, mi-am amintit unde îl mai văzusem.

Cu Piatra Viperei în siguranță în buzunar, am străbătut în fugă treptele și am ieșit pe ușa laterală a Hornurilor. Eliberată din locul acela, m-am înălțat în aer. Destin își revenise și el. Trebuia să mă întorc la Spital cât de repede puteam.

QUADRAGINTA UNUS

Prea puține fărâme

Câteva fărâme mai târziu, aterizam cât de aproape îndrăzneam de Spital. Am alergat restul drumului, am împins uşile şi am fugit pe hol. După încă o fărâmă, eram înapoi în camera lui Duf. Respirând din greu, am fugit spre cearşaful care atârna de tavan, dându-i puţină intimitate.

Apoi, m-am oprit în loc. Patul era gol. Camera era goală. Delph şi tatăl lui nu mai erau acolo. Am fugit din nou pe coridor, gândindu-mă doar la lucruri teribile, unul mai rău ca altul. Nu erau Asistente sau Mendeni pe culoare, aşa că am început să mă uit în fiecare cameră din drumul meu.

Wugi aflaţi în diverse stadii de boală sau cu diferite răni mă priveau şi ei din paturile lor. Cu capete bandajate, feţe roşii şi umflate, plămâni hăcuiţi, picioare în ghips, braţe legate de corp, niciunul nu era Duf. Bănuiam că mulţi fuseseră răniţi la construirea Zidului, dar niciunul la fel de grav ca Duf.

Când am ieşit din una dintre camere, am auzit ţipătul. Am privit sălbatic în jurul meu, pentru că recunoşteam vocea. M-am repezit spre direcţia din care venea sunetul, trecând de un colţ şi apoi de încă unul. Ţipetele continuau să curgă şi apoi s-au oprit dintr-odată. Am ajuns la un set de uşi duble, le-am deschis şi m-am năpustit în încăpere, gâfâind din greu, cu sângele şiroindu-mi din nasul spart

care zvâcnea de fiecare dată când respiram. M-am îndreptat încet înainte şi am privit la oroarea din faţa mea.

Duf era întins pe o masă, cu un cearşaf acoperindu-i partea de sus a corpului. Când am privit în jos, stomacul mi-a luat-o razna. Nu mai era nimic acolo. Nu mai avea picioare sub genunchi. Duf era transpirat şi inconştient, ceva pentru care eram cumva recunoscătoare.

Delph stătea doar acolo, cu mâinile lui mari strânse în pumni, cu pieptul mare ridicându-se şi coborând, cu lacrimile curgându-i pe obraji în timp ce se uita la ceea ce mai rămăsese din tatăl lui. L-am privit pe Mendenul care stătea acolo cu roba albă mânjită de sânge şi având în mână un fierăstrău cu aspect înfricoşător. O Asistentă stătea lângă el, uitându-se temătoare la Delph.

M-am apropiat de pat. Acolo unde fuseseră picioarele lui Duf erau acum doar cioturi. Abia mai puteam să respir.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat fără aer.

– Le-au tă-tăiat, mi-a răspuns Delph.

Se legăna.

– Pur şi simplu le-au tă-tă-tă...

I-am prins mâna şi m-am uitat la Menden.

– De ce ai făcut asta?

El s-a holbat la faţa mea rănită, dar s-a concentrat asupra întrebării.

– Am terminat acum o fărâmă. Delph n-a vrut să o facem, dar era necesar. Altfel, ar fi fost un Wug mort.

– Acum o fărâmă?

Asistenta m-a tras de lângă Delph şi mi-a spus cu o voce scăzută:

– A încercat să îl oprească pe Menden.

Arătă spre roba ruptă a acestuia şi spre faţa învineţită.

– A fost nevoie de cinci Wugi ca să îl ţină cât Mendenul făcea amputarea. Spunea că vii cu ceva ce să îl ajuţi pe Duf. Şi am aşteptat o vreme, deşi ştiam că nu are rost. Nu te-ai întors, aşa că a trebuit să o facem. Înţelegi... O problemă medicală.

Nu îmi găseam respiraţia ca să pot vorbi. Mintea îmi era plină de atâtea lucruri, că era imposibil să articulez vreun răspuns.

O fărâmă. O afurisită de fărâmă. De ce am stat atât? De ce am pierdut nenorocita de Piatră, în primul rând?

Picioarele lui Duf nu mai erau. Credeam că nici măcar Piatra Viperei nu ar mai fi putut ajuta. Totuși, mi-am scos-o din buzunar, m-am gândit la Duf cu picioarele complet vindecate și apoi am fluturat piatra peste cioturile lui, prefăcându-mă că îi îndrept cearșaful și ascunzând astfel mișcarea.

Mi-am ținut respirația, așteptând ca picioarele să crească la loc. Și am continuat să aștept. Dar nimic nu s-a întâmplat. Într-un final, îngrețoșată, am dat drumul Pietrei Viperei și am lăsat-o să cadă în fundul buzunarului.

Mendenul a venit la mine și mi-a studiat fața.

– Ce ai pățit la nas?

– Duelul, am spus absentă.

Mă îndoiam că avea să știe că era o minciună. Și chiar nu îmi păsa.

– Vrei să mă ocup de rănile tale? Îți pot repara nasul.

Am scuturat din cap.

– Este o nimica toată, am spus eu cu o voce scăzută.

Și chiar *era* o nimica toată.

– Mai bine... mai bine ai grijă de Duf., am adăugat apoi.

M-am întors spre Delph.

– Îmi pare rău, i-am zis. Îmi pare atât de rău.

Și-a tras nasul și s-a frecat la ochi.

– Ai încercat, Vega Jane. Știu că ai făcut-o. Am rămas doar fără fărâme, nu-i așa? Am rămas doar fără...

Vocea i s-a pierdut.

– Dar va trăi, am spus.

– Dacă o poți numi viață! a zis Delph într-o izbucnire de furie.

S-a calmat apoi la fel de rapid și m-a privit cu gingășie.

– Mă bucur că te-ai întors în siguranță.

Văzându-mi fața, a rămas cu gura căscată.

– Vega, ești rănită serios. Trebuie să...

I-am strâns brațul mai tare.

– Nu este nimic, Delph. Chiar nimic. O să fiu bine.

Mintea îmi vuia de parcă aş fi fost ţinută cu capul în jos.

Eu sunt nimic, Delph. Te-am dezamăgit. Sunt nimic.

Delph a dat din cap cu tristeţe.

– Este important că ai încercat. Pentru asta îţi voi fi mereu recunoscător. Ai dat peste... Şi-a coborât vocea: ... peste... ştii tu? De te-ai rănit la faţă?

– M-am împiedicat şi m-am lovit de o piatră. Am fost neatentă. Atâta tot.

A părut extrem de uşurat să audă asta.

– Te deranjează dacă mă laşi puţin singur cu tata?

Am dat iute din cap şi am părăsit camera în grabă.

Am aşteptat să mă îndepărtez destul pe coridorul întunecat şi rece înainte să mă prăbuşesc pe podea şi să mă las pradă plânsului.

Când m-am ridicat, într-un final, lacrimile îmi dispăruseră, dar tristeţea îmi fusese înlocuită de o furie mocnită. Am fugit de la Spital şi m-am înălţat în aer. Câteva fărâme mai târziu, picioarele mi-au aterizat pe un pietriş zdrobit. Pielea mă durea în continuare din cauza acelei creaturi oribile care se lipise de mine. Capul îmi vuia din pricina impresiei unei vieţi de coşmaruri adunate într-o perpetuă viziune întunecată.

Ştiam ce fusese acea creatură, pentru că, asemenea pietroilor, apărea şi ea în cartea lui Quentin Herms. Nu o recunoscusem înainte să mă atace pentru că era imposibil de recunoscut. Putea să ia orice formă dorea. Acum ştiam asta pentru că îmi făcuse ceea ce îmi făcuse.

Era un maniack, un spirit malefic care se ataşa de corpul şi de mintea ta şi te înnebunea ireversibil cu fiecare frică pe care o cunoscusei vreodată. Dar, stând acolo, mintea mi s-a limpezit şi corpul a încetat să mă mai doară, deşi nasul rupt mă fulgera cu durere. Nici nu mă gândisem să scot Piatra Viperei şi să mă vindec. Şi nici nu am făcut-o.

Am pășit mai repede, am deschis porțile și am alergat spre ușa masivă. Nu m-am sinchisit să ciocănesc. Am deschis-o pur și simplu și m-am năpustit înăuntru. William, Wugul dolofan în uniforma lui strălucitor de curată de servitor, a ieșit pe coridor și m-a privit surprins.

– Ce cauți aici? a exclamat el.

Știam că arătam oribil. Aveam un ochi aproape închis. Fața îmi era însângerată și plină de vânătăi de la lupta cu Non. Nu știam ce resturi vizibile îmi lăsase maniackul pe piele. Știam că îmi lipsește un dinte și că aveam nasul rupt. Dar nu îmi păsa.

– William, te rog să te dai din calea mea, i-am zis. Trebuie doar să văd ceva.

El a continuat să îmi blocheze drumul.

– Doamna Morrigone nu este aici.

– Nu vreau să o văd pe ea, i-am strigat.

– Și nici stăpânul John.

– Nici pe stăpânul John, am răbufnit.

– Mi-a spus să nu aștept vizitatori. Și că nu am voie să las să intre...

S-a oprit brusc, pentru că l-am ridicat de pe podea și l-am atârnat de guler într-un suport pentru felinare de pe zid. Cu Destin la brâul meu, William era ușor ca aerul.

– Rămâi aici, i-am spus. Te dau jos când mă întorc.

Ignorându-i strigătele de protest, m-am repezit pe hol spre bibliotecă. Am deschis ușile și am intrat. Focul nu era aprins. Lumina soarelui intra pe geamuri. Cărțile erau în continuare acolo. M-am apropiat de ea: de oglinda atârnată pe peretele de deasupra șemineului.

O văzusem întâia oară pe când cinasem cu John acolo, când încă mai credeam că Morrigone este un Wug bun și cinstit. Înainte să îmi fure fratele și să îl transforme în ceva ce n-ar fi trebuit niciodată să fie. Privirea mi-a alunecat spre cadrul de lemn foarte ornamentat. Avea același model ca și oglinzile de la Hornuri. Uitându-mă mai de

aproape, am putut să văd foarte clar că rama era făcută dintr-o serie de şerpi legaţi, ce alcătuiau o singură bestie continuă, scârboasă.

M-am retras un pas în spate şi am privit întreaga oglindă şi am ştiut fără vreo urmă de îndoială că era la fel cu cele de la Hornuri. Nu aveam nicio idee de ce putere beneficia Morrigone de îi permitea să facă una ca asta, dar ştiam că ea o *făcuse*.

Ei bine, şi eu puteam să joc la fel.

Mi-am scos Elementalul, l-am făcut mare, am ţintit şi l-am aruncat drept în centrul oglinzii. Aceasta a explodat în mici bucăţele, care au zburat în camera aceea atât de frumoasă şi, până atunci, cu totul imaculată. După ce resturile s-au instalat printre lucrurile ei drăguţe, mi-am permis un zâmbet sumbru.

M-am grăbit din nou de-a lungul holului şi l-am ridicat pe William, care bolborosea în continuare de pe suport, apoi l-am lăsat jos cu blândeţe. M-a privit indignat şi şi-a aranjat hainele mototolite.

– Fii sigură că o voi informa pe doamna Morrigone, de îndată ce se întoarce, despre această încălcare inacceptabilă a proprietăţii.

– Tocmai pe asta mă şi bazez că vei face, i-am zis.

În loc de bun rămas, am smuls de pe zid sfeşnicele pentru lumânări pe care le făcusem şi le-am luat cu mine. În timp ce mă aflam sus în aer, ridicată de o pală de vânt, le-am aruncat cât de departe am putut. Şi mi-am dorit să pot şi eu să zbor cât de departe de acel loc.

QUADRAGINTA DUO

O mică poznă

Duk Dodgson era cel mai tânăr membru al Consiliului şi protejatul lui Jurik Krone. Era, totodată, următorul meu adversar. Era înalt şi puternic, dar nu câştigase niciodată un Duel, asta pentru că, cel puţin în mintea mea, era prea sigur pe sine ca să recunoască faptul că are slăbiciuni la care ar fi trebuit să lucreze. Era arătos, deşi gura îi era plină de cruzime şi ochii aroganţi. Ambiţia lui era tunica neagră, nu figurina cea mică, chiar dacă venea însoţită de cinci sute de monede. Îl văzusem pe Dodgson în Sala Consiliului. Fusese aşezat lângă Krone şi îl imitase în toate privinţele. Mă detesta în mod clar, pentru că şi stăpânul lui mă detesta. Şi eu îl detestam în mod la fel de clar, pentru că era o jigodie.

Eram foarte bucuroasă că aveam să lupt cu el la Duel. Răzbunarea nu era doar amuzantă – uneori era singurul lucru care îţi rămânea.

Delph îl bătuse pe Dodgson la ultimul Duel. Îmi spusese că Dodgson avea să rămână în spate, fără să atace de la început, şi că avea obiceiul să îşi ţină pumnii prea jos, ceea ce îi făcea gâtul şi capul vulnerabile. Asta îmi dăduse o idee, aşa că mă strecurasem la Spital în noaptea dinaintea rundei şi şterpelisem o carte. Studiasem paginile şi pozele până noaptea târziu, aflând ceea ce aveam nevoie ca să îmi duc planul la bun sfârşit.

În următoarea lumină, m-am trezit devreme şi mi-am luat mantaua. L-am lăsat pe Harry Doi la bârlog. Mi-era teama că, dacă începeam

să pierd, câinele meu avea să îl atace pe Dodgson, iar Jurik Krone s-ar fi folosit de asta ca să îl ucidă.

Când am ajuns pe teren, am văzut la panourile cu pariuri că șansele erau destul de echilibrate, ceea ce însemna că la fel de multe monede fuseseră puse pentru victorie și pentru mine, și pentru Dodgson. Eram convinsă că ambițiosului membru al Consiliului nu îi plăcea asta. Începeam la al doilea clopot din două posibile în acea lumină, cu patru lupte pe clopot. Mi-am pus pariul și m-am întors. Și aproape că m-am izbit de el.

Krone își purta tunica neagră de parcă ar fi fost o aureolă. A început să vorbească pe un ton batjocoritor.

– Îți place să pierzi monede? m-a întrebat el. Nu cred că ai prea multe.

– Poftim? am zis cu o voce indiferentă.

– Ai pariat pe tine. Stimatul meu coleg a pierdut cu greu în fața lui Delph la ultimul Duel. Nu ai nicio șansă. De ce nu te predai pur și simplu ca să te pot duce la Valhall, acolo unde îți este locul?

I-a întins apoi demonstrativ douăzeci și cinci de monede lui Litches McGee, pariind că „stimatul lui coleg" avea să mă bată măr.

– De ce nu îmi dai direct mie monedele? l-am întrebat. Îl scuteşti pe McGee de o treabă după ce îl termin pe micul tău Wug.

Înainte să răspundă, m-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat spre teren.

L-am privit pe Ted Racksport terminând cu multă măiestrie un Wug tremurător care lucra la Moară, în mai puțin de cinci fărâme. În timp ce mâna îi era ridicată în semn de victorie, Racksport m-a văzut și mi-a zâmbit răutăcios. Apoi a arătat spre mine de parcă ar fi spus că îmi venise rândul.

„Cu plăcere", m-am gândit.

Când a sunat al doilea clopot, m-am îndreptat spre cadranul meu. Dodgson stătea în fața mea, cu cămașa scoasă și cu mușchii încordați într-o manieră înfricoșătoare. În momentul în care arbitrul ne-a chemat ca să ne instruiască, Dodgson s-a uitat la mine,

privirea îndreptându-i-se spre nasul meu rupt, care era umflat și care mă durea atât de tare, că mă făcea să îmi fie greață.

– Ce ți s-a întâmplat la nas? m-a întrebat. Nu-mi amintesc să fi fost *atât* de lovită la Duel.

N-am răspuns nimic.

A ridicat, în sfârșit, din umeri și a zis:

– Ei bine, nu o să te rănesc prea tare.

A zâmbit apoi cu acele buze pline de cruzime, un zâmbet abia schițat, după care a spus, astfel încât să îl pot auzi doar eu:

– A fost o minciună. O să te rănesc foarte tare. Ar trebui să fii în Valhall. Este dorința lui Krone și eu îl slujesc cu bunăvoință.

Nu am răspuns la asta. În schimb, m-am întors să îl privesc pe Krone, care stătea exact la marginea cadranului ca să își încurajeze Wugul. Mi-am ridicat cinci degete și mi-am deschis și închis mâna de cinci ori, reprezentând cele douăzeci și cinci de monede pariate, apoi am arătat spre mine.

M-am întors apoi din nou spre Dodgson. Văzuse schimbul și furia i se întipărise pe față. Și-a încordat mușchii.

– Nu o să am milă de tine, femelă. Niciun pic de milă!

– Nu țin minte să o fi cerut, i-am spus cu o voce ucigător de calmă.

Știam că fața mea, cu toate rănile de pe ea, era teribil de privit. Părea chiar înfricoșătoare. Și, în acel moment, nu aveam nicio problemă cu asta. Asta pentru că, în timp ce continuam să mă holbez la Dodgson, am văzut ceva ce nu mai văzusem la adversarii mei masculi. Am văzut teama.

Clopotul a sunat, lupta a început, iar eu m-am năpustit direct spre Dodgson. Așa cum spusese Delph, îi plăcea să stea în așteptare și își ținea mâinile mult prea jos. Am sărit și mi-am înfășurat picioarele în jurul pieptului și brațelor lui, strângându-mi gleznele la un loc, așa cum făcusem și cu Cletus în prima rundă. Forțat să care și greutatea mea, adversarul meu s-a dezechilibrat suficient cât să îmi pot răsuci corpul spre dreapta și să îl aduc la pământ. Mi-am strâns picioarele mai tare, prinzându-i brațele în lateral. I-am apucat gâtul și i-am strâns venele pline cu sânge ce îi urcau spre cap. S-a

luptat să se elibereze din strânsoarea mea, dar eu eram mult mai puternică decât arătam, iar picioarele îmi erau mult mai puternice decât braţele.

A reuşit apoi să mă lovească în faţă cu capul, din nou şi din nou, până când am ajuns să cred că aveam să leşin. Am simţit sânge proaspăt curgându-mi pe buze şi i-am simţit gustul. Am crezut că îmi simt pometele crăpându-se şi ochiul cel bun umflându-se. Dar am rezistat. Nu aveam de gând să îi dau drumul.

Cum sângele care îi mergea spre cap era oprit de strânsoarea mea, ochii i-au mai clipit o dată, poate de două ori, apoi nu s-a mai luptat şi ochii aroganţi i s-au închis. I-am dat drumul şi m-am ridicat. Dodgson a rămas pe loc, inconştient.

Cartea pe care o furasem de la Spital îmi explicase acest mic amănunt medical şi îl folosisem la maximum. Dodgson avea să se ridice în curând fără să fie prea afectat, cu excepţia mândriei rănite şi a unei dureri de cap teribile. Arbitrul a verificat starea lui Dodgson şi apoi mi-a ridicat mâna în semn de victorie.

Stând acolo, vânătă şi plină de sânge, cu mâna deasupra capului, l-am văzut pe Racksport privindu-mă. Îmi dădeam seama din privirea lui uimită că pierduse monede bune pe seama luptei mele. Ei bine, era vina jigodiei. Dacă reuşisem să îl învinge pe Non, orice Wug normal la cap şi-ar fi dat seama că unul ca Dodgson mă putea răni, ceea ce şi făcuse, dar nu avea cum să mă învingă. Desigur, eram femelă, ceea ce era de neconceput. Cum putea o femelă să bată un mascul nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori? Nu era cu putinţă. Am citit asta în ochii mici şi tulburaţi ai lui Racksport. Dar, la fel ca atunci când îl înfruntasem pe Dodgson în cadran, l-am privit netulburată pe Ted Racksport. Apoi mi-am şters un pic de sânge de pe faţă şi mi-am îndreptat degetul roşu spre el, până când Wugul a râs nervos şi fals şi s-a întors cu spatele la mine.

Şi apoi m-am întors spre Krone. Nu i-am zâmbit. Nu am râs. Nu am rostit niciun cuvânt. Doar m-am holbat la el. Şi apoi mi-am ridicat degetele de cinci ori şi am arătat spre mine.

S-a îndepărtat cu fața plină de ură, lăsându-l pe dragul lui Dodgson inconștient la pământ.

Cam atât în privința *stimatului coleg*.

După încheierea acelei runde, aveau să mai rămână doar patru competitori. Și, după aceea, doar doi. Îmi doream să fiu unul dintre cei doi. Și apoi, ultima rămasă: campioana. Nu câștigasem nimic în toate sesiunile mele. Acum eram hotărâtă să câștig Duelul.

Mi-am ridicat câștigul și am pornit pe Strada Principală cu multe fărâme la dispoziție, întrebându-mă ce să fac cu ele. Din cauza Duelului, nu era de lucru la Hornuri și era doar a patra secțiune a luminii.

Pe când treceam pe lângă Crâșma Witchy-Pidgy, Thaddeus Kitchen a ieșit bălăngănindu-se dinăuntru, arătând afectat de cele câteva pahare de apă de foc băute.

– Nu lucrezi la Zid lumina asta? l-am întrebat.

M-a privit și mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

– Eu și Henry am fost dați afară din cauza ta, a zis sughițând.

– Din cauza mea? am răspuns uimită.

– Din cauza că Zi-zidul (sughiță) a căzut peste Du-Du... tipul ăla cum l-o chema.

– Nu eu am făcut Zidul să cadă. *Voi* ați dat alte găuri, dacă ții minte. Cine v-a dat afară?

Fața i s-a umplut de furie, de parcă ar fi văzut pentru prima oară clar cine sunt.

– Fratele tău, cine? a zis el râgâind.

– John v-a dat afară? Am crezut că el a făcut schimbarea de proiect.

– Sigur că el a făcut-o. Dar asta nu contează pentru domnul (sughiță) Wug mare și tare, nu? Și eu am o familie de în-între... de care să am grijă, nu?

– Îmi pare rău, i-am zis, deși nu îmi părea. Dar Duf Delphia a rămas fără picioare. Tu poți oricând să te angajezi altundeva.

S-a clătinat înainte să își recapete echilibrul.

– Oh, serios? Nu pot cu o recomandare negativă din partea lui, mica ja-ja-javră.

– Fratele meu v-a dat afară pentru că ați făcut ceva prost, i-am răspuns furioasă. Sunt sigură că, atunci când a aflat ce s-a întâmplat, a fost furios pe el însuși. S-a răzbunat pe tine și pe Henry. Nu zic că este ceva cinstit, dar asta nu-l face o javră.

Kitchen s-a tras mai aproape și s-a aplecat spre fața mea, așa că am putut să simt din plin mirosul apei de foc.

– Ne-a dat afară, femelă, pentru că te-am crezut pe *tine* pe cuvânt și n-am mai făcut găuri în barele alea frumoase ale tale. Când a aflat, atunci ne-a dat afară. Nu i-a păsat câtuși de puțin de bietul D-Du-cum îl cheamă. Dacă mă întrebi pe mine, aceea este o *javră*.

A sughițat din nou.

Nu i-am mai răspuns nimic, pentru că nu mă puteam gândi la niciun răspuns.

Luându-mi tăcerea drept aprobare, Kitchen a râgâit din nou și a zis:

– Blestemul casei Jane, zic eu. La ce sunteți voi buni?

S-a mai clătinat puțin și apoi s-a concentrat din nou asupra mea, cu un zâmbet prostesc apărut pe față.

– Dar măcar am pus o monedă sau două pe tine pentru runda viitoare, Vega, așa că (sughiță) nu mă dezamăgi, drăguță. Ha, ha!

A plecat împleticindu-se, lăsându-mă să mă gândesc serios la ceea ce tocmai îmi spusese. Cel puțin asta îmi propusesem să fac, dar imediat am auzit pași pe pietrele cubice și m-am întors să văd cine venea. Roman Picus nu părea deloc mulțumit. Cu el erau Cletus, Ran Digby, cu nasul bandajat, și Non, care arăta la fel de rău precum mă simțeam eu. Au făcut un semicerc în jurul meu, înarmați până în dinți cu mortele și cuțitele lor.

– Lumină bună, Roman, i-am zis. Înainte să poată răspunde, am adăugat: Și, dacă vrei un sfat, aș înceta să mai pariez împotriva mea.

Desigur că Digby a țintit imediat o bilă de iarbă de fumat spre cizma mea, însă a ratat. Cletus a șuierat. Non a mormăit. Roman însă m-a privit foarte hotărât.

– Am o întrebare pentru tine, Vega, a spus el într-un final.

– Nu mă ține în suspans, Roman, am răspuns zâmbind.

– Ai bătut trei masculi, inclusiv pe Non. Și ai făcut asta la primul Duel. Ai reușit acest lucru deși aproape că ai pierdut în fața lui Cletus, care este un Wug de treabă, dar nu este în aceeași ligă cu Non și nici măcar cu tipul cu care te-ai luptat lumina asta. Și-a frecat bărbia cu mâna unsuroasă și a adăugat: Acum, spune-mi: cum este posibil?

– Învăț rapid și am devenit mai bună.

– Și mai puternică. Și mai rapidă. Și de toate, se pare. Non îmi spune că l-ai pus la pământ cu o singură lovitură. Și că i-ai lăsat o urmă în metal.

L-am privit pe Non, a cărui față purta în continuare urmele bătăii pe care i-o dădusem. Dacă privirea ar fi putut ucide, aș fi fost îngropată în bucăți pe Terenul Sacru.

– Cred că nu i-am fost un adversar bun la Duel.

Cletus a pufnit, ceea ce m-a făcut să îi arunc cea mai condescendentă privire de care eram în stare.

– Dacă vrei să mai încercăm o dată, Cletus, nu am nicio problemă.

M-am prefăcut că sar spre el și a căzut pe spate în fund pe pietrele cubice.

Fără să se controleze, Digby a început să râdă foarte sonor și a mai țintit o bilă spre cizma mea, ratând din nou. Cletus s-a ridicat în picioare, cu fața roșie ca focul.

Roman se holba în continuare la mine.

– Curios și iar curios, a zis el, frecându-și bărbia atât de tare, încât am crezut că avea să își smulgă pielea și mustățile. Cred că va trebui să vorbesc cu Consiliul. Nu este normal ca vreun Wug să aibă un avantaj nedrept la Duel.

– Sunt complet de acord, i-am răspuns. Așa că următorul Wug care este mai greu cu cincizeci de kilograme decât mine și care are brațele mai late decât picioarele mele va trebui să stea în mâini cât îl lovesc.

– N-ai înțeles ideea, femelă.

– Atunci, încearcă să explici astfel încât orice Wug inteligent să te înțeleagă.

– Cred că trișezi! a răbufnit el. Și așa cred toți Wugii. Te întreb care sunt șansele ca o femelă să îl bată pe unul ca Non!

Faptul că îmi bătusem toți adversarii fără să mă folosesc de armele mele speciale a făcut să mi se aprindă fața de indignare.

– Aș spune că șansele sunt de sută la sută, întrucât asta s-a întâmplat.

M-am întors apoi spre Non.

– Iar data viitoare când mai intri într-un cadran la Duel, ar trebui să-ți amintești cum ți-am folosit prostia aia de platoșă împotriva ta. Nu a trebuit să folosesc trucuri ca să te bat, fund de creta ce ești, ți-am folosit propriul metal greu, întâi ca să te obosesc și apoi ca să te bat cu el. Am avut nevoie doar de tâmpenia ta.

M-am holbat la Non până când tăntălăul s-a întors și s-a îndepărtat furios. Fără Non care să îi apere, Cletus și Digby au luat-o și ei la picior și au dispărut în depărtare.

– Tot zic că trișezi, a zis Roman.

– Atunci, du-te la Consiliu. Ne vedem ca să îmi iau banii după ce se termină Duelul. De ce să îl las pe Litches McGee să se distreze doar el?

– Pari destul de încrezătoare în victoria ta, a spus el suspicios.

– Dacă eu nu cred în mine, atunci cine să o facă?

QUADRAGINTA TRES

O problemă de pergament

M-am oprit la bârlogul meu, l-am luat pe Harry Doi şi ne-am îndreptat împreună spre Îngrijire. Întrucât Non nu mai păzea locul, am intrat şi am găsit camera lui Duf. Am fost surprinsă să constat că îl puseseră în fosta cameră a părinţilor mei. I-am citit de două ori numele de pe uşă ca să mă asigur.

Am deschis uşa încet şi m-am uitat înăuntru. După cum bănuiam, Delph era aşezat pe marginea patului tatălui său, tamponându-i capul cu o cârpă umedă. Am deschis uşa complet şi am intrat cu Harry Doi. Delph şi-a ridicat privirea.

– Duelul? m-a întrebat el.

– Am câştigat.

– Cu cine ai luptat?

– Nu contează. Cum se simte Duf?

M-am apropiat de pat şi l-am privit. Părea să doarmă liniştit. M-am uitat la picioarele lui sau mai degrabă la locul unde fuseseră. Cearşafurile erau lipite de saltea în locul acela, neavând nimic de acoperit.

– Bine, presupun, a răspuns Delph. La următoarea lumină primeşte picioare din lemn.

Am dat din cap. Cu picioarele din lemn, Duf avea să fie capabil să şchioapete, nimic mai mult. Nu avea să mai poată să dreseze bestii. Uneori, oricât de bun ar fi fost, un dresor trebuia să fugă ca să-şi salveze viaţa. Şi nu putea face asta pe picioare de lemn.

– Îmi pare rău, Delph, i-am spus.

– Nu este vina ta, Vega. A fost un accident. Se întâmplă.

N-am ştiut ce să-i mai spun. Cum să-i zic că fratele meu fusese cel care reproiectase barele ce cauzaseră accidentul? Avea să se ducă să îl atace pe fratele meu şi să îl arunce în Valhall pentru dezastrul provocat?

Într-un final, n-am mai spus nimic. Delph mi-a cercetat chipul un moment şi apoi a privit în altă parte, începând să şteargă din nou faţa tatălui lui. Mi-am mutat privirea de la tată la fiu.

– Delph?

S-a întors din nou spre mine.

– Quagul? am întrebat cu voce scăzută. După Duel?

Am putut sesiza imediat emoţiile contradictorii ce puseră stăpânire pe faţa lui Delph. S-a uitat la mine, apoi la tatăl lui. La mine, apoi la tatăl lui. Şi a rămas cu privirea în mod simbolic acolo. Şi-a plecat capul.

– Îmi pare rău, Vega Jane.

M-am întors, simţind cum mi se strâng lacrimile în ochi. L-am bătut pe spate şi i-am zis:

– Te înţeleg, Delph. Este o alegere bună. Este vorba de... familie.

„Aş vrea şi eu să mai am una."

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

– Noroc la Duel, Vega Jane.

M-am întors şi l-am văzut holbându-se la mine.

– Sper să câştigi tot, a adăugat.

– Mulţumesc, i-am spus.

L-am lăsat acolo cu tatăl lui. Ieşind în căldura luminii, mi-am dat seama că nu mai simţisem niciodată o asemenea răceală în inimă.

***

Următoarea mea oprire a fost la clădirea Consiliului. Am urcat treptele, trecând pe lângă mai mulţi membri ai Consiliului care

coborau. Le-am ignorat privirile surprinse aruncate „trădătoarei" și am deschis una dintre ușile masive decorate cu vulturi, lei și ceea ce părea să fie un garm ucis.

Era prima oară când intram pe ușa din față. La singura mea vizită acolo, fusesem introdusă prin spate, în cătușe.

Am intrat în sala cea mare cu tavane înalte, felinare aprinse și o temperatură perfectă. Membrii Consiliului și ajutoarele lor, Wugi îmbrăcați mai umil, majoritatea masculi, dar și unele femele, se vânturau dintr-o parte într-alta. Mă întrebasem mereu de ce un loc atât de mic ca Wormwoodul ar fi avut nevoie de un Consiliu și de o clădire de o asemenea dimensiune și opulență. Dar, precum majoritatea întrebărilor mele, și aceasta rămăsese fără răspuns.

M-am îndreptat spre podiumul de marmură, unde se afla o femelă scundă, cu un aer afectat, îmbrăcată într-o tunică gri, cu părul alb atât de strâns într-un coc, încât părea să aibă ochi de pisică. M-a privit arogantă și a spus pe un ton oficial:

– Vă pot ajuta?

– Sper, i-am răspuns. Thansius este aici?

Nasul i s-a ridicat și mai sus, astfel că puteam să îi văd ambele nări.

– Thansius? Îl cauți pe Thansius? a zis ea cu superioritate.

Tonul ei sugera că puteam la fel de bine să îmi doresc o întrevedere cu Nocul.

– Da, îl caut.

– Și cum te numești? a întrebat ea cu indiferență.

– Sunt Vega Jane.

A tresărit, ceea ce arăta că îmi recunoscuse numele.

Mi s-a adresat apoi pe un ton mai prietenos.

– Desigur. Te știu de la Duel.

Privirea i-a stăruit asupra feței mele lovite și a exclamat cu milă:

– Oh, Sfântă Clopotniță, biata ta față. Te-am mai văzut prin Wormwood, dacă stau să mă gândesc. *Erai* atât de drăguță! Foarte trist.

Cel mai contradictoriu compliment pe care l-am auzit vreodată.

– Mulțumesc, am răspuns. Deci, Thansius este aici?

A redevenit dintr-odată formală.

– Și de ce dorești să vorbești cu el?

– E o problemă personală. Așa cum știi, fratele meu este Asistent special...

Fața i s-a înroșit.

– Știu totul despre tânărul John Jane, mulțumesc frumos.

S-a gândit apoi la cererea mea.

– Jumătate de moment, a spus ea apoi, strecurându-se din spatele ghișeului.

Am privit-o zorindu-se pe hol, privind de două ori înapoi spre mine. Am așteptat răbdătoare să se întoarcă. Între timp am privit un tablou al fondatorului nostru, Alvis Alcumus, atârnat deasupra pragului. Părea blând și învățat, dar avea și o privire visătoare, ceea ce mi se părea interesant. Barba îi era atât de lungă, că i se odihnea pe piept. Mă întrebam de unde venise ca să fondeze Wormwoodul. Trecuse prin Quag? Sau Quagul nu exista pe atunci? Sau țâșnise din pământ ca o ciupercă? Sau fusese cumva doar imaginat de vreun Wug? Începusem să cred că istoria noastră era mai mult ficțiune decât realitate.

M-am îndreptat spre tablourile masive de pe zidul lung ce alcătuia peretele de intrare al clădirii. Majoritatea erau scene de război, în care erau implicate bestii și Wugi îmbrăcați în armuri. Trebuia să fie Bătălia Bestiilor, despre care fuseserăm învățați. În care strămoșii noștri învinseseră creaturile și le făcuseră să se retragă în Quag, povești cu adevărat legendare în Wormwood.

Apropiindu-mă de unul dintre tablouri, am văzut o scenă ce înfățișa ceva ce îmi era foarte cunoscut. Era un războinic în zale pe un slep, ținând o suliță de aur și sărind peste ceva. Am văzut mănușa aurie de pe mâna dreaptă a războinicului. Am privit cu atenție și am văzut că era identică cu cea care se afla, chiar în acel moment – deși în forma ei redusă –, în buzunarul meu. Războinicul era fără

îndoială femela care murise pe câmpul de bătălie, nu înainte să îmi încredințeze Elementalul.

Dar lucrul peste care sărea era o simplă piatră. Un astfel de obstacol nu ar fi necesitat o săritură. Și bestia pe care o urmărea era un frek. Nu existaseră freki pe câmpul de luptă în acea lumină. Aruncase sulița, distrusese un mascul pe un armăsar zburător, sărise peste *mine* și se înălțase în aer, unde slepul ei își deschisese aripile, ca să se lupte în cer cu un alt oponent aflat pe un adar uriaș. Știam că văzusem toate acestea. Nu puteam să le uit.

Mi-am dat seama că acel tablou putea să fie al unei lupte la care nu asistasem. Dar totul era identic cu ce țineam eu minte, așa că nu credeam să fie cazul. Ceea ce fusese șters eram eu și masculul de pe armăsarul zburător, în timp ce frekul fusese adăugat în loc. Iar viziera războinicei era lăsată în jos, când eu țineam minte clar că o ridicase, permițându-mi să văd că era femelă. Poate că Morrigone nu dorea ca alții să facă vreo legătură cu faptul că străbunica ei fusese o asemenea războinică. Și, cu siguranță, nu exista niciun Colos în tablou, pentru că niciun Wug, cu excepția mea, nu știa de existența Coloșilor.

M-am retras din fața tabloului când am auzit pași grăbiți înaintând pe hol. Wugul ofuscat se întorcea, cu fața ușor roșie, după cum mi s-a părut mie.

– Thansius vă va primi, mi-a spus ea dintr-o suflare, cu ochii măriți la gândul cu pricina. În numele Clopotniței, vă va primi chiar acum.

– Este ceva neobișnuit? am întrebat-o.

– Nu, deloc. Dacă ți se pare *obișnuit* să inviți un amaroc la ceai.

M-a condus pe hol spre ușa mare din metal aflată la capătul lui. A bătut timid și imediat s-a auzit un „Intră" rostit tare. A deschis ușa, m-a împins înăuntru, a trântit-o în spatele meu și i-am auzit apoi tocurile îndepărtându-se zgomotos pe podeaua de marmură.

Aproape fără suflare, m-am întors și am privit camera spațioasă ce părea să fie plină de un număr imposibil de mare de obiecte.

Apoi privirea mi s-a fixat asupra Wugului masiv care stătea în spatele unui birou ce părea prea mic pentru el şi pentru acea cameră. Thansius s-a ridicat şi mi-a zâmbit.

– Vega, intră, te rog, şi ia loc.

Am înaintat cu toată încrederea pe care puteam să mi-o adun şi am fost nevoită să mă străduiesc din răsputeri ca să găsesc resursele necesare. M-am aşezat pe scaunul cu aspect fragil aflat de cealaltă parte a biroului său. Am auzit un scârţâit când m-am lăsat cu întreaga greutate pe el şi am fost îngrozită că s-ar fi putut rupe. Dar a rezistat, aşa că m-am relaxat.

Thansius se aşezase din nou la locul lui şi mă privea stăruitor în aşteptare. Biroul lui era plin de scrisori, suluri, rapoarte şi planuri pentru Zid, împreună cu pergamente oficiale, necompletate, ale Consiliului. Înainte să rostesc vreun cuvânt, mi-a spus:

– Nu ţin minte să îţi fi rupt nasul la Duel.

– La Hornuri, i-am spus eu vorbind firesc. Am fost uşor neatentă. Se vindecă. E nevoie doar de timp.

Mi-am frecat ruşinată ochiul vânăt, căpătat cu aceeaşi ocazie. Celălalt ochi îmi era în continuare umflat, deşi se înnegrise şi el.

– Înţeleg, a răspuns el într-un fel din care reieşea că ştia că spun un neadevăr.

Mi-am dres vocea şi am zis:

– Am câştigat runda lumina asta.

Mi-a întins un pergament din grămada de pe birou.

– Ştiu că ai câştigat. Raportul a venit la o fărâmă după ce l-ai învins atât de rapid pe domnul Dodgson. Este o mare reuşită. Este puternic şi are o tehnică bună. Dar, dacă are o slăbiciune...

– Este prea îngâmfat ca să admită că are slăbiciuni la care ar trebui să mai lucreze.

Thansius a dat din cap gânditor.

– Exact.

– Ei bine, poate că este mai greu pentru Wugii aproape perfecţi să accepte că au probleme. Eu am multe defecte, dar încerc tot timpul să mi le corectez.

Thansius a zâmbit.

– Cred că asta ar fi o lecție bună pentru toți, perfecți sau nu.

– Am pariat pe mine, i-am spus, zornăindu-mi monedele în buzunar.

– Legile Consiliului îmi interzic să pariez la Dueluri. Însă, dacă aș fi un chibiț oarecare, aș fi pariat și eu pe tine, Vega.

– De ce? l-am întrebat eu, dintr-odată interesată de răspunsul lui.

Dodgson era un adversar de temut și cu experiență.

Ochii i s-au îngustat, dar zâmbetul i-a rămas întipărit pe față.

– Există putere aici, a răspuns el, ridicând o mâna masivă și încordându-și mușchii, pe care i-am văzut ridicându-se sub robă. Și există putere aici, a continuat el, atingându-și pieptul. Cred că tu ai multă putere aici, unde este cu adevărat important.

Nu am spus nimic, dar am continuat să-l privesc curioasă.

– Încă o victorie și te vei lupta pentru dreptul de a fi campioană, a adăugat el.

– Și o mie de monede, am continuat eu.

A dat din mână, alungând gândul.

– Ce au monedele de-a face cu asta? Eu am luptat în multe Dueluri și monedele nu au fost niciodată o parte a premiului. Cred...

Aici s-a întrerupt și am crezut că știu de ce. Privirea sa a evaluat cât de slabă eram. Cât de mizerabilă îmi era mantaua. Cât de vechi îmi erau cizmele. Și cât de murdară îmi era pielea.

Și-a coborât privirea un moment.

– Așa cum ziceam, cred că un premiu în monede este un lucru bun. Îi poate ajuta pe Wugi. .. și pe familiile lor.

– Da, poate, i-am răspuns. Dar am venit la tine într-o altă problemă.

– A, da? a zis el, încântat de schimbarea subiectului.

– Duf Delphia?

A dat din cap.

– Îi știu situația. L-am văzut la Spital noaptea trecută înainte să fie mutat la Îngrijire. Este tragic.

Eram surprinsă să aflu că îl vizitase. Delph nu îmi spusese nimic. Dar Delph avea multe pe cap.

– Morrigone mi-a spus că Duf o să fie îngrijit de Consiliu.

– Aşa este. S-a rănit în timp ce lucra pentru Consiliu la Zid. Va primi un salariu pe viaţă şi îi vom plăti noi picioarele de lemn.

– Foarte generos, i-am spus. Dar slujba lui?

– Te referi la dresajul bestiilor? N-am văzut în toate sesiunile mele un dresor mai bun, dar acum, fără picioare? Poţi să vezi şi tu dificultatea.

– Pot. Dar dacă ar face echipă cu un alt Wug interesat de dresajul bestiilor? Duf l-ar putea învăţa, întrucât Wormwoodul va avea nevoie de altul, cu siguranţă. Wugul ar putea funcţiona drept picioarele lui Duf în timp ce este instruit.

Thansius mi-a completat ideea:

– Şi astfel domnul Delphia ar putea să aibă nu doar monede cu care să trăiască, ci şi un scop pentru restul sesiunilor lui?

– Da, am răspuns.

I-am văzut ochii încreţindu-se şi gura lărgindu-i-se într-un zâmbet.

– Cred că este o idee foarte bună. Voi face pregătirile după dorinţa ta. Te gândeşti la cineva anume?

I-am dat numele unui Wug despre care credeam că avea să fie un bun dresor de bestii. S-a întors să îşi ia stiloul şi şi-a pus ochelarii pentru a scrie numele. În acest timp, mâna mi-a tâşnit şi a apucat o bucată goală de pergament cu numele lui Thansius şi cu ştampila oficială a Consiliului în vârful paginii. Până să se întoarcă Thansius, pergamentul era deja în buzunarul meu.

L-am privit cu atenţie în timp ce scria numele cu o mână ţeapănă, atât de diferit de mişcarea rapidă pe care o văzusem la Morrigone şi cu niciuna dintre infloriturile care îi plăceau atât de mult lui Domitar. I-am mulţumit lui Thansius şi m-am grăbit să ies de acolo.

Am trecut pe lângă Wugul înţepat de la ieşire.

– Oh, slavă Clopotniţei că ai ieşit întreagă, drăguţo, mi-a spus ea, evident uşurată.

Am privit-o surprinsă.

– Ce, te așteptai ca Thansius să mă rănească?

A părut îngrozită de un asemenea gând.

– Normal că nu. Credeam că ai putea, ei bine, să explodezi pur și simplu de la onoarea de a fi în măreața lui companie.

– Ei bine, nu am făcut-o. Ha! am spus supărată, apoi am ieșit.

Coborând scările, mi-am atins buzunarul unde se afla pergamentul oficial. Profitasem de o ocazie ivită. Am zâmbit, pentru că știam exact ce aveam de gând să fac cu el.

Aveam de gând să scriu o scrisoare.

Acea lumină era una foarte specială pentru mine. Aveam să profit din plin de ea.

QUADRAGINTA QUATTOUR

Vega sub toate cele

M-am dus direct la bârlogul meu, unde Harry Doi mă aştepta răbdător. Deslușisem cea mai mare parte a planului în minte pe drum. Mi-am tras scaunul la masă, am scos bățul de cerneală, l-am umplut şi apoi am început să lucrez la pergament. Mă străduiam să văd cu un singur ochi, dar ştiam ce doream să scriu.

O văzusem pe Morrigone scriind pe raportul pe care i-l dăduse un Wug care lucra la Zid. Deci, îi văzusem scrisul destul de bine. Ştiam acum că toate pergamentele de la Hornuri care reprezentaseră instrucțiunile pentru producerea lucrurilor drăguțe în ultimele două sesiuni fuseseră scrise de mâna *ei*. Nu credeam că furia mea față de această femelă putea să se amplifice, dar asta se întâmplase. Mă obligase să mă spetesc lucrând pe un salariu de nimic şi toate lucrurile acelea drăguțe ajunseseră într-o groapă.

Dar nu scrisul lui Morrigone aveam să îl imit în acea lumină. Ci pe cel al lui Thansius. Şi văzusem mai multe documente cu scrisul lui Thansius pe biroul lui din clădirea Consiliului. Scrisoarea a prins contur încet, întrucât mă străduiam din greu să îl fac pe destinatar să creadă că misiva venea de la Şeful Consiliului, utilizând cuvinte pe care le auzisem folosite de el de atâtea ori.

Am pus pergamentul de-o parte când am terminat. Stomacul îmi chiorăia şi am căutat ceva de mâncare prin cameră, dar, din

păcate, n-am găsit. Holbându-mă la spațiul gol, mi-am băgat mâna în buzunar și am găsit monedele câștigate de la Litches McGee. Nu mai făcusem niciodată asta, dar m-am hotărât că era un moment la fel de bun ca oricare altul. Am vrut să ies pe ușă, însă apoi m-am privit. Eram plină de vânătăi, însângerată și murdară.

M-am dus în spatele bârlogului cu un pumn de fulgi de curățat și mi-am petrecut zece fărâme frecând mizeria de pe mine cu apă de la țevi. Îmi scosesem toate hainele și rămăsesem goală. M-am uscat și am intrat din nou înăuntru. Aveam părul ud, dar era curat – era prima oară după multă vreme când puteam să îmi suport propriul miros. Am privit din nou monedele din mână și în minte mi-a venit o idee.

Era o idee incredibil de proastă, însă apoi m-am gândit: de ce nu?

Am găsit o pereche prea scurtă de pantaloni și un pulover prea mic, pe care mama mi le tricotase cu multe sesiuni în urmă, în grămada din colț pe care nu terminasem să o sortez. Mi-am chinuit picioarele să intre într-o pereche prea mică de pantofi, pe care îi aveam de trei sesiuni. Cel puțin acele lucruri erau curate sau măcar mai curate decât hainele mele obișnuite.

Pe Strada Principală exista un magazin numit Țoale Faine, care vindea haine pentru femele. Trecusem adesea pe lângă el, fără să fi crezut vreodată că pot intra. Când am deschis ușa, un clopoțel a răsunat și o vânzătoare, o femelă grăsună cam de patruzeci de sesiuni, destul de ferchezuită, a apărut din spate. M-a privit cu ochi severi.

– Vă pot ajuta? m-a întrebat ea, într-un fel care îmi spunea că mă considera imposibil de ajutat.

Dintr-odată rămăsesem fără cuvinte, iar încrederea mea, oricum la pământ în acel gen de situații, a coborât la cota minimă.

– Speram să găsesc niște lucruri noi, am mormăit.

– Poftim? a întrebat ea destul de tare.

– Niște lucruri noi, am zis descurajată.

Aproape că mă hotărâsem să mă întorc şi să ies. Wugii ca mine nu făceau astfel de lucruri. Hainele noastre erau haine la mâna a doua, şi nici măcar acelea nu erau obţinute foarte des.

– Ei bine, de ce nu ai spus aşa, drăguţă? a zis ea. Presupun că ai monede, a zis apoi curioasă.

Am întins palma plină cu monede. Faţa i s-a înveselit brusc.

– Mai mult decât suficient.

Şi-a pus o pereche de ochelari groşi.

– Hai să ne uităm la tine.

Ochii i s-au lărgit în spatele ochelarilor.

– Măi să fie, tu eşti fătuca de la Duel. Vega Jane.

– Da, eu sunt.

M-a privit de sus până jos.

– Eşti înaltă şi subţire şi ai umeri frumoşi şi laţi şi picioare lungi. Hainele vor sta bine pe tine, draga mea.

– Da? am întrebat eu perplexă.

Hainele care să stea bine pe mine nu erau un subiect la care să mă pricep.

– Acum, lasă-mă să scot câteva lucruri şi să vedem ce putem face, bine?

După multe fărâme şi multe haine încercate, altele aruncate şi câteva cumpărate, mi-a împachetat noile veşminte, în timp ce eu mă îmbrăcam cu cealaltă ţinută pe care mi-o sugerase ea, pentru că, ei bine, aceea îmi plăcea cel mai mult. Hainele pe care le purtasem înainte au ajuns direct în coşul de gunoi.

Acum purtam o rochie albastră, ciorapi lungi şi albi şi pantofi care aveau tocuri şi care mă făceau să fiu şi mai înaltă.

Şi-a privit opera cu admiraţie.

– Ei bine, să fiu a naibii. Ştiam eu că e ceva acolo, dragă. A trebuit doar să săpăm şi să scoatem frumuseţea la iveală, nu-i aşa?

– Presupun, am spus eu pe jumătate şoptit.

– Şi cum rămâne cu părul tău, drăguţă? a spus femela blând, dar exuberant; se prezentase mai devreme ca fiind Darla Gunn.

Avea o oglindă pe unul dintre pereți și m-am holbat în ea.

– Ce-i cu părul meu? am întrebat.

Darla l-a privit cu un ochi de profesionist.

– Ei bine, are nevoie să fie aranjat puțin. Spălat, de exemplu. Poate tăiat ici și colo, dacă știi ce vreau să spun. Nimic prea radical, ei bine, poate doar puțin radical.

A oftat și a adăugat pe un ton apologetic:

– Trebuie lucrat puțin la el, drăguță.

Am încercat câte ceva cu mâna, dar părul mi-a revenit imediat la forma lui sălbatică.

– Cum? am întrebat.

– Oh, sunt multe moduri. Și, având în vedere că ai cheltuit multe monede aici lumina asta, ofer spălatul pe gratis.

– O să doară?

Gunn a râs.

– La naiba! Și mai participi și la Duel.

A zâmbit și mi-a atins fața lovită. Apoi mi-a zis:

– Te-am văzut cum l-ai bătut pe Non, Vega. Am strigat ca o nebună, zău că da. Dar n-am vrut să mă laud cu asta când te-am recunoscut. Ești, ei bine, o celebritate de acum, nu-i așa?

M-am înroșit auzind aceste cuvinte.

– Dar biata ta față... Ochii tăi, nasul ăsta... Ei bine, văd eu ce pot să fac să le aranjez puțin până te vindeci.

Și și-a respectat promisiunea. Tot ce mi-a făcut la păr și felul în care mi-a îngrijit fața îmi erau complet străine. Când a terminat, după ce mi-a legat o panglică albă cu o buclă în cosițele nou aranjate, am privit în oglindă și am rămas fără respirație. Mi se părea că dispărusem și fusesem înlocuită cu o altă femelă.

A scos o sticluță cu un mic furtun atașat la ea și cu o parte umflată la un capăt. A strâns partea umflată și un fel de lichid mi-a zburat pe gât și pe obraji. Am tresărit, dar ea a râs încântată.

– Miroase puțin, Vega, mi-a zis.

Era cea mai minunată aromă care îmi intrase vreodată în nări.

– Lavandă, am ghicit.

– Cu un strop de caprifoi. L-am făcut chiar eu.

Darla m-a privit şi nu şi-a putut stăpâni un zâmbet.

– Foarte drăguţ, Vega. Chiar foarte drăguţ. Acum, după ce ţi se vindecă faţa, vei fi răpitoare, scumpo.

Răpitoare? O parte din mine era sigură că totul era doar un vis, din care urma să mă trezesc şi să am de-a face din nou cu haine murdare şi cu un păr soios. Am plătit monedele, mi-am luat pachetele şi am ieşit din magazin, simţind ceva ce nu simţisem niciodată.

Doi Wugi pe care îi ştiam treceau pe acolo când am ieşit. Unul era un tânăr Plugar numit Rufus, celălalt era Newton Tilt, Tăietorul de la Hornuri pe care îl considerasem mereu arătos. Rufus a rămas cu gura căscată şi s-a lovit de un stâlp ce susţinea acoperişul de deasupra pasajului, căzând pe pietrele cubice. Newton a rămas pur şi simplu pe loc şi m-a privit de jos în sus, cu un rânjet tembel pe faţă.

– Vega, eşti chiar tu sub toate alea? m-a întrebat Newton.

M-am grăbit să plec, cu faţa roşindu-mi-se. *Sub toate alea?*

Mai aveam un magazin de vizitat şi încă un lucru de cumpărat. Am plătit o monedă şi am pus să mi-l împacheteze într-o hârtie drăguţă; şi apoi m-am grăbit. Cumpărasem în acea lumină mai multe lucruri decât o făcusem vreodată. Ceea ce nu spunea mare lucru, pentru că nu fusesem niciodată cu adevărat la cumpărături.

M-am întors la bârlogul meu şi l-am speriat pe Harry Doi. Părea că nu mă mai recunoaşte, fiindcă îşi ridicase fălcile dezvelindu-şi dinţii. Dar, după ce m-a mirosit o vreme, a părut mulţumit că eram totuşi stăpâna lui.

Am găsit o bucată de oglindă care îi aparţinuse mamei. Am reuşit să o folosesc ca să îmi văd părul şi faţa. Am scuturat capul cu uimire. Dar ochii îmi erau în continuare umflaţi, pielea înnegrită, nasul rupt şi obrazul învineţit şi umflat. Asta cam strica ansamblul.

Am oftat şi m-am trezit cuprinsă de o dorinţă melancolică.

Mâna mi-a intrat în noua manta şi am scos Piatra Viperei. Am ţinut-o în dreptul feţei şi m-am gândit la normal, iar urmele au

dispărut de îndată. Ochii îmi erau normali, umflăturile dispăruseră și puteam să îmi simt nasul revenind la locul lui normal. Am pus Piatra la locul ei și am plecat.

M-am uitat la soarele pe cale să apună și am considerat că momentul era potrivit. Am mers rapid, întrucât energia îmi revenise odată cu transformarea fizică.

Am străbătut iute drumul până la Morrigone și am reușit să mă strecor până la ușa din față și să bag pergamentul prin orificiul de acolo. Știam că Morrigone nu avea să fie acasă, și nici John. Dar eram convinsă că mereu credinciosul William avea să se asigure ca *doamna Morrigone* să îl primească.

Rezolvând asta, m-am îndreptat spre următoarea mea destinație. Îngrijirea.

QUADRAGINTA QUINQUE

O noapte specială

După ce l-am lăsat pe Harry Doi să aştepte afară, am vorbit cu o Asistentă de la Îngrijire pe care am întâlnit-o pe coridor. O monedă a făcut schimb de stăpâni după ce femela a auzit ce doream. Aşa cum mă aşteptam, Delph era aşezat lângă patul tatălui său. A ridicat privirea când am deschis uşa.

– Vega Jane? Ce faci din nou aici?

– Am aranjat ca o Asistentă să stea cu Duf.

– Ce? a întrebat el, arătând confuz.

– Când ai mâncat ultima dată, Delph?

După ce am intrat complet sub lumina ciudată ce exista în fiecare cameră, am văzut ochii lui Delph holbându-se de uimire. Asta mi-a trimis un fior de-a lungul spinării şi m-am trezit zâmbind ca un copil prostuţ.

– Vega Jane, ce ai... ce ţi-ai făcut? s-a bâlbâit el.

– Doar... m-am aranjat puţin, i-am spus sfioasă.

S-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

– Te-ai aranjat? Aşa îi spune?

– Tu cum i-ai spune, Delph? l-am întrebat direct, observând că-l luasem prin surprindere.

S-a scărpinat în vârful capului, părând nesigur pe sine.

– Păi, cred că i-aș spune... Ei bine, arăți foarte îngrijită, acum că mă uit mai bine. Într-adevăr foarte îngrijită.

Apoi fața i-a devenit de un roșu-închis.

Am zâmbit.

– Am venit să te scot la masă.

A început să spună ceva, apoi a scuturat din cap.

– Nu știu, Vega Jane, chiar nu știu ce să zic. A privit apoi spre Duf și a adăugat: Și tata?

– De aceea vine Asistenta.

– Arăți atât de... ei bine, arăți atât de... știi tu și... și eu... nu.

Și-a privit hainele murdare. Mi-am trecut brațul pe sub al lui.

– Cred că arăți perfect respectabil. Și am de gând să mănânc la Tove cel Hămesit și vreau ca tu să vii cu mine.

A zâmbit dintr-odată.

– Cu ce ocazie?

M-am hotărât să îi spun.

– Este lumina mea de naștere. Am cincisprezece sesiuni, Delph.

A părut șocat.

– Dar n-am făcut nimic... Adică n-am știut...

– Nu-i nevoie să faci ceva, ci doar să-mi accepți invitația de a mă însoți la masă pentru a sărbători faptul că am venit în Wormwood acum cincisprezece sesiuni.

Cu încă o privire neliniștită aruncată înspre tatăl lui, calmată în cea mai mare parte de intrarea Asistentei pe care o plătisem și care ne-a anunțat că era gata să aibă grijă corespunzător de Duf, ne-am pornit la drum.

Wugii se holbau la noi în timp ce străbăteam Strada Principală, cu Harry Doi în spatele nostru. Delph era foarte înalt, iar eu, pe tocuri, mă potriveam cu el. Nu era îmbrăcat la fel de elegant ca mine, dar îl surprinsesem umezindu-și mâna cu limba și folosind-o ca să își potolească părul răzleț. Și se oprise la țevile de lângă Îngrijire ca să își spele fața și brațele și să își mai scuture murdăria de pe haine.

– Voiam să o fac de mai multe lumini, mi-a explicat el încurcat. Dar n-am avut timp.

Eram aşezaţi la o masă la Tove cel Hămesit, de data aceasta nu în spate, ci aproape de partea din faţă. De fiecare dată când priveam în jurul meu, observam Wugii holbându-se la mine. Femelele păreau iritate de atenţia pe care mi-o acordau partenerii lor şi îi tot apucau de bărbie, întorcându-le feţele spre mesele lor.

– Toţi Wugii te privesc, Vega Jane, mi-a zis Delph. Mai ales masculii. Ha!

– Ei bine, o să le treacă. Din coadă de câine nu se face sită de mătase.

M-a privit lipsit de expresie.

– Tu te auzi? Coadă de câine pe naiba! Eşti, eşti... A inspirat cutremurat. Eşti frumoasă, Vega Jane.

Acum se înroşise atât de tare, că am crezut că o să se sufoce.

– Îţi mulţumesc, Delph, i-am spus destul de sincer, deşi roşisem şi eu.

Singurii Wugi care îmi mai spuseseră că sunt frumoasă fuseseră părinţii şi bunicii mei şi întotdeauna crezusem că o făcuseră dintr-un sentiment de datorie.

Am comandat şi am devorat cea mai bună masă pe care o mâncasem vreodată. Mai târziu, cu burţile atât de pline că nu mai puteam lua nici măcar o singură îmbucătură, ne-am gândit să lăsăm totuşi loc pentru o ultimă gură. Era o bucată de tort pe care am împărţit-o, iar Delph mi-a urat o lumină şi o noapte de fericire.

– Sunt fericită, Delph. Sunt foarte fericită să fiu cu tine.

A încercat să mă oprească, dar am plătit masa cu monedele mele.

– Eu ar fi trebuit să îţi dăruiesc ţie ceva, a protestat el. Nu invers.

– Mi-ai dat ceva.

– Ba nu, a zis el ferm.

M-am întins şi l-am prins de mână.

– Mi-ai dăruit plăcerea companiei tale în această lumină specială.

A zâmbit ruşinat şi mi-a strâns şi el mâna.

– Nu mi-aş dori să fiu nicăieri altundeva, Vega Jane. S-a oprit şi buzele am început să-i tremure. Poate doar cu tata.

– Ştiu, am zis încet.

Păru să-mi citească gândurile. S-a aplecat şi şi-a coborât vocea.

– Acum, despre următoarea rundă de Duel.

M-am întins şi i-am pus degetele pe buze, făcându-l să tacă.

– Nu în noaptea asta, Delph. În noaptea asta haide doar să...

A dat din cap când vocea m i s-a pierdut.

– În regulă, Vega Jane. În regulă.

L-am condus înapoi la Îngrijire şi l-am lăsat cu tatăl lui.

Am privit către cer şi am calculat timpul. M-am întors la bârlogul meu şi mi-am schimbat rochia, pantofii cu toc şi ciorapii cu pantalonii, puloverul şi cizmele mele noi. L-am ridicat pe Destin, strângându-l la brâu şi sub manta. Am băgat în buzunar Elementalul şi pachetul înfăşurat în hârtie frumoasă şi am pornit.

M-am grăbit până am ieşit din Wormwood. Am ajuns la ascunzişul ales exact cu o fărâmă înainte de momentul în care dorisem s-o fac. Trăsura a ieşit din casa lui Morrigone două fărâme mai târziu. Ştiam că Morrigone era înăuntru. Ştiam că se ducea să se întâlnească cu Thansius în porţiunea de sud a Zidului, lângă Hornuri, în a doua secţiune a nopţii. Ştiam asta pentru că eu scrisesem cererea din partea lui Thansius pe acea hârtie oficială. Alesesem partea de sud a Zidului pentru că era locul cel mai îndepărtat de casa lui Morrigone şi avea să îmi ofere suficient timp să termin ce aveam de făcut.

Când trăsura se îndepărtase suficient, m-am dus repede nu spre uşa din faţă, ci spre cea din spate. Mi-am scos uneltele şi în curând lacătul a cedat, iar eu m-am strecurat în casă. Am privit rapid în jurul meu după orice semn c-ar fi fost prin preajmă William sau servitoarea despre care ştiam că lucrează acolo.

Singurul Wug pe care voiam să-l văd era John. Am urcat scările în tăcere, am numărat uşile până la camera lui şi am bătut încet. M-am retras când am auzit paşi. Ştiam după mers că erau ai lui John.

Uşa s-a deschis şi el era acolo. Părea să se fi înălţat şi arăta puţin mai împlinit. Avea haine frumoase, dar de data aceasta şi ale mele erau. Şi puteam să pariez că în noaptea aceea eram la fel de curată şi miroseam la fel de bine ca el.

M-a privit curios şi brusc mi-am dat seama că nu mă recunoştea.

– John, sunt eu, Vega.

Gura i s-a întredeschis uşor.

– Atât de mult m-am schimbat? am întrebat amuzată.

– Ce ţi s-a întâmplat? m-a întrebat.

– Nişte ţoale noi.

– Ce faci aici?

Am pălit. Întrebarea lui fusese complet lipsită de căldură. În ea simţisem doar o suspiciune încărcată de nerăbdare.

– Am venit să te vizitez.

– Morrigone mi-a spus ce s-a întâmplat între voi. Ţi-a salvat viaţa în faţa Consiliului. Viaţa, Vega! Şi tu i-ai răsplătit bunătatea trădând-o.

– Nu asta mi-ai spus când ai fost la Îngrijire. Când plângeai de mama focului că părinţii noştri nu mai sunt. Erai bucuros că ţi-am spus. Aşa ai zis atunci.

A dat din mână.

– Nu mai am timp să mă gândesc la asta. Da, trebuia să ştiu despre părinţii noştri. Dar tot ai trădat-o pe Morrigone.

S-a oprit şi m-a privit întunecat la faţă.

– Ce vrei, Vega? Am multe de făcut în noaptea asta.

M-am calmat şi i-am vorbit pe un ton mai blând:

– Am venit să te vizitez. Am vrut să o fac mai devreme, dar am fost foarte ocupată. Şi ştiu că şi tu eşti ocupat cu Zidul.

Am inspirat și am înjurat în gând. I-am văzut trăsăturile devenind și mai întunecate când am amintit de Zid.

– Le-ai spus muncitorilor mei să nu-mi asculte ordinele, a rostit el tăios.

M-am gândit: „Afurisiții tăi de muncitori?"

– Slăbeau barele de metal făcând mai multe găuri în ele. Știi ce s-a întâmplat cu Duf Delphia. Și-a pierdut picioarele.

A făcut un gest de nepăsare din mână.

– Morrigone m-a informat despre asta.

„Te-a *informat* despre asta?" m-am gândit.

Apoi a continuat:

– Vom avea grijă de el. Picioare din lemn. Cârje. Salarii de accident. Nu va avea niciun motiv să se plângă.

– Nu va avea niciun motiv să se plângă? am întrebat, nevenindu-mi să cred ce auzeam. Fără picioare? Tu cum te-ai simți dacă ai primi picioarele din lemn și cârjele în locul lui?

– El este un Wug *muncitor*, Vega. Astfel de accidente se întâmplă. Dar vom avea grijă de el. Și de familia lui. Le suntem recunoscători muncitorilor pentru munca depusă în numele binelui comun.

Le suntem recunoscători pentru munca depusă? De când începuse John să vorbească la Wugul plural despre sine?

– *Eu* sunt un Wug muncitor, i-am zis. Dacă îmi pierdeam eu mâinile sau picioarele în timp ce munceam pentru *tine* și blestematul de bine comun?

S-a holbat la mine, cu o expresie deloc afectată de cuvintele mele directe.

Am privit în cameră peste umărul lui. Fiecare centimetru al pereților era acoperit cu suluri și pe ele era scris în diferite limbi, incluzând simboluri și desene care m-au făcut să rămân cu gura căscată. Unele dintre ele erau hidoase, scârboase. O creatură avea în loc de cap o masă de tentacule slinoase, iar alta avea picioare de păianjen și în locul gurii o grămadă de colți.

L-am privit cu un amestec de uimire şi de groază. A închis rapid uşa, blocându-mi privelişte.

– Ce sunt lucrurile acelea, John? am spus, cu o voce profund dezgustată.

– Multe dintre lucrurile pe care le vom înfrunta sunt oribile, dar asta nu înseamnă că nu putem învăţa de la ele. De fapt, cu cât ştim mai multe, cu atât vom fi mai bine pregătiţi.

– Nu vreau să ai de-a face cu lucruri care ar putea să te... copleşească, John.

– Mă descurc, Vega, de asta te pot asigura.

Am înghiţit în sec şi în sfârşit i-am spus lucrul pentru care mă dusesem la el:

– John, ai lua în considerare să te întorci să locuieşti cu mine? La vechea noastră casă? Am putea...

Dar el deja scutura din cap.

– Imposibil, Vega. Wormwoodul are nevoie de mine să fac ceea ce fac. Morrigone mă asigură că sunt absolut indispensabil.

Toate speranţele pe care mi le făcusem au dispărut de îndată. Înainte să mai pot spune ceva, John a continuat:

– N-ar trebui să fii aici. Morrigone nu va fi mulţumită. A trebuit să iasă să se întâlnească cu Thansius, dar se va întoarce noaptea asta.

– Sunt sigură că se va întoarce. Ce ţi-a spus despre mine? În afară de faptul că am trădat-o?

– Nimic, nu mare lucru.

Acum John cel mic revenise, dar cu o diferenţă importantă. Mintea. Şi nu era priceput, pentru că nu avea exerciţiu. Spre deosebire de mine.

– Ţi-a spus că ne-am luptat?

A clipit rapid.

– Ţi-a spus că a spart un geam din bârlogul meu şi că apoi a dispărut?

A clipit şi mai rapid. Am arătat peste umărul lui spre cameră.

– Ce sunt lucrurile acelea de pe pereții tăi?

– Doar lucruri despre care învăț.

– Arată scârbos și malefic. Asta vrea Morrigone să înveți?

– Studiile mele nu te privesc! mi-a răspuns el sfidător.

– Crezi că părinții noștri și-ar dori să știi astfel de lucruri?

– Ei nu mai sunt. Eu trebuie să continui să trăiesc. Cu cât știu mai multe, cu atât mai bine.

– Poate ai face bine să te întrebi de ce vrea Morrigone ca tu să știi astfel de lucruri. Pentru binele comun? Cât de probabil este una ca asta?

Am lungit tăcerea. Doream ca el să se gândească cu adevărat la ceea ce tocmai îi spusesem.

– Ești... ești în continuare la Duel.

– Știu că sunt. Sunt surprinsă că ești conștient de asta.

– Eu... sper să câștigi.

– Mulțumesc.

– Ar trebui să pleci acum.

Am băgat mâna în buzunar și am scos pachetul învelit în hârtie frumoasă, apoi i l-am dat.

– Treisprezece sesiuni fericite, John.

A părut surprins să vadă pachetul. Eu și fratele meu aveam aceeași lumină de naștere. M-a privit cu ochi vinovați.

– Dar asta înseamnă... Am pierdut șirul...

– E-n regulă. Așa cum a i spus, a i fost foarte ocupat.

Am fost mulțumită să văd că, sub acea carapace care devenea din ce în ce mai dură, fratele meu continua să existe pe undeva. Dar cât timp avea să o mai facă?

– Deschide-l, i-am zis.

Degetele lui au sfâșiat frumoasa hârtie a pachetului. Înăuntru era un jurnal.

– Ai citit atât de multe cărţi, John, încât nu mai era nevoie să-ţi ofer şi eu una. Dar la cât de deştept eşti, mă gândeam că poate ai vrea să te apuci tu de una.

M-a privit cu ochii în lacrimi. Încet, ne-am întins unul spre celălalt şi ne-am îmbrăţişat. L-am strâns cât de tare puteam şi el a făcut la fel.

– Te iubesc, John.

– Ar fi bine să pleci, mi-a spus el agitat.

Am dat din cap.

– Ar fi, i-am răspuns.

Şi am plecat.

Părăsind frumoasa casă a lui Morrigone, mă îndoiam că aveam să-l mai văd vreodată pe John. Adevărul era că venisem să văd dacă ar fi părăsit Wormwoodul şi ar fi traversat Quagul cu mine. Evident că nu era cazul. Aşa că acum, când nici Delph nu mai putea veni, rămăsesem doar eu.

Aveam să traversez singură Quagul.

QUADRAGINTA SEX

Lovitura nevăzută

Următoarea rundă a Duelului i-a asmuţit pe ultimii patru combatanţi unul împotriva celuilalt. Oponentul meu era Ted Racksport. Am ajuns la teren devreme, îmbrăcată în hainele mele vechi. De data aceasta, panoul mă prezenta uşor favorită. Am pariat două monede pe victoria mea la Roman Picus. A mormăit în loc de răspuns şi mi-a aruncat pergamentul.

– Cum mai merge treaba cu patrula Carabinierilor, Roman? l-am întrebat. Nu prea v-am mai văzut în ultima vreme.

– Suntem acolo, femelă, poţi să fii sigură de asta.

Apoi a adulmecat aerul.

– Ce-i cu mirosul ăsta? m-a întrebat, cu o privire curioasă.

– Lavandă şi caprifoi, i-am răspuns. Dacă îţi place parfumul, poţi să ţi-l cumperi de la Ţoale Faine de pe Strada Principală.

– Te-ai ţăcănit? Ţoale Faine? a strigat el în gura mare. Care sunt şansele să calc eu vreodată în locul acela, hmm?

– Nu se ştie niciodată, Roman. Dacă vrei ca o femelă să-ţi fie parteneră, poate ai vrea să miroşi şi a altceva în afară de apă de foc şi iarbă de fumat.

S-a uitat la mine cu gura căscată, în timp ce eu i-am zâmbit dulce şi m-am îndreptat spre cadran. Întrucât erau doar două meciuri programate, eu şi Racksport aveam să luptăm primii. Cealaltă luptă

urma imediat după a noastră. Mulțimea devenea mai mare cu fiecare fărâmă. Privind direct spre platforma ridicată, mi s-a părut că mult mai mulți membri ai Consiliului și prietenii lor erau acolo. L-am văzut pe furiș și pe Thansius.

Silas, bătrânul arbitru Wug, a venit spre mine și am început să mă pregătesc. N-aveam de gând să risc nimic cu Racksport. Văzusem de aproape cât de alunecos și de abil era în luptă. Nu puteam să folosesc aceeași mișcare pe care o folosisem cu Duk Dodgson, întrucât Ted Racksport avea să fie pregătit pentru ea. Dar mai aveam un as în mânecă.

Însă nu avea să fie așa.

Silas a venit spre mine și mi-a ridicat mâna deasupra capului în semn de victorie. L-am privit mirată, în timp ce un mormăit s-a auzit dinspre mulțimea de Wugi care veniseră să vadă sânge.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat consternată.

– Victorie prin neprezentare, asta s-a întâmplat, a răspuns el de îndată, privind spre urechea mea stângă.

– De ce? Unde este Racksport?

– S-a împușcat în picior cu una dintre blestematele lui de morte, asta s-a întâmplat, a lătrat Roman Picus, care se apropiase de marginea cadranului. Acum am auzit. Nu îți dai seama ce noroc ai, Vega! Ted este un luptător foarte bun.

– Serios? l-am întrebat. Tocmai mă gândeam ce noroc are Racksport. O împușcătură de morta în picior nici nu se compară cu ce aveam eu de gând să-i fac.

Roman l-a privit pe Silas.

– Și n-am de gând să plătesc pariurile. Nu fără luptă.

– Desigur, a răspuns Silas. Dregându-și vocea, a zis apoi cu un glas subțire: Secțiunea patruzeci și doi, paragraful D al Regulilor Comportamentului în Luptă pe timpul Duelului precizează în mod clar...

– Oh, mai scuteşte-mă, a tunat Roman, răsucindu-se pe călcâie şi plecând în viteză.

Rânjind, m-am întors să privesc celălalt meci care avea să înceapă de îndată. Rânjetul mi s-a şters imediat de pe faţă.

Newton Tilt, Tăietorul arătos de la Hornuri, păşea în cadran. Îl mai urmărisem preţ de două lupte şi ştiam cât de puternic era, mai ales la prize. Era un luptător bun, capabil. Totuşi, mă temeam pentru el. Pentru că în faţa lui intrase în cadran Ladon-Tosh. Pierdusem şirul luptătorilor rămaşi, iar pe panoul cu pariuri mă uitasem mereu doar la lupta mea. Dar era evident că aveam să îl înfrunt pe învingătorul acelei runde. Şi când l-am privit pe Ladon-Tosh, am ştiut fără îndoială că el avea să fie următorul meu adversar.

M-am apropiat împreună cu fiecare Wug de acolo.

Arbitrul le-a comunicat instrucţiunile şi Tilt şi-a întins mâna spre Ladon-Tosh. Însă acesta nu şi-a întins-o pe a sa. Tilt a rânjit după această insultă sportivă şi s-a retras câţiva metri, cu braţele ridicate, cu umerii drepţi şi maxilarul pregătit.

Ladon-Tosh nu a făcut niciun pas. A rămas pe loc, holbându-se aşa cum o făcea de fiecare dată la Hornuri. Clopotul a răsunat. Tilt s-a năpustit în faţă, cu pumnul ridicat şi cu celălalt braţ ţinut în sus drept gardă.

Pe când era la doar un pas de Ladon-Tosh, care tot nu se mişcase, s-a întâmplat. Nu eram sigură că văzusem măcar lovitura. Nu, eram sigură. Nu o văzusem. L-am văzut doar pe Tilt ridicându-se în aer şi zburând în spate mai rapid decât alergase în faţă. A aterizat într-o grămadă ciudată de mâini şi de picioare în cadran şi nu s-a mai mişcat.

Arbitrul s-a grăbit spre corpul întins şi l-am văzut strâmbându-se dureros la vederea lui Tilt. Apoi a făcut semne agitate către echipa de Mendeni. Aceştia s-au grăbit cu genţile lor şi s-au strâns deasupra Wugului căzut. Cu toţii ne-am ţinut respiraţia. Cu excepţia lui Ladon-Tosh, care pur şi simplu părăsise cadranul şi apoi

terenul. M-am holbat în urma lui, împietrită. Când m-am întors spre Mendeni, am văzut cu groază că puneau un cearşaf peste Tilt, inclusiv peste faţa lui. M-am uitat la un mascul Wug care stătea lângă mine.

– Este...? Nu poate să fie, am spus tremurat, cu toate membrele furnicând şi trepidând.

– Mi-e teamă că da, Vega, mi-a zis el cu o voce nesigură. Ladon-Tosh l-a omorât pe bietul băiat dintr-o singură lovitură. Nici mie nu îmi vine să cred.

L-au ridicat pe Tilt pe o targă şi l-au luat de acolo. Mama lui a venit plângând şi a prins mâna fiului ei mort, care atârna peste marginea târgii. Păşea alături de el copleşită de durere.

Am privit alţi Wugi, care erau la fel de şocaţi ca mine. Până şi Roman Picus stătea în cercul lui de pariuri cu ochii mari ca nişte farfurii. Continuând să îl privesc, am văzut cum bucăţi de pergament îi cădeau din mâinile strânse, ajungând pe pământul din jurul cizmelor lui.

Apoi am simţit ceva apucându-mă de braţ şi am coborât privirea.

Am fost surprinsă să o văd pe Hestia Loon. Mi-a apucat încheietura ferm şi mi-a spus într-o şoaptă aprigă:

– Nu te las să faci nici măcar un singur pas în cadran cu unul ca Ladon-Tosh. Niciun pas, mă auzi, Vega? Biata ta mamă... Nu ar fi permis aşa ceva. Şi, întrucât nu mai este aici ca să vorbească, o voi face eu. O să vorbesc cu afurisitul de Thansius chiar eu, dacă trebuie, dar nu te lupţi cu... *creatura* aceea.

A plecat valvârtej, lăsându-mă cu gura căscată. În timp ce Wugii începeau să se împrăştie, din ce în ce mai mulţi veneau către mine. Ştiau cu toţii că eu aveam să lupt cu Ladon-Tosh. Şi, precum Hestia Loon, niciunul nu-şi dorea să o fac.

Pe când plecam, câteva fărâme mai târziu, Roman Picus a venit la mine şi mi-a dat înapoi cele două monede pariate. M-a privit agitat şi apoi mi-a spus cu o voce rezonabilă:

– Ascultă, Vega, ai văzut? Vreau să spun, *ai văzut?*

– Am văzut, am răspuns încet.

Observam că mâinile și buzele lui tremurau necontrolat.

– Noi doi nu ne-am prea înțeles, desigur.

Am reușit să schițez un zâmbet slab.

– Nu, nu tocmai. De fapt, m-ai acuzat că trișez.

– Știu, știu, a zis el nefericit.

A privit peste umărul meu, spre teren.

– Dar i-am plăcut pe tatăl și pe mama ta. Și pe Virgil, adevărul fie spus. Și nu a existat un Wug mai cumsecade decât bunica ta, Calliope. Și, desigur, John și toată munca pe care o depune...

– Ce încerci să spui, Roman?

– Chestia e că... vezi tu, chestia e că... Deodată s-a tras mai aproape de mine și a zis: Nu există destule monede în tot Wormwoodul ca să merite să mori pentru ele, Vega, asta e.

– Crezi că Ladon-Tosh mă poate învinge?

M-a privit de parcă tocmai îmi crescuse un horn din cap.

– Să te bată, femelă? Să te *bată?* Te va azvârli până în Quag! Nu va rămâne nimic din tine ca să îngroape pe Terenul Sacru, spre care se îndreaptă deja bietul Newton Tilt. Nu te poți lupta cu el, Vega! Te va ucide cum a făcut și cu băiatul acela frumos.

– Dar sunt o concurentă. Trebuie să lupt, dacă nu mă rănesc ca Racksport.

– Atunci te împușc eu în picioare în noaptea asta cu una dintre mortele mele și Ladon-Tosh n-are decât să câștige blestematul de Duel!

– Nu pot face asta, Roman.

– De ce, în numele cerului? De ce, femelă? Doar nu pentru monede! Te-ai descurcat fără ele atâta vreme!

– Ai dreptate, nu este vorba de monede.

Dacă nu luptam, ajungeam direct la Valhall. Și acum, fără sprijinul lui Morrigone, probabil că aș fi fost decapitată. Iar dacă încercam să evadez prin Quag, aveau să facă din Delph o țintă, acum că

rămânea aici. Eram prinsă în capcană și o știam. Singura cale de scăpare era lupta. Apoi mă puteam gândi și la fugă. Și adevărul era că îmi doream să lupt. Îmi doream să câștig. Și dacă trebuia să îl învinq pe Ladon-Tosh ca să câștig, asta era. Nu mă considerasem niciodată o femelă războinică, dar, în acel moment, exact așa mă simțeam. Precum strămoașa lui Morrigone, femela curajoasă de pe câmpul de luptă de acum mult timp. Își dăduse viața luptând împotriva a ceva despre care puteam să simt că fusese malefic și greșit și, ei bine, oribil. Mă întrebam dacă aveam și eu curajul să mor pentru o asemenea cauză.

Roman mi-a prins umerii mai strâns, smulgându-mă din acele gânduri.

– Vega, în numele amintirii părinților tăi, te rog să nu faci asta.

– Grija ta mă emoționează, Roman, serios.

Chiar asta simțeam.

– Dar trebuie să lupt, trebuie să duc asta la bun sfârșit. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: Sunt o Finisoare, până la urmă.

Mi-a dat drumul încet, dar mi-a mai susținut privirea pentru un timp, până când, deodată, și-a mutat ochii în altă parte și apoi a plecat, cu capul în pământ, cu brațele bălăngănindu-i-se fără direcție pe lângă el. Mi-am simțit ochii umplându-se de lacrimi și mi-am ridicat o mână ca să mi le șterg.

Ieșind de pe teren, am observat că panoul combatanților tocmai fusese adus la zi. Peste trei lumini, urma să aibă loc ultima rundă și apoi campionul avea să fie încoronat și răsplătit. Și poate că învinsul avea să fie dus la Terenul Sacru cu o eternitate la dispoziție ca să se gândească la alegerile lui.

Vega Jane, în vârstă de (doar) cincisprezece sesiuni, versus Ladon-Tosh, vârsta exactă necunoscută, dar cu siguranță mai mare de douăzeci și patru de sesiuni. Care tocmai ucisese un Wug de două ori mai mare decât mine cu o singură lovitură, incredibil de puternică, dată cu o asemenea viteză, că nici măcar n-o văzusem.

Gâtul începuse să mi se usuce puțin în timp ce mă întorceam la bârlogul meu. Am trecut pe Strada Principală ca să ajung acolo și astfel a trebuit să trec pe lângă grupuri întregi de Wugi discutând despre un singur lucru. Ei bine, poate despre două. Moartea lui Newton Tilt. Și faptul că venise rândul meu.

Darla Gunn era în pragul prăvăliei ei. Fața ei masivă și tristă îmi spunea că știa ce se întâmplase. Iar privirea ei adâncă de frică îmi transmitea și că era conștientă că eu aveam să fiu următoarea adversară a lui Ladon-Tosh, de-acum ucigaș.

Am ajuns la bârlog, mi-am scos mantaua și m-am așezat pe pat. Harry Doi a sărit lângă mine și și-a pus capul pe pieptul meu, de parcă ar fi simțit că ceva nu era chiar cum trebuie. I-am mângâiat blana și m-am gândit la cele ce aveau să urmeze. Aveam trei lumini ca să mă gândesc la asta. Ceea ce, în sine, era ceva oribil. Mi-am dorit să pot lupta chiar atunci și să termin cât mai repede.

Nu credeam că Ladon-Tosh luptase vreodată în vreun Duel. Mi-au revenit în minte zvonurile despre tântălăul omorât la Hornuri care încercase să ajungă la al doilea etaj. Vorbisem foarte curajos în fața lui Roman, dar nu mai simțeam acum acel curaj. Văzusem privirea din ochii lui Ladon-Tosh. Știa că îl omorâse pe bietul Tilt de îndată ce îl lovise. Dar problema era că nu îi păsase. Pur și simplu nu îi păsa. De unde apăruse un asemenea tip?

M-am ridicat și am repetat întrebarea. Dar nu era doar o întrebare. Era și o posibilă soluție. Și știam exact ce Wug să întreb.

Mai aveam trei lumini ca să găsesc o cale spre victorie și probabil spre salvarea propriei vieți. Și intenționam să o găsesc.

În următoarea lumină, am ajuns cu douăzeci de fărâme mai devreme la Hornuri. Asta era ceva neobișnuit pentru mine, dar erau vremuri întru totul neobișnuite. Și aveam un motiv excelent pentru punctualitatea mea stranie.

– Lumină bună, Domitar, i-am zis sobru, stând în pragul biroului lui.

Am crezut că Wugul avea să moară pe loc.

În schimb, a răsturnat sticla cu cerneală de la Quick şi Stevenson pe masa lui rabatabilă.

S-a prins de piept şi s-a holbat la mine.

– Ce naiba, femelă, încerci să mă trimiţi pe Terenul Sacru înainte să îmi vină vremea?

– Nu, Domitar. Aveam doar o întrebare.

– Ce anume? m-a întrebat el suspicios.

– De unde vine Ladon-Tosh?

În mod clar era surprins de această întrebare. A înconjurat masa ca să vină în faţa mea.

– Mă întrebi fiindcă urmează să îl înfrunţi în ultima rundă a Duelului?

– Posibil. Şi pentru că l-a ucis pe bietul Newton Tilt dintr-o singură lovitură.

Domitar şi-a plecat capul.

– Ştiu, a spus el cu vocea tremurată. Este un lucru teribil, teribil... Membrii familiei Tilt sunt Wugi de treabă. Wugi de treabă. Şi să se întâmple una ca asta, ei bine...

M-am apropiat mai mult de biroul lui Domitar.

– Arăţi diferit, Vega, a observat el.

– Am slăbit. Ce ziceai de Ladon-Tosh?

Domitar s-a apropiat mai mult de mine.

– E complicat.

– De ce? l-am întrebat, pe un ton rezonabil. Nu-i uşor să spui de unde se trage un Wug?

– În cele mai multe cazuri, este. Dar nu şi în cazul lui Ladon-Tosh.

– Şi de ce e asta?

– L-am moştenit, vezi tu...

– Vrei să spui că se află la Hornuri dinaintea ta?

– Exact asta vreau să spun.

– Și atunci, cum poate concura într-un Duel rezervat doar Wugilor care nu sunt mai în vârstă de douăzeci și patru de sesiuni? am răbufnit.

– O întrebare rezonabilă pe care mă tem că trebuie să i-o adresezi Consiliului.

– Mulți Wugi au venit la mine și mi-au spus să nu mă lupt cu Ladon-Tosh.

Domitar s-a sprijinit de spătarul scaunului de la birou și m-a privit.

– Și Racksport, care s-a împușcat în picior cu morta proprie? Într-adevăr ciudat, a zis el.

M-am mirat de această schimbare bruscă de subiect.

– De ce? Are o afacere cu morte. Se pot întâmpla accidente.

– Are afacerea cu morte de cinci sesiuni și nu s-a mai împușcat până acum.

M-am gândit la asta și am zis încet:

– Vrei să spui că poate a făcut-o ca să îl înfrunt eu pe Ladon-Tosh în ultima rundă?

– Adevărul este, Vega, că ți-ai făcut mulți dușmani. Și se apropie vremea socotelii. A ezitat, a privit în altă parte și apoi mi-a spus hotărât: Deși nu sunt în Consiliu, am aflat câte ceva despre situația ta.

– Atunci, știi și de ce trebuie să lupt?

A dat din cap.

– Și poate că acum aliatul îți este dușman? a continuat el.

Am dat și eu din cap în chip de răspuns.

– Morrigone, ca și Ladon-Tosh, are un trecut misterios, am zis.

– Nu pot nega asta.

– Între mine și ea s-au întâmplat multe lucruri și s-au schimbat o sumedenie de cuvinte, majoritatea neplăcute.

– Este un Wug formidabil, Vega. Poate cel mai formidabil dintre noi toți.

– Cum îl pot învinge pe Ladon-Tosh, Domitar? De asta mă aflu aici. Cred că tu ştii răspunsul. Şi am nevoie să îmi spui sau voi muri în acel cadran.

Domitar s-a uitat în altă parte preţ de un moment. Când s-a întors către mine, expresia feţei îi era cu adevărat ciudată.

– Deja ştii cum să îl învingi, Vega.

Am rămas cu gura căscată.

– Ştiu? Cum aşa?

– Pentru că l-ai mai învins o dată.

QUADRAGINTA SEPTUM

Țărână ești, în țărână te vei întoarce

La masa de miez-lumină nu am intrat în camera comună cu ceilalți. Ca să fiu cinstită, jeleam cu toții pierderea lui Newton Tilt și n-aveam chef să stau cu ei și să vorbim despre moartea lui. În curând aveam să îl înfrunt pe Wugul care îl omorâse.

În schimb, am stat pe treptele de marmură care duceau spre al doilea etaj. M-am așezat exact unde stătuse Ladon-Tosh atunci când păzise locul. Poate că simțeam că toate răspunsurile de care aș fi avut nevoie în legătură cu acest Wug sinistru aveau să-mi fie oferite prin simpla proximitate cu locul în care își petrecuse atâta vreme.

Când am terminat serviciul în acea lumină, l-am luat pe Harry Doi de afară și ne-am întors la bârlogul meu. Am mâncat puțin, mi-am luat rochia albastră și pantofii cu toc și am pornit la drum. Destinația mea din acea seară nu era una de plăcere. Întregul Wormwood se îndrepta spre Terenul Sacru. În acea noapte urma să îl îngropăm pe Newton Tilt.

Nu mai fusesem la Terenul Sacru de când o îngropasem pe bunica mea, Calliope. Era un loc pașnic, asta era adevărat, dar nu unul fericit. Și exista suficientă nefericire în Wormwood fără să mai fie necesar să te scufunzi voluntar în alta. Am trecut de porțile ruginite

având incrustată pe ele imaginea din metal a unei mame şi a copilului ei. Mulţimea începuse deja să se adune în jurul gropii.

Apropiindu-mă, am văzut cutia lungă, simplă, de lemn, în care se aflau rămăşiţele lui Tilt. Mama şi tatăl lui plângeau lângă ea. Tilt avea trei fraţi şi o soră. Erau cu toţii acolo, toţi plângând la fel de tare. Lacrimile erau şterse continuu de pe feţele Wugilor prezenţi, căci familia Tilt era una cumsecade şi nu merita o asemenea tragedie.

Am rămas pe loc când am văzut-o pe Morrigone aşezată lângă Thansius. S-a ridicat şi s-a apropiat de groapa care avea să devină în curând un mormânt. În noaptea aceea, Morrigone nu era îmbrăcată în alb, ci în negru. Culoarea aceea întunecată părea să i se potrivească mult mai bine, m-am gândit eu. Dar trebuie să recunosc că nu mai văzusem niciun Wug atât de afectat ca Morrigone. Faţa îi era ca un ghem strâns de durere. Părea să fi îmbătrânit sesiuni întregi. Riduri pe care nu i le mai văzusem înainte erau acum vizibile tuturor. Lacrimile i se prelingeau pe obraji şi, deşi încerca să ascundă asta de noi, din când în când corpul i se cutremura.

În răstimpuri, Thansius îi punea pe umăr o mână mare, încurajatoare şi îi vorbea încet, şoptindu-i cuvinte pe care eu nu le puteam auzi. Ce se desfăşura între cei doi Wugi speciali avea nevoie de o mai mare chibzuinţă decât eram în stare atunci.

Continuând să privesc în jurul meu, am observat că un Wug era absent. Ladon-Tosh nu venise. Mă întrebam dacă avea să fie acuzat de ceva. După mintea mea, ceea ce făcuse era o crimă. Ar fi putut să îl bată uşor pe bietul Tilt, fără să îl ucidă. Fusese, cu siguranţă, un act malefic şi mă întrebam dacă regulile Duelului scuteau participanţii de astfel de pedepse. Dacă o făceau, atunci regulile trebuiau schimbate.

Ceea ce era greşit rămânea, până la urmă, greşit, indiferent de circumstanţele în care avea loc.

Orice lucru avea o componentă morală, dacă te sinchiseai să te gândeşti la asta.

Am fost surprinsă să îl văd pe Delph înaintând încet pe potecă. Șchiopăta în continuare și-și ținea brațul într-un fel puțin ciudat, dar părea a se înzdrăveni cu fiecare lumină care trecea. Însă am fost de-a dreptul uimită să îl văd pe Duf lângă el, purtându-și noile picioare de lemn și folosindu-se de noua cârjă, pe care o ținea în mâna dreaptă. Părea să se fi adaptat bine și era greu de zis cine susținea pe cine, fiul rănit sau tatăl fără picioare, pentru că fiecare ținea un braț pe celălalt.

M-am grăbit spre ei, l-am îmbrățișat întâi pe Duf și l-am pupat pe obraz, apoi l-am îmbrățișat și pe Delph, care era mai curat decât îl văzusem vreodată. Cred că se folosise de câștigurile din pariuri ca să își cumpere haine noi de la magazinul pentru masculi aflat lângă cofetăria lui Herman Helvet.

– Am auzit despre ultima ta rundă, Vega Jane, mi-a zis Delph. Dar trebuie să vorbim, a adăugat el solemn.

I-am făcut semn să tacă când Ezekiel a înaintat, fiind singura strălucire de alb în acea masă de negru. S-a rugat cu voce tare și apoi ne-a călăuzit și pe noi în rugăciune. Am cântat. A încredințat țărânei corpul lui Newton Tilt, un Wug de treabă doborât înainte să îi vină vremea.

Apoi s-a ridicat Thansius, care a rostit câteva cuvinte de alinare, silueta lui masivă tremurând de emoție. Întregul Wormwood era tulburat, dar nu am auzit nicio propunere ca Duelul să fie anulat înainte de desfășurarea ultimei runde. Părea că empatia noastră colectivă avea anumite limite.

După ce Thansius a terminat de vorbit, toate capetele s-au întors spre Morrigone, așteptându-se ca ea să încheie trista ceremonie cu vorbe specifice femelelor, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Nu s-a ridicat de pe scaunul ei și nu ne-a privit pe niciunul dintre noi. A rămas doar acolo de parcă ar fi fost turnată în marmură. Durerea ei părea să fie chiar mai mare decât a familiei Tilt.

Mai târziu, cutia a fost coborâtă în mormânt de mai mulți Wugi voinici și mulțimea a început să se împrăștie. Am fost surprinsă să o văd pe Morrigone părăsindu-și locul și îndreptându-se spre familia Tilt. Și-a pus brațele în jurul părinților lui Tilt și a început să le vorbească șoptit. Cei doi dădeau din cap zâmbind înlăcrimați și păreau consolați de cuvintele ei. Era clar că evocau bunătate, simpatie și susținere. Un Wug mai greu de citit nici că mai întâlnisem vreodată, pentru că eram sigură că se folosise de puterile ei pentru a încerca să mă ucidă în oglinda aceea. Oricine putea controla un maniack ca să ucidă nu era o persoană pe care să ți-o dorești prietenă.

M-am întors spre Duf.

– Se pare că te-ai obișnuit foarte repede cu picioarele din lemn și cu cârja, Duf, i-am spus încurajator. Te deplasezi la fel ca înainte.

Păru mulțumit de cuvintele mele, dar în dinții lui strânși am întrezărit durerea din spatele zâmbetului. Și am observat cum mâinile i se încleștau și descleștau.

– E nevoie de un pic de exercițiu, nu te mint. Dar mă obișnuiesc, cu siguranță. Apoi a adăugat cu un chicotit lipsit de viață: Și n-o să mă mai plâng că mă dor genunchii, nu-i așa?

– Nu, am răspuns zâmbind, admirând atitudinea lui, dar simțindu-mă groaznic din cauza disconfortului său vizibil.

– Totuși, probabil că ar fi trebuit să rămân în patul meu noaptea asta, zise Duf, cu fața dintr-odată schimonosită de durere.

A căscat gura și s-a sprijinit de Delph, apoi s-a îndreptat și a adăugat slab:

– Dar știu familia Tilt de o veșnicie. E atât de trist. Nu puteam să nu vin, nu? N-ar fi fost drept. Nu îmi vine să cred că micul Newtie nu mai este. L-am ținut în brațe când era doar un Wug mititel. N-a făcut niciodată probleme nimănui. Un băiat bun. Un băiat de treabă.

O lacrimă i s-a scurs pe față, apoi, dintr-odată, a țipat ascuțit și și-a prins ciotul drept.

Eram din ce în ce mai mirată de asta. Credeam că, dacă nu mai avea picioare, purtând acum picioarele de lemn, nu avea să mai aibă dureri. Când l-am privit curioasă pe Delph, mi-a explicat:

– Au fost nevoiți să îi ardă capetele picioarele, Vega Jane, ca să îi pregătească cioturile pentru picioarele de lemn.

Tatăl lui l-a certat de îndată.

– Această femelă drăguță nu vrea să audă prostiile astea, Daniel Delphia.

Mi-a zâmbit, dar fața i-a fost străbătută de un nou fior de durere.

– Ia te uită, a zis el apoi, asta este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată, Vega. Nu-i așa, Delph? Ei, ce zici? a adăugat, dându-i un ghiont fiului său.

Delph a dat din cap sfios, zicând:

– Da, tată. Este.

Am băgat mâna în buzunar, acolo unde se afla Piatra Viperei. După ce aproape o pierdusem, mă hotărâsem că era cel mai bine să o țin întotdeauna la mine. Am palmat Piatra ca să nu fiu văzută de niciunul dintre ei. Poate că nu putea face membrele să crească la loc, dar știam că putea face ca durerea să dispară. Când s-au întors ca să vorbească cu alți Wugi care îl întrebau pe Duf cum se mai simte, am fluturat pe furiș Piatra peste ceea ce mai rămăsese din picioarele lui și m-am gândit la cât de multe lucruri bune puteam. Schimbarea a fost aproape imediată la Duf. Pe când îmi puneau Piatra la loc în buzunar, Duf s-a întors spre mine, cu expresia cea mai liniștită pe față.

– Ești în regulă, Duf? l-am întrebat inocentă.

A dat din cap.

– În regulă? Sunt ca un Wug nou, nu-i așa?

Și-a lovit apoi coapsa.

– La naiba, nu face asta, tată, a exclamat Delph văzându-l.

Duf și-a lovit și cealaltă coapsă și s-a înălțat fără ajutorul fiului său.

– Uită-te la asta, Delph. S-a dus durerea. Al naibii miracol, asta este!

Delph a privit spre picioarele tatălui său şi apoi s-a întors spre mine, cu suspiciunea întipărită în privire. Ştia. Îmi dădeam seama că ştia ce făcusem. Când Delph a privit în altă parte, am trecut Piatra şi peste el. S-a întors din nou să se holbeze la mine. Piciorul îi era vindecat. Mâna nu îi mai era strâmbă. Se însănătoşise şi el. Fusesem fraieră că nu mă gândisem la asta mai devreme. Dar eram fericită şi o parte din sentimentul de vină îmi dispăruse.

Ne-am despărţit pe Strada Principală. Delph şi Duf s-au îndreptat din nou spre Îngrijire, dar Duf simţea că în curând avea să poată merge acasă, mai ales că îl lăsase durerea.

Am auzit roţile trăsurii înainte să mă întorc. Eram deja pe Drumul Jos, acolo unde trăsura nu ar fi trebuit să fie. Mi-am întors în sfârşit privirea şi l-am văzut pe Bogle oprindu-şi armăsarii lângă locul în care mă aflam.

Când a ieşit din trăsură, Morrigone arăta în continuare oribil, ceea ce m-a făcut să mă simt mult mai bine, în ciuda durerii pe care o arătase la Terenul Sacru, în ciuda cuvintelor de consolare pe care i le adresase familiei Tilt. M-a scrutat cu privirea. Drept răspuns, am privit-o cu o curiozitate nemascată. Am observat însă, cu o satisfacţie neascunsă, că aşa, pe tocuri, eram mai înaltă decât ea. Trebuia să se uite în sus la *mine*.

– M-am bucurat să îl văd pe Duf în noaptea asta, mi s-a adresat ea. Picioarele de lemn par să îi fie bune.

– Cred că vor fi bune de acum încolo, i-am răspuns tăios, privind-o cu atenţie.

– Şi am vorbit cu Delph recent. El... pare să vorbească mai clar decât o făcea înainte.

– Aşa este, am zis. A trebuit doar să îşi amintească nişte lucruri pe care alţii nu îşi doreau să şi le amintească.

– Înţeleg.

– Așa că poți să nu îi mai dai monede, Morrigone. Nu are nevoie de *mila* ta sau de banii tăi ca să compenseze ce i-ai făcut.

În sfârșit înțelesesem și acea parte.

– Asta crezi că era, milă?

– Nu asta era? am provocat-o.

– Ai multe de învățat, Vega. Totuși, nu am venit ca să vorbim despre Delph, ci despre Duel, a început ea.

– Ce-i cu el? am întrebat-o.

– Tu împotriva lui Ladon-Tosh.

– Asta scrie și pe panoul de concurs.

– Nu a vrut să îl omoare pe bietul Newton Tilt.

Am dat din cap încăpățânată.

– Am fost acolo. Am văzut ce s-a întâmplat. Nu era nevoie să îl lovească atât de tare.

A coborât privirea și mi s-a părut că îi văd buzele tremurând. Când a ridicat-o, trăsăturile îi erau din nou echilibrate și calme.

– Cred că înțelege și el asta acum.

– Ce noroc pe mine, întrucât eu urmez! Unde este, apropo?

– L-am rugat să nu vină. Nu cred că ar fi fost... potrivit.

– În primul rând, de ce participă la Duel? am întrebat-o.

– De ce să nu participe? a ripostat precaută.

– În mod clar este mai bătrân de douăzeci și patru de sesiuni, în primul rând de-asta.

– Nu din ce scrie în registre.

– Mi-ar plăcea să văd acele registre. Doar ca să aflu de unde naiba vine.

M-a privit cu un anumit grad de neîncredere, pe care o găseam penibilă în acele circumstanțe.

– A venit din Wormwood. De unde altundeva putea să vină?

Am scuturat din nou din cap, arătându-mi în mod vizibil dezamăgirea față de răspunsul ei.

– Ei bine, dacă este un Wug, este unul cu totul neobișnuit. Nu l-am auzit niciodată vorbind. Și se zvonește că ar fi ucis un Wug la Hornuri. Trebuie să recunoști, este nițeluș dubios.

– Este nițeluș dubios, a venit răspunsul ei neașteptat.

Își coborâse din nou privirea, însă apoi și-a ridicat capul și m-a privit direct, cu ochii ei verzi care străluceau de parcă le-ar fi dat foc.

– Nu trebuie să te lupți cu el, Vega.

– Atunci aș ajunge la Valhall, nu-i așa?

– Mă pot întâlni cu Krone. Putem ajunge la o înțelegere. Orice sentință pentru Valhall ar fi una relativ scurtă. Dar ar mai fi o condiție.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

– Și anume?

– Știi mult prea multe pentru un Wug.

– Vrei să spui că știu adevărul, am replicat eu.

– Condiția este că nu îți va mai fi permis să ții minte acele lucruri.

– Lumina roșie, deci? am remarcat eu cu răceală. Cred că am înțeles și asta. Lumina roșie trebuie să fie mai puternică decât cea albastră. Delph era mult mai mare decât mine, chiar și atunci. Lumina albastră era suficientă ca să îmi șteargă mie gândurile, deși am putut totuși să țin minte țipătul, Morrigone. Și lumina albastră.

– Ce spui? a întrebat ea, vizibil uimită.

– Am crezut că fusese doar un coșmar. Iar Delph și-a amintit într-un final, cu puțin ajutor din partea mea. Asta am vrut să spun când am zis că nu se mai bâlbâie. Își amintește, Morrigone. Totul.

Ne-am holbat una la cealaltă în tăcere. Într-un final, i-am zis:

– Așa că o să îmi asum riscurile în cadran, mulțumesc oricum. Apoi am adăugat ferm: Nu ai să-mi mai manipulezi mintea niciodată.

– Sunt perfect conștientă că ți-ai învins destul de ușor toți ceilalți adversari.

– Cu excepția lui Racksport. El s-a împușcat din greșeală. Sau așa umblă vorba.

– Ce vrei să spui cu „așa umblă vorba"?

– Am vrut să spun că un Wug suspicios, așa ca mine, ar crede că Racksport s-a străduit din cale afară de mult să se asigure că eu îl voi înfrunta pe Ladon-Tosh în runda finală.

– Dacă ar fi adevărat, ar fi un lucru extrem de malefic, a zis ea.

– Sunt complet de acord, am răspuns, holbându-mă la ea. Știu și că ultimele noastre întâlniri s-au terminat prost, foarte prost.

– Și eu știu că mi-ai vizitat casa de două ori când nu eram acolo. Pot să te întreb de ce?

– Prima dată, ca să îmi confirm ceva.

– Ce?

– Gusturile tale în materie de oglinzi.

Din nou ne-am înfruntat în tăcere. Îmi dădeam seama că Morrigone mă vedea într-o lumină cu totul nouă și că nu era sigură cum să interpreteze asta.

– Și a doua oară?

– Ca să îi urez fratelui meu o lumină de naștere fericită. Și să-i ofer un cadou.

Și-a coborât privirea.

– Drăguț din partea ta, foarte drăguț, având în vedere circumstanțele.

– Este fratele meu, Morrigone. Orice s-ar întâmpla, va fi mereu fratele meu. Și îl iubesc. Necondiționat. Mult mai mult decât l-ai putea iubi tu vreodată.

Am spus toate astea cu voce tare, pentru că știam că John se afla în trăsură, ascultând cu atenție.

– Pot înțelege asta, a zis ea.

– Și în legătură cu Duelul... De ce ești dintr-odată atât de îngrijorată în privința siguranței mele? Ai spus că trebuie să lupt din greu. Ei bine, lupt din greu. Și dacă mor, asta este. Mor din motivele potrivite. Mor cu adevărul în inimă. Nu ca Wugii care au devenit doar niște adari, repetând tot ce li se spune. Fără să înțeleagă

cine sunt cu adevărat. De unde venim. Şi ce este Wormwoodul de fapt.

– Şi ce anume crezi că este Wormwoodul, Vega? m-a întrebat ea, privindu-mă ameninţător.

– Ei bine, din punctul meu de vedere e o închisoare.

– Îmi pare rău că asta crezi.

Mi-am ridicat capul şi am studiat-o. Îmi era uşor să fac asta, pentru că atunci, mai mult ca oricând, mă vedeam într-un mod diferit. Mă vedeam ca fiind egala ei. Sau chiar mai mult.

– Te-am văzut la Terenul Sacru. Cred că lacrimile tale erau adevărate.

– Erau. Am fost distrusă din cauza celor întâmplate. A fost ceva de neimaginat.

– Sunt curioasă... Ziceai că ai avut o discuţie cu Ladon-Tosh şi că înţelege că a greşit?

– Aşa este.

– Aşadar, el poate *vorbi?*

A părut surprinsă de întrebare.

– Da, adică el... comunică.

– Însă doar cu... tine?

– Nu pot să mă pronunţ. Nu petrec prea mult timp în compania lui.

– Înţeleg. Ei bine, pune o vorbă bună pentru mine, i-am zis degajată.

Dintr-odată, mi-a prins braţul strâns.

– Nu glumi cu asta, Vega. Te rog să nu o faci. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru fratele tău. Nu ai vrea să fii pierdută pentru el, nu-i aşa?

Am privit trăsura. M-am gândit la ultima mea întâlnire cu John. La lucrurile de pe pereţii camerei lui.

– Cred că *el* s-ar putea să fie deja pierdut pentru *mine*, am răspuns încet. Așa că, vezi tu, nu au rămas prea multe pentru mine aici. Chiar nimic.

Mi-a dat drumul la braț, a făcut un pas în spate și a privit în jos.

– Înțeleg.

– Chiar înțelegi, Morrigone? am întrebat-o.

A ridicat privirea brusc, cercetându-mă aproape amenințător.

– Mult mai multe decât crezi, Vega.

Mi-am îndreptat umerii și i-am înfruntat privirea.

– Dacă lupt, mi s-a spus că voi fi liberă. Intenționez să lupt până la capăt. Și, dacă supraviețuiesc, intenționez să devin liberă. Cu adevărat liberă, am adăugat.

Apoi m-am întors și am plecat. Ca întotdeauna în Wormwood, era o idee bună să fii tot timpul în mișcare.

Și asta am făcut.

Mai aveam două lumini. Poate de trăit.

QUADRAGINTA OCTO

Un plan trăsnit

Tocmai mă gândeam să mă urc în pat şi să trag păturile peste mine, când cineva a bătut la uşă. Harry Doi a început să latre şi să zgârie lemnul uşii. M-am îndreptat spre uşă şi am întrebat:

– Cine e?

– Wotcha, Vega Jane.

Am deschis uşa, m-am dat un pas în spate şi l-am lăsat pe Delph să intre. S-a aplecat să-l mângâie pe Harry Doi, care sărea pe el, încercând să lingă fiecare bucăţică de piele lăsată la vedere de Delph. Am închis uşa şi i-am făcut semn spre scaunul de lângă şemineul gol. M-am cocoţat în pat, cu mâinile în poală, şi m-am uitat la el.

– Ce vrei? l-am întrebat.

M-a privit pe furiş.

– Eşti în regulă?

– Păi, să vedem. Tocmai am fost la Terenul Sacru la înmormântarea unui Wug. Nu-mi mai recunosc fratele. Părinţii mei nu mai sunt. În două lumini, probabil că voi muri la Duel în mâinile unui ucigaş. Deci, da, cu siguranţă nu sunt în regulă.

Şi-a plecat capul şi m-am simţit prost pentru că spusesem asta.

– Îmi pare rău, Delph. Nimic din asta nu te priveşte.

– Ba mă priveşte. Tu, să mori? Nu pot lăsa să se întâmple asta, nu? Adică pur şi simplu *nu pot*.

– Trebuie să mă lupt cu Ladon-Tosh, i-am zis. Și nimic din ce spui nu mă va face să mă răzgândesc.

A dat din cap auzind asta, ceea ce m-a surprins.

– Problema este să nu fii ucisă.

– Crede-mă, partea asta îmi e clară.

– Așadar, te-ai gândit cum o să procedezi?

M-am holbat la el. Tocmai îmi dădusem seama că, oricât de mult timp mă gândisem la lupta mea apropiată cu Ladon-Tosh, nu mă gândisem propriu-zis la felul în care aveam să câștig. Sau măcar să supraviețuiesc.

– M-am gândit, am spus încet, acordându-mi timp chiar să mă „gândesc" la ceva.

– Ei bine, și eu m-am gândit, mi-a zis Delph cu convingere. Și câțiva tipi mi-au povestit ce i-a făcut bietului Tilt.

M-am aplecat în față, dintr-odată interesată.

– Problema este, Delph, că eu nici măcar nu am văzut lovitura lui Ladon-Tosh. Într-atât de rapidă a fost. L-a trimis pe Tilt direct în afara cadranului. Și Tilt cântărea peste nouăzeci de kilograme. Era mort dinainte să atingă pământul. Ucis dintr-o singură lovitură. Nu am mai văzut așa ceva.

Toate acestea izvorâseră din sentimentul de teamă care crescuse în mine încă de când Tilt atinsese pământul.

– Dar uite ce i-ai făcut acelui pietroi de la Hornuri! mi-a amintit el. Chestia aia cântărea mai mult decât Tilt, asta ți-o zic eu. Și nu numai că ai ucis-o. Ai făcut-o să explodeze.

– Asta pentru că îl aveam pe Destin.

– Și îl vei avea pe Destin și când te vei lupta cu Ladon-Tosh.

– Asta ar însemna să trișez.

– Prostii! Chiar crezi că Ladon-Tosh este un Wug normal? Ceva se întâmplă aici, Vega Jane. Să-l ai la tine pe Destin când îl înfrunți nu înseamnă că trișezi. Doar va echilibra lupta, așa văd eu lucrurile.

M-am lăsat pe spate și m-am gândit la asta. Cele spuse de Delph erau perfect logice. Câștigasem toate celelalte meciuri de una singură,

folosind o combinație de noroc, strategie și instinct. Dar știam în sufletul meu că niciuna dintre acestea nu avea să mă ajute să îl învinge pe Ladon-Tosh. Ucisese un Wug dintr-o singură lovitură. Așa ceva nu era posibil, dar cu siguranță că se întâmplase.

– În regulă, cred că înțeleg ce vrei să spui, am zis într-un final.

A părut extrem de ușurat că îi acceptasem ideea. Apoi a continuat:

– Deci rămânem la ideea că tu trebuie să îl lovești pe Ladon-Tosh înainte ca el să te lovească pe tine.

– Așa cum am mai zis, nici măcar nu l-am văzut lovindu-l pe Tilt. Poate că l-am ucis pe pietroi dintr-o singură lovitură, dar nu era nici pe departe atât de rapid ca Ladon-Tosh.

– Atunci, trebuie să găsim un mod să fii mai rapidă. Sau să-l faci să rateze prima lovitură și să-l termini înainte să o încerce pe a doua.

– Și cum anume ar trebui să fac asta? l-am întrebat sceptică.

– De asta sunt eu aici. Am luptat în destule Dueluri, nu-i așa? Mă descurc într-un cadran, corect?

– În regulă, ce sugestii ai?

– Am privit a doua rundă a lui Ladon-Tosh. Atunci nu și-a ucis adversarul, dar am observat câteva lucruri.

– De exemplu?

– Nu se mișcă la bătaia clopotului, nici în față, nici în spate.

– Așa este, nici când a luptat împotriva lui Tilt nu s-a mișcat.

– Te lasă să îl ataci și atunci te lovește.

– Mai rapid decât poți să vezi, am mormăit eu.

– Unde-i lanțul?

– De ce?

– Vreau să văd ceva.

L-am scos pe Destin de sub podea și mi l-am pus la brâu. Delph s-a ridicat și și-a înălțat mâinile.

– Ridică-le și pe ale tale, a zis el.

L-am ascultat.

– Acum am să te lovesc cu pumnul și n-am să-ți spun când...

A lansat o lovitură spre capul meu, dar m-am ferit cu ușurință.

A zâmbit, dar eu n-am făcut-o.

– Nu ai fost nici pe departe la fel de rapid ca Ladon-Tosh, am observat eu.

– Stai cu spatele la zidul de acolo.

– Poftim?

– Mai vreau să încerc ceva.

Am făcut cum mi-a cerut, fără nicio tragere de inimă. Și-a scos din manta o bucată lungă de cauciuc, cu un mic pătrat de piele atașat în capăt. Apoi a pus în acel pătrat o piatră, pe care a scos-o din buzunar. A început să învârtă cauciucul – despre care mi-am dat seama imediat că era o praștie – din ce în ce mai rapid.

– Poți vedea piatra? m-a întrebat.

– Cu greu.

A învârtit-o apoi și mai repede.

– Dar acum?

– Deloc.

Înainte să apuc să termin, a aruncat piatra direct spre mine. Când am privit, un moment mai târziu, strângeam piatra în mână.

Mi-am ridicat privirea uimită.

– Cum am făcut asta?

Delph a rânjit, arătând spre Destin.

– Cred că răspunsul se află aici, a zis el.

– Dar mă face să zbor. Și îmi dă putere. Dar...

Și acum, Delph era pe punctul să mă șocheze.

– Cred că ceea ce face, Vega Jane, este că îți dă ceea ce ai nevoie atunci când ai nevoie.

L-am privit cu gura căscată. Era uimitor. Nu ceea ce putea să facă Destin, deși și asta *era* uimitor. Nu, faptul că Delph se gândise la asta și eu nu o făcusem.

– Chiar crezi asta? l-am întrebat plină de speranță.

– A zburat când ai avut nevoie? A omorât un pietroi când ai avut nevoie? A oprit o piatră să te lovească în față?

L-am atins pe Destin. Era cald la atingere, de parcă tocmai ar fi avut parte de un antrenament uşor.

– Dar asta nu este tot, Vega Jane.

L-am privit cu faţa crispată.

– Ce vrei să spui?

– Lanţul este de mare ajutor, fără îndoială. Dar ai nevoie de mult mai mult ca să îl baţi pe Ladon-Tosh. Este mare, puternic, rapid. Nu poţi să îl învingi doar prin viteză.

– Ce pot face atunci?

– Trebuie să te mişti. Să îl oboseşti. Să îl laşi pe el să dea loviturile. S-a oprit, apoi a adăugat: Şi, dacă este nevoie să zbori, Vega Jane, atunci zboară naibii.

M-am holbat la el cu ochii larg deschişi.

– În regulă, până la această ultimă afirmaţie, nu păreai deloc nebun. Dar... vrei să zbor? În faţa Consiliului? În faţa tuturor Wugilor?

– Ai prefera mai degrabă să te îndrepţi spre Terenul Sacru pentru toată eternitatea?

Ceea ce mă irita cel mai mult la acest schimb de replici era faptul că Delph părea să fie cel mai logic dintre noi.

– O parte din mine spune da, am zis. Dar cea mai mare parte spune nu.

– Ascultă majoritatea, atunci.

– Şi altceva?

– La clopot nu te mişca nici tu. Asta îl va deruta pe nemernic. Fă-l pe el să vină la *tine*. Va da cu pumnul. Iar tu te vei mişca. Loveşte-l dacă poţi. Uşor la început. Lasă-l să capete încredere.

– Cred că deja are destulă încredere.

– Ştii ce i-ai făcut celuilalt pietroi la Hornuri?

– N-am crezut că mă vezi.

– Oh, te vedeam. L-ai rotit bine de tot. L-ai ameţit, nu-i aşa?

A întins un deget spre mine, apoi a continuat:

– Acum, să zicem că faci la fel cu Ladon-Tosh. Vei avea ocazia să dai o singură lovitură ca să îl termini. Trebuie să loveşti cu toată puterea. Tu şi lanţul tău.

L-am privit pe Destin și m-am simțit din nou vinovată.

Delph trebuie să-mi fi citit privirea, pentru că a răbufnit:

– Nu fi nebună! Ți-am mai zis, nu ți se pare nimic nefiresc la Ladon-Tosh? Tipul nici măcar nu vorbește. Și nu este mai tânăr de douăzeci și patru de sesiuni, asta e clar. Și nici măcar nu sunt convins că este Wug, ca să-ți zic adevărul. Ha!

– Cred că ai dreptate, am zis încet.

– Bineînțeles că am dreptate. Acum, o să ne antrenăm așa cum trebuie în fiecare fărâmă rămasă până la ora luptei.

– Chiar crezi că pot să îl bat, Delph?

– O să îl bați, Vega Jane.

– Mulțumesc, Delph.

– Mulțumește-mi după Duel, Vega Jane.

Oriunde m-aș fi dus în următoarele lumini și nopți, Wugii ieșeau din toate colțurile Wormwoodului să îmi ureze noroc sau, în unele cazuri, să își ia rămas-bun de la mine. Bucăți de pergament mi-au fost strecurate pe sub ușă. Majoritatea erau cumsecade și încurajatoare. Însă unul dintre ele a fost în mod deosebit răutăcios. Am recunoscut însă scrisul mâzgălit al lui Cletus Loon și nu l-am băgat în seamă.

Delph și cu mine ne-am exersat strategia până când am ajuns să simt că mi-ar reuși și în somn. Asta m-a încurajat. Simțeam că am și eu o șansă, la care oricine avea dreptul din punctul meu de vedere.

Thansius m-a vizitat în noaptea dinaintea luptei finale a Duelului. Nu a venit cu trăsura, căci aș fi auzit-o. Pur și simplu a venit pe jos până la ușa mea umilă și a bătut în ea. L-am invitat desigur înăuntru. Harry Doi i-a permis lui Thansius să îl scarpine pe cap înainte să se instaleze în pat. L-am lăsat să ia scaunul mai confortabil, în timp ce eu m-am cocoțat pe celălalt. La început, Thansius a rămas tăcut, cu fața gânditoare, mângâindu-și barba cu degetele lungi. În cele din urmă, după ce păruse să fi luat o hotărâre, s-a aplecat în față și s-a concentrat asupra mea. Însă cea care a spart liniștea am fost eu.

– Mă lupt cu Ladon-Tosh. Așa că te rog să nu încerci să mă convingi să n-o fac.

– Nici nu intenționam asta. Cred că trebuie să te lupți cu el.

Asta m-a uimit. M-am lăsat pe spate, holbându-mă la el.

– Ești surprinsă de afirmația mea? a zis el inutil, întrucât gura îmi era în continuare căscată.

– Sunt.

– Foarte mulți Wugmorți nu reușesc niciodată să vadă dincolo de singura lumină din fața lor. Dincolo de granițele Wormwoodului sau ale minților lor limitate. Pentru că granițele noastre sunt cu adevărat limitate, Vega.

– Ai spus-o mult mai elocvent decât mine, Thansius.

– Am înțeles că te-ai certat cu Morrigone în mai multe ocazii. Că v-ați spus cuvinte aspre.

– Dacă ea a spus asta, nu o să neg.

– Crezi că este malefică?

– Nu. Știu că este malefică. Tu cum crezi că este?

– Povestea ei este una interesantă. O familie de Wugi de seamă. A fost bine educată. Genială la învățare.

– Are multe cărți. Majoritatea Wugilor nu au, am spus.

– Și asta este adevărat.

– Și casa ei este probabil cea mai frumoasă din întregul Wormwood.

– Fără dubii, a răspuns el.

– Și lucrurile pe care le poate face? De unde au venit?

A făcut o pauză, dându-mi timp să mă uit la el atât de tăios, încât am crezut că avea să înceapă să sângereze.

– Te referi la lucrurile pe care poți și tu să le faci?

– De unde ai...

A fluturat din mână pentru a-mi alunga surpriza.

– Fiecare Wug are o datorie, de la cel mai lipsit de importanță până la cel mai de seamă. Datoria mea este să știu lucruri, Vega. Nu știu tot, dar aproape tot. Și știu că puterile cu care a fost înzestrată

Morrigone se văd și la tine. Există însă o diferență esențială, cred eu.

– Care anume?

– Pur și simplu aceea că puterile tale sunt mai mari.

Mi-am întors privirea din calea acelor ochi sfredelitori.

– Habar nu am ce fac. Ea are.

– Din contră, eu cred că știi. Ți-i minte copacul?

M-am întors din nou spre el.

– Ce-i cu el?

– Nu era pietrificat, desigur, a zis Thansius degajat. Dar știam că o asemenea explicație avea să fie suficientă pentru unul ca Non și pentru prietenii lui.

– Nu tu ai întărit copacul ca să-l protejezi? l-am întrebat.

Pentru că asta credeam că se întâmplase.

– Nu, chiar nu. Nu am mijloacele să fac astfel de lucruri. Tu, Vega, tu ai salvat copacul.

– Cum?

– Pur și simplu dorindu-ți ca el să supraviețuiască. Ți-am văzut fața. Mi-am dat seama cu ușurință ce era în inima ta. Astfel, copacul tău iubit a devenit tare ca piatra. Și a supraviețuit.

M-am gândit pe loc la toate.

– Dar bunicul meu?

– Cred că știi răspunsul la asta. Astfel de lucruri sunt transmise în familiile de Wugi. Doar puțini mai posedă așa ceva. Se pare că trecerea timpului le-a diluat aproape complet la majoritatea dintre noi.

– Dar *ce* este asta, Thansius?

– Putere, Vega. Și puterea este un lucru curios, întrucât, folosită de Wugi diferiți în scopuri diferite, aceeași putere poate arăta cu totul diferit.

– Cred că înțeleg asta.

Și, în mintea mea, o puteam vedea pe Morrigone utilizându-l pe Ladon-Tosh ca pe o marionetă ucigașă împotriva mea.

– Bunicul tău avea putere din belşug. Acesta este motivul pentru care nu se mai află printre noi.

L-am privit cu nerăbdare.

– Deci ştii unde a plecat? Ai spus că ştii totul sau aproape totul!

– A plecat dintre noi, Vega. Într-un alt loc, cu siguranţă. Un loc dincolo de Quag.

– Şi de ce a plecat?

– Aşa a fost destinul lui, a răspuns simplu Thansius. Şi te rog să nu mă întrebi mai multe despre asta, pentru că nu voi avea un răspuns pentru tine.

Mi-am îndreptat privirea în altă direcţie, dezamăgită.

– Şi ce este Wormwoodul, atunci, Thansius? Şi, te rog, nu-mi răspunde printr-o altă întrebare sau printr-o ghicitoare.

Nu a răspuns de îndată. Când a făcut-o, vorbele îi erau încete şi măsurate.

– Pentru majoritatea Wugilor, Wormwoodul este casa lor, singura pe care o vor avea vreodată. Pentru unii dintre noi, precum Virgil, este casa noastră, dar nu destinul nostru.

A privit în depărtare un moment şi apoi s-a uitat din nou la mine.

– A fost asta o ghicitoare prea mare pentru tine?

– Am fost învăţaţi mereu că doar locul acesta există.

Thansius a privit în jur.

– Învăţaţi, poate. Dar nu este acelaşi lucru cu credinţa sau, şi mai important, cu adevărul.

Am scuturat capul.

– Nu, nu este.

A dat din cap, mulţumit că sesizasem diferenţa.

– Atunci, de ce rămâi aici, Thansius? Eşti un Wug măreţ şi special. Cu siguranţă destinul tău nu poate să fie doar în Wormwood.

– Oh, ba da, cred că aici este. Iar Wormwoodul este casa mea. Wugii sunt fraţii mei. Aceste concepte nu trebuie ignorate.

– Şi Externii? Zidul?

Pentru întâia oară de când îl știam, Thansius, mărețul Thansius, părea jenat, chiar rușinat.

– Uneori există un sentiment al datoriei, Vega, care îl obligă până și pe cel mai cinstit Wug să facă lucruri lipsite de cinste.

– Deci este o minciună?

– Minciunile sunt spuse uneori cu cele mai bune intenții.

– Crezi că așa stau lucrurile și acum?

– La suprafață, cu siguranță. Dar când săpăm mai adânc...

A scuturat din cap cu tristețe.

– Atunci devine doar o faptă necinstită pentru care nu există motive reale.

– Bunicul meu mi-a spus odată că cel mai oribil loc este acela care este neînchipuit de rău.

Am tăcut și l-am privit curioasă.

Thansius și-a studiat mâinile mari și puternice preț de câteva momente, apoi și-a ridicat privirea spre mine.

– Aș spune că bunicul tău a fost un Wug foarte înțelept. Apoi s-a ridicat și a spus: Dar acum mă cheamă datoria și trebuie să plec.

La ușă, s-a întors.

– Noroc, Vega, în lumina următoare.

S-a oprit, părând să se uite în gol un moment, apoi m-a privit din nou.

– Și dincolo. Întrucât știam că această lumină trebuia să vină la un moment dat.

Apoi, Thansius a plecat.

QUADRAGINTA NOVEM

Până la moarte

În acea noapte, nu am fost deloc surprinsă că mi-a fost greu să adorm. În a patra secțiune, am renunțat. Mi-am luat mantaua și, folosindu-mă de o ață groasă, l-am cusut pe Destin în mânecile veșmântului și de-a lungul umerilor. Asta avea să îl ascundă și să împiedice să îmi fie smuls cu prea multă ușurință. Am pus Piatra Viperei și Elementalul în buzunar și am pornit împreună cu Harry Doi.

Îmi făcusem un fel de ham, utilizând bucăți de piele și de metal de la Hornuri. Când am ieșit îndeajuns de mult din Wormwood, mi l-am legat la umeri, l-am pus pe Harry Doi în el și l-am strâns la piept. Îl mai legasem așa și înainte și suportase destul de bine.

Am luat-o la fugă și m-am ridicat în aer. Putea să fie ultima mea șansă de a părăsi pământul și de a simți vântul în ochi, fluturându-mi părul. Acea lumină putea să fie ultima mea lumină. Și asta punea un Wug pe gânduri.

Am zburat multe fărâme cu Harry Doi atârnând fericit sub mine. Nu știam al cui rânjet era mai mare. Dar exista o melancolie în spatele zâmbetului meu, din motive evidente. Și, privindu-l din când în când pe Harry Doi, am putut să simt același lucru și la el: ceea ce era în sufletul meu fusese transferat prin magie în al lui. Câinii erau într-adevăr bestii minunate.

Am aterizat la sol și l-am eliberat pe Harry Doi din hamac. Aveam un biscuit în buzunar și l-am rupt în jumătate dându-i câinelui partea lui, pe care a înfulecat-o în timp ce eu o mâncam pe a mea. Am mestecat metodic, probabil pentru a încetini fiecare fărâmă. Totul îmi părea sumbru și îmi doream să nu mă simt așa, dar nu mă puteam abține.

Multe lucruri mi-au trecut atunci prin gând. Mă întrebam dacă era dureros să mori. M-am gândit cum arătase Tilt când lovitura lui Ladon-Tosh îl trimisese spre Terenul Sacru. Adevărul este că nu credeam că Tilt își dăduse seama că avea să moară. Se întâmplase atât de rapid... Deci poate că nu exista durere. Dar erai oricum mort. Așa că exista o oarecare consolare, chiar dacă aproape inexistentă. În acel moment, mi-am îndreptat privirea spre cer și am fost încântată să o văd.

O stea căzătoare. Zbura prin fața mea, în timp ce toate celelalte rămăseseră nemișcate. În curând le lăsase pe toate în spate. Un gând mi-a venit atunci în minte.

Părea pierdută steaua aceea. Și singură. Într-un loc atât de mare cum era cerul, mă gândeam că asta era tot timpul o posibilitate. M-am gândit din nou la cele spuse de bunicul. Când vezi o stea căzătoare, înseamnă că vin schimbări pentru un Wugmort. Trebuia să cred că schimbarea venea în sfârșit pentru mine. Fie că aveam să mor, fie că urma să evadez de acolo, doar luminile ce urmau aveau să-mi dezvăluie răspunsul.

Nu îmi puteam lua ochii de la stea. Micuța coadă de foc era în continuare aprinsă, împingând astrul – eram sigură – spre o viteză de neînchipuit. Nu îl crezusem niciodată cu adevărat pe bunicul, așa cum mulți tineri nu îi cred pe cei mai în vârstă când încearcă să îi învețe ceva. Dar acum, stând acolo, știam cumva că Virgil nu vorbise metaforic. Avea să vină o schimbare. Pur și simplu. Poate știa că, într-o lumină, schimbarea avea să vină pentru mine. Am rămas pe loc uitându-mă la micul astru strălucitor. Întrucât nu mai văzusem unul la fel, nu aveam nicio idee cât timp avea să rămână vizibil.

Pentru o pricină oarecare, în mintea mea îmi doream cu disperare să nu îl pierd din vedere. Dacă dispărea, mi se părea mie, aveam să dispar şi eu.

Şi a rămas acolo foarte multă vreme, până când ceva l-a făcut să dispară de tot. Sau cel puţin din ochii mei. Prima secţiune a luminii.

Când strălucirea s-a estompat în cele din urmă, m-am frecat la ochi şi mi-am întins membrele. L-am ridicat pe Harry Doi şi l-am pus în hamul lui. M-am înălţat spre nori, am făcut un picaj lung şi apoi m-am ridicat din nou spre cerul aprins. Lui Harry Doi părea să îi placă această manevră şi lătra fericit.

Am aterizat în apropierea proprietăţii familiei Delphia. Nu i-am trezit, deşi aveau să se trezească în curând. Adusesem cu mine o bucăţică de pergament şi m-am folosit de băţul cu cerneală ca să scriu câteva cuvinte; apoi am strecurat-o sub uşa lor.

M-am aplecat şi l-am îmbrăţişat îndelung pe Harry Doi. Era greu să-i părăseşti pe Wugi. Dar părea la fel de greu să îmi iau rămas-bun de la câini. I-am spus lui Harry Doi să rămână cu cei doi Delphia. Că vor citi biletul şi vor înţelege.

În bilet îl rugam pe Delph să îl ia pe Harry Doi dacă eu aveam să fiu ucisă în acea lumină. Ştiam că avea să o facă. Câinele meu putea să fie o completare minunată în viaţa lui Delph şi a lui Duf şi ăsta era un lucru bun. Şi nu îmi părea rău pentru asta. Harry Doi îmi adusese multă fericire în scurta vreme cât îl avusesem. Speram că făcusem şi eu la fel pentru el. În afară de Harry Doi, nu aveam alte instrucţiuni de lăsat. Nu aveam de lăsat nimic de valoare. John era bine îngrijit. Părinţii mei nu mai erau. Bârlogul meu avea să redevină gol. Un alt Finisor avea să îmi ia locul la Hornuri. Viaţa în Wormwood avea să continue, aşa cum o făcuse mereu.

Nu am zburat înapoi la bârlog, ci pur şi simplu am mers. Până am ajuns acolo, aproape că venise timpul să intru pe teren. Nu aveam să ajung nici prea devreme, nici prea târziu, ci exact la fărâma potrivă. Am fost surprinsă să văd florile lăsate de Wugi în faţa uşii mele, cu pergamente însoţitoare ce conţineau cuvinte pline de

speranță. Le-am dus pe toate înăuntru și le-am pus pe masă, unde arătau foarte bine.

Am stat singură pe scaunul din fața șemineului și am numărat în cap fărâmele. M-am întors spre geam când am auzit pașii de afară. Wugii se îndreptau spre teren. Am mai așteptat puțin și apoi m-am ridicat ca să verific dacă Destin era cusut în siguranță în manta. Atingând lanțul, l-am simțit cald la atingere. Am luat asta drept un semn bun. Nu eram sigură de ce. Apoi am băgat mâna în buzunar și am atins mai întâi Piatra și apoi Elementalul. Pentru noroc? Din nou, nu eram sigură.

Apoi m-am învârtit în jurul camerei și am atins tot ce întâlneam. Grămezile de haine și de hârtii. Și desenele pe care le făcusem pe când eram mică. Am privit fiecare centimetru din ceea ce fusese căminul meu și din ce era actuala mea locuință. Deschizând ușa ca să plec, am aruncat o ultimă privire în urma mea. Am ieșit, am închis ușa și m-am îndreptat spre teren.

Părea că fiecare Wugmort din Wormwood se afla acolo în acea lumină. Nu văzusem niciodată terenul mai plin. Când am privit spre panoul de pariuri, am fost uimită să văd că nu fusese pus nici măcar un singur pariu. Litches McGee și Roman Picus nu păreau deranjați în mod deosebit de asta. De fapt, stăteau împreună șușotind, cu mâinile eliberate de bucățile de pergamente.

Când Wugii m-au văzut venind, ceva cu adevărat extraordinar s-a întâmplat. Au început să aplaude. Doar câțiva la început, apoi li s-au alăturat și alții și, într-o fărâmă, terenul duduia de sunetele mâinilor împreunate. Am continuat să înaintez în timp ce marea de Wugi se dădea respectuos la o parte, iar eu mi-am simțit fața înroșindu-se și ochii umezindu-se.

Selene Jones, care deținea magazinul Noc de pe Strada Principală, s-a apropiat și mi-a spus entuziasmată:

– Ți-am citit viitorul noaptea trecută, Vega. Și ghici ce?

Am privit-o așteptând.

– Ce? am întrebat într-un final.

– Ei bine, să zicem doar că văd mormane de monede în viitorul tău, drăguță.

Am zâmbit în semn de apreciere, dar cuvintele ei nu m-au înveselit prea mult. Din câte știam eu, Selene Jones nu făcuse nici măcar o singură profeție corectă în toate sesiunile ei.

Darla Gunn a apărut de nicăieri și mi-a prins brațul.

– Ești atât de curajoasă, Vega, atât de curajoasă! Dar tot îmi doresc să nu faci asta. Adică... tocmai acum, când am reușit amândouă să-și facem părul să arate atât de drăguț, nu-i așa?

Am râs și asta a reușit într-adevăr să mă îmbărbăteze.

– *Tu* mi-ai făcut părul să arate drăguț, Darla. Eu nu am avut niciun merit.

Am privit în altă parte când lacrimile i-au umplut ochii. Nu-mi permiteam să plâng. Ladon-Tosh avea probabil să mă ucidă cu și mai mare ușurință.

Întrucât era o singură luptă în acea lumină, am fost îndrumată spre centrul terenului, acolo unde fusese trasat un inel special. Părea atât de mic, încât eram dispusă să pariez că Ladon-Tosh putea să rămână într-un capăt și să mă ucidă dintr-o singură lovitură fără să facă un pas. Strategia gândită de Delph era una bună, dar acum părea absurd de nepotrivită. Încrederea mă părăsise de tot.

Arbitrul era bătrânul Silas, a cărui vedere părea că se înrăutățise în ultimele câteva lumini și nopți, pentru că stătea într-un capăt al cercului uitându-se în direcția greșită după sosirea luptătorilor. A rămas astfel până când Thansius a ieșit din mulțime și l-a îndreptat cu blândețe în direcția corectă.

L-am privit apoi pe Bogle venind cu trăsura, dar din ea nu a ieșit doar Morrigone, ci și John. Am reușit să îmi intersectez privirea cu a ei preț de un moment, însă apoi s-a uitat în altă parte. Ochii lui John s-au fixat asupra mea. Speram să văd ceva în ei, ceva care să îmi spună... nu eram sigură ce anume. Dar el a urmat-o ascultător pe Morrigone pe platformă și s-a așezat, în timp ce restul membrilor Consiliului și-au ocupat locurile cu un rând mai jos.

Krone stătea la capătul acelui rând, cu Duk Dodgson alături de el. Ambii păreau mulțumiți de ei, de parcă soarta mea ar fi fost deja hotărâtă.

Zâmbetele lor de superioritate mi-au făcut fiecare mușchi din corp să se încordeze. Poate că Ladon-Tosh avea să mă ucidă, dar ticălosul avea să aibă parte de o luptă crâncenă.

Delph a sosit o fărâmă mai târziu. Îl avea pe Harry Doi lângă el. M-a privit și l-a ridicat, de parcă mi-ar fi spus: „Ți-l țin până *când termini lupta*".

I-am zâmbit și apoi a trebuit să privesc în altă parte, înainte să mă podidească lacrimile. Eram acolo ca să lupt, nu ca să plâng. Aplauzele pentru mine au continuat o vreme, apoi au fost întrerupte brusc. Un moment mai târziu știam de ce.

Ladon-Tosh venea țanțoș pe cărarea spre ring. Purta o cămașă simplă și o pereche de pantaloni vechi, închiși la culoare. Era desculț. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta. Wugii se împingeau încercând să se dea din calea lui. Privindu-l cum se apropie, l-am simțit pe Destin răcindu-se și m-am panicat. Mă abandona lanțul meu în acel moment critic?

Când clopotul oficial a sunat, Silas ne-a făcut semn – lui Ladon-Tosh și mie – să ne apropiem de centrul ringului, ca să ne poată da ultimele instrucțiuni. Am înaintat, deși picioarele păreau că nu vor să îmi asculte mintea. Ladon-Tosh a intrat în centru de parcă ar fi pornit la o plimbare. Nu m-a privit, iar eu nu puteam să mă uit la el decât pe furiș. Inima îmi bătea atât de tare în urechi, că abia reușeam să ascult cuvintele cunoscute ale lui Silas.

– Un meci corect. Luptați curat. Lovitură liberă dacă unul dintre voi iese din ring.

Aici Silas s-a oprit, părând să își amintească ce i se întâmplase lui Newton Tilt. M-a privit și, pentru întâia oară, am crezut că bătrânul scofâlcit chiar mă *văzuse*. Privirea temătoare pe care mi-a aruncat-o nu era încurajatoare. Și apoi, cu coada ochiului, l-am văzut pe Ezekiel înaintând prin mulțime în roba lui albă, curgătoare.

Am presupus că venise să îmi ia măsura pentru cutie şi pentru o rugăciune corespunzătoare când totul avea să ia sfârşit.

Silas s-a dat în spate, dar înainte ca al doilea clopot de luptă să sune, Thansius a înaintat şi ne-a spus:

– Această rundă va hotărî campionul acestui Duel. Aşa cum ştiţi, ultima oară a avut loc o tragedie şi sperăm cu toţii să nu se întâmple din nou.

L-a privit pe Ladon-Tosh în timp ce spunea asta, dar Ladon-Tosh se uita într-un punct aflat la doi metri deasupra capului meu. Mi-am întors şi eu capul în acea direcţie ca să văd la ce se holbează, dar nu era nimic acolo.

Thansius a continuat:

– Dacă Vega Jane câştigă, va fi prima femelă campioană din istorie şi va merita pe deplin recompensa de o mie de monede.

L-a privit din nou pe Ladon-Tosh, dar întrucât ticălosul nu avea de gând să fie atent indiferent ce intenţiona Thansius să spună, acesta s-a hotărât să nu o mai facă.

– Să înceapă lupta, a zis el, îndepărtându-se apoi din ring.

Silas ne-a făcut semn – lui Ladon-Tosh şi mie– să intrăm în părţi opuse ale cadranului şi m-am supus cu bucurie, dorind în mod firesc să las o distanţă cât mai mare între noi.

Exact înainte să sune clopotul, l-am văzut pe Domitar – se holba direct la mine şi puteam să jur că îmi spunea ceva. Am încercat să-i deslușesc cuvintele.

– Totul... înainte... Ai mai făcut-o înainte, am reuşit să înţeleg.

Apoi, atenţia mi s-a îndreptat din nou spre luptă. Clopotul a sunat. Nici eu, nici Ladon-Tosh nu am făcut vreo mişcare. În ciuda lipsei de speranţă, aveam o strategie – ei bine, de fapt era strategia lui Delph – şi intenţionam să o aplic.

Timp de două fărâme lungi, am rămas pe loc amândoi, holbându-ne unul la altul. Inima continua să îmi bată ca a unui slep evadat, pe măsură ce timpul trecea. Mulţimea îşi ţinea colectiv respiraţia. Nici acolo nu mişca nimeni.

Și atunci, s-a întâmplat. Nici nu mi-am dat seama cum sau când. Pur și simplu s-a întâmplat.

Am văzut pumnul venind spre mine cu o viteză atât de mare, că părea imposibil să îi evit impactul zdrobitor. Dar când buricele degetelor mi s-au repezit spre față, am sărit într-o parte în aer și am aterizat pe ambele picioare. Mulțimea a țipat, întrucât Ladon-Tosh ajunsese dintr-odată în partea mea de cadran.

– Sfântă Clopotniță, a strigat Darla Gunn.

M-am îndepărtat în cerc de Ladon-Tosh, care s-a îndreptat și și-a privit pumnul de parcă nu-și putea crede ochilor că nu eram deja moartă.

Apoi s-a întors spre mine. M-am ghemuit și l-am studiat. Dar după aceea s-a întâmplat un alt lucru uimitor. Totul – și vreau să spun totul – a părut să încetinească. Respirația mea, mișcările mulțimii, păsările de pe cer, vântul și chiar sunetele. Toate păreau să se miște de o sută de ori mai încet decât de obicei. Am privit un Wug strănutând și mi s-a părut că a trecut o fărâmă întreagă până să termine. Un alt Wug entuziasmat sărea în sus și în jos și părea să fi rămas suspendat în aer înainte să revină la pământ.

Dar cel mai important era că și Ladon-Tosh încetinise.

Când a venit următorul pumn, l-am văzut cu mult timp înainte și deja mă mișcasem, din câte părea, chiar dinainte să-l lanseze. De fapt, l-am privit relaxată trecând pe lângă locul în care tocmai fusesem. S-a rotit și m-a privit. Da, acum Ladon-Tosh mă privea. M-am bucurat că ticălosul se înjosise în sfârșit încercând să vadă pe *cine* dorea să ucidă. Deși, când i-am văzut ochii, mi-am dorit de îndată să nu îi fi văzut. Erau înfricoșători, cu siguranță. Dar mai era ceva.

Îmi erau *cunoscuți*. Îi mai văzusem înainte, doar că nu îmi aminteam unde.

Am auzit apoi un țipăt. Îmi pierdusem concentrarea și am reușit să mă rotesc exact la timp din calea unui pumn dat cu o asemenea forță, că părea să fie urmat de o pală de vânt. De data aceasta l-am

lovit şi eu. l-am dat un pumn în spate cu atâta violenţă, încât eram convinsă că făcusem o gaură în el.

Durerea mi-a străbătut braţul, explodând în umăr. Nu mai lovisem nimic atât de puternic în toată viaţa mea. Nici măcar pietroiul nu fusese atât de solid, iar pe acela îl făcusem să explodeze. Dar nu şi pe Ladon-Tosh, deşi reuşisem ceea ce păruse aproape imposibil: îl trântisem la pământ. Mulţimea ovaţiona.

Dar, stând acolo, cu mâna atârnându-mi flască pe lângă corp, nu aveam prea multe motive să mă bucur, pentru că Ladon-Tosh se ridica din nou. Îl lovisem cât de tare puteam şi acum se ridica fără să dea vreun semn că ar fi fost afectat în vreun fel. Uitasem instrucţiunile lui Delph. Pac-pac. Nu îl lovi tare din prima. Dar îl lovisem. Şi fusese o greşeală enormă.

Am avut un moment ca să privesc spre platformă şi m-am cutremurat când am văzut-o pe Morrigone holbându-se direct la Ladon-Tosh, de parcă îi poruncea să stea în picioare. Şi atunci am ştiut că nu aveam cum să câştig. Am înţeles că Ladon-Tosh avea un aliat pe care nu îl puteam învinge.

M-a atacat apoi din nou. Cu dreapta rămasă inertă, dar cu simţurile intacte, m-am ferit cu uşurinţă de el. În loc să îl lovesc cu mâna bună – întrucât n-ar mai fi fost aptă pentru luptă după aceea –, m-am rotit, susţinută de mâna sănătoasă, şi l-am lovit cu picioarele în şezut atunci când a trecut pe lângă mine. Asta l-a propulsat afară din cadran, spre mulţime. Wugii au fugit într-o parte şi în alta, încercând să se ferească. Era ca o creta furioasă, doar că de o mie de ori mai puternică şi de o mie de ori mai periculoasă.

Bătrânul Silas a venit greoi în faţă şi a anunţat:

– Wug ieşit din ring. Penalizare pentru Ladon-Tosh. Lovitură liberă pentru Vega Jane. Bine jucat, fătucă.

Din fericire, Delph l-a tras de acolo exact înainte ca Ladon-Tosh să îl zdrobească, când a sărit înapoi în cadran să mă atace.

Acum dădea pumn după pumn cu o viteză uimitoare. M-am ferit de toţi şi apoi am încercat să îmi aplic propria tactică. Am început

să fug în cerc în jurul lui. Se rotea și el, încercând să mă lovească, dar fără să reușească. Mi-am spus că la un moment dat tot trebuia să obosească.

Când m-am uitat spre Morrigone, am observat că avea în continuare privirea fixată asupra lui Ladon-Tosh, dar panica din ochi i se amplifica. Era supărată că nu eram deja moartă. Se temea că aș fi putut câștiga. Ei bine, poate că aveam să câștig.

Am făcut încă un cerc în jurul lui, apoi am sărit și l-am lovit în cap cu piciorul stâng. Din nou, o durere înfiorătoare mi-a străbătut membrul. Din nou, el a căzut cu putere la pământ. Am observat cu satisfacție că de data asta a avut nevoie de mai mult timp ca să se ridice. Dar s-a ridicat.

Și mi-am dat seama că făcusem încă o greșeală remarcabilă. Cu o singură mână puteam să alerg, dar nu într-un singur picior.

– La naiba, am strigat, furioasă pe mine însămi.

Apoi mi-am dat una peste cap cu mâna bună.

Piatra! Afurisita de Piatră a Viperei. Am înșfăcat-o din buzunar și, ascunzând-o în mână, am trecut-o rapid peste membrele mele rănite.

Nu mă mai dureau, dar din nou îmi pierdusem concentrarea. Am auzit mulțimea strigând la unison și am simțit lovitura în umeri. Am fost aruncată cincisprezece metri în aer și am căzut puternic în afara cadranului.

Ladon-Tosh nu a mai așteptat să revin în cadran. A sărit imediat, coborând cu cotul îndreptat spre mine. Sau spre locul în care tocmai fusesem. A lovit pământul atât de tare, încât a făcut pe loc o groapă de un metru și aproape douăzeci de Wugi au fost doborâți din cauza impactului.

Am fugit înapoi în cadran, m-am întors și am așteptat fără suflare întoarcerea lui. Știam că cel care mă salvase de acea lovitură fusese Destin. Zalele îi erau în continuare reci ca gheața la atingere, de parcă ar fi absorbit toată energia acelei lovituri care, cu doar trei lumini înainte, ucisese cu atâta ușurință un Wug adult.

Dar dacă nu-mi puteam lovi adversarul fără să mă schilodesc, cum aş fi putut să câştig? Dacă mai continuam mult aşa, una dintre loviturile lui avea să lovească în plin şi totul avea să se termine. În ciuda tacticii mele, el nu obosea.

Iar eu obosisem. Gâfâiam şi inima mea – simţeam eu – ajunsese la capacitatea ei maximă de pompare. Nu mai puteam rezista multă vreme.

Deşi Ladon-Tosh rămăsese acolo îngheţat, puteam să simt acumularea teribilă de energie pe care o degaja. Era pe punctul să îşi concentreze întreaga forţă într-o singură lovitură, atât de violentă, încât să nu mai rămână nimic din mine. Mi-am simţit inima în gât şi stomacul făcând un salt mortal.

Am privit-o pe Morrigone. Se uita doar la Ladon-Tosh. Nu îi văzusem niciodată faţa atât de dură, atât de... neînduplecată. Era evident că se hotărâse. Aveam să mor. Şi Ladon-Tosh avea să fie unealta cu care să mă ucidă. Newton Tilt fusese, fără dubii, o greşeală pe care o regretase amarnic. Dar mă îndoiam că avea să fie la fel de întristată de dispariţia mea.

Mi-am întors privirea spre Ladon-Tosh şi am ştiut că venise momentul.

Şi, când şi-a început atacul final, mi-am dat seama că ştiam exact ce trebuie să fac. Trebuia să închei lupta. Şi trebuia să o închei chiar atunci. Încerca să mă ucidă. Ei bine, puteam juca amândoi acel joc.

Nu eram o ucigaşă, dar m-am pregătit să devin una.

Mi-am scos mantaua. Sub ea purtam o cămaşă şi pantaloni. Dar în manta se afla Destin. Am apucat lanţul de ambele capete şi am aşteptat.

Când Ladon-Tosh a lovit – cu o viteză ce nu putea fi văzută cu ochiul liber –, eu sărisem deja peste el. Când a zburat pe lângă mine, m-am întors în aer şi mi-am întins mantaua cu Destin în ea în jurul gâtului lui. Am aterizat la pământ, mi-am fixat picioarele şi am tras cât de tare puteam.

Uriașul Ladon-Tosh a fost ridicat de la pământ, a zburat peste mine și în acel moment mi-am încrucișat mâinile și, odată cu ele, și lanțul, așa cum făcusem și cu maniackul din oglindă.

Rezultatul n-a fost precum cel din oglindă. De fapt, a fost cu totul diferit de acela.

Am auzit șuieratul înainte să apuc să *văd* ceva.

Frica m-a paralizat de îndată la auzul acelui sunet. Dar ceea ce am *văzut* apoi a făcut ca sunetul să pară doar un fleac.

Ladon-Tosh se ridica încet. De fapt, Ladon-Tosh se desfăcea. Nu mai avea cap, dar corpul încă stătea în picioare. Țipete ce îți înghețau sângele în vine răsunau din mulțime. Atât femelele, cât și masculii începuseră să leșine văzând ce se întâmplă.

Mai multe strigăte de „La naiba!" s-au înălțat în aer, ca niște stoluri de păsări speriate.

Dar asta nu era partea cea mai rea. Știam partea cea mai rea. Și era pe punctul să se întâmple.

Corpul lui Ladon-Tosh s-a dezintegrat apoi încet, jumătate din tors luând-o la stânga și cealaltă la dreaptă.

– Nu, a țipat o voce.

Am ridicat privirea la timp cât să o văd pe Morrigone strigând din nou și din nou.

– Nu! Nu!

Am cercetat mulțimea din priviri și l-am văzut pe Krone. Fugea cu Dodgson, cu fața cuprinsă de panică și de teamă, și chiar a doborât un copil încercând să scape. Lași ticăloși.

Mulțimea se întorsese la unison pentru a fugi. Acum se opriseră pentru un moment, ca să vadă la ce țipa Morrigone. Eu știam deja. Șuieratul îți străpungea urechile.

Cei doi Jabbiți care aproape mă uciseseră la Hornuri ieșiseră din coaja care fusese la un moment dat Ladon-Tosh. Cum putuseră două creaturi atât de mari să fie comprimate într-un singur Wug, deși unul mare, nu reușeam să înțeleg. Izbiră pământul atât de tare, că terenul păru să se cutremure sub picioarele noastre. Apoi, cinci sute

de capete şi împreună cu ele o mie de ochi se îndreptară spre Wugii aflaţi atât de periculos de aproape. Am zărit cu groază foamea pofticioasă din orbitele sinistre ale monştrilor.

Fiecare Wug o luase la fugă ca să-şi salveze viaţa. Părinţii îşi apucaseră copiii mici şi foarte mici. Ţipetele continuau să răsune, dar nu reuşeau să acopere şuierăturile ce anunţau măcelul multor Wugi.

Am privit din nou spre Morrigone. Spre cinstea ei, nu fugise. În schimb, dădea din mâini şi, oricât de greu mi-ar fi fost să o cred, părea să încerce să îl pună pe Ladon-Tosh la loc. Dar era clar că nu reuşise să controleze creaturile cu Tilt şi era la fel de clar că nu avea să fie capabilă să le oprească nici acum. În timp ce o priveam, m-a văzut. În ochii ei plini de panică apăruseră lacrimi. Părea disperată.

De peste tot se auzea: „Externii, au venit Externii!", iar strigătele erau repetate şi transmise de gura fiecărui Wug.

L-am căutat pe Thansius din priviri şi l-am găsit încercând să înainteze spre Jabbiţi prin marea de Wugi. Îşi scosese ceva de sub robă. Era aceeaşi sabie pe care o folosise la întâlnirea Consiliului. Spunea că nu avea puteri speciale, dar ceea ce avea din plin acel Wug era curajul. Însă nu credeam că avea să apuce să îşi folosească sabia în timp util.

Cei doi Jabbiţi se ridicaseră, cu numeroşii lor colţi dezveliţi, fiind pe punctul să-i atace pe cei mai apropiaţi Wugi. Avea să fie o baie de sânge cum nu se mai văzuse de sute de sesiuni.

Am privit din nou spre Morrigone, care se uita stăruitor la mine. Gura i se mişca. Striga ceva. În cele din urmă, am reuşit să o înţeleg peste ţipetele mulţimii.

– Ajută-mă, Vega! Ajută-mă!

Nu mai ţin minte când am băgat mâna în buzunar şi mi-am pus mănuşa. Chiar nu mai ştiu. Am făcut Elementalul să se mărească, am sărit în aer, mi-am răsucit corpul spre stânga şi sulița aurie mi-a pornit din mână cu toată forţa de care eram în stare.

M-am ridicat în aer exact când Jabbiţii au pornit la atac. Atacau în paralel, aşa cum ştiam că o fac bestiile, ceea ce era perfect pentru

mine. Elementalul a lovit primul Jabbit în cap, a ieșit prin cealaltă parte și a lovit cel de-al doilea Jabbit un moment mai târziu.

A urmat o explozie teribilă și unda de șoc m-a lovit cât încă eram la cinci metri înălțime de pământ. Am fost azvârlită în față ca un pește prins de un val mare. Mi s-a părut că am zburat multă vreme, departe, după care am lovit ceva extraordinar de tare.

Și apoi, totul a dispărut.

QUINQUAGINTA

Campioana Duelului

Mi-am deschis ochii şi am încercat să mă ridic, dar o mână m-a împins la loc. Am privit spre dreapta şi am fost extrem de surprinsă să îl văd acolo pe Delph.

– Wotcha, Vega Jane? a zis el cu vocea obosită, dar plină de uşurare acum.

M-am năpustit sălbatic asupra lui.

– Unde sunt? La Spital? La Îngrijire? Pe Terenul Sacru?

Mi-a atins fruntea parcă pentru a-i testa căldura.

– Te-ai ţăcănit?

– Unde, Delph? am insistat.

– La bârlogul tău.

Am privit în jurul meu şi am văzut că aşa era.

– Cum am ajuns aici?

– Te-am cărat eu.

– Ţin minte că am lovit ceva tare.

– Da, pe *mine* m-ai lovit.

M-am ridicat încet şi am văzut pe fruntea lui o umflătură de mărimea unui ou.

– Cum te-am lovit? Am fost aruncată departe de toţi Wugii!

– Ei bine, după ce ai fost aruncată, am fugit oarecum să... să te prind.

– Jabbiții? am întrebat eu, cu fața devenindu-mi palidă doar la menționarea numelui lor.

– Morți de mult. Ai avut tu grijă de asta.

– Nu au fost Wugi răniți?

– Doar cei călcați în picioare în timp ce fugeau. Dar își vor reveni.

– Ladon-Tosh a avut Jabbiți în el, am spus încet, de parcă aș fi încercat să înțeleg ce zic.

Delph s-a strâmbat.

– Ei bine, eu aș spune că Jabbiții îl aveau pe Ladon-Tosh în jurul lor.

M-am întors într-o parte, mi-am odihnit capul pe braț și l-am privit.

– Cred că ar fi și ăsta un mod de a privi lucrurile.

Apoi, în minte mi-a venit un alt gând.

– Mantaua mea... Elementalul...

– Nu te agita. Acolo și acolo, a adăugat el, arătând cu degetul.

De un cui din zid îmi atârna mantaua. Puteam să văd umflătura făcută de Destin înăuntrul ei. Într-un colț era Elementalul, la mărimea lui maximă.

– A fost cât pe ce să uit să-mi pun mănușa înainte să îl ridic, a zis Delph apoi.

Următoarele mele cuvinte au avut o greutate aproape insuportabilă.

– Delph, Wugii trebuie să fi văzut ce am făcut.

– Wugii au văzut doi Jabbiți ieșind dintr-un alt Wug. După aceea, nu au mai văzut nimic. Doar uciderea lor. Și nu le este foarte clar cum ai făcut asta. Dar nu cred că vreun Wug are ceva împotrivă.

– Și ce spun Wugii despre cele întâmplate?

– Externi. Asta strigau când s-a întâmplat. „Externii l-au prins pe Ladon-Tosh. Au intrat în el." Așa ziceau.

– Ce nebunie!

– Normal că este, dar asta nu înseamnă că ei n-o cred.

Am oftat şi m-am lăsat pe spate. Eram atât de obosită...

– Te simţi pregătită, Vega Jane?

L-am privit.

– Pentru ce?

– Ei bine, te aşteaptă, nu-i aşa?

– Cine mă aşteaptă? l-am întrebat suspicioasă.

Mi-a întins o mână, pe care am apucat-o încet, şi m-am ridicat de pe pat. M-a condus la geam. M-am uitat afară şi am rămas cu gura căscată.

– *Ei* te aşteaptă, mi-a spus Delph zâmbind.

Când Delph a deschis uşa bârlogului meu şi am ieşit afară, au izbucnit nenumărate urale şi pălăriile au zburat sus, în aer. Părea că toţi Wugii din Wormwood se aflau acolo.

– Ve-ga Jane, Ve-ga Jane, au început ei să strige din nou şi din nou.

Am auzit un câine lătrând şi am coborât privirea – Harry Doi era lângă mine. Părea că-mi păzise intimitatea. L-am mângâiat pe cap şi apoi m-am uitat la Delph.

– Ce fac ei aici? l-am întrebat uimită.

– Vorbeşti serios? Este vremea premiului! Eşti campioană, prostuţo.

Uitasem că, odată cu înfrângerea lui Ladon-Tosh, eu *eram* campioana.

– Linişte, vă rog! Linişte!

Vocea îi aparţinea lui Thansius. În timp ce mulţimea se liniştea şi se dădea la o parte, Thansius a înaintat ţinând în mână două obiecte. Unul era o figurină de metal. Celălalt era un sac de lână, strâns bine la vârf cu o sfoară.

– Vega, te rog să vii în faţă, a zis Thansius apoi, făcând semn spre mine.

Am dat drumul mâinii lui Delph şi am păşit cu paşi ezitanţi spre Şeful Consiliului. Eram în continuare uşor ameţită, dar nu puteam să nu mă duc, nu-i aşa?

Thansius s-a întors spre mulţime proclamând:

– O declar în mod oficial pe Vega Jane campioană a Duelului.

Din nou s-au auzit urale. Uitându-mă la mulțimea de Wugi, am văzut multe lacrimi și multe zâmbete și doar ocazional câte o privire acră din partea unora precum Ran Digby, Ted Racksport, în cârje din cauza piciorului împușcat de morta, și Cletus Loon care, ca de obicei, mă privea încrâncenat. Iar când am privit în dreapta, i-am văzut pe Krone și pe Dodgson aruncându-mi priviri ca niște pumnale.

Când mulțimea s-a liniștit, Thansius mi-a zis:

– Îți înmânez acum trofeul.

Apoi mi-a înmânat figurina. Trebuia să fi fost făcută special, pentru că era o *femelă* ținând deasupra capului său un *mascul*. Thansius s-a aplecat și mi-a spus la ureche:

– Tânărul Dactil Jasper Forke, colegul tău de la Hornuri, a făcut-o pentru tine. Pentru orice eventualitate, a adăugat el.

L-am luat în brațe și am zâmbit larg. L-am căutat și l-am găsit pe Forke în mulțime și i-am mulțumit din ochi, iar el și-a plecat sfios privirea.

Am ridicat trofeul deasupra capului și mulțimea a ovaționat din nou.

Când uralele s-au liniștit, Thansius a zis:

– Și acum, cele o mie de monede.

Mi-a întins sacul de lână și a adăugat, uitându-se la mine:

– Pentru prima femelă campion din istoria Duelului. Și pentru o reușită excepțională. Absolut excepțională. În care nu numai că s-a câștigat un premiu, ci au fost salvați și mulți Wugi. Și-a întins mâna și a continuat: Îți mulțumesc, Vega Jane. Întregul Wormwood îți mulțumește.

Când i-am strâns mâna, mulțimea a înnebunit. M-am uitat spre Delph, care mi se părea că zâmbește cu întregul corp. O lacrimă mi s-a rostogolit pe față.

Privindu-l din nou pe Thansius, am observat că acesta zâmbea larg în timp ce se întorcea spre mulțime.

– Fac eu cinste cu băuturi la Witchy-Pidgy. Şi pentru Wugii mai mici, băutură roz cu ghimbir. Şi mâncare pentru toţi. Daţi-i drumul.

Urale puternice s-au auzit dinspre toţi Wugii când Thansius a terminat de vorbit şi mulţi dintre ei au pornit spre cârciumă, cei mici sărind, învârtindu-se şi chiuind.

Când am rămas singuri, i-am atins braţul lui Delph.

– Putem merge să îl vedem pe tatăl tău?

– Nu vrei să mergi la cârciumă ca să sărbătoreşti, aşa cum a spus Thansius?

Am privit sacul de bani din mâini.

– Să mergem mai întâi să îl vedem pe tatăl tău.

Duf Delphia rămăsese la bordeiul lui pentru că unul dintre picioarele din lemn i se crăpase. Delph îmi spusese asta pe drum. Duf stătea pe trepte cu piciorul crăpat scos şi cu o pipă între dinţi când ne-a văzut. A scos restul de tutun din ea, l-a înlocuit cu iarbă de fum proaspătă şi a aprins pipa. Ne-a salutat când ne-am apropiat. Am observat că ţarcul pentru bestii era gol.

Duf a rânjit, arătând spre mine.

– Ştiam eu, a zis el. Ai reuşit. Ai câştigat drăcovenia, nu-i aşa? Normal că ai câştigat! Am ştiut eu, nu-i aşa?

– Cum de ţi-ai dat seama? i-am strigat, deşi nu mă puteam abţine să nu râd.

– Pentru că n-ai murit, de aceea.

– Tată! a exclamat Delph îngrozit.

– Are dreptate, Delph, am zis. Nu sunt moartă, prin urmare am câştigat.

– Ce faci aici, atunci? a întrebat Duf. Ar trebui să... să sărbătoreşti, nu-i aşa?

Am urcat treptele şi m-am aşezat lângă el. Harry Doi, care venise cu noi, l-a lăsat pe Duf să îi scarpine urechile.

– Ai un cătel de treabă, a zis Duf. A fost aici lumina asta, nu-i aşa, Delph?

– A fost, a confirmat Delph. Dar acum s-a întors la Vega Jane, așa cum trebuie.

– Ce-ți mai fac picioarele? l-am întrebat eu. Delph mi-a spus că unul dintre ele s-a crăpat.

– Da, dar o să fie bine, să fii sigură. Mă obișnuiesc cu ele, zău că da.

Am scos sacul cu monede din manta și l-am ridicat.

– Premiul, am anunțat eu.

– Ha! a exclamat el, întinzând vârful pipei spre sac.

– E ceva bănet aici. O mie de monede. Așa-i, Delph?

– Așa e.

– Ei bine, sunt banii *tăi*, i-am zis lui Delph.

– Ce? a întrebat Delph șocat.

– Delph m-a antrenat, Duf. Nu aș fi reușit fără ajutorul lui.

– Fugi de aici, a zis Duf.

A tras din pipă și m-a analizat cu atenție.

– Întrucât eu n-am nevoie de monede, vreau ca tu și Delph să le luați.

– Vega Jane, ai luat-o razna? a exclamat Delph.

– Mi-ai face de fapt o favoare, i-am zis.

Am privit proprietatea și am adăugat:

– Unde sunt bestiile? Adarul și tânărul slep?

Duf și-a bătut piciorul și, pentru prima oară, i-am văzut descurajarea întipărită pe chip.

– Nu mai sunt, nu-i așa? a zis deznădăjduit.

– Și unde sunt?

– La un Wug care le poate dresa așa cum trebuie. Iar acel Wug nu sunt eu.

– Care Wug? l-am întrebat.

– Crank Desmond.

– Crank Desmond! Ăsta nu știe care e diferența între capul și fundul unui slep, nu-i așa?

– Așa o fi, dar are două picioare bune și eu nu am. Ha!

Am ridicat mai sus sacul cu monede.

– Atunci, o să aducem aici un tânăr Wug, o să-i plătim un salariu bun şi o să-l pregătim.

Am privit în jurul meu la ţarcurile goale, apoi am adăugat:

– Şi putem transforma asta într-o afacere.

– Afacere? Ce vrei să spui? m-a întrebat Delph.

– Am discutat deja cu Thansius despre asta. I-am dat numele unui Wug care se pricepe la bestii. A spus că este de acord.

M-am oprit, gândindu-mă la următoarele cuvinte, în timp ce Duf şi Delph se holbau la mine cu gura căscată.

– Se vând bestii pe aici, bestii tinere, nu-i aşa? Crete şi slepi, şi whişti, şi adari, şi altele. Şi Wugii cu monede şi le doresc. Au nevoie de crete şi de slepi la Moară şi pe câmp. Wugii precum Roman Picus au nevoie de whişti. Şi cine n-ar plăti monede bune pentru un adar care să-i ţină companie şi care să ducă mesaje şi altele?

Duf s-a lăsat în faţă.

– Dar Wugii îmi dau bestiile ca să le dresez.

– Aşa că acum le poţi vinde bestiile gata dresate. Iar Wugii îţi vor plăti mai multe monede dacă le vinzi o bestie de calitate.

– Nu ştim nimic despre afaceri, a protestat Delph.

– Dar ştiţi destule despre bestii, nu-i aşa? i-am explicat. Asta este cel mai important.

– Are dreptate, Delph, a spus Duf cu ochii strălucind.

Delph părea în continuare confuz.

– Atunci, o să primeşti şi tu o parte din monedele pe care le câştigăm.

– Oh, fi convins că o să primesc, l-am minţit eu.

O spusesem probabil mult prea repede, pentru că Delph s-a uitat ciudat la mine. I-am dat sacul cu monede lui Duf, m-am ridicat şi mi-am luat rămas-bun. În timp ce mă îndepărtam, Delph m-a ajuns din urmă.

– Ce-a fost cu toată nebunia asta? m-a întrebat el.

– Duf și cu tine o puteți lua de la capăt. Aveați nevoie doar de câteva monede.

– În regulă, dar trebuie să discutăm despre asta.

– Vom vorbi. Lumina următoare. Acum trebuie să mă odihnesc.

Nu aveam de gând să mai port vreodată această discuție cu Delph.

Pentru că aveam să plec din Wormwood și să intru în Quag. Și aveam să o fac chiar în noaptea aceea. Am pornit la drum.

QUINQUAGINTA UNUS

Răspunsuri, în sfârșit

Hornurile se înălțau amenințător în fața mea, ca un castel fără șanțuri de apărare și fără un rege sau o regină înăuntru. Deși știam că alți Wugi aveau parte de o petrecere la cârciumă, mă hotărâsem să mă duc pentru ultima oară la locul meu de muncă. Și nu din motive de nostalgie.

Am deschis ușa cea mare și am privit înăuntru. Acum, când cei doi Jabbiți erau morți, nu-mi mai era teamă să intru, și cu siguranță nu pe lumină. Știam acum că Ladon-Tosh păzise locul și ziua, și noaptea, dar în forme diferite.

Domitar era în micul său birou, așezat la masa lui rabatabilă. Nu mai erau suluri pe ea, nici sticla de cerneală. Dar o altă sticlă se afla acolo: cea cu apă de foc.

– Speram să treci pe aici, a fost salutul lui surprinzător când mi-a făcut semn să intru.

Și-a turnat un pahar cu apă de foc și a luat o înghițitură.

– L-ai învins pe ticălosul acela.

– Ai văzut Jabbiții?

A plescăit din buze.

– Era greu să nu îi văd.

Îmi dădeam seama din expresia lui că știa deja care avea să fie următoarea mea întrebare.

– De unde ai știut? l-am întrebat.

S-a prefăcut surprins, deși puteam să îmi dau seama că nu era cu adevărat.

– Mi-ai spus că l-am mai învins o dată pe Ladon-Tosh, am adăugat. Dar voiai să spui de fapt că am mai învins o dată Jabbiții.

– Da?

L-am ignorat.

– Asta poate să însemne doar două lucruri.

Și-a pus paharul jos.

– Te ascult, a zis el afabil.

– Unu: că știai că am venit la Hornuri noaptea și că am fost fugărită de Jabbiți până la cămăruța de la al doilea etaj.

– Măi să fie, măi să fie! a răspuns Domitar.

– Deși nu i-am învins. Pur și simplu am scăpat de ei.

– Același lucru, după părerea mea, dar, te rog, continuă, a zis el când m-am oprit.

– Sau m-ai văzut distrugând un Jabbit pe un mare câmp de luptă acum multe sesiuni.

Mă așteptasem să fie speriat de a doua posibilitate, dar Domitar a rămas netulburat.

– O voi recunoaște pe prima, dar nu și pe a doua.

Și-a apropiat paharul de bărbie.

– Ai făcut un mare deranj și aici, a zis el. E mult de curățat. Nu-i treaba mea, dar totuși...

Am simțit că mă aprind.

– Deci știai despre Jabbiții de aici?

Și-a terminat paharul cu apă de foc.

– Nu știu de ce bei treaba aia, i-am spus.

– Devine un obicei, presupun. Așa cum e o mare parte a vieții, nu-i așa?

– Jabbiții! am strigat.

– În regulă, în regulă, dar niciun Wug n-ar trebui să intre aici noaptea, nu-i așa?

– Acesta este răspunsul tău?

– Am cumva nevoie de altul?

– Ba bine că nu. Aproape că am fost mâncată de scârboşeniile alea.

– Să îţi fie învăţătură de minte, atunci.

– Domitar, erau Jabbiţi.

– Da, da, am înţeles, mulţumesc. Creaturi hidoase, a zis cu un tremur uşor.

– Şi camera aceea cu sângele? Şi întoarcerea în trecut? Şi cărţile care îţi explodează în faţă? Şi oglinzile cu demoni?

M-a privit fără expresie.

– Cred că Duelul ţi-a afectat mintea, Vega Jane. Vrei să te întinzi puţin?

– Deci vrei să spui că nu ştii nimic despre lucrurile care se întâmplă aici? Mi-ai spus că Hornurile au fost tot timpul aici.

– Am spus că Hornurile au fost la fel de când sunt eu aici, m-a corectat el.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am continuat să mă holbez la el.

– Cum arată Hornurile pentru tine? m-a întrebat.

– Magie, vrăjitorie, demonism... Spune-i cum vrei, dar este ciudat.

– Vreau să spun, cum arată de *afară?*

M-am gândit la întrebare.

– Ca un castel pe care l-am văzut într-o carte la Învăţare. Dar aceea era fantezie, nu realitate.

– Cine spune asta? m-a întrebat pedant.

– Ei bine, aşa cred.

Am inspirat lung.

– Totul este o minciună, ştiu, am spus apoi.

– Foarte bine.

– Al cui castel a fost?

– Nu sunt eu cel care trebuie să răspundă, pentru că nu ştiu.

– Dacă ştii că a fost un castel odată, cum să nu ştii al cui castel a fost?

– Poţi avea o perspectivă de suprafaţă fără să ai cunoştinţe adânci.

Am meditat o vreme la acest răspuns.

– În regulă. Quagul a fost mereu Quag?

Și-a umplut din nou paharul, vărsând apă de foc și pe suprafața biroului. A sorbit rapid, câteva picături prelingându-i-se pe bărbie.

– Quagul? Quagul zici? Nu știu nimic despre Quag, întrucât nu am fost niciodată în Quag, nu voi ajunge niciodată în Quag și îi mulțumesc Sfintei Clopotnițe pentru asta.

– Deci ți-este scris să rămâi și să mori în Wormwood?

– Așa cum ne este tuturor.

– Nu și lui Quentin Herms.

– Externii au pus mâna pe el.

– Acum cine spune minciuni?

A lăsat paharul jos.

– Ai dovezi că nu au pus mâna pe el? m-a întrebat el aspru.

– Intenționez să găsesc dovezi.

– Vega, dacă ai de gând să faci ceea ce cred eu că ai...

– Cred că are, Domitar. Sunt sigur că are.

M-am întors în direcția din care venea vocea. Micul Dis Fidus stătea în prag, cu o cârpă și cu o sticlă de lichid în mână.

– Bună, i-am zis, fără să înțeleg ce dorise să spună.

Cum putea bătrânul Dis Fidus să știe ceva despre planurile mele?

S-a apropiat.

– Mă bucură victoria ta de la Duel din această lumină.

– Îți mulțumesc, dar ce ai vrut să...

Dar se uita deja la Domitar acum.

– Știam că momentul are să vină, desigur. Nu aveam nevoie de o profeție a lui Selene Jones pentru asta.

L-am privit pe Domitar și el a dat încet din cap.

– Presupun că timpul *a* venit.

Dis Fidus a dus cârpa spre sticlă și a umezit-o cu lichid.

– Întinde-ți mâna, Vega, a zis el.

– De ce? Ce ai pus pe cârpă?

– Întinde-ți doar mâna. Cea cu cerneală.

L-am privit pe Domitar, care a dat aprobator din cap.

Mi-am întins mâna într-o doară. Privirea mi-a sărit spre pielea albastră, rezultatul a două sesiuni de ştampile puse pe Dis Fidus pe mână fără vreun motiv clar.

– Nu pot face asta fără să te doară puţin, mi-a zis Dis Fidus. Îmi pare rău. Este inevitabil.

Mi-am retras mâna şi l-am privit pe Domitar, care nu voia să se uite la mine.

– De ce să suport durere? l-am întrebat. La ce bun?

– Va fi mult mai puţin dureros decât ceea ce te aşteaptă în Quag dacă intri cu cerneala pe tine.

– Nu înţeleg.

– Şi nici nu trebuie, mi-a zis Domitar. Dar, dacă acesta este planul tău, este esenţial ca de pe mâna ta să dispară cerneala.

A tăcut şi s-a întors spre zid.

L-am privit din nou pe Dis Fidus. Mi-am întins iar braţul, mi-am închis ochii pe jumătate şi m-am pregătit pentru durere. Mi-a atins mâna cu cârpa şi am simţit o mie de ace înţepându-mi pielea. Am încercat să îmi trag mâna, dar nu am reuşit. Când mi-am deschis complet ochii, am văzut că Dis Fidus îmi apucase încheietura. Era surprinzător de puternic având în vedere cât de mărunţel şi de bătrân era.

Am gemut, mi-am încleştat dinţii, mi-am muşcat buza, mi-am închis din nou ochii şi am dat din picioare. Când am simţit că nu mai suport, Dis Fidus mi-a spus:

– Am terminat.

Mi-a dat drumul la încheietură şi mi-am deschis ochii. Spatele mâinii avea cicatrice, era roz şi mă durea. Dar nu mai era nici urmă de cerneală pe ea. L-am privit frecându-mi mâna cu cealaltă.

– De ce a trebuit să faci asta?

– Te-ai întrebat, desigur, de ce îmi petrec eu luminile ştampilând mâini pe aici, a zis Dis Fidus.

Am încuviinţat din cap.

– Ei bine, acum ai răspunsul. Pur și simplu, să traversezi Quagul cu o mână ștampilată este o sentință la moarte.

– Și Quentin Herms, atunci? am întrebat cu amărăciune.

Am privit de la Domitar la Dis Fidus. Ambii au scuturat din cap. Într-un final, Dis Fidus a spus:

– Dacă a intrat în Quag cu mâna ștampilată, mi-e teamă pentru el.

– Deci nu crezi că l-au prins Externii? am întrebat, cu o notă de triumf în cuvinte.

Privirea lui Dis Fidus spunea că remarca mea era inutilă.

– Cu siguranță, ai depășit deja această teorie, a spus el cu o voce pe care nu i-o mai auzisem.

Dis Fidus cel timid și supus nu mai exista. Arăta în continuare bătrân și nevolnic, dar în ochi avea un foc pe care nu îl mai văzusem acolo.

– Am depășit-o, i-am răspuns.

– Atunci, să nu mai pierdem timpul discutând despre asta, a spus Dis Fidus ferm.

După ce a astupat sticla, mi-a întins-o împreună cu o cârpă proaspătă.

– Ia asta.

– Dar mâna îmi este curată.

– Ia-o oricum, m-a îndemnat el.

Le-am pus în manta.

– Deci ce este cerneala, atunci? Este dăunătoare?

– În Quag, este ca mierea pentru muște, a răspuns Domitar. Sau ca mirosul unei iepe pentru un armăsar în călduri.

– Deci atrage bestiile direct către Wugi, am zis aprinsă. În mod clar, o sentință la moarte, am continuat acuzator. Și voi știați despre asta!

– Wugii n-ar trebui să intre în Quag, a zis Domitar defensiv. Și, dacă n-o fac, urmele de cerneală nu au nicio importanță pentru ei.

- Dar dacă bestiile ies din Quag? l-am întrebat. M-a atacat un garm, m-a fugărit până la copac. Şi acum ştiu de ce, din cauza urmelor de pe mână.

Domitar l-a privit vinovat pe Dis Fidus înainte de a continua:

- Niciun sistem nu este perfect.

- Şi al cui sistem este acesta? am întrebat.

Surprinzător, Dis Fidus a fost cel care a răspuns:

- A fost mereu aşa, din câte ştiu eu. Şi nu există Wug în viaţă cu mai multe sesiuni decât mine.

- Dar Morrigone? Şi Thansius?

- Nici măcar Thansius nu este la fel de bătrân ca Dis Fidus, a spus Domitar. Cât despre Morrigone, ea este un caz special, înţelegi?

- O, chiar că este specială! am exclamat.

- Nu este un Wug rău, scoate-ţi asta din minte chiar în fărâma asta! a zis Dis Fidus cu o energie surprinzătoare.

- Pot să cred că este rea dacă asta vreau, mulţumesc frumos, i-am întors-o.

- Ei bine, atunci greşeşti, a zis Domitar obosit, sorbind din pahar. Wugii şi Wormwoodul nu sunt atât de uşor de împărţit în categorii.

- Şi atunci ce mama naibii suntem? am răbufnit.

- Dintr-un anumit punct de vedere, a răspuns Domitar, suntem Wugi, pur şi simplu. Ce am fost poate înainte, ei bine, asta pot să o spună doar strămoşii noştri, nu-i aşa?

- Ei sunt morţi! am răspuns.

- Păi, vezi? Tocmai! a zis Domitar imperturbabil.

- Vorbeşti cifrat! am exclamat. Îmi spui că Morrigone nu este rea şi te aştepţi să te şi cred. Îl controla pe Ladon-Tosh. Din pricina ei erau acei Jabbiţi în el. Nu i-a mai putut stăpâni! M-a implorat să o ajut şi să îi omor.

Spre uimirea mea, nici asta nu i-a surprins.

Dis Fidus a dat doar din cap, de parcă tocmai i-aş fi confirmat o bănuială deja existentă.

– Da, ar fi fost dificil pentru ea, a spus Dis Fidus pe un ton nonșalant.

– Pentru ea? am strigat. Dar cum mama naibii rămâne cu mine?

– Unii Wugi au datorii moștenite, a răspuns Domitar. Morrigone este unul dintre ei. Înaintea ei, a fost responsabilitatea mamei ei să aibă grijă de binele Wugilor. Și asta făcea ea în această lumină.

– Încercând să mă omoare.

– Ești un pericol pentru ea și pentru întregul Wormwood, Vega, nu înțelegi asta? a zis Domitar exasperat.

– Cum adică sunt eu un pericol pentru ea? S-a prefăcut că îmi este prietenă. M-a lăsat să cred că adevăratul meu dușman este Krone. Și a încercat să mă ucidă la Duel. De ce?

– Asta trebuie să descoperi de una singură.

– Domitar!

– Nu, Vega. Este ultimul meu cuvânt în această privință.

I-am privit pe amândoi.

– Cum rămânem, atunci?

Domitar s-a ridicat și a astupat sticla de apă de foc.

– Eu rămân în siguranță în Wormwood, iar tu se pare că nu rămâi deloc.

– Nu crezi că voi reuși să trec Quagul, nu-i așa?

– De fapt, cred că vei reuși, a spus el plecându-și capul. Și atunci, să aibă milă Clopotnița de toți Wugii.

Când l-am privit pe Dis Fidus, și el își plecase capul.

M-am întors și am ieșit din Hornuri. Nu aveam să mă mai întorc vreodată acolo.

QUINQUAGINTA DUO

Sfârșitul începutului

M-am întors la bârlogul meu și am strâns toate lucrurile pe care le aveam - nu foarte multe -, apoi mi le-am băgat în geantă. În buzunarul de la manta mi-au intrat Piatra Viperei și Elementalul micșorat. Mi-am pus geanta sub pat și m-am hotărât să cheltui una dintre monedele pe care le aveam în buzunarul de la manta pe ultima mea masă în locul meu de naștere.

Tove cel Hămesit era locul în care eu și Delph mai mâncasem de două ori. Îndreptându-mă într-acolo pe Strada Principală cu Harry Doi după mine, auzeam uralele de bucurie ce răsunau în continuare de la Witchy-Pidgy. Wugii se împrăștiaseră pe pietrele cubice ca să bea din halbe și să înfulece bucăți de carne, pâine și cartofi.

Roman Picus era destul de bine ametit, așa cum păreau și Ran Digby și Litches McGee. Cei trei se clătinau ca niște Wugi pe gheață, cântând de mama focului. L-am văzut apoi pe Cacus Loon sprijinit de un zid, cu fața la fel de roșie ca fundul tigăii Hestiei Loon proaspăt scoasă de pe cărbuni.

Am cotit-o repede spre Tove, înainte ca vreunul dintre ei să mă poată vedea. Voiam să mănânc. Nu companie. La Tove se aflau doar Wugii care lucrau acolo datorită mâncării gratuite de la cârciumă. Mi-am întins moneda, după cum eram obișnuită, ca să le arăt că

îmi pot permite să plătesc masa, dar marele Wug cu fața plată care m-a așezat la locul meu a refuzat-o cu un semn din mână.

– Monedele tale nu au valoare aici, Vega.

– De ce?

– Facem noi cinste, Vega. Și este o onoare pentru noi.

– Ești sigur că poți face asta? l-am întrebat.

– La fel de sigur cum l-ai bătut tu pe ticălosul de Ladon-Tosh!

Când mi-a adus sulul cu felurile de mâncăruri, i-am spus că am să iau câte puțin din fiecare. La început a părut surprins auzind asta, însă apoi un rânjet prostesc i-a apărut pe față și a răspuns:

– De îndată, drăguță.

Am mâncat cum n-o mai făcusem în toate sesiunile mele – era de parcă nu mai mâncasem niciodată. Cu cât mâncam mai mult, cu atât îmi doream mai mult, până nu am mai putut înghiți nici măcar o singură îmbucătură. Știam că probabil nu o să mai am parte de o asemenea masă vreodată. Am împins la o parte ultima farfurie, m-am bătut mulțumită pe burtă și apoi mi-am reîntors atenția spre ceea ce urma. Am privit pe geam. Prima secțiune a nopții sosise.

Aveam să aștept până la cea de-a patra. Părea să fie un moment la fel de bun ca oricare altul ca să mă avânt în Quag. Mă gândeam că era un plan bun să intru în întunecime pe întuneric. Aveam pericole de înfruntat și să le înfrunt de la început, cât mai curând posibil, mi se părea mai logic decât să încerc să le evit la nesfârșit. Trebuia să știu dacă sunt în stare să o duc la bun sfârșit sau nu. De ce să trag pisica de coadă?

De asemenea, mă îndoiam destul de serios că puteam să străbat Quagul pe lumină. Știam doar că trebuie să treci prin întunericul umbrei ca să ajungi la strălucirea soarelui. Acest gând amărât era cel mai poetic lucru de care fusesem în stare.

Adusesem ceva mâncare cu mine ca să îi dau lui Harry Doi. Asta era cealaltă grijă a mea. Mâncarea. Trebuia să mâncăm cât eram în Quag. Am privit la puținele monede care-mi mai rămăseseră. M-am dus la un alt magazin și le-am cheltuit pe toate pe câteva provizii de bază pentru câinele meu și pentru mine. Nu era marelucru și o parte

din mine se bucura pentru asta. Nu puteam să car în spate kilograme de mâncare dacă eram fugărită de vreun garm. Habar nu aveam cât putea să dureze traversarea Quagului.

Mâncarea pe care o cumpărasem nu avea să ne ajungă multă vreme. Şi trebuia să iau şi apă cu mine. Dar apa era şi ea grea şi nu puteam să duc suficientă nici măcar pentru jumătate de sesiune. Adevărul era că aveam să fiu nevoită să găsesc mâncare şi apă în Quag. Am fost cumva încurajată de faptul că bestiile, oricât de scârboase ar fi fost, trebuiau şi ele să mănânce şi să bea apă. Nu îmi doream, desigur, ca noi să devenim mâncarea lor.

Se făcuse a doua secţiune a nopţii şi tocmai ajunsesem la bârlogul meu, când am ridicat privirea şi am văzut ceva venind spre mine.

Adarii erau bestii cu un aspect caraghios atunci când se aflau la pământ. În aer însă, erau creaturi graţioase şi frumoase. Acesta plana, zburând mult mai bine decât aveam să o fac eu vreodată.

S-a apropiat din ce în ce mai mult şi, într-un final, a coborât şi s-a oprit la câţiva metri de mine. Privindu-l mai de aproape, mi-am dat seama că era adarul pe care Duf îl dresase pentru Thansius. Şi apoi am observat că avea un sac de lână în cioc. S-a apropiat de mine şi a lăsat sacul la picioarele mele. Am coborât privirea spre el şi apoi m-am uitat din nou la înaltul adar.

– Un cadou de la Thansius, a zis adarul cu o voce remarcabil de asemănătoare cu cea a Wugului care îl trimisese.

M-am aplecat, am ridicat sacul din pânză şi l-am deschis. Înăuntru erau două lucruri: inelul bunicului meu şi cartea despre Quag. Am privit spre adar. A trebuit să îmi închid ochii şi apoi să îi redeschid. Un moment putusem să jur că privisem faţa lui Thansius.

– Spune să le iei cu credinţă şi încredere că îndrăzneala poate schimba totul, a continuat adarul.

Mi-am strecurat inelul şi cartea în manta. M-am gândit că terminasem cu adarul – sau el cu mine –, dar nu era cazul. Următoarele lui cuvinte m-au îngheţat, dar doar pentru un moment. Apoi am fugit cu toată viteza spre uşa bârlogului, de unde mi-am luat agitată

geanta. Am țâșnit pe ușă și am fugit pe pietrele cubice cu Harry Doi în urma mea.

Adarul se înălțase deja și l-am privit zburând pe deasupra mea.

Mi-am amintit ultimele lui cuvinte. Într-adevăr, știam că nu aveam să le uit vreodată.

– *Vin după tine, Vega Jane. Vin după tine chiar acum.*

Eu și Harry Doi nu ne-am oprit din alergat până când nu am ieșit din Wormwood. Am privit spre cer și am clipit. Nu erau stele, cu excepția uneia. Și aceea se mișca. Era a doua stea căzătoare pe care o vedeam și părea identică întru totul cu prima. Dar asta era imposibil. Și, mai mult, astrele erau atât de departe, încât nu știu cum ar fi putut un Wug să își dea seama de la o asemenea distanță. Părea să mă urmărească în timp ce mă grăbeam pe potecă spre locul unde aveam să înfrunt Zidul.

M-am gândit că părea singuratică steaua aceea... Singură și poate pierdută, așa cum gândisem și mai devreme. Traversa un cer de întuneric, mergând undeva sau, cel puțin, încercând. Dar, dacă nu știi unde vrei să mergi, presupun că orice potecă te va duce undeva.

După un sfert de milă, m-am oprit și mi-am scos câteva lucruri din geantă. Le construisem din nimicuri la Hornuri de-a lungul timpului. Am îngenuncheat în fața lui Harry Doi și i-am spus să rămână nemișcat. I-am trecut mica platoșă peste piept și l-am legat cu chingile de piele pe care le făcusem chiar eu. Platoșa era ușoară, dar puternică, exact cum o proiectasem. Apoi i-am pus pe cap o cască din metal făcută tot de mine. Câinele a suportat stoic întreaga operațiune, purtând apoi creația de parcă s-ar fi născut cu ea. I-am frecat urechile și i-am mulțumit că era așa cuminte. Mi-am trecut apoi hamul peste umeri. Aveam să îl pun pe Harry Doi în ham de îndată ce ne apropiam mai mult de Zid.

Apoi m-am aruncat la pământ și am ascultat.

Orice venea spre mine nu încerca să se ascundă. Făcea atât de mult zgomot, încât m-am alarmat. Prădătorii cărora nu le era teamă de ceea ce era în fața lor făceau mult zgomot. Prada rămânea tăcută

în umbră. M-am ascuns în spatele unui tufiș mare și am așteptat să văd cine era.

Mi-am pus mănușa, am scos Elementalul și i-am poruncit să se facă mare. Și am așteptat.

Zgomotul se apropia. În mai puțin de o fărâmă, urma să aflu cu ce aveam de-a face.

– Delph!

Trecea pe lângă locul unde mă ascunsesem. Auzind cuvintele mele, s-a oprit și s-a holbat în jurul lui uimit, până m-am ridicat ca să mă poată vedea.

– Ce faci aici?

– Adarul lui Thansius mi-a spus să vin. Mi-a spus că ți-a zis și ție. Așa că am pornit.

– Unde ai pornit?

S-a uitat urât la mine.

– Mă întrebi asta, tâmpito?

Am deschis gura larg. Daniel Delphia nu îmi spusese așa ceva de câte sesiuni îl știam, adică de toate sesiunile mele.

– Tâmpită? am zis uimită. M-ai făcut tâmpită?

– Drept ce fel de Wug mă iei? Tâmpită am zis și tâmpită am vrut să spun, a zis el țâfnos.

M-am îndreptat spre el și eram pe punctul să îi dau o palmă. Când mâna mi s-a arcuit să îl lovesc, am observat că avea o geantă pe umăr.

– Ce ai acolo?

– Lucrurile mele. La fel cum ai și tu aici, nu-i așa?

A arătat spre geanta mea. Apoi a privit armura lui Harry Doi și a zis:

– La naiba, bine lucrat.

A ridicat din nou privirea.

– Unde te duci? l-am întrebat.

– Unde te duci și tu.

– Ba nu o faci.

– Ba bine că nu.

– Delph, nu vii cu mine!

– Atunci, nu pleci nici tu.

– Crezi că mă poți opri?

– Cred că pot încerca.

– De ce faci asta?

– Asta am plănuit de la început, nu? a zis el.

– Dar tatăl tău... am crezut...

– Am discutat cu el. I-am spus anumite lucruri. A fost de acord să vin. Tu l-ai scăpat de durere. Și... mi-a spus să îți mulțumesc că... ei bine, că m-ai îndreptat la cap. Dorea să-ți spună chiar el, dar se bâlbâia până și în fața mea când mi-a vorbit despre asta. Presupun că nu ar fi reușit niciodată să ți-o spună ție direct.

– Eu... ei bine, sunt emoționată să aud asta.

– Și are și monede, și un tip pe care să îl antreneze. O afacere, așa cum ai zis.

– Dar mă gândeam că voi doi o s-o conduceți împreună.

A scuturat încăpățânat din cap.

– Nu pot să te las să mergi singură în Quag, Vega Jane. Pur și simplu nu pot.

Am rămas acolo uitându-mă la el și el a rămas uitându-se la mine. Aveam de gând să îi spun ceva, când m-am uitat din întâmplare spre cer. Și atunci am văzut.

Două stele căzătoare una lângă cealaltă. Era o lecție, presupun, să nu te gândești doar la tine. Delph, eram sigură, dorea și el să evadeze din chingile Wormwoodului. Erau și alți Wugi lângă mine al căror destin se afla în afara acelui loc.

L-am privit și i-am strâns mâna.

– Mă bucur că ești aici, Delph.

Fața i s-a înseninat.

– Te bucuri? Serios?

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat, iar fața i s-a înroșit toată.

– Ar trebui să fiu țăcănită să vreau să intru în Quag fără tine, nu-i așa? Și poate că sunt eu în multe feluri, dar țăcănită sigur nu sunt.

– Nu, Vega Jane, nu ești țăcănită.

Și apoi m-a ridicat de la pământ și m-a sărutat atât de tare, că mi-am simțit respirația părăsindu-mi corpul cu o viteză uimitoare, de am crezut că aveam să leșin. Când m-a lăsat din nou jos, aveam amândoi ochii închiși. Când i-am deschis, simultan, Delph și cu mine ne-am privit timp de fărâme întregi – sau așa mi s-a părut. În cele din urmă, m-a întrebat:

– Și acum ce facem?

– Zidul, i-am zis.

Ceva mi-a trecut imediat prin minte.

– Cum ai știut că voi fi aici?

– N-am știut. Am fugit dintr-o parte în alta încercând să dau de tine.

– Acum ceva vreme am ales un loc terminat al Zidului. Cred că este cea mai bună șansă a noastră să trecem.

– Sunt paznici în turnuri, mi-a răspuns agitat.

– Știu asta. Dar distanța dintre turnuri lasă un spațiu.

Mi-a privit mantaua.

– Ai lanțul? m-a întrebat.

Am dat din cap.

– Ești pregătit?

Când am ajuns la punctul ales, ne-am ascuns în tufiș și am privit spre Zid. Știam că la șaizeci de metri în fiecare parte erau turnuri în care stăteau de pază Wugi înarmați cu morte.

L-am prins pe Harry Doi în ham și l-am lăsat să îmi atârne la piept. Cu Destin de-a lungul umerilor dându-mi putere, nu îl simțeam mai greu de câteva kilograme.

– Prinde-ți mâinile în jurul umerilor mei, Delph, așa cum am mai făcut.

Dar nu a apucat să o facă, fiindcă imediat s-a auzit o voce.

– Uite-i!

Mi s-au înmuiat picioarele.

Am privit la dreapta și am văzut un grup de Wugi repezindu-se spre noi, cu morte în mână. Picioarele mi s-au înmuiat și mai tare când am văzut cine erau. La stânga noastră era Ted Racksport, țopăind cu piciorul lui șchiop, Cletus, cu ochii săi răi injectați de sânge, și Ran Digby, cu barba lui urâtă și fața dezgustătoare.

La dreapta erau Jurik Krone și Duk Dodgson.

Iar în fruntea lor era Morrigone.

– Nu, Vega, a țipat ea. Nu vei pleca din Wormwood! Nu poți!

Își încărcaseră cu toții mortele, țintind către noi.

L-am apucat pe Delph de mână și am fugit cu Harry Doi izbindu-mi-se de piept la fiecare pas. Ne aflam la cincizeci de metri de Zid când m-am ridicat de la pământ, trăgându-l pe Delph după mine. Era un echilibru precar și mă tot întorceam spre partea în care se afla Delph în ascensiunea mea.

M-am întors la timp ca să o văd pe Morrigone îndreptându-și mâinile spre noi. Un moment mai târziu, țineam în mână Elementalul la dimensiunea sa maximă, apoi raza de lumină roșie deviată a lovit Zidul, făcând o gaură în el. Am continuat să ne înălțăm.

– Trageți, a strigat Krone.

Mortele au bubuit. Am simțit ceva trecându-mi pe lângă cap. L-am auzit pe Delph țipând și apoi a rămas inert. I-am strâns mâna mai tare.

– Delph, am strigat.

– Mergi, mergi, mi-a răspuns el cu o voce chinuită. Sunt în regulă.

Dar știam că nu este. Am luat-o la stânga și apoi la dreapta când mortele au tras din nou. Harry Doi a lătrat, apoi a hăulit și apoi a schelălăit. După care a tăcut. Am simțit ceva umed pe față.

Și Harry Doi fusese lovit. Am făcut Elementalul mic, l-am pus la o parte și l-am susținut pe Harry Doi cu mâna liberă, în timp ce cu cealaltă îl țineam pe Delph.

– Nu mai trageți! am strigat.

Nu credeam că o vor face, întrucât ne loviseră deja pe doi dintre noi. Îmi doream să am doar un moment ca să fac ceea ce aveam de

gând. Am luat-o brusc la dreapta, am zburat în jurul unui copac, l-am prins pe Harry Doi cu cotul, am smuls o ramură în trecere şi la întoarcere eram cu faţa la Wugi.

Am aruncat ramura, împrăştiindu-i în toate direcţiile, iar lemnul s-a înfipt în pământ exact în locul în care se aflaseră. M-am întors din nou, ţintind spre butucul din vârful Zidului.

Mortele au tăcut pentru un moment. Dar ştiam că nu aveam prea mult timp. Delph gemea. Şi, mai înfricoşător, Harry Doi atârna moale în hamul lui, fără să se mişte. M-am îndreptat cu viteză direct spre Zid, dar mi-era extrem de greu să mă ridic suficient de sus cu Delph şi cu Harry Doi.

Şi, când am privit în spate, am îngheţat de frică.

Jurik Krone, cel mai bun ţintaş din Wormwood, îşi îndreptase morta direct spre capul meu. Nu puteam să scot Elementalul, pentru că îl ţineam pe Delph cu o mână şi cu cealaltă susţineam corpul lui Harry Doi.

L-am văzut pe Krone zâmbind când a început să apese pe trăgaciul ce avea să îmi trimită un foc de morta direct în cap. Şi toţi trei aveam să murim. Însă apoi ceva l-a lovit pe Krone atât de tare, încât a fost aruncat la zece metri într-o parte. S-a rostogolit din nou şi din nou şi morta i-a căzut din mâini.

Am privit să văd cine îmi salvase viaţa.

Morrigone tocmai îşi cobora mâinile, care erau îndreptate spre locul în care fusese Krone. S-a întors şi m-a privit. Preţ de un moment, mi-am imaginat un coif de metal în jurul feţei ei şi scutul ridicat şi mi-am dat seama cât de asemănătoare era cu femela de pe câmpul de luptă de acum mult timp. Apoi şi-a ridicat din nou mâinile şi am simţit o forţă invizibilă, ca o frânghie de fier, apucându-mă de picior. Când am privit-o, Morrigone îşi mişca mâinile de parcă ar fi tras frânghia spre ea. Am simţit că nu mai înaintez şi, după o smucitură, cum suntem traşi înapoi, în jos.

Acesta era. Acesta era momentul. Dacă nu puteam face asta, atunci totul fusese degeaba.

Cu un țipăt care a părut să dureze fărâme bune, mi-am adunat toate forțele. Am simțit energia curgându-mi prin corp. Am dat din picioare și am simțit frânghia invizibilă relaxându-se. Am dat și mai tare și mi-am plecat umerii în față, de parcă aș fi tras o povară incredibil de grea. Și apoi, cu un ultim țipăt lung și cu mușchii atât de încordați că am crezut că paralizasem, m-am eliberat, m-am înălțat peste buștenii cei mai înalți - cizmele lui Delph chiar atingându-le - și am trecut peste Zid.

Privind în spate încă o dată, am văzut-o pe Morrigone întinsă la pământ, epuizată, murdară și învinsă. Privirile ni s-au întâlnit.

Și-a ridicat o mână spre mine, nu ca să încerce să mă oprească, ci - mi-am dat eu seama - pur și simplu pentru a-și lua rămas-bun.

În următoarea fărâmă trecusem peste șanțul de sub noi și intrasem în Quag. Am zburat peste primul grup de copaci și tufișuri. Și apoi, pentru că vegetația devenise extrem de densă, a trebuit să mă las rapid la pământ.

Era bine că o făcusem. Scosesem deja Piatra Viperei din buzunarul mantalei. Delph era întins la pământ, ținându-se de braț, cu cămașa plină de sânge. Am trecut Piatra peste rană și aceasta a dispărut de îndată, împreună cu durerea de pe fața lui. Îndreptându-se, a exclamat:

- Mulțumesc, Vega Jane.

Dar nu îl ascultam. Îl dădusem jos pe Harry Doi din hamul lui. Stătea nemișcat la pământ și abia mai respira. Ochii îi erau închiși.

- Nu, m-am văitat eu. Te rog, nu!

I-am scos platoșa și am văzut locul unde fusese străpunsă de morta. Am frecat Piatra Viperei deasupra rănii în lateral, acolo unde fusese lovit. Era atât de grav rănit, că am crezut că dacă îi atingeam corpul cu Piatra, avea să se vindece mai repede. Am continuat să frec, apăsând Piatra de blana lui și trecând-o peste rană. În continuare nu se întâmpla nimic. Lacrimile îmi curgeau pe față când Delph a îngenuncheat lângă mine.

– Vega Jane!

Mi-a pus o mână pe umăr, încercând să mă tragă de acolo.

– Vega Jane, lasă-l acum. S-a dus.

– Dispari! am țipat eu și l-am împins atât de tare, că a zburat în spate și s-a izbit de pământ.

Am coborât privirea spre Harry Doi și m-am gândit la câte lucruri bune puteam eu să mă gândesc.

– Te rog, te rog, am gemut. Te rog, nu mă părăsi din nou.

În disperarea mea, amestecam doi câini în minte... Vederea îmi era încețoșată de lacrimi.

Însă Harry Doi nu s-a mișcat. Respirația îi încetinise într-atât, că abia puteam să îi văd pieptul ridicându-se.

Nu îmi venea să cred. Îl pierdusem pe Harry Doi al meu. M-am întors și l-am văzut pe Delph ridicându-se de la pământ. Atunci, am simțit ceva atingându-mă pe mână. Mi-am tras-o, gândindu-mă că era o creatură din Quag care îmi testa carnea.

Harry Doi mi-a atins din nou mâna cu nasul lui umed. Acum avea ochii deschiși și respira normal. S-a ridicat pe labe și s-a scuturat tot, de parcă s-ar fi scuturat de moartea de care fusese atât de aproape. Cred că mi-a și zâmbit. Eram atât de fericită, că am strigat de bucurie și l-am îmbrățișat strâns.

El mi-a lins fața și a lătrat.

– Slavă Clopotniței, a zis Delph, scărpinând botul lui Harry Doi.

I-am zâmbit și apoi m-am oprit, holbându-mă la mâna lui Delph.

Mâna ștampilată cu cerneală a lui Delph, după atâtea sesiuni petrecute la Moară!

Atunci am auzit mormăitul din fața și din spatele nostru.

M-am întors încet.

Era un garm în dreapta noastră și un frek enorm în stânga.

Cerneala albastră – ca mierea pentru muște.

Nu am stat deloc pe gânduri. Am scos Elementalul și i-am poruncit să se facă mare. L-am aruncat exact când frekul a sărit spre Delph. Sulița l-a lovit în mijlocul pieptului și bestia s-a dezintegrat.

Dar garmul a pornit și el spre noi, cu sângele curgându-i pe piept și cu mirosul lui odios umplându-mi plămânii. Și din falca lui puternică țâșnea acel sunet oribil pe care îl scotea atunci când se afla la vânătoare. Știam că următorul lucru ce avea să-i izbucnească dintre fălci era jetul de foc care avea să ne pârjolească.

Am apucat vasul de apă din geanta mea și l-am aruncat spre creatură. Vasul a lovit-o direct în bot, apoi s-a crăpat și apa i s-a vărsat pe față.

Asta mi-a dat doar un moment, dar doar de un moment aveam nevoie. De îndată ce Elementalul mi-a atins mână la întoarcerea dinspre frek, l-am aruncat din nou.

Elementalul i-a trecut garmului prin gură și i-a ieșit prin spate. Creatura a devenit portocalie și s-a aprins, de parcă focul dinăuntrul ei nu reușea să iasă la suprafață. Un moment mai târziu, a explodat într-un nor de fum negru. Când fumul a dispărut, garmul nu mai era.

– La naiba, a exclamat Delph.

Da, am gândit și eu. *La naiba!*

Nu aveam timp să ne sărbătorim victoria. Am apucat mâna acoperită de cerneală a lui Delph și am scos din buzunar sticla și cârpa pe care mi le dăduse Dis Fidus.

– Ce ai acolo? m-a întrebat el.

– Taci doar și află că o să te doară teribil!

Am turnat lichidul pe cârpă și apoi i-am apăsat-o pe mână.

Delph a strâns din dinți și, spre lauda lui, nu a scos niciun sunet în timp ce întregul corp i se cutremura, de parcă ar fi avut diaree de la carne stricată de creta.

Când lichidul și-a făcut treaba, dosul mâinii îi era la fel de roz și de plin de cicatrice ca al meu. Dar cerneala dispăruse.

– Este un lucru bun? m-a întrebat, înfiorându-se și scuturându-și mâna.

– Le va fi mai greu bestiilor să ne urmărească.

– Atunci, este un lucru bun, a declarat el hotărât.

Ne-am luat gențile de la pământ.

– Trebuie să continuăm să ne mișcăm, Delph.

Am pornit eu prima cu Elementalul la mărime maximă în mână și Delph după mine, în timp ce Harry Doi ne acoperea spatele.

Am trecut de copaci și de vegetația densă și apoi s-a întâmplat lucrul cel mai uimitor. Quagul s-a deschis într-o întindere vastă de câmpuri verzi și de mici pâlcuri de copaci înalți, îngăduindu-ne să vedem la multe mile în fața noastră. În depărtare, spre vest, era un râu scufundat în ceață, plin cu apă neagră. Spre est era o pantă pietroasă ce nu ducea nicăieri. Mult mai spre nord în fața noastră era un munte înalt acoperit de păduri, care părea în întunericul neliniștitor nu verde, ci albastru.

Exista o singură problemă. Înainte să ajungem la întinderea plată unde puteam să vedem de departe pericolul apropiindu-se, trebuia să trecem de următorul obstacol. Ne aflam exact la marginea unei stânci. Am privit în jos. Căderea părea să fie de aproape o milă. L-am privit pe Delph și el pe mine.

– Ești pregătit? l-am întrebat.

Mi-a apucat mâna și a dat din cap.

L-am ridicat pe Harry Doi în ham și l-am mângâiat pe cap. Fusesem atât de aproape să îi pierd pe amândoi într-un timp atât de scurt, încât o parte din mine își dorea să se întoarcă în Wormwood. Dar o parte mai importantă știa că nu era posibil. Nu acum. Poate într-o altă lumină.

Am auzit sunete în spatele nostru, apropiindu-se rapid. Din intensitatea zgomotului, am estimat că erau cam trei sau patru garmi și ceea ce părea să fie o întreagă haită de freki. Fuseseră alertați, fără îndoială, de prezența noastră acolo după lupta precedentă.

Au țâșnit din pădurea deasă aflată în spatele nostru. Am privit înapoi. Greșisem. Nu erau patru garmi, erau zece. Și nu erau freki. Erau amaroci. Și păreau mult mai înfricoșători decât frekii.

M-am întors și am privit în față spre muntele albastru din depărtare și cumva am știut că acolo trebuia să ajungem. Dincolo de

el, pe cer, erau stelele, stelele pierdute, așa cum mă gândeam la ele acum. Pierdute, așa cum eram și noi. Aveam să ne găsim vreodată drumul? Aveam oare? Poate că nu. Poate că aveam să ne stingem pur și simplu. Dar măcar urma să încercăm.

L-am privit din nou pe Delph și am schițat un zâmbet timid, care mi-a pierit chiar dinainte să îmi ajungă pe față. Și apoi am sărit. Toți trei suspendați în aer preț de un lung moment, în timp ce bestiile groaznice se repezeau spre noi.

Și apoi ne-am înălțat, de-acum cufundați în întregime în Quag.

De același autor
Editura Rao vă recomandă

UN SIMPLU GENIU

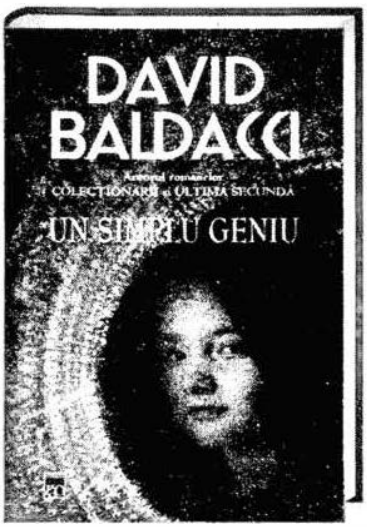

Într-o lume a secretelor, geniul uman înseamnă putere. Și uneori este pur și simplu o putere mortală... În apropiere de Washington D.C., există două instituții clandestine: cel mai neobișnuit laborator din lume și o tabără de antrenament secretă aparținând CIA. Atras în aceste locuri de o crimă, fostul agent al Serviciului Secret Sean King întâlnește o lume întunecată a matematicienilor, a codurilor și a spionilor. Căutarea răspunsurilor îl conduce însă spre alte violențe șocante – și spre o tânără autistă de un geniu ieșit din comun. Însă doar împreună cu partenera sa, Michelle Maxwell, îl poate prinde pe criminal... rezolvând un mister uluitor care amenință întreaga națiune.

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Diderot . . . . . Nepotul lui Rameau
Johann Wolfgang Goethe . . . . . Opere alese (vol. 15) • Poezii (vol. 1)

CLASICI CONTEMPORANI

Anita Albus . . . . . Paradis și paradox
James Agee . . . . . Undecesîn familie
William Blake . . . . . Cântecealeinocenței
Charles Bukowski . . . . . Ceamai frumoasă femeiedinoraș și altepovestiri
Georges Bataille . . . . . Literatura și răul
Albert Camus . . . . . Carnete • Teatru
Albert Camus & René Char . . . . . Corespondență 1946-1959
Miguel Delibes . . . . . Ereticul
William Faulkner . . . . . Cătunul • Orașul • Casacu coloane • Steaguri în țărână • Sanctuar • Sartoris • Nuveleregăsite • Neînfrânții • Povestiri inedite • Recviem pentru o călugăriță • Izvoadă în țărână • Hoțomanii • O parabolă • Pepatul de moarte
Michel Foucault . . . . . Cuvintele și lucrurile
Andre Gide . . . . . Amintiri de la curteacu juri
Witold Gombrowicz . . . . . Ferdydurke • Trans-Atlantic • Pornografie • Cosmos • Bakakai • Jurnal (vol. 1, vol.2) • Teatru
John O'Hara . . . . . BUtterfield 8 • ÎntâlnireînSamaira
Hermann Hesse . . . . . Knulp. Demian • Narcis și Gură-de-Aur • Celemaifrumoase povestiri (2 vol.)
John Irving . . . . . Lumeavăzută de Garp • Pânătevoigăsi • Văduvă pentruuman
James Joyce . . . . . Stephen Eroul
Ilf și Petrov . . . . . Vițelul de aur • Douăsprezecescaune
Franz Kafka . . . . . Corespondență (vol. I) • Corespondență (vol.II) • Corespondență (vol.III)
Claudio Magris . . . . . Lavoia întâmplării • Călătorienesfârșită
André Malraux . . . . . Cuceritorii. Calea regală • Speranța • Muzeul imaginar • Carnet din URSS 1934
Thomas Mann . . . . . Alteță regală • Povestiri • Lottela Weimar • Casa Buddenbrook
Gabriel Garcia Márquez . . . . . Vijelia • Ceasiău • Ochide câine albastru • N-amvenitsă țin un discurs
Marcel Proust . . . . . Eseuri • Carnete
Antoine de Saint Exupéry . . . . . Scrisori către o necunoscută
Ernesto Sabato . . . . . Eseuri (vol. 1) • Eseuri (vol.2)
William Saroyan . . . . . Comedia umană • Nebunie în familie • Aventurile lui Wesley Jackson
Claude Simon . . . . . DrumulFlandrei • Georgicele
John Steinbeck . . . . . PășunileRaiului • CartierulTortilla • Nopți fără lună • Perla • Jurnal rusesc • Joia dulce • Călătorii cu Charley
Stefan Zweig . . . . . Suflete zbuciumate • Amoc. Obsedatul

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian . . . . . Noapteabastarzilor • Numeleși umbra
Răzvan Ioan Boanchiș . . . . . Departe de Eritreea
Augustin Buzura . . . . . Absenții • Recviem pentru nebuni și bestii • Refugii • Nici vii, nici morți • Drumulcenușii
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . Suflete lapreț redus • La Broasca Leșinată • Labyrinth.com • A doua moarte • Voodoo • Pulbere neagră • Hoodoo Creek